ภ2ธ 00712
ส7610
ป.3

การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง – การพูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์
ของ
สุชาติ หล่อนกลาง

- 5 เม.ย. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
กันยายน 2536
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

188157

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ ประธาน
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์)

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ กรรมการ
(รศ.พวงรัตน์ ทวีรัตน์)

คณะกรรมการสอบ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ ประธาน
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์)

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ กรรมการ
(รศ.พวงรัตน์ ทวีรัตน์)

บังอร พานทอง กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ดร.บังอร พานทอง)

บัณฑิตวิทยาลัย อนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 30 เดือน กันยายน พ.ศ. 2536

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากรองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ รองศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์ ดร.บังอร พานทอง ดร.ชุติมา เจียมศิริ รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ รองศาสตราจารย์อัจฉรา สุชารมณ์ อาจารย์สุพจน์ โตนวล อาจารย์สนั่น มีชันหมาก รองศาสตราจารย์ ดร.วิชัย ดิสสระ อาจารย์พิศศรี แจ้งไพร รองศาสตราจารย์หทัย ตันหยง อาจารย์บังอร หล่อวิริยากุล อาจารย์วรรณวดี ชัยชาญกุล อาจารย์ยุพิน พุทธาพัฒน์ และ Mr.John M. Allen แห่งคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้า ให้คำปรึกษา ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ซึ่งช่วยให้ปริญญานิพนธ์สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอกราบของพระคุณ ท่านผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ คณาจารย์หมวดภาษาอังกฤษ และคณาจารย์โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการทดลองครั้งนี้ด้วยดีตลอดมา และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์สาคร และอาจารย์ชู เกษตรสิงห์ ที่ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนและให้กำลังใจในการศึกษาต่อแก่ผู้วิจัยมาตั้งแต่ต้น

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์บรรลือสาส์นเจ้าของการ์ตูนชายหัวเราะ เบบี้ มหาสนุก ตลอดจนนักเขียนการ์ตูนทุกท่านที่ผู้วิจัยได้อาศัยแนวคิดมาสร้างสื่อการ์ตูนเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ พี่ ๆ และเพื่อน ๆ วิชาเอกการมัธยมศึกษาทุกคนที่มีส่วนช่วยเหลือและให้กำลังใจในการวิจัย โดยเฉพาะคุณอัญชลี จิตโสภา และคุณเสรี อินทร์คง

ขอขอบคุณ คุณสินชัย จันทร์เสม ที่ช่วยเหลือวาดการ์ตูนให้ คุณสมปอง ผ่องใส ที่ให้คำปรึกษาในเรื่องสถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล คุณเบญจางค์ ดิสสระที่คอยช่วยค้นคว้าหาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอีกทั้งยังคอยเป็นกำลังใจอย่างดีตลอดมา และผู้มีพระคุณทุกท่านที่มิได้เอ่ยนามที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ด้วย

และสุดท้ายขออ้อมรำลึกถึงพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ผู้เลี้ยงดูให้การศึกษาด้วยความห่วงใยและคอยให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา รวมทั้งครู อาจารย์ทุกท่านที่มีส่วนประสิทธิประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยมาตั้งแต่ต้น

สุชาติ หล่อนกลาง

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จลงได้ด้วย

ทุนอุดหนุนการวิจัย " ทุนงบประมาณแผ่นดิน "

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้เกี่ยวข้องมา ณ โอกาสนี้

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
	นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
	เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาการฟัง	12
	เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาการพูด	17
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)	21
	เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนโดยใช้การ์ตูน (Cartoon)	33
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความเครียดและการลดความเครียด	50
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ	57
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	66
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	67
	ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง	67
	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	67
	การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	68
	การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	79
	การวิเคราะห์ข้อมูล	80
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	81

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 84
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 84
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 84
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 84

5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 87
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า 87
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า 87
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า 87
การดำเนินการศึกษาค้นคว้า 88
การวิเคราะห์ข้อมูล 89
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า 89
อภิปรายผล 89
ข้อเสนอแนะ 93

บรรณานุกรม 95

ภาคผนวก 109

ประวัติย่อผู้วิจัย 303

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถของพฤติกรรมการฟัง การพูด 5 ด้าน	76
2	แสดงแบบแผนการทดลอง	79
3	แสดงการเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	85
4	แสดงการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม	86
5	แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ	118
6	แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ	119
7	แสดงความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง การสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง	120
8	แสดงความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง การสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม	121
9	แสดงคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง การสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง	122
10	แสดงคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง การสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม	123

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
1	แผนภูมิแสดงสมมติฐานแห่งการจัดลำดับตามธรรมชาติ	27
2	แผนภูมิแสดงสมมติฐานแห่งการตรวจสอบ	28
3	แผนภูมิแสดงกระบวนการของสมมติฐาน	30
4	ลักษณะของภาพการ์ตูนแบบล้อของจริง	35
5	ลักษณะของภาพการ์ตูนแบบเลียนของจริง	35
6	ลักษณะของภาพการ์ตูนโครงร่างหรือภาพก้านไม้ขีด	36
7	สัญลักษณ์ของการ์ตูนที่แสดงออกทางคิ้ว	43
8	สัญลักษณ์ของการ์ตูนที่แสดงออกทางตา	44
9	สัญลักษณ์ของการ์ตูนที่แสดงออกทางปาก	44
10	การจัดลำดับภาพการ์ตูนให้สอดคล้องกับหลักการอ่านและการเขียน	47
11	แสดงแบบจำลองพฤติกรรมความเครียด	51

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาไปสู่ความเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (NICS) ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่กำหนดไว้ในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ให้เป็นวิชาเลือก (ศึกษาธิการ. 2534 : 16-21) ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้สำรวจและพัฒนาความสามารถความถนัดและความสนใจของตนเอง ตลอดจนให้มีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพ หรือเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาขั้นสูงต่อไป และเพื่อเป็นการเสริมให้ผู้เรียนได้เข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา สร้างความเข้าใจอันดีระหว่างชาติและมีความเข้าใจพื้นฐานทางการดำเนินชีวิต ค่านิยม แนวความคิด ตลอดจนภูมิหลังของเจ้าของภาษาได้อย่างชัดเจน

การสอนภาษาในปัจจุบันจะเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและคำนึงถึงแนวทฤษฎีการรับรู้ทางธรรมชาติของมนุษย์ กระบวนการเรียนการสอนควรฝึกให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาได้จริงในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เพื่อให้การสื่อสารเป็นจริงตามความต้องการของผู้เรียน เน้นการใช้ภาษามากกว่าความเข้าใจว่าภาษาคืออะไร และเป็นอย่างไร ในแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การใช้ภาษา เพื่อนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์. 2531 : 148) ความสามารถทางการสื่อสารจะเกี่ยวข้องกับทักษะ 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งจากผลการวิจัยเกี่ยวกับการใช้ทักษะต่าง ๆ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ซับโปโล (Zappolo) พบว่า มีการใช้ทักษะการฟังมากที่สุดประมาณร้อยละ 45 ทั้งนี้ไม่รวมถึงการชมโทรทัศน์หรือฟังเพลง ในขณะที่ใช้ทักษะการพูดร้อยละ 30 การอ่านร้อยละ 16 และการเขียนเพียงร้อยละ 9 (Zappolo. 1981 : 31) ผลการวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับความคิดเห็นของ วิลคินส์ (Wilkins) ซึ่งกล่าวไว้ว่าในการสื่อความหมายนั้น ทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะที่ใช้มากกว่าทักษะการอ่านและการเขียน ในวันหนึ่ง ๆ คนเราอาจจะอ่านหนังสือพิมพ์ หนังสือ จดหมาย ประกาศ โฆษณาและอาจเขียนมากบ้างน้อยบ้างซึ่งขึ้นอยู่กับกิจกรรมหรืองานที่ทำ แต่คนเราจะฟังหรือพูดอยู่ตลอดเวลา (Wilkins. 1973 : 139 - 141)

การที่ในชีวิตประจำวันของคนเราสื่อสารด้วยภาษาพูดมากที่สุด และเป็นช่องทางของการสื่อความหมายที่ให้ผลดีกว่าการสื่อความหมายด้วยภาษาเขียนนั้น มีเหตุผลเนื่องมาจากการฟังและการพูดเป็นการสื่อความหมายที่เกิดผลสะท้อนกลับ (Feedback) ในทันที สิ่งที่คู่สนทนาไม่เข้าใจจะสามารถสอบถามย้อนกลับหรือยืนยันความเข้าใจได้ ดังนั้น ทั้งสองฝ่ายสามารถสื่อความหมายกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สุพจน์ สีกันทา. 2527 : 1) ในกรณีนี้ ทักษะการฟังเป็นทักษะที่ควบคู่ไปกับทักษะการพูด เพราะในการพูดคุยหรือสนทนาโต้ตอบกันจำเป็นต้องฟังคำพูดหรือคำถามของคู่สนทนาให้เข้าใจเสียก่อน (วราภรณ์ ศรีเพ็ชรพันธุ์. 2525 : 25)

จากความสำคัญของทักษะการฟังและการพูดดังกล่าวข้างต้น ในการเรียนการสอนภาษาจึงควรคำนึงถึงการฝึกทักษะการฟังและการพูดเป็นประการสำคัญ ดังที่ ฟินอคเคียโร (Finocchiaro) กล่าวไว้ว่า การใช้ภาษาในการติดต่อสนทนากันนั้น เริ่มต้นด้วยการฟัง การพูด โดยเน้นที่การฟังและสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ ฟังและจับใจความสำคัญได้ ฟังและตอบคำถามได้ เล่าเรื่องที่ฟังและแสดงความคิดเห็นได้ นักเรียนจึงควรฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศเช่นเดียวกับที่เรียนการฟัง การพูดในภาษาแม่ (Finocchiaro. 1964 : 28) ซึ่งสอดคล้องกับหลักการสอนภาษาด้วยวิธี T.P.R. (Total Physical Response) ที่พัฒนามาจากการเรียนภาษาโดยวิธีธรรมชาติประกอบกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ของอัชเชอร์ (Asher)ที่กล่าวว่า ธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กก่อนที่จะสามารถพูดคำใดคำหนึ่งออกมาได้นั้นจะต้องผ่านประสบการณ์ในด้านการฟังมาอย่างมากมายก่อน ความเข้าใจด้านการฟังของเด็กไม่เพียงแต่ดีกว่าทักษะการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาการพูดอีกด้วย (Asher.1982 : 17-19) ในทำนองเดียวกัน กานดา ณ ถลาง และสุไร พงษ์ทองเจริญ ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับลำดับขั้นในการสอนภาษาต่างประเทศว่า ควรสอนเรียงลำดับ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเพื่อให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนภาษามนุษย์ (กานดา ณ ถลาง. 2515 : 24 และ สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2525 : 4)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าทักษะการฟังและการพูดจะเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นในการเรียนภาษา แต่การเรียนการสอนภาษานับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทักษะการฟังและการพูดได้รับการละเลยและอยู่ในสถานะต่ำกว่าทักษะอื่น โดยที่การเรียนการสอนโดยทั่วไปครูมักเน้นไวยากรณ์ การอ่าน การเขียนและการแปล ครูจะสอนเกี่ยวกับภาษาอังกฤษโดยไม่พูดภาษาอังกฤษในห้องเรียนเลย ครูจะใช้ภาษาเดิมของผู้เรียนโดยตลอดไม่ว่าจะเป็นการอธิบาย การวิจารณ์ หรือการถกเถียงปัญหา นักเรียนที่เรียนภาษากับครูเหล่านี้จึงไม่ได้รับการฝึกการฟังและพูดภาษาเลย (Sittler. 1975 : 117 - 121)

เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นผลมาจากวิธีสอน เพราะเมื่อพิจารณาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยแล้ว พบว่ามีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ เวลาส่วนใหญ่ที่ใช้เรียนภาษาอังกฤษนั้นหมดไปกับการเรียนกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ในด้านทักษะการฟังยังพอมีปรากฏบ้าง จากการที่เด็กได้ฟังครูพูดและออกเสียงภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่านยังฝึกได้จากเนื้อหาที่เรียนและทักษะการเขียนก็ยังปรากฏเมื่อเด็กได้ทำแบบฝึกหัดไวยากรณ์ แต่ทักษะทั้ง 3 ที่เด็กพบและปฏิบัตินั้นค่อนข้างจะไม่กระตือรือร้น โอกาสที่นักเรียนจะได้ทำอะไรที่มีชีวิตชีวาอย่างการพูดนั้นน้อยมาก (สมถวิล ธนะโสภณ. 2523:50)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ปัจจุบันยังคงเหมือนกับในอดีตที่ผ่านมา ดังที่ พวงเพ็ญ อินทรประวัติ กล่าวว่า ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างหนึ่ง คือ ปัญหาการละเลยการสอนทักษะการฟัง -การพูด และสภาพบรรยากาศตลอดจนกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาวิชา การฝึกจำเจ น่าเบื่อหน่าย แห้งแล้ง ไม่เร้าความสนใจ นักเรียนไม่เห็นความสำคัญว่าจะเรียนไปทำไม นักเรียนไม่กล้าซักถามปัญหา ทั้งนี้เพราะครูไม่เคยฝึกให้นักเรียนถาม-ตอบอยู่อย่างสม่ำเสมอ ส่วนใหญ่ในการสอนมักจะให้นักเรียนฟังครู ซึ่งนักเรียนอาจจะฟังบ้าง ไม่ฟังบ้าง จนกว่าจะหมดชั่วโมงหนึ่ง ๆ (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. 2521 : 76) อันเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเกิดความเครียดในเรื่องการเรียน เรียนไม่ดี เรียนไม่รู้เรื่อง ความอยากให้เท่าเทียมเพื่อน ความวิตกกังวลต่อการเรียน การต้องพูดรายงานหน้าชั้น (พิมพรรณ สุวรรณโถง. 2531 : 75-77) โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นเป็นช่วงระยะที่มีการพัฒนาการในทุก ๆ ด้านมีผลทำให้เกิดความเครียดได้มากขึ้น เพราะวัยรุ่นต้องปรับตัว ปรับใจจากเด็กให้เป็นผู้ใหญ่นั้น ย่อมทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล จนกลายเป็นความเครียดได้ ความเครียดของวัยรุ่นส่วนใหญ่จะมีปัญหาทางด้านอารมณ์ และจิตใจเนื่องจากวัยรุ่นต้องการความเป็นอิสระ ดังนั้นหากผู้ใหญ่หรือครูบังคับคู่เข็ญให้เรียนมากเกินไป ไม่ปล่อยให้เด็กเป็นตัวของตัวเองจะเป็นการสร้างความเครียดให้เด็กวัยรุ่นได้โดยไม่รู้ตัว (ประณม จันทิม. 2534 : 12-15)

จากลักษณะการเรียนการสอนที่ผ่านมา รวมถึงการทอดทิ้งละเลยการฝึกทักษะดังกล่าวข้างต้น นับเป็นผลกระทบที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะการฟัง - พูดเป็นอย่างมากดังที่ สุไร พงษ์ทองเจริญ ได้กล่าวไว้ว่า การฝึกทักษะฟัง - พูดภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นปรากฏผลน้อยมาก เพราะครูผู้สอนไม่ค่อยจะได้ฝึกนักเรียนให้ฟังและพูดเท่าใด ส่วนใหญ่จะดำเนินการเรียนการสอนหนักไปทางด้านไวยากรณ์ อ่าน (อ่านแล้วแปล) และเขียน (จากการทำแบบฝึกหัด) และจากการศึกษางานวิจัยพบว่า ทักษะการฟังของนักเรียนระดับมัธยม

ศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในระดับอ่อนมากเมื่อเทียบกับเกณฑ์ (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2521 : 1) จากการศึกษาสมรรถภาพด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของ ทมะนียา เลิศลาย พบว่านักเรียนมีความสามารถในการฟังอยู่ในระดับ 0 คือ อ่อนมาก (ทมะนียา เลิศลาย. 2528 : 84) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารของ อารีนาฎ แก้วแววน้อย (2524 : 44) และ จิรวัฒน์ สถานานนท์ (2524 : 46) พบว่านักเรียนมีความสามารถในการฟังอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน นอกจากนี้ จากการศึกษาความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของรังสิต เฮียงราช (2527 : 73) พบว่านักเรียนมีความสามารถในการฟังอยู่ในระดับอ่อนมาก

จากสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบันกำลังประสบปัญหาเกี่ยวกับบรรยากาศในห้องเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทอดทิ้ง ละเลยการฝึกทักษะการฟัง การพูด ดังนั้นหากสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนสนใจ ก็จะทำให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยความสนุกสนานและมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาซึ่งเป็นวัยรุ่น ไม่ชอบอยู่นิ่ง ชอบและสนใจเข้าร่วมกิจกรรมที่สนุกสนาน แปลกใหม่ ท้าทายความสามารถ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช. 2524 : 67-73)

ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันบรรลุผลสำเร็จได้ตามจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษจะต้องอาศัยวิธีการสอนของครูเป็นสำคัญ ซึ่งมีการสอนอยู่หลาย ๆ วิธี แต่วิธีสอนที่น่าสนใจและอาจแก้ปัญหาการสอนทักษะการฟัง - การพูด ดังกล่าวข้างต้นได้ คือ วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) ของแครชเชน (Stephen D. Krashen) จะเน้นการเข้าใจกระบวนการรับรู้ และการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเพื่อการจัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการให้กิจกรรมการเรียนการสอนที่ต่อเนื่องเหมาะสมแก่ผู้เรียนตามวัย ความสามารถ ความถนัด และความสนใจ จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวรแก่ผู้เรียนได้ กระบวนการรับรู้และเรียนรู้ดังกล่าว จะเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) แก่ผู้เรียนโดยใช้กระบวนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบผลสำเร็จดังที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อนหรือการพัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับผู้เรียนพร้อมทั้งคำนึงถึงจิตวิทยาด้านการให้แรงจูงใจ การลดความเครียด และลำดับของการพัฒนาทักษะภาษาของมนุษย์ด้วย จะทำให้การสอนภาษาเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์. 2534 : 20-21) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การผ่อนคลายความเครียด จะทำให้รู้สึกสดชื่น เกิดความสงบ

ของอารมณ์ ช่วยให้ความจำดีขึ้น มีสมาธิตั้งใจเรียนดีขึ้น รับรู้สิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัวได้อย่างรวดเร็ว (สุวรรณิน อนุมานราชธน. 2523 : 11)

วิธีการสอนทักษะการฟัง - การพูด ตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้เป็นการให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาโดยให้ปัจจัยป้อนที่เข้าใจได้ และผู้เรียนต้องเข้าใจข้อความ (Understand Messages) อาจจะใช้เวลาหลายชั่วโมง ซึ่งเรียกว่า ระยะเวลาปรับตัว (Silent Period) เมื่อพร้อมที่จะพูดผู้เรียนจะพูดออกมาได้เองโดยที่การพูดนั้นไม่ต้องมีการบังคับ (Krashen and Terrell. 1983 : 20-21)

จากการศึกษาของ บวรเพ็ญ ทีวะเวช (2530 : 83) ซึ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับการสอนตามคู่มือครู พบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันแต่ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และ ยุพิน พุทธาพิพัฒน์ (2531 : 79) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับการสอนตามคู่มือครู พบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการฟังไม่แตกต่างกัน ความสามารถในการพูดแตกต่างกัน แรงจูงใจและความคงทนในการเรียนของนักเรียนไม่แตกต่างกันแต่ด้านความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน

ส่วนภาพการ์ตูนที่นำมาเป็นสื่อในการเสนอบทเรียนนั้น เป็นทัศนวัสดุที่มีคุณสมบัติในการดึงดูดความสนใจของนักเรียนอย่างเห็นได้ชัด ความสะดุดตาของการ์ตูนจะทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน ช่วยให้เรียนบทเรียนอย่างสนุกสนาน ติดตามบทเรียนโดยไม่เบื่อหน่าย และเข้าใจบทเรียนเร็วยิ่งขึ้น (สมหญิง กลั่นศิริ. 2522 : 74) และสิ่งที่นักเรียนเรียนวัย 11 - 14 ปีสนใจ สามารถนำมากระตุ้นให้นักเรียนสนใจการเรียนการสอนได้มีหลายประการ เช่น ปริศนาหรือปัญหาต่าง ๆ ภาพยนตร์ การ์ตูน การอ่าน ละคร ฯลฯ (ชูชีพ อ่อนโคกสูง. 2520 : 8 ; อ้างอิงมาจาก Charles. n.d.) โดยเฉพาะการ์ตูน กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2520 : 35) รายงานความสนใจและรสนิยมในการอ่านของเด็กและเยาวชนว่า หนังสือการ์ตูนเป็นหนังสือที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชอบอ่านถึงร้อยละ 94.91) ทั้งนี้มีผลการวิจัยของนักการศึกษาหลายคนที่สรุปตรงกันว่า แบบเรียนหรือสื่อที่ผลิตขึ้นในรูปของการ์ตูนช่วยให้นักเรียนมีผลการเรียนสูงกว่าแบบเรียนธรรมดา (เกษมา จงสูงเนิน. 2533 : 66-68; เจือจันทร์ กัลยา. 2533 : 95 ; บุญปลูก สิทธิไทย. 2534 : 73-74) นั่นแสดงว่า การใช้ภาพการ์ตูนประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษน่าจะมีผลทำให้ความสามารถด้านทักษะการฟัง - การพูดภาษาของนักเรียนดีขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการ์ตูน

สามารถสร้างอารมณ์ขันได้เป็นอย่างดี และจะทำให้สภาพบรรยากาศในห้องเรียนมีชีวิตชีวา สนุกสนาน เร้าความสนใจ

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรก่อให้เกิดความสนใจ เพราะความสนใจเป็นกุญแจที่สำคัญในการเรียน ถ้าเด็กเกิดความสนใจสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้ว จะทำงานนั้นด้วยความมานะพยายาม รู้จักใช้ความคิดอย่างรอบคอบเรียนด้วยความตั้งใจจริง (Mores. 1968 : 188) นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นเมื่อมีความต้องการและสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น ๆ ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษครูจำเป็นจะต้องกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจภาษาอังกฤษและเรียนด้วยความสนุกสนาน (สุมิตร คุณานุกร. 2518 : 87)

จากความสำคัญ ความจำเป็น สภาพปัญหาและอุปสรรคดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลการสอนทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนเปรียบเทียบกับวิธีการสอนตามคู่มือครู กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ว่าความสามารถทางด้านทักษะการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษจะแตกต่างกันหรือไม่ โดยเล็งเห็นว่าแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน ดังกล่าว น่าจะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่สร้างความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้น ซึ่งจะทำให้นักเรียนสนใจใคร่รู้ใคร่เรียนมากยิ่งขึ้น เพราะความสนใจจะเป็นแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย การเรียนการสอนก็จะประสบผลสำเร็จได้โดยง่าย และน่าจะเป็นตัวอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อครูซึ่งสามารถบรรยากาศและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างสนุกสนานต่อไป

<u>ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า</u>

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ โดยใช้การ์ตูนกับวิธีสอนตามคู่มือครู

2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ โดยใช้การ์ตูนกับวิธีสอนตามคู่มือครู

<u>ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า</u>

ผลจากการศึกษาค้นคว้าจะเป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษสามารถนำไปใช้สอนหรือเป็นตัวอย่างในการสอน ตลอดจนการสร้างกิจกรรมและบรรยากาศการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง - การพูด ในระดับอื่น ๆ ได้

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) จำนวน 10 ห้องเรียน ซึ่งนักเรียนในแต่ละห้องจัดแบบคละ เก่ง ปานกลาง อ่อน รวมเป็นนักเรียนทั้งสิ้นประมาณ 400 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนประมาณ 80 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม ด้วยวิธีการจับสลากจากจำนวนประชากรดังกล่าวข้างต้น แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งด้วยวิธีจับสลากเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้เวลาในการทดลองสัปดาห์ละ 4 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวมเวลาทั้งสิ้น 14 คาบเรียน

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการทดลองครั้งนี้ ตรงตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 (ปรับปรุง พ.ศ. 2533) โดยพิจารณาคัดเลือกจาก หนังสือเรียน เอกสารและแหล่งวิชาการต่าง ๆ ที่มีเนื้อหาอยู่ในระดับเดียวกับหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นหนังสือเรียนรหัสวิชา อ 011 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีเนื้อหาดังนี้

1. Greeting and Introducing
2. Making Requests and Commands
3. Identifying Actions that are Happening now
4. Identifying Objects
5. Identifying People by Name & Occupation
6. Giving Locations
7. Asking for and Telling the Time

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีสอนซึ่งแบ่งเป็น 2 วิธี ได้แก่

5.1.1 การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน

5.1.2 การสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม มี 2 ตัวแปร ได้แก่

5.2.1 ความสามารถด้านทักษะการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษ

5.2.2 ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนทักษะการฟัง - การพูดตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) หมายถึงการสอนทักษะการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษ แก่ผู้เรียนโดยยึดหลักทฤษฎีการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ของแครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell) ซึ่งในการสอนจะให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาอย่างมีความหมายและเข้าใจข้อความได้ระยะหนึ่ง จากนั้นจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดในสิ่งที่เคยฟังมาแล้ว โดยที่การพูดนั้นไม่มีการบังคับ นอกจากนี้ยังคำนึงถึงลำดับของภาษาที่ผู้เรียนจะเข้าใจได้อย่างต่อเนื่อง และเป็นการเรียนจากมโนทัศน์ไปสู่การใช้ภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและลดความวิตกกังวลต่าง ๆ ทำให้การพูดภาษานั้นง่ายและถูกต้องมากขึ้น รวมทั้งการใช้วิธีสื่อความหมายด้วยภาษากาย (Language Body Communication) และการใช้สื่อประกอบการสอนด้วย

2. การ์ตูน (Cartoon) หมายถึง ภาพลายเส้นระบายสีที่วาดในลักษณะง่าย ๆ โดยใช้การ์ตูนแบบล้อของจริง (Cartoon Type) ซึ่งเขียนภาพให้ผิดเพี้ยนไปจากภาพที่เป็นจริงตามตาเห็น เน้นเฉพาะลักษณะเด่น ๆ หรือที่สำคัญ ๆ มีสัญลักษณ์ที่สื่อความหมายได้ชัดเจน เช่น ตา คิ้ว ปาก เป็นต้น เป็นภาพที่คมชัด น่าสนใจ ชวนให้ผู้ดูเกิดความตลก ขบขันจากรูปร่าง กิริยาอาการ ตลอดจนท่าทางของตัวการ์ตูนที่แสดงออกมาสอดคล้องกับบทสนทนา โดยคัดเลือกตัวละครจากหนังสือการ์ตูนที่เหมาะสมกับวัยและประสบการณ์ของผู้เรียนมาเป็นแบบ ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ในบทเรียน เพื่อทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้เร็วยิ่งขึ้น ประกอบด้วยการ์ตูน 3 - 6 ช่องเดียวจบในหน้าเดียวกัน มีลักษณะเป็นภาพชุดที่มีถ้อยคำบรรยายประกอบภาพหรือบางชุดจะเว้นช่องว่างสำหรับบทสนทนาไว้ให้ผู้เรียนเติม ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในบทเรียน เช่น การทักทาย การออกคำสั่ง การถามอาชีพ เป็นต้น

3. การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน หมายถึง การสอนทักษะการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน ตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดทฤษฎีการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ของแครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrel) เป็นหลักแล้วใช้ภาพการ์ตูนเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละขั้นเพื่อให้ปัจจัยป้อนเข้า สามารถเข้าใจได้ง่าย (Comprehensible Input) เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมุ่งเน้นให้เกิดการเรียนรู้ด้วยความสนุกสนานได้ยิ้มได้หัวเราะ เพื่อเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดและสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนที่เป็นกันเอง น่าสนใจ อันจะเป็นการช่วยลดตัวกลั่นกรองทางจิต (Affective Filter) ที่เป็นปัญหาสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศให้น้อยลง การรับภาษา (Acquisition) ของผู้เรียนก็จะสามารถใช้ในการสื่อสารได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับมาจากขั้นตอนการสอนทักษะการฟัง-การพูดตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ของ ยุพิน พุทธาพิพัฒน์ (2531 : 8-9) ซึ่งมีขั้นการสอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ฝึกฟังโดยรวมทั้งหมด

ให้นักเรียนฟังเรื่องที่จะพบจริงในชีวิตประจำวัน (Authentic) โดยให้ฟังจากเทปหรือจากครูผู้สอนแล้วให้นักเรียนดูภาพการ์ตูน เพื่อเร้าความสนใจและผ่อนคลายความตึงเครียด

ขั้นตอนที่ 2 ฝึกฟังทีละส่วน

ให้นักเรียนฟังทีละประโยค ครูซักถามเกี่ยวกับภาพการ์ตูนซึ่งต้องการให้นักเรียนตอบคำถามประเภท Yes/No Either or และ Wh-Questions แล้วครูจะอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวนคำที่ยาก โดยใช้ท่าทาง (Gestures) หรือภาพการ์ตูน

ขั้นตอนที่ 3 ฝึกฟังเพื่อสื่อความหมายประกอบ

ให้นักเรียนฟังเทป หรือที่ครูพูดจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ดูภาพการ์ตูนประกอบตามไปจนจบ และให้นักเรียนฝึกแสดงท่าทางประกอบ

ขั้นตอนที่ 4 ฝึกฟังเพื่อทบทวน

ให้นักเรียนดูภาพการ์ตูนประกอบบทสนทนาในสถานการณ์อื่น ๆ พร้อมกันนี้ครูจะให้นักเรียนได้ฟังการใช้สำนวนบางสำนวนในหลาย ๆ รูปแบบ

ขั้นตอนที่ 5 ฝึกฟัง - พูดและแสดงท่าทางประกอบ

ให้นักเรียนได้ฟังภาษาที่เคยเรียนมาแล้วในสถานการณ์อื่น ๆ อีกครั้งโดยฟังจากเทปและดูภาพการ์ตูนประกอบ โดยครูจะให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบตามบทสนทนา แล้วให้นักเรียนแต่ละคนแต่งบทสนทนาในสถานการณ์ที่เรียนมาแล้วจากภาพการ์ตูนที่ครูกำหนดให้ และฝึกสนทนากับเพื่อน

ขั้นตอนที่ 6 ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์

แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 4 - 5 คน ครูแจกภาพการ์ตูนที่มี 3 - 6 ช่อง มีช่องว่างสำหรับเติมบทสนทนาไว้ ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเติมบทสนทนาประกอบการ์ตูนตามสถานการณ์ต่าง ๆ โดยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายก่อนแล้วจึงให้ตัวแทนกลุ่มเป็นผู้เขียน จากนั้นให้แต่ละกลุ่มฝึกพูดบทสนทนาที่แต่งก่อน แล้วให้แสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ในการ์ตูน แล้วครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการใช้ภาษาสำหรับทักษะการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์นั้นอีกครั้งหนึ่ง

6. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟัง - การพูด ตามคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

6.1. สร้างความสนใจด้วยการซักถาม สร้างสถานการณ์ ใช้รูปภาพเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนจะได้ฟัง

6.2. แจ้งจุดประสงค์ว่านักเรียนจะเรียนอะไร และสามารถจะทำอะไรได้บ้างเมื่อนักเรียนเรียนจบบทเรียน

6.3. ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็น เช่น คำศัพท์ โครงสร้าง สำนวน โดยใช้สื่อประกอบ

6.4. เสนอบทเรียนใหม่ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ เช่น คำศัพท์ และโครงสร้าง สำนวนที่นักเรียนจะได้ฟังจากเรื่อง

6.5. ให้แนวการเรียนรู้ ใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ เพลง เกม หรือการเล่าเรื่อง แล้วให้นักเรียนเดาเรื่องที่จะเกิดขึ้น

6.6. นักเรียนลงมือปฏิบัติ โดยฟังเรื่องจากเทปแล้วทำแบบฝึกหัด

6.7. แจ้งผลการปฏิบัติ ชมเชยเมื่อนักเรียนทำถูก แก้ไขให้กำลังใจเมื่อนักเรียนทำผิด

6.8. ประเมินผลการปฏิบัติ จากการสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน

6.9. ส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอน แบ่งกลุ่มรายงานผล หรือเตรียมเรื่องมาพูด สนทนาในสถานการณ์ที่เรียนแล้ว สัมภาษณ์ และทำแบบฝึกหัด

7. ความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด หมายถึง ความสามารถเข้าใจความหมายของคำหรือประโยค สามารถฟังข้อความสั้น ๆ แล้วตอบคำถาม หรือพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ตามลักษณะหน้าที่ของภาษา (Function) ซึ่งวัดได้จากคะแนนความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามจุดประสงค์การเรียนรู้และแผนการสอนซึ่งหาคุณภาพแล้ว

8. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบ หรือพอใจในกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ความกระตือรือร้นที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้สอนจัดขึ้น ความมานะพยายามและเอาใจใส่ต่อการเรียน และการมองเห็นประโยชน์และคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เช่น การทุ่มเทเวลาเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ การกระทำที่แสดงว่าชอบกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษอย่างโดดเด่น หรือ การประพฤติปฏิบัติเป็นประจำ ซึ่งวัดได้จากคะแนนการตอบแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว (อร่าม บุญมาไชย. 2532 : 272-276)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาค้นคว้า แยกตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาการฟัง
2. เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาการพูด
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)
4. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนโดยใช้การ์ตูน (Cartoons)
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเครียดและการลดความเครียด
6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

1. เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาการฟัง

1.1 ความหมายของการฟัง

การฟังเป็นทักษะแรกที่จะก่อให้เกิดสมรรถวิสัยในการสื่อสาร การสนทนากันจะรู้เรื่องต้องฟังเข้าใจ ไม่ใช่เพียงแต่แยกเสียงเน้นหนัก เสียงสูงต่ำ และแยกตามความแตกต่างของเสียงได้เท่านั้น ผู้ฟังจะต้องฟังในระดับสื่อสารได้ คือ เข้าใจคำสั่ง คำอธิบาย เข้าใจความหมายของข้อความที่มีหลายประโยค มีศัพท์ไม่คุ้นเคยได้

วิดโดสัน (Widdowson. 1983 : 59-60) กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างคำว่า "การฟัง" กับ "การได้ยิน" ไว้ดังนี้ คือ

การฟัง (Listening) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคหนึ่งโดยเฉพาะนั้นสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไรและเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งการฟังแบบนี้ผู้ฟังจะเลือกจำแต่เฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟังและไม่สนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการถ้าจะพูดไปอีกนัยหนึ่งก็คือ การฟัง หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนเข้าใจว่าประโยคนั้น ๆ เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พูดไปแล้วอย่างไร และมีหน้าที่ในการสื่อสารอย่างไร ในขั้นนี้ผู้ฟังต้องเลือกในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของผู้ฟังเองและตัดส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป

การได้ยิน (Hearing) หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังที่จะได้ยินหน่วยย่อยของภาษาในรูปของกระแสเสียงและโดยอาศัยความรู้ด้านระบบเสียงและไวยากรณ์ของภาษา ผู้ฟังจะสัมพันธ์หน่วยย่อยของภาษานั้นเข้าด้วยกันเป็นประโยค และเข้าใจความหมายของประโยค หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การได้ยิน หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนสามารถจำส่วนของภาษาที่ได้ยินโดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบเสียง และระบบไวยากรณ์ของภาษาในการเชื่อมส่วนต่าง ๆ ของภาษาเข้าด้วยกันเป็นข้อความหรือประโยคเพื่อทำความเข้าใจความหมายของประโยคเหล่านั้น

รีเวอรส์ (Rivers. 1982 : 16) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะที่เกิดจากการสร้างสรรค์ การที่จะเข้าใจเสียงที่ได้ยินผู้ฟังต้องรู้ที่มาของคำ การจัดรูปคำ และเสียงที่ขึ้นสูงและลงต่ำ จากสิ่งเหล่านี้ก็จะสร้างความสำคัญ (Significance) ขึ้นมาอย่างหนึ่ง สิ่งที่ผู้พูดให้ความหมายนั้นความสำคัญจะอยู่ที่ความนึกคิดของผู้ฟัง ด้วยเหตุนี้จึงไม่แปลกเลยที่แม้ว่าผู้ฟังจะรู้จักภาษาของผู้พูดอย่างดีแต่ผู้ฟังฟังไม่รู้เรื่องเลย ซึ่งถ้าหากว่าภาษาและวัฒนธรรมนั้นผู้ฟังเพิ่งจะคุ้นเคยความยุ่งยากในการฟังก็จะมีมากขึ้น

แครชเชน (Krashen. 1983 : 79-98) ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังคือการให้ปัจจัยป้อน (Input) แก่ผู้ฟัง ที่มีลักษณะที่มีความหมาย(comprehensible) อย่าพยายามบังคับนักเรียนให้พูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย จนกว่านักเรียนหรือผู้ฟังมีโอกาสในการรับรู้ภาษาพอสมควร มีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยการฟัง เพื่อให้ผู้ฟังได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมาย วิธีการหนึ่งคือวิธีการของ เจมส์ อัชเชอร์ (James Asher) ที่เรียกว่า Total Physical Response (T.P.R.) วิธีการนั้นคือ ครูใช้คำสั่งกับนักเรียนให้นักเรียนแสดงหรือปฏิบัติตามในสิ่งที่ครูพูด นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สอง หรือภาษาเป้าหมายจนกว่าพวกเขาจะเข้าใจในสิ่งที่ครูพูดออกมา

นอกจากนี้การที่จะให้การฟังได้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย (Comprehensible input) นั้น อาจใช้ท่าทาง (Gesture) เข้าช่วย ใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ (visuals) โดยเฉพาะรูปภาพ ซึ่งสามารถหาได้จากนิตยสารต่าง ๆ เมื่อมีวิธีการหลายอย่างช่วยในการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายนักเรียนหรือผู้ฟังจะสามารถพูดได้ในที่สุด

การฟังจึงหมายถึง ความสามารถในการเข้าใจประโยคใดประโยคหนึ่งที่สัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่ได้ยิน แล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายขึ้นมาและการฟังจะประสบผลสำเร็จได้ดีเมื่อผู้ฟังมีความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย

1.2 การพัฒนาการฟัง

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงพฤติกรรมและลักษณะการฟังไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้

ดาคิน (มัทนา มณีกุล 2529 : 11; อ้างอิงมาจาก Dakin. 1973) เสนอว่า การฟังเป็นครึ่งหนึ่งของกระบวนการสื่อสารเพราะสามารถทำให้ผู้รับเข้าใจเรื่องราวที่มีผู้ส่ง ส่งมาได้ ดังนั้นในการฟังที่มีประสิทธิภาพจะต้องฟังให้เข้าใจ ซึ่งต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. มีวัตถุประสงค์ในการฟัง เพื่อให้ได้ข้อสนเทศเพื่อการศึกษาหรือเพื่อเกิดความคิดสร้างสรรค์

2. ทำสิ่งแวดล้อมในการฟังให้เหมาะสม เช่น ตำแหน่งที่นั่งของห้องหรือการถ่ายเทของอากาศ

3. ฟังอย่างวิเคราะห์วิจารณ์ ต้องคอยประเมินผลว่าผู้พูด พูดอะไรให้ความตั้งใจในระหว่างการฟัง คิดตั้งคำถามและหาคำตอบ

4. ไม่เกิดอคติกับผู้พูด หรือสิ่งที่ฟัง

5. การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เพื่อทำให้เกิดความหมายแล้วนำมาสัมพันธ์กับเนื้อหา

6. ฝึกฝนการฟังอยู่เสมอทั้งที่บ้าน ที่ทำงาน และที่โรงเรียน พยายามเข้าร่วมกลุ่มอภิปราย การแสดงละคร การรายงาน และการฝึกฟังจากเทป วิทยุ แผ่นเสียงและจากคนอื่น

7. เมื่อพูดกับกลุ่มคนจำนวนมาก การพูดซ้ำ โดยเฉพาะถ้าเป็นเนื้อหาค่อนข้างซับซ้อนคิดอย่างไตร่ตรองว่ารู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างไร ทั้งความเป็นมา สิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและการนำความคิดนั้นไปประยุกต์ใช้

แมคคี (Mackey. 1965 : 261) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังไว้เป็นสองระดับคือ

1. ระดับความจำ (Reception Level) ผู้ฟังสามารถแยกเสียงที่ได้ยินว่าแตกต่างจากเสียงอื่นอย่างไร เช่น stress, intonation

2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension Level) ผู้ฟังต้องมีทักษะสูงพอที่จะสื่อความหมายได้ทันที และเข้าใจความหมายของทุกส่วนในข้อความหนึ่ง ๆ

รีเวอรส์ (Rivers. 1986 : 14-23) ได้ให้ความเห็นใกล้เคียงกับ Mackey โดยแบ่งทักษะการฟังออกเป็น

1. ระดับคุ้นเคย หรือระดับการรับรู้ (Reception Level) เกี่ยวกับการแยกแยะ (Identification) คำ วลี โครงสร้าง ลำดับเวลา คำที่เป็นเหตุผลและคำขยายของวลีที่ซ้ำซ้อน

2. ระดับการเลือก (Selection Level) ฟังเพียงจับใจความสำคัญของสิ่งที่ได้ยินรู้ถึงจุดมุ่งหมายของผู้พูด

แวลเลท (Valette. 1972 : 88) ได้จำแนกพฤติกรรมการฟังไว้ละเอียดถึง 5 ระดับด้วยกัน คือ

1. การสำเหนียก (Perception) ผู้ฟังสังเกตความแตกต่างของภาษาเกี่ยวกับ คำ การเน้น (Stress) และระดับเสียงขึ้นลง (Intonation) ของข้อความ

2. การจำ (Recognition) ผู้ฟังเข้าใจความหมายของข้อความสั้น ๆ ที่ได้ยิน

3. การรับความคิด (Reception) ผู้ฟังเข้าใจสัญลักษณ์ทางไวยากรณ์ คำศัพท์บางประโยค และบทความสั้น ๆ

4. ความเข้าใจ (Comprehension) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำอธิบาย คำสอน รู้จักจับใจความของข้อความที่ได้ยิน ความหมายแทรกอยู่และสามารถฟังข้อความที่พูดอย่างเร็วได้

5. การวิเคราะห์ (Analysis) ผู้ฟังสามารถจะเข้าใจ และแยกแยะประเภทของข้อความที่ฟังว่าเป็นภาษามาตรฐานหรือไม่ ตลอดจนเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกและความมุ่งหมายของผู้พูด จากน้ำหนักคำที่เน้นและน้ำเสียง สามารถประเมินผลได้ว่า ภาษาที่รับฟังนั้นเป็นภาษาที่เหมาะสมหรือไม่ในการสื่อความคิด

ฮิกกินส์ (เยาวลักษณ์ บุญศิริ 2522 : 16; อ้างอิงมาจาก Higgins. 1987) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นการฟังไว้ 6 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นรับรู้ ผู้ฟังจะบอกได้ว่ากำลังได้ยินเสียงในภาษาใด

2. ขั้นบันทึกความจำระยะสั้น ผู้ฟังจะจดจำเสียงที่ได้ยินเหล่านั้นไว้ โดยยังไม่ทราบความหมายใด ๆ

3. ขั้นเข้าใจความหมายของคำ ผู้ฟังจะจำแนกหน่วยเสียงที่ได้ยินและทราบความหมายของคำแต่ละคำที่ได้ยิน

4. ขั้นเข้าใจความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ผู้ฟังจะวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาของหน่วยเสียงที่ได้ยินและเข้าใจความสัมพันธ์ของหน่วยต่าง ๆ ทางภาษาของโครงสร้างนั้น ๆ คำใดทำหน้าที่อย่างไรในประโยค การเน้นเสียง การยกระดับเสียงในประโยค เป็นต้น

5. ขั้นอ้างอิง ผู้ฟังจะนำโครงสร้างทางภาษาของเสียงที่ได้ยินมาสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์เดิม ตลอดจนสภาพแวดล้อมขณะที่ฟัง

6. ขั้นสรุปความหมาย ผู้ฟังจะวินิจฉัยความหมายและทำความเข้าใจข้อความที่ได้ยินทั้งหมดแล้วจดจำความหมายนั้น ๆ ไว้ เพื่อการฟังในลำดับต่อไป

เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ (2531 : 74) กล่าวว่า เป้าหมายของการพัฒนาทักษะการฟังภาษาต่างประเทศ คือ ความเข้าใจภาษาพูดของเจ้าของภาษาในลักษณะปกติ หมายถึงด้วยอัตราความเร็วในการพูดปกติในสถานการณ์ต่าง ๆ การพัฒนาทักษะการฟังจะเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่การพัฒนาการพูดที่ถูกต้อง ผู้สอนย่อมมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียน ผู้สอนควรหากิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังเสียง การสนทนา หรือข้อความของเจ้าของภาษาเพื่อฝึกจับใจความสำคัญและควรกระทำเป็นขั้นตอนจากง่ายไปสู่ยากขึ้น ซึ่งอาจกระทำได้ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำเดี่ยว ๆ ได้ ควรปฏิบัติดังนี้ คือ เริ่มเข้าใจตัวเลขเป็นภาษาต่างประเทศ เข้าใจคำศัพท์ใหม่ ๆ การใช้คำคู่ที่คล้ายคลึงกัน เป็นต้น

2. การให้ผู้เรียนเข้าใจประโยค เป็นภาษาต่างประเทศโดยอาศัยกลวิธีดังนี้

2.1 ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง

2.2 ใช้การแนะแนวทางโดยการใช้โสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ เช่น บัตรคำ รูปภาพ แผ่นภาพ

2.3 ให้ความหมายของภาษาแม่ เพื่อเปรียบเทียบสำหรับประโยคหรือคำศัพท์ที่ค่อนข้างยาก และสับสน

3. การฟังเสียงที่ไม่เคยชินจากอุปกรณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การฝึกให้ฟังนิทาน ฟังข่าวสารต่าง ๆ

4. ฝึกความเข้าใจจากบทความสั้น ๆ เพื่อจะได้รู้จักรวบรวมคำศัพท์และโครงสร้างที่เข้าใจกันดีแล้วในโอกาสต่าง ๆ ได้

5. ให้ฝึกฟังข้อความที่บันทึกเสียงได้

6. ฝึกความเข้าใจการฟังคำพูดสนทนาโดยทั่วไป เช่น ให้ฟังเสียงการสัมภาษณ์ เป็นต้น

7. ฉายภาพยนตร์ต่างประเทศ หรือ สไลด์

8. การฝึกความเข้าใจข้อความต่าง ๆ ในระดับที่ยากขึ้น สำหรับผู้เรียนในระดับสูงโดยให้แสดงความคิดเห็น วิจารณ์ เตรียมคำถามเพื่ออภิปราย หรือจดบันทึกข้อความที่ฟัง

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2521 : 81-83) กล่าวว่า ความสำคัญของการฟังในภาษาต่างประเทศเป็นความสำคัญอันดับหนึ่ง ถ้าต้องการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องสื่อความหมาย การฟังให้เข้าใจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสมองของผู้ฟัง กระบวนการฟังให้เข้าใจนั้น

จะต้องมีองค์ประกอบที่ครูควรจะต้องสอน 2 ประการคือ

1. การรู้จักแยกเสียง
2. ให้เข้าใจความหมายของหน่วยเสียง

การฝึกหัดให้นักเรียนรู้จักแยกเสียงต่าง ๆ ในภาษานั้น ผู้สอนต้องเลือกวิธีสอนที่ทำให้นักเรียนสามารถแยกเสียง และออกเสียงให้ถูกต้อง วิธีการสอนที่ให้ได้ผลดีควรจะเป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะของภาษาในด้านอื่นด้วย นอกจากนี้ควรจะสอนให้นักเรียนวิเคราะห์ถึงระดับของภาษาที่ใช้ เช่น ภาษาตลาด ภาษาราชการ ตลอดจนรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูด เช่น ตื่นเต้น เสียใจ เป็นต้น

ในการพัฒนาการฟัง จนถึงขั้นเกิดความเข้าใจและวิเคราะห์ได้นั้น ผู้ฟังต้องผ่านขั้นตอนการจดจำเสียง จำแนกเสียงของคำหรือกลุ่มได้ ทราบตำแหน่งของคำที่ใช้ในประโยคและฝึกมาแล้วอย่างเพียงพอ จึงจะสามารถคัดเลือกองค์ประกอบทางภาษาที่จำเป็นมาสัมพันธ์กับความรู้เดิมและแปลความได้และการแปลความที่ถูกต้องจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมขณะที่ฟัง

2. เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาการพูด

2.1 ความหมายของการพูด

ไฮมส์ (Hymes. 1972 : 269) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้หมายถึงการใช้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องเท่านั้น จะต้องรู้ว่ารูปแบบภาษานั้นจะใช้เมื่อไร อย่างไร และกับใคร

แวลเลท (Valette. 1972 : 120) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูดและการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่ในด้านหน้าที่การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและถ้าจะให้ดีขึ้นการพูดยังต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วยและยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า การพูดสื่อสารที่ดีนั้น ลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

พอลสตัน (Paulston. 1983 : 56-57) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วย นั่นคือ จะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้การพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย (Nonverbal-Behavior) ดังนั้น องค์ประกอบที่ไม่ใช่คำพูดนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

สกอต (Scott. 1981 : 70) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟัง และปฏิกิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟังซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด (Form) และมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการมีปฏิสัมพันธ์

ไบรอัน (Byrne. 1976 : 8) กล่าวถึง ทักษะการฟัง - พูด ว่าเป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดและสามารถตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจ คือตรงกับความตั้งใจที่จะสื่อความหมายของผู้พูด ทักษะการฟัง - พูด ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ทักษะฟังเป็นทักษะทางด้านการแสดงออก (Productive Skill) อย่างไรก็ตาม ผู้ฟังสามารถจะตีความในสิ่งที่ได้ยินด้วยการเน้นเสียงหนักเบา ระดับสูงต่ำในประโยค การแสดงสีหน้าท่าทางได้ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องก็ตาม ในด้านการพูด ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิดความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากนี้ยังต้องมีความคล่องในการแสดงออกทางความหมายได้เป็นอย่างดีมีความชัดเจนถูกต้อง

เซียรล์ (Searle. 1978 : 85-90) กล่าวว่า การพูดติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้กล่าวคำหรือประโยคขึ้นมาใช้ในการสื่อสาร ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย

2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิดหรือบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่สถานการณ์ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น อันได้แก่ การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึกหรือเชื่อถือ เช่นการพูดที่ก่อให้เกิดการเข้าใจผิด

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary Act) หมายถึง การแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอร้อง ตักเตือน ยอมรับ ขอโทษ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้อง และสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมด้วย

2.2 การพัฒนาการพูด

จากสมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยป้อน (The Input Hypothesis) ของแครชเชน (Krashen. 1983 : 21, 32-35) กล่าวว่า ความเข้าใจในการฟังเป็นสิ่งจำเป็นอันดับแรกต่อความสามารถในการพูด การพูดอย่างคล่องแคล่วในภาษาที่สอง ไม่ได้เกิดจากการสอนโดยตรง แต่ความสามารถในการพูดจะปรากฏออกมาเองหลังจากการสร้างสมรรถภาพโดยผ่านปัจจัยป้อน (Comprehensible Input) ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอที่ผู้เรียนจะมีระยะเวลาปรับตัว (Silent Period) เสียก่อน ซึ่งอาจจะใช้เวลาเป็นชั่วโมง เป็นเดือน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และอายุ ผลที่ได้ในตอนแรกอาจมีข้อบกพร่องและไม่มีความถูกต้องมากนักอาจเป็นเพียงคำหรือวลีสั้น ๆ เมื่อได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมาย ซึ่งรวมถึงโครงสร้างด้วย ก็จะได้ความสมบูรณ์ในการพูดมากขึ้น ในการฟังภาษาที่มีโครงสร้างและความหมายที่ยากกว่าเดิม ผู้รับภาษาสามารถมีความเข้าใจได้โดยผ่านเนื้อหาที่นอกเหนือจากการพูด (Extra Linguistic Information) ซึ่งใช้โสตทัศนูปกรณ์เข้าช่วยในการรับรู้ภาษา

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 54-55) กล่าวว่า สิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนทักษะฟัง - พูด มีดังนี้

1. ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมาย และกฎไวยากรณ์ของภาษา และสามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีทักษะทางภาษาและมีทักษะทางการสื่อสาร

2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น ควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการก่อนบทสนทนาที่เป็นทางการ ควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาจริง ๆ ในชีวิตประจำวันโดยสามารถชี้ให้เห็นกฎการพูดได้ คือรู้จักว่าบทสนทนานี้ใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร ที่ไหน อย่างไร

3. บรรยากาศในการสอนทักษะฟัง - พูด ควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด ผู้เรียนมีความสบายใจ และไม่กระดากอายที่จะพูด

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2522 : 122) ได้กล่าวถึงการสอนพูดว่า แบ่งออกได้เป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับเตรียมตัว เป็นการสอนให้พูดเลียนแบบตัวอย่าง ส่วนมากได้แก่การเลียนแบบประโยคที่ถูกต้องจากครู หรือจากเทปบันทึกเสียง

2. ระดับแสดงออก เมื่อนักเรียนสามารถจำคำและประโยคได้พอควรแล้วจะสามารถพูดแสดงความตั้งใจของตนเองออกไปให้สอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ (2531 : 77) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดว่า หลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดจริง ๆ ในชั้น ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยินหรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นคำพูด และควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เรียนได้ฟังมาก่อนเพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่ผู้เรียนพัฒนามาจากการฟัง พร้อมทั้งเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยิน เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมาย และสื่อความหมายได้ถูกต้อง

หน้าที่ของผู้สอนในการช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดมี 2 ประการคือ

1. ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสิน และแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน
2. ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสนับสนุนและทบทวนการพูดของผู้เรียน ซึ่งมีส่วนร่วมในการพูดของนักเรียนเสมอ

2.3 <u>ความสัมพันธ์ระหว่างการฟังและการพูด</u>

อัชเชอร์ (Asher. 1982 : 17-19) พัฒนาการสอนภาษาด้วยวิธี T.P.R. มาจากการเรียนภาษาโดยวิธีธรรมชาติประกอบกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ โดยกล่าวว่าธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่งคำใดออกมาได้นั้นจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมายก่อน ในขั้นแรกเด็กจะค่อย ๆ ลอกเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมาย โดยการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น การมอง การหัวเราะ เป็นต้น

อัชเชอร์ ยังมีความเชื่ออีกว่า ความเข้าใจในด้านการฟังของเด็กไม่เพียงแต่ดีกว่าทักษะการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาการพูดอีกด้วย ที่เป็นเช่นนี้เพราะสมองและระบบประสาทสามารถเรียนรู้การฟังก่อนการพูด สังเกตได้จากการที่เด็กฟังและเข้าใจภาษาหรือสังเกตได้จากเด็กที่ไม่สามารถพูดได้มากกว่าหนึ่งคำ แต่มีความเข้าใจและทำตามผู้ใหญ่ได้เมื่อได้รับคำสั่ง ฉะนั้น ในการเรียนการสอนที่จะให้ได้ผลดีควรพิจารณาขั้นตอนของการเรียนภาษาโดยธรรมชาติ โดยดูจากความสำคัญของการฟังและความเข้าใจเป็นหลักก่อนที่จะมุ่งไปสู่ทักษะด้านอื่น ๆ

นอกจากนี้การฝึกฟังมาก ๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียงและสำเนียงที่ดีนั้นขึ้นอยู่กับการฟังที่ชัดเจนและถูกต้องด้วย การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียงอย่างไม่ถูกต้องในขั้นแรก ๆ อาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียงและการจำเสียงที่ถูกต้อง ถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูดตั้งแต่เริ่มเรียน ความผิดพลาดก็จะมีมากและเป็นสิ่งกีดขวางการเรียนรู้อีกด้วย ถ้าให้

ฝึกทักษะฟังก่อนทักษะพูด ผู้เรียนจะได้ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดี สามารถโต้ตอบได้อย่างถูกต้องและมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาอีกด้วย

สรุปได้ว่า ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นได้เองหลังจากได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอและจะต้องใช้เวลาในการปรับตัว ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสถานการณ์

3. <u>เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ</u> (The Natural Approach)

3.1 <u>ความเป็นมาของวิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ</u>

แครชเชน และ เทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1983 : 1) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนต่าง ๆ ที่ผ่านมา เช่น วิธีการสอนภาษาแบบฟัง - พูด หรือวิธีการอื่น ๆ ว่ายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่จะเป็นการสอนในเรื่องโครงสร้างทางภาษา ซึ่งไม่สามารถจะนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในชั้นเรียน เนื่องจากวิธีการสอนเหล่านี้ไม่ได้อิงหลักทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเป็นวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนภาษาสามารถนำภาษาไปใช้ได้ในชีวิตจริงทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติเป็นวิธีการที่ได้รับการพัฒนาโดยยึดทฤษฎีการรับรู้ทางภาษาที่สองของ แครชเชน ซึ่งได้ปรับมาจากวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติของเทอร์เรล แห่งมหาวิทยาลัยคาลิฟอร์เนีย (The University of Southern California) นอกจากนี้ วิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ยังได้รับอิทธิพลมาจากผลงานของอัชเชอร์ (Total Physical Response) ซึ่งเป็นการสอนภาษา โดยอาศัยธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ โดยใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยภาษากาย (Language Body Communication)

หลักการรับรู้ภาษาที่สองมีดังนี้คือ

1. ชั้นเรียนจะต้องจัดไว้เพื่อการรับรู้ (Acquisition) ภาษา คือ เป็นการเตรียมข้อมูลที่เด็กจะเกิดความเข้าใจได้ง่าย นั่นก็คือ ทำอย่างไรจึงจะให้ผู้เรียนเรียนภาษาที่สองเหมือนกับภาษาแรก (ภาษาแม่)

2. ครูจะต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ไม่ว่าผู้เรียนจะเป็นผู้ที่ใช้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาที่สองก็ตาม ถ้านักเรียนเลือกตอบสนองโดยการใช้ภาษาที่สอง ความผิดของนักเรียนยังไม่ควรแก้ไข ถ้าความผิดนั้นไม่ได้เป็นเรื่องรุนแรง

3. รายงานนั้นอาจรวมไปถึงไวยากรณ์ที่ใช้ในชั้นเรียน การแก้ไขข้อผิดพลาดอาจให้นำไปแก้ไขโดยให้ทำเป็นรายงาน (Homework)

188157

4. จุดประสงค์ของการเรียนก็คือ ความหมายโดยการทำกิจกรรม ซึ่งอาจรวมไปถึงโครงสร้างที่แน่นอน แต่จุดหมายที่สำคัญคือ นักเรียนจะต้องสามารถพูดและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน รวมทั้งการแก้ปัญหาได้ด้วย

แครชเชน และเทอร์เรล ยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้สามารถใช้ได้ง่ายกับทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาที่สองในโรงเรียนราษฎร์ การศึกษาผู้ใหญ่ หรือผู้เรียนโปรแกรมการสอนสองภาษา (Bilingual) และที่สำคัญคือ สามารถนำไปใช้ได้กับนักเรียนทุกประเภท

แครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1983 : 131-132) ได้กล่าวว่า วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ สามารถนำมาใช้ได้กับทุกทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

3.2 <u>ทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาที่สอง</u> (Second Language Acquisition Theory)

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory) ของ แครชเชน และ เทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1983 : 26) เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะดังนี้ คือ

1. การรับรู้ภาษา (Acquisition)
2. การเรียนรู้ (Learning)

การรับรู้ภาษา (Acquisition) เป็นกระบวนการรับภาษาที่ไม่รู้สึกตัว (Pick it up Unconsciously) ทั้งนี้เพราะผู้รับภาษาจะไม่ต้องคอยระวังในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขากำลังรับภาษา แต่จะระวังในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขากำลังใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจะไม่ระวังในกฎเกณฑ์ของภาษาที่ได้รับ แต่จะมีความรู้สึกของความถูกต้อง การรับภาษาจะเกิดขึ้นเมื่อผู้รับเข้าใจในข้อความที่เป็นภาษาเป้าหมาย การป้อนปัจจัยที่ไม่ได้ความหมายจะไม่ช่วยในการรับภาษา เหมือนเช่น การฟังวิทยุที่ใช้ภาษาที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน เราจะรับรู้ภาษาว่าเขาพูดอะไรมากกว่าเขาพูดอย่างไร

ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย จึงมีความสำคัญสำหรับการรับรู้ภาษา เมื่อการรับรู้ภาษาที่มีความหมายมีมาก สิ่งที่ตามมาคือ ทักษะการพูด ความสามารถของการพูดยังต้องขึ้นอยู่กับจำนวนเวลาและสถานการณ์ในการรับรู้ภาษา

ดังนั้นการรับรู้ภาษา (Acquisition) จะสามารถเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อคนรับเข้าใจข้อความในภาษาเป้าหมาย (Target Language) (Richards and Rodgers. 1986 : 130)

ส่วนการเรียนรู้ภาษา (Learning) เป็นการเรียนรู้ที่รู้สึกตัว รู้กฎเกณฑ์ ระมัดระวังในการใช้กฎเกณฑ์ และสามารถที่จะพูดเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ได้ เป็นการเรียนรู้ที่รู้ภาษา (Knowing About a Language) การแก้ไขความถูกต้อง จึงมีประโยชน์สำหรับการเรียนรู้ที่รู้สึกตัว เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงแบบของความถูกต้องทางกฎเกณฑ์ ยกตัวอย่าง เช่น นักเรียนคนหนึ่งที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองพูดว่า "I goes to school every day." แล้วครูได้ซ้ำประโยคโดยการแก้ไขใหม่ ผู้เรียนจะถูกทำให้เชื่อว่าการลงท้ายด้วย " s " จะไปพร้อมกับบุรุษที่ 3 ไม่ใช่บุรุษที่ 1 และเปลี่ยนแปลงความรู้สึกที่รู้ตัวของผู้เรียนในเรื่องกฎเกณฑ์

การสอนอย่างเป็นพิธีการมีความจำเป็นที่จะให้เกิดการเรียนรู้ (Learning) และการแก้ไขความผิดจะช่วยพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ รู้กฎเกณฑ์ การเรียนรู้ตามหลักของทฤษฎีจะไม่สามารถนำไปสู่การรับรู้ได้ (Richards and Rodgers. 1986 : 131)

ความแตกต่างของการเรียนภาษา 2 ระบบ คือ การรับรู้ภาษา และการเรียนรู้ภาษาสรุปได้ดังนี้ (กาญจนา ปราบพาล 1984 : LA1)

การเรียนรู้ภาษา (Learning)

1. ภาษาที่สอนจะเน้นแต่ละจุด แยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ
2. ลักษณะของภาษาที่สอนเน้นความรู้เรื่องกฎ (Usage)
3. ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาจำกัดแค่ความรู้ทางไวยากรณ์ (Linguistic Competence)
4. ผู้สอนให้ความสำคัญกับความถูกต้อง (Accuracy) และรูปแบบ (Form)
5. เป็นกระบวนการเรียนแบบรู้ตัว (Conscious Learning)
6. ผู้เรียนจะเกิดความรู้จริง (Explicit)

การรับรู้ภาษา (Acquisition)

1. ภาษาที่สอนจะไม่แยกองค์ประกอบของภาษา ศัพท์ โครงสร้าง และการใช้ภาษาแยกกันไม่ได้
2. ลักษณะของภาษาที่สอนเน้นความสามารถทางการใช้ (Use)
3. ผู้เรียนมีความรู้ทั้งไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence)
4. ผู้สอนให้ความสำคัญกับความสามารถในการสื่อสาร (Fluency) และความหมาย (Meaning)

5. เป็นกระบวนการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัว และค่อย ๆ ได้ภาษา (Unconscious Learning)

6. ผู้เรียนจะเกิดความรู้แฝง (Implicit)

การสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) ได้ถูกออกแบบขึ้นสำหรับผู้เริ่มเรียน และเพื่อช่วยเขาเหล่านี้ให้ก้าวเข้าสู่อีกระดับหนึ่งได้ โดยมีความหวังว่าผู้เรียนจะสามารถรู้ถึงบทบาทที่เหมาะสมในสถานการณ์ที่เป็นเป้าหมาย ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจผู้พูดภาษาเป้าหมายนั้น และยังสามารถถ่ายทอดความต้องการและความคิดเห็นของพวกเขาได้ ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้ทุกคำไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ วิธีการสร้างประโยคและรายละเอียดที่เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ เพียงแต่ว่าให้สิ่งที่พูดออกมานั้นเข้าใจ และสามารถทำให้ความหมายนั้นเข้าใจอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

การสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติได้ถูกออกแบบขึ้นเพื่อใช้พัฒนาทักษะ การสื่อสาร คือ ทั้งทางด้านการพูด และการเขียน บรรยากาศในชั้นเรียนจึงมีความสำคัญ และต้องทำให้เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน โดยการลดความวิตกกังวลสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร (Richards and Rodgers. 1986 : 135)

การสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ จะเน้นในการเสนอการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่ได้ความหมาย (Comprehensible Input) ในภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนไม่ต้องพูดอะไรทั้งสิ้นจนกว่าพวกเขารู้สึกพร้อม แต่พวกเขาจะถูกคาดหวังให้ตอบคำสั่งของครู และคำถามด้วยวิธีอื่น ๆ

เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดในภาษาใหม่ ครูจะให้ภาษาใหม่อย่างมีความหมายและโอกาสในการตอบก็ง่าย โดยที่ครูจะพูดช้า ๆ และอย่างชัดเจน คำถามที่ถามจะให้ตอบโดยการใช้คำ ๆ เดียว ความก้าวหน้าจะค่อย ๆ เป็นไปทีละเล็กละน้อยจากการตอบ "Yes" หรือ "No" จนกระทั่งผู้เรียนสามารถตอบโดยใช้คำที่ได้ยินจากการใช้ของครู ผู้เรียนจะไม่ได้รับการคาดหวังว่าจะใช้คำได้อย่างคล่องแคล่ว (Actively) จนกระทั่งพวกเขาได้ยินเป็นจำนวนหลาย ๆ ครั้ง การใช้แผนภูมิ (Charts) รูปภาพ (Pictures) การโฆษณาต่าง ๆ (Advertisements) และของจริง ๆ จะช่วยในการตอบคำถาม และช่วยในการเรียน การทำงานเป็นคู่ หรือกลุ่มจะก่อให้เกิดประโยชน์ตามมาด้วยการอภิปรายกันทั้งชั้น ซึ่งมีครูเป็นผู้นำการอภิปราย

กลวิธีที่จะนำไปใช้ในการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ วิธีเหล่านี้ประกอบไปด้วยการใช้ Total Physical Response การใช้ภาษาท่าทางและการแสดงบทเลียนแบบ (Mime) กิจกรรมกลุ่ม จะช่วยในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำงานที่ได้รับมอบ ลักษณะเด่นของการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติก็คือการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่

ได้ความหมายและสภาพแวดล้อมของห้องเรียนที่เอื้อต่อการรับปัจจัยป้อนเข้า ผู้เรียนได้ลดความวิตกกังวลต่าง ๆ จนอยู่ในระดับต่ำที่สุด และในขณะเดียวกันก็สร้างให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองมากที่สุด (Richards and Rodgers. 1986 : 136)

บทบาทของผู้เรียน (Learner Roles)

การสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติได้กำหนดสมมติฐานของผู้เรียนว่าจะต้องไม่พยายามที่จะเรียนภาษาโดยเน้นความรู้เรื่องกฎ ผู้รับจะถูกท้าทายโดยปัจจัยป้อนเข้าอย่างทีละเล็กละน้อย บทบาทของผู้เรียนจะถูกเปลี่ยนไป ผู้เรียนจะเป็นผู้ตัดสินใจเองว่าจะพูดเมื่อไร จะพูดเรื่องอะไร และสำนวนอะไรที่จะใช้ในการพูด

ในขั้นก่อนการพูด (Pre-Production Stage) ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมภาษาโดยที่ไม่ต้องตอบในภาษาเป้าหมาย (Krashen and Terrel. 1983 : 76) ตัวอย่างเช่น นักเรียนสามารถแสดงออกตามคำสั่งได้ เช่น Lay your right hand on your head. Slap your left leg. หรือชี้ที่รูปภาพเป็นต้น

ในขั้นแรกของการพูด (Early - Production Stage) ผู้เรียนสามารถตอบคำถามโดยใช้คำเดี่ยว ๆ และเป็นประโยคสั้น ๆ เติมแผนภูมิและใช้แบบสนทนาที่มีบทตายตัว

ในขั้นของการพูด (Speech Emergent Phase) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) และเล่นเกม สามารถพูดในเรื่องส่วนตัว แสดงความคิดเห็นและมีส่วนเข้าร่วมในการแก้ปัญหาในกลุ่ม

บทบาทของครู (Teacher Roles)

ครูสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติจะมีบทบาทอยู่ 3 ลักษณะ ประการแรก คือ ครูเป็นแหล่งแรกของปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายในภาษาที่เป็นเป้าหมาย เวลาในชั้นเรียนจะอุทิศให้กับการจัดปัจจัยป้อนเข้าเพื่อการรับรู้ และครูก็เป็นผู้ให้ปัจจัยป้อนเข้านั้น

ประการที่สอง ครูจะต้องสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้น่าสนใจ มีความเป็นมิตร และลดความวิตกกังวลในการเรียน วิธีที่จะให้บรรลุผลสำเร็จในการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติก็คือ การไม่ให้ผู้เรียนพูดก่อนที่จะมีความพร้อม การไม่แก้ไขความผิด และการให้บทเรียนที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน

ประการสุดท้าย ครูต้องเป็นผู้เลือกและประสานกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะใช้ในชั้นเรียนครูต้องรวบรวมอุปกรณ์ต่าง ๆ และออกแบบในการใช้อุปกรณ์เหล่านี้ไม่ใช่ว่าจะต้องขึ้นอยู่กับความเข้าใจของครู แต่ต้องขึ้นอยู่กับความสนใจและความต้องการของนักเรียนเป็นสำคัญ

บทบาทของอุปกรณ์ที่ใช้สอน (The Role of Instructional Materials)

เป้าหมายแรกของการใช้อุปกรณ์ในการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติก็เพื่อที่จะทำให้ชั้นเรียนมีความหมายมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยการใช้ภาษาท่าทางไปช่วยให้ผู้รับรู้เข้าใจและเกิดการรับรู้ (Krashen and Terrell. 1983 : 55) โดยการประสานกิจกรรมในชั้นเรียนเข้ากับโลกภายนอกที่เป็นจริง (Real World) และโดยการมีการสื่อสารที่เป็นจริงในระหว่างผู้เรียน อุปกรณ์ได้จากโลกภายนอกที่เป็นจริงมากกว่าจะได้มาจากในหนังสือเรียน จุดประสงค์แรกของการใช้อุปกรณ์ก็เพื่อทำให้การได้ความหมายและการสื่อสารเพิ่มขึ้น การใช้ภาพและอุปกรณ์อื่นมีความจำเป็น เพราะจะก่อให้เกิดการสื่อสาร สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้การรับรู้คำศัพท์ได้ในวงกว้างขึ้น และเกิดการรับรู้ได้เร็วขึ้น (Richards and Rodgers. 1986 : 136-139)

3.3. สมมติฐาน 5 ข้อ ของการรับรู้ภาษาต่างประเทศ ของแครชเชน มีดังนี้ (Krashen. 1983 : 27-37)

3.3.1 สมมติฐานแห่งการรับ-การเรียนภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis) สมมติฐานนี้ถือว่า "สมรรถภาวะในภาษาที่สอง" (Second Language Competence) เกิดขึ้นได้โดย "การรับภาษา" ซึ่งทำให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารได้ตามธรรมชาติ และ "การเรียนภาษา" หรือการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับภาษา สมมติฐานนี้ถือว่า ความสามารถใน "การรับภาษา" มิได้สิ้นสุดลงเมื่อย่างเข้าสู่วัยรุ่น (Puberty) ดังที่เคยเชื่อกันเป็น "ระยะวิกฤติ" (Critical Period) ที่สมองหมด "ความยืดหยุ่น" (Plasticity) ทำให้การรับภาษาไม่ได้ (Penfield and Roberts.1959, Lennebert. 1967) ดังนั้น อาจสรุปได้ว่าการเรียนการสอนภาษาจะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นถ้าสามารถส่งเสริมให้มี " สภาพการณ์ที่เหมาะสมในการรับภาษา"

3.3.2 สมมติฐานแห่งการจัดลำดับตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมติฐานนี้ถือว่าการรับโครงสร้างทางไวยากรณ์มีลำดับก่อนหลังกัน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าเด็กและผู้ใหญ่ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีลำดับการรับเรื่องหน่วยคำดังนี้

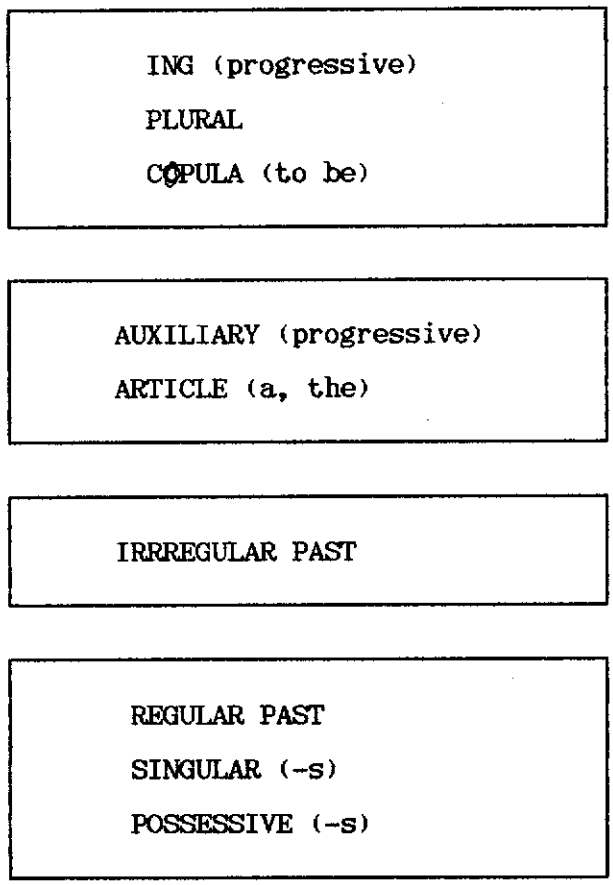

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงสมมติฐานแห่งการจัดลำดับตามธรรมชาติ

ความรู้เรื่องนี้นับว่ามีประโยชน์อย่างยิ่งในการจัดเนื้อหาหลักสูตร และการสร้างสื่อการเรียนให้ "สอดคล้อง" และ "ประสาน" กันตามลำดับ (Sequencing)

3.3.3 สมมติฐานแห่งการตรวจสอบ (The Monitor Hypothesis)

สมมติฐานนี้เชื่อว่า "สมรรถภาวะที่เกิดขึ้นจากการเรียน" (Learned Competence) นั้นเป็นเพียง "ตัวตรวจสอบ" (The Monitor) ความสามารถที่ได้รับมาหรือ "สมรรถภาวะที่รับไว้แล้ว (Acquired Competence) ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงสมมติฐานแห่งการตรวจสอบ

เป็นที่น่าสังเกตว่าการใช้ "ตัวตรวจสอบ" จะให้ผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

3.3.3.1 ผู้ใช้ภาษาต้องมีเวลาเพียงพอ

3.3.3.2 ผู้ใช้ภาษาต้องคิดหาวิธีการแก้ไขไว้ด้วย

3.3.3.3 ผู้ใช้ภาษาต้องรู้กฎเกณฑ์

สมมติฐานนี้มีส่วนช่วยให้เราเห็นความแตกต่างระหว่าง "การรับ" และ "การเรียน" ภาษา ตลอดจนเข้าใจบทบาทของ "การตรวจสอบ" ดีขึ้น

3.3.4 สมมติฐานแห่งการป้อนเข้า (The Input Hypothesis) สมมติฐานนี้เชื่อว่า เราจะรับภาษาได้เมื่อเกิดความเข้าใจปัจจัยที่ป้อนเข้าแต่ "ปัจจัยป้อนเข้าจะต้องมีระดับความยากง่ายสูงกว่า" สมรรถภาวะที่รับไว้แล้ว เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เราจึงจะเข้าใจได้สาระสำคัญของสมมติฐานนี้คือ

3.3.4.1 เราจะรับภาษาได้ทีละน้อย ๆ โดยเข้าใจเพิ่มขึ้นจากความสามารถเดิมถ้าปริบทเอื้ออำนวย

3.3.4.2 ความคล่องแคล่วในการพูดจะค่อย ๆ เกิดขึ้นเอง โดยไม่ต้องสั่งสอนตรง ๆ

3.3.4.3 เมื่อผู้รับภาษาเข้าใจสาร (Message) "ปัจจัยป้อนเข้า" จะกลายเป็น "i+1" (นั่นคือ ระดับความสามารถจะเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกหนึ่งส่วนทันที)

การกำหนดปัจจัยป้อนเข้าสำหรับการรับรู้(Providing Input) (Krashen. 1982 : 57 - 82)

1. ความเป็นไปได้ของภาษาที่สองในชั้นเรียน (The Potential of the Second Language Classroom)

ชั้นเรียนให้ประโยชน์อย่างมากสำหรับเป็นแหล่งให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย เพื่อให้

เกิดการรับรู้ภาษา แต่ก็นั่นแหละถ้าผู้เรียนมีแหล่งปัจจัยป้อนเข้าที่สมบูรณ์ที่อยู่นอกชั้นเรียน และผู้รับมีความสามารถอย่างพอเพียงที่จะได้รับประโยชน์จากนอกชั้นเรียน (คือ สามารถเข้าใจได้บ้าง) ชั้นเรียนก็จะไม่มีความสำคัญในการให้ปัจจัยป้อนเข้า

คุณค่าของภาษาที่สองในชั้นเรียนในด้านที่เกี่ยวกับปัจจัยป้อนเข้า คือ การพูดของครู (Teacher Talk) ก็เป็นปัจจัยป้อนเข้าที่ดีตัวหนึ่ง

2. ขีดจำกัดของชั้นเรียน

นอกจากในชั้นเรียนจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการรับรู้ในภาษาที่สอง นอกชั้นเรียน (Outside World) ที่อยู่รอบ ๆ ตัวผู้รับรู้ ก็มีส่วนสำคัญอย่างมากเช่นกัน โดยเฉพาะสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาที่สอง ประการแรกเป็นการแน่นอนทีเดียวว่า นอกชั้นเรียนสามารถให้ปัจจัยป้อนเข้าได้มากกว่า การอาศัยอยู่ในประเทศที่พูดภาษานั้นเท่ากับว่าได้ปัจจัยป้อนเข้าอยู่ตลอดวัน

ประการที่สอง นักการศึกษาชี้ให้เห็นว่านักเรียนสามารถแสดงออกในชั้นเรียนเป็นภาษาที่สองได้ค่อนข้างจำกัด แม้ว่าจะทำให้ดูเหมือนธรรมชาติ (Natural) อย่างไร เป้าหมายในชั้นเรียนไม่ใช่เพื่อแทนที่สำหรับนอกชั้นเรียน แต่เพื่อนำนักเรียนไปสู่จุดซึ่งพวกเขาสามารถเริ่มใช้นอกชั้นเรียน เพื่อการรับรู้ต่อไปและที่ซึ่งพวกเขาสามารถเริ่มเข้าใจภาษาที่ใช้นอกชั้นเรียน ซึ่งมีอยู่ 2 ทาง โดยการให้ปัจจัยป้อนเข้าเพื่อความก้าวหน้าของนักเรียนในการรับรู้ภาษาและโดยการทำให้นักเรียนสนทนาได้

3. ลักษณะของปัจจัยป้อนเข้าที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการรับรู้ (Characteristics of Optimal Input for Acquisition) มีลักษณะดังนี้ (Krashen. 1982 : 138 - 139)

3.1 มีความหมาย (Comprehensible) เป้าหมายในชั้นเรียนที่สอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) นั่นก็คือ การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย ครูที่สอนโดยวิธีตามแนวธรรมชาติจะใช้ของจริง ใช้รูปภาพและความรู้เดิมของนักเรียน เพื่อทำให้เกิดการพูดที่ได้ความหมาย

3.2 ปัจจัยป้อนเข้าต้องน่าสนใจและเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน (Interesting or Relevant) ปัญหานี้เป็นเรื่องที่น่าหนักใจสำหรับชั้นเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศ วิธีสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้ พยายามที่จะยึดจุดสนในของนักเรียนโดยการใช้หลักของ เทอร์เรล ที่ใช้กิจกรรมเพื่อมาลดความกังวลในการเรียนรู้ ในชั้นต้นของวิธีการนี้ได้หยิบยกหัวข้อในเรื่องส่วนตัวที่น่าสนใจมาอภิปรายกัน ต่อจากนั้นก็ให้หยิบยกเรื่องเกี่ยวกับความหวังและโครงการในอนาคตของพวกเขาได้

3.3 ปัจจัยป้อนเข้าที่ไม่เรียงตามลำดับของการสอนไวยากรณ์ (Input is not Grammatically Sequenced) จุดเด่นในชั้นเรียนไม่ใช่อยู่ที่การเสนอไวยากรณ์ที่มีแนวโน้มสำหรับโครงสร้างอย่างแน่นอนเพื่อนำไปใช้โดยไม่ต้องมีความละเอียดมาก

3.4 ปริมาณของปัจจัยป้อนเข้า (Quantity) ในชั้นเรียนจะได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่ได้ความหมายอยู่ในระดับ i+1 นั่นคือ ระดับความสามารถจะเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกหนึ่งส่วนทันที

3.5 ระดับของความวิตกกังวล (Affective Filter Level) แหล่งต่าง ๆ ที่จะให้ความวิตกกังวล จะได้รับการลดลงหรือขจัดออกไป โดยที่นักเรียนจะไม่ต้องแสดงออกในภาษาที่สอง จนกว่าพวกเขาพร้อม อีกทั้งการแก้ไขความผิด (Error Correction) ก็จะไม่กระทำในชั้นเรียน

3.6 กระบวนการสำหรับการจัดการเกี่ยวกับการสนทนา (Tools for Conversational Management) กระบวนการนี้จะถูกเสนอในลักษณะของบทสนทนาสั้น ๆ (Short Dialogues) ที่ได้รับการสร้างขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียนได้สนทนากับเจ้าของภาษาในหัวเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ และเรื่องที่คาดหวังจะเกิดขึ้น เป็นสิ่งที่ผู้เรียนนำไปปฏิบัตินอกห้องเรียนได้

3.3.5 สมมติฐานแห่งการกลั่นกรองทางจิต (The Affective Filter Hypothesis) สมมติฐานนี้ถือว่า "ตัวแปรทางจิต" (Attitudinal Variables) มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จและความล้มเหลวในการรับภาษา นั่นคือ ถ้ามีเจตคติที่ถูกต้องที่จะรับปัจจัยป้อนเข้ามาได้มาก หรืออีกนัยหนึ่งถ้า "ตัวกลั่นกรอง" (Filter) น้อยก็จะรับได้มาก ดังนั้นการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ จึงพยายามให้ปัจจัยที่เข้าใจได้ดี และพยายามลดตัวกลั่นกรองทางจิตให้น้อยลอง (Supply Good Comprehensible Input and Lower the Affective Filter) แผนภูมิแสดงกระบวนการของสมมติฐานนี้มีดังนี้

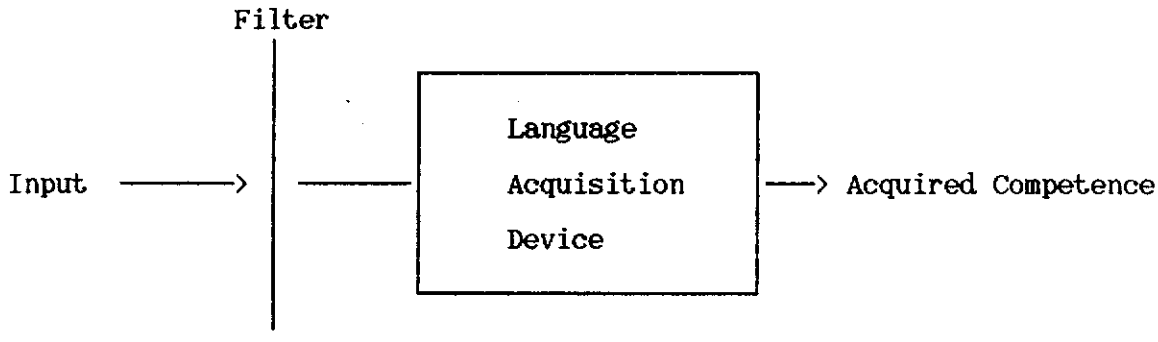

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงกระบวนการของสมมติฐาน

สมมติฐานทั้งห้าข้อดังกล่าวจึงถือว่าเป็นหลักการของการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

ในปี 1981 โวจ (Krashen and Terrel. 1983 : 2; citing Voge. 1981) แห่งสภานานาชาติภาษาศาสตร์ประยุกต์ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบนักศึกษามหาวิทยาลัยชาวเยอรมันที่ได้รับการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับวิธี Contextualized Grammar (คล้ายกับวิธีการสอนภาษาแบบตรง - Direct Method) ซึ่งครูจะพูดแต่ภาษาที่สอง แต่จะสอนไวยากรณ์ โดยการบอกความหมายตรง ๆ โวจ (Voge) ได้รายงานว่า นักศึกษาที่เรียนวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ หลังจาก 1 เทอมได้ทำการทดสอบ ผลปรากฏว่า นักศึกษาสามารถทำการทดสอบเกี่ยวกับการพูดและการเขียนได้ดี รวมทั้งใช้คำศัพท์ได้ในจำนวนที่กว้างขึ้น ตลอดจนสื่อสารข้อมูลและใช้ภาษาได้มากขึ้นด้วย และมีความเที่ยงตรงสูงขึ้นในการใช้ไวยากรณ์ ส่วนในการทดสอบไวยากรณ์แบบจุดย่อย (Descrete Point Grammar) ทั้งสองกลุ่มทำคะแนนได้เท่ากัน สำหรับการสอนทักษะการฟังการพูด โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ยึดหลักสมมติฐานของแครชเชน ที่ว่าการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย

สมมติฐานข้อนี้จะชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนหรือผู้รับรู้จะรับภาษาโดยการเข้าใจในปัจจัยป้อนเข้าอย่างละเล็กละน้อย ความสามารถทางการพูดไม่สามารถสอนได้อย่างตรง ๆ แต่การพูดนั้นจะพูดออกมาได้เอง หลังจากที่ผู้รับรู้ภาษาได้สร้างศักยภาพ (Competence) จากปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย

การทดลองที่น่าสนใจของการรับรู้ภาษาที่สอง (Krashen and Robin. 1980 : 1 - 2) ซึ่งได้ทำการทดลองกับเด็ก 2 คน ในการับรู้ภาษาอังกฤษ คนหนึ่งประสบความสำเร็จ ส่วนอีกคนไม่ประสบความสำเร็จ พอล (Paul) ซึ่งประสบความสำเร็จมีอายุ 5 ปี โดยมี ฮวง (Huang) เป็นผู้สังเกตการทดลองนี้ ปัจจัยป้อนเข้าที่เด็กได้รับ (Input) เป็นปัจจัยป้อนเข้าที่ได้ความหมายเหมาะสมสำหรับการรับรู้ภาษา

ริคาโด (Ricardo) ซึ่งเป็นเด็กที่ไม่ประสบความสำเร็จในการรับภาษาที่ 2 มีอายุ 13 ปี และได้รับการสังเกตจาก บัตเตอร์เวิดท์ (Butterworth) ปัจจัยป้อนที่ริคาโดได้รับนั้นเป็นสิ่งที่ค่อนข้างยากและสับสน

แวกเนอร์กัฟฟ์ (Wagner - Gough) เสนอว่าเป็นเพราะปัจจัยป้อนเข้าที่แตกต่างกันมากกว่าจะเป็นเรื่องความแตกต่างระหว่างอายุที่ทั้ง พอล และ ริคาโดได้รับความสำเร็จในการรับรู้ภาษาที่สองแตกต่างกัน

อีกตัวอย่างหนึ่ง แวกเนอร์กัฟฟ์ เสนอไว้คือ ตัวของแครชเชน (Krashen)ที่ได้เข้าเรียน 4 ภาษาที่แตกต่างกัน เป็นภาษาที่ 2 คือ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาฮีบรู และภาษาแอมฮาริค (Amharic)

แครชเชน บอกว่าเขาได้ฟังการพูดของครู เป็นจำนวนมากทั้งในภาษาเยอรมัน และภาษาฝรั่งเศส แครชเชนได้เข้าเรียนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่ 2 ในระหว่างที่อยู่ในเวียนนา การเรียนในชั้นใช้ภาษาเยอรมันตลอด นอกจากนี้เขายังได้ประสบการณ์จากการพูดของครูที่เป็นชาวฝรั่งเศส ระหว่างที่เขาอยู่ในปารีส อีกทั้ง แครชเชน ก็ยังเรียนภาษาฝรั่งเศสด้วยวิธี Pucciani-Hamil (Pucciani-Hamil Method) ที่ลอสแองเจลลิส (Los Angeles) แครชเชน บอกว่า Interlanguage Talk เขาได้พบทั้งในภาษาฝรั่งเศสและภาษาเยอรมัน ในระหว่างที่เขาอยู่ในออสเตรีย (Austria) เขาได้สมัครเป็นสมาชิกของ "Foreign Student Peer Group" ซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาต่างชาติจากนานาประเทศ และ ภาษาที่ใช้ก็เป็นภาษาเยอรมัน

จากการที่ได้ศึกษาด้วยตนเอง แครชเชน เข้าใจภาษาเยอรมันและภาษาฝรั่งเศสได้ดีแต่จะเข้าใจภาษาเยอรมันได้ดีกว่า ทั้งนี้เป็นเพราะได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มากกว่าภาษาฝรั่งเศส

อีกตัวอย่างหนึ่ง แครชเชน ได้เรียนภาษาฮีบรู และในชั้นเรียนจะสอนโดยการใช้ภาษาฮีบรูตลอด ตัวเขาก็ต้องพูดภาษาฮีบรู ในการติดต่อกับชาวต่างชาติ สำหรับการเรียนภาษาแอมฮาริค ในชั้นเรียนจะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการอธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แครชเชนไม่เคยได้ใช้แอมฮาริค หรือใช้ก็เพียงแต่กับพวกที่ไม่มีการศึกษา

ดังนั้นความสามารถทางภาษา แอมฮาริค ของแครชเชน อยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ ในขณะเดียวกันกับภาษาฮีบรู เขารับรู้ภาษาฮีบรู และแก้ไขความผิดของภาษาได้

จากการที่ แครชเชน ได้ทดลองด้วยตัวของเขาเอง ทำให้เขาสรุปว่าปัจจัยป้อนเข้า เช่น การพูดของครู หรือ Interlanguage Talk จะเป็นประโยชน์ในการรับรู้ภาษาอย่างมาก

ยุพิน พุทธาพิพัฒน์ (2531 : 79) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังการพูด แรงจูงใจและความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและวิธีการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวธรรมชาติ และโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูไม่แตกต่างกัน ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและโดยวิธีการสอนตามคู่

มือครู ไม่แตกต่างกัน ความคงทนในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ความคงทนในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน

และจากการศึกษาของ บวรเพ็ญ ทีวะเวช (2530 : 83) ซึ่งได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับการสอนตามคู่มือครู ปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน แต่ในด้านความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

4. <u>เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้การ์ตูน</u> (Cartoon)

<u>ความหมายของการ์ตูน</u>

การ์ตูน (Cartoon) มาจากภาษาอิตาเลี่ยนว่า คาโทเน (Cartone) และจากภาษาลาตินว่า Carta มีความหมายว่า กระดาษ (Paper) ตามความหมายที่เข้าใจกัน คือ การเขียนภาพลงบนกระดาษหนาหนัก ซึ่งในสมัยแรกเป็นเพียงการออกแบบเพื่องานเขียนภาพประดับกระจกและลายกระเบื้องเคลือบสี (Mosaic) (Williams. 1972 : 728)

คินเดอร์ (Kinder. 1959 : 339) ให้ความหมายของการ์ตูนไว้ว่า การ์ตูนคือภาพที่ผู้ดูสามารถจะตีความหมายได้จากสัญลักษณ์ที่มีอยู่ และส่วนใหญ่จะเป็นภาพที่เกินจริงเพื่อสื่อความหมายหรือเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ทันสมัย ตัวบุคคล หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ทันที

เมเยอร์ (Mayer. 1965 : 63) ได้ให้ความหมายของการ์ตูนไว้ว่า การ์ตูนหมายถึง ภาพวาดบนกระดาษแข็ง บนกำแพงผ้าม่าน กระจกสี หน้าต่างโบสถ์ บนหินอ่อน และงานศิลปะอื่น ๆ ที่ต้องใช้ความประณีต และความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้ยังเป็นภาพวาดที่ก่อให้เกิดอารมณ์ขัน หรือเสียดสี เป็นภาพวาดง่าย ๆ ที่ให้ความบันเทิง วิจารณ์การเมืองหรือสังคม

ไพเราะ เรืองศิริ (2524 : 12) ให้คำจำกัดความของการ์ตูนว่า การ์ตูน คือ ภาพวาดง่าย ๆ ที่มีแบบเฉพาะตัวไม่เหมือนภาพธรรมดาทั่วไป ภาพการ์ตูนอาจมีรูปร่างที่เกินความเป็นจริงหรือลดรายละเอียดที่ไม่จำเป็นออก เพื่อจุดมุ่งหมายในการบรรยาย การแสดงออก มุ่งให้เกิดความตลกขบขัน ล้อเลียน เสียดสีการเมืองและสังคม ตลอดจนใช้ในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้น่าสนใจยิ่งขึ้น นอกจากนั้นอาจใช้ประกอบการเล่าเรื่องบันเทิงคดี สารคดีได้อีกด้วย และที่สำคัญก็คือ ใช้ประกอบการเรียนการสอน ภาพวาดนี้อาจจะเป็นตอนเดียวจบหรือเป็นเรื่องสั้น ๆ 2 - 3 ตอนจบ

วิชิต ศรีทอง (2526 : 21) ให้ความหมายของการ์ตูนไว้ว่า การ์ตูน คือ ภาพวาดที่เป็นสัญลักษณ์ จำลองมาจากความคิด อาจจะเป็นภาพที่เกินความจริง ภาพล้อเลียน หรือ ภาพที่ทำให้เกิดอารมณ์ขัน หรือใช้ในการสื่อความหมายหรือเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวหรือเหตุการณ์ ตัวบุคคล หรือสถานที่

ศักดิ์ชัย เกียรตินาคินทร์ (2533 : 3-4) ได้สรุปความหมายของ การ์ตูน ไว้ว่า การ์ตูนคือภาพวาดลักษณะง่าย ๆ บิดเบี้ยวโย้เย้ในลักษณะไม่เหมือนภาพในโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งมีรูปลักษณะที่เลียนแบบธรรมชาติ เรขาคณิต หรือรูปร่างอิสระ ที่ลดทอนรายละเอียดที่ไม่จำเป็นออกโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อความหมายแทนตัวหนังสือ เป็นผู้แสดงแทนในการพูดหรือแสดงออกต่าง ๆ ที่เป็นภาพประกอบตกแต่งมุ่งให้เกิดความสวยงาม น่าขัน ล้อเลียน เสียดสี ในทางการเมือง สังคม และใช้เป็นสื่อในการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ประกอบการเล่าเรื่องในทางบันเทิงคดี และสารคดี

ดังนั้น สรุปได้ว่า การ์ตูน คือ ภาพวาดแทนสัญลักษณ์ที่วาดง่าย ๆ ผิดเพี้ยน เกินความจริง เป็นภาพล้อเลียนที่แสดงออกมาเพื่อใช้สื่อความหมายหรือ ทำให้เกิดอารมณ์ขัน

ฐานะของการ์ตูน

พรจันทร์ จันทวิมล และคนอื่น ๆ (2534 : 76-78) กล่าวว่า ภาพการ์ตูนเป็นที่ยอมรับในสังคมทั่วไปจึงมีผู้แบ่งฐานะของการ์ตูนไว้หลายระดับดังนี้

1. ในฐานะศิลปะลายเส้น (Graphic Art) ลักษณะของภาพการ์ตูนต้องอาศัยทักษะฝีมือที่ฝึกฝนมาเป็นอย่างดี

2. ในฐานะงานวรรณกรรม (Literature) การ์ตูนเป็นสื่อประเภทหนึ่งในการเล่าเรื่อง โดยมีเทคนิควิธีการนำเสนอเรื่องที่มีขั้นตอน ความคิดสร้างสรรค์ในเชิงศิลปะสูง

3. ในฐานะศิลปะการละคร (Drama) การ์ตูนเป็นพัฒนาการสืบต่อจากศิลปะการละคร เนื่องจากมีบทสนทนาโต้ตอบ มีการดำเนินเรื่องตัดต่อและท่าทางการแสดง

4. การ์ตูนและภาพยนตร์ (Cartoon and Picture) นิยายภาพและการ์ตูนที่ได้รับความนิยมสูงมักจะนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ และในขณะเดียวกันภาพยนตร์การ์ตูนหลายเรื่องถูกนำมาสร้างเป็นหนังสือการ์ตูน

5. ภาพยนตร์กับนิยายภาพ (Picture and Illustrated Tale) ภาพยนตร์กับนิยายภาพนับว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมากที่สุด ด้วยว่านิยายภาพมีลักษณะการนำเสนอภาพเหมือนภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเป็นมุมกล้อง ตำแหน่งตัวละคร การทำภาพเคลื่อนไหวช้า (Slow - motion) นิยายภาพสามารถถ่ายทอดได้ดีไม่แพ้ภาพยนตร์

รูปแบบของภาพการ์ตูน

สมัคร ผลจำรูญ (2522 : 25) กล่าวว่า รูปแบบของภาพการ์ตูน ไม่ว่าจะเป็นการ์ตูนธรรมดา หรือการ์ตูนเรื่องก็ตาม ถ้าพิจารณาตามคตินิยมทางศิลปะของนักเขียนการ์ตูนแล้วจะพบว่ามีลักษณะใหญ่ ๆ อยู่ 2 แบบคือ

1. แบบเลียนของจริง (Realistic Type) คือ ภาพที่เขียนเลียนแบบความจริง มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริงในธรรมชาติ ทั้งในเรื่องสัดส่วน รูปร่าง ลักษณะท่าทางและสภาพแวดล้อม ภาพแบบนี้มีลักษณะใกล้เคียงกับความจริงมาก แต่ไม่ถึงกับเป็นภาพวาดเหมือนจริง ดังตัวอย่างภาพต่อไปนี้

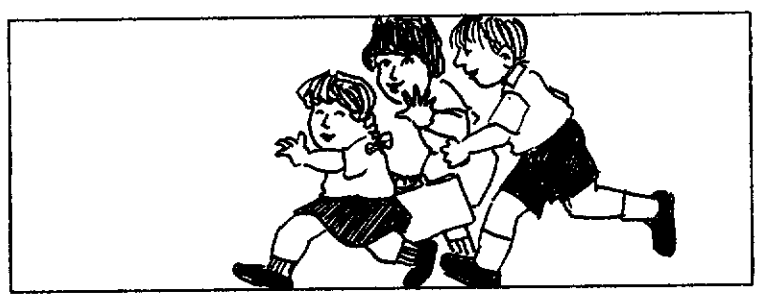

ภาพประกอบ 4 แสดงลักษณะภาพการ์ตูนแบบเลียนของจริง

2. แบบล้อของจริง (Cartoon Type) คือ ภาพที่เขียนบิดเบือนให้ผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง มักเน้นเฉพาะลักษณะเด่น ๆ หรือที่สำคัญ ๆ มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะให้เป็นการล้อเลียน และให้เกิดอารมณ์ขันแก่ผู้ดู ดังตัวอย่างภาพต่อไปนี้

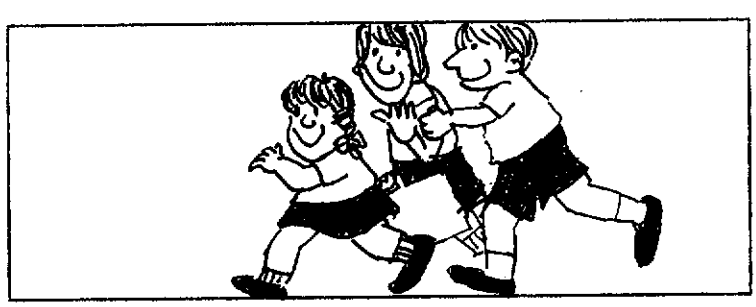

ภาพประกอบ 5 แสดงลักษณะภาพการ์ตูนแบบล้อของจริง

นอกจากนี้ ยังมีการ์ตูนอีกแบบหนึ่งซึ่งเป็นภาพล้อที่เขียนเป็นภาพลายเส้น เรียกว่า "การ์ตูนโครงร่าง" หมายถึง ภาพวาดลาดเส้นขาว-ดำง่าย ๆ มีสัดส่วน ลักษณะผิดไปจากของจริง (สมัคร ผลจำรูญ. 2522 : 26; อ้างอิงมาจาก สุวิช แทนปั้น. 2517 : 5) ภาพชนิดนี้ใช้เป็นภาพประกอบการสอนในฐานะเป็นสัญลักษณ์ของรูปภาพ ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันระหว่างครูกับนักเรียน ไม่ได้เน้นเรื่องความเหมือนจริง เช่น ภาพแบบที่เรียกว่า "ภาพก้านไม้ขีด" (Matchstick) ซึ่งไม่ต้องเกี่ยวข้องกับการแสดงความตื้นลึกของภาพ อาจใช้สอนโดยเขียนลงบนกระดานดำเลย หรือวาดลงบนกระดาษติดหน้าชั้นให้นักเรียนดูก็ได้ (สมัคร ผลจำรูญ. 2522 : 26 อ้างอิงจาก เริงลักษณ์ มหาวินิจฉัยมนตรี. 2517 : 48) ดังตัวอย่างภาพต่อไปนี้

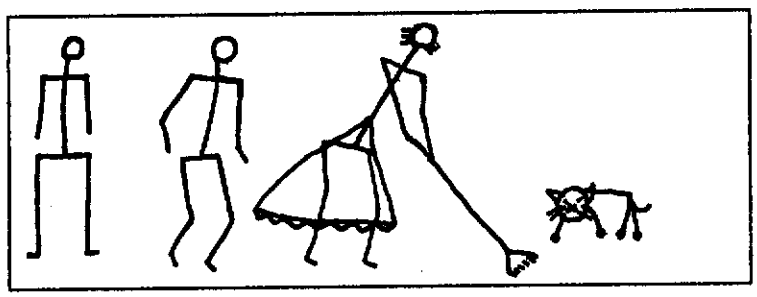

ภาพประกอบ 6 แสดงลักษณะภาพการ์ตูนโครงร่างหรือภาพก้านไม้ขีด

พรจันทร์ จันทวิมล และคนอื่น ๆ (2534 : 78-79) ได้แบ่งภาพการ์ตูนออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. ภาพเลียนแบบธรรมชาติ (Natural Cartoon) แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะย่อย คือ

1.1 การ์ตูนรูปสัตว์ แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ

1.1.1 รูปสัตว์เหมือนสัตว์จริง หมายถึง รูปสัตว์ที่เขียนเลียนแบบธรรมชาติ อาจจะมีลักษณะเหมือนจริงหรือตัดทอนให้ผิดแปลกไปอย่างภาพการ์ตูนแต่กริยาท่าทางยังคงเป็นสัตว์ประเภทนั้น ๆ

1.1.2 รูปสัตว์ท่าทางคน หมายถึง รูปสัตว์ต่าง ๆ ที่เขียนเลียนแบบธรรมชาติจริง แต่มีกิริยาท่าทางการแต่งตัวเลียนแบบคน เช่น มิกกี้ เม้า โดนัล ดักซ์ เป็นต้น

1.2 การ์ตูนรูปคน ลักษณะการเขียนจะเลียนแบบคนจริง หรือลดทอนจากของจริงโดยเน้นเฉพาะลักษณะเด่น ๆ ของคนก็ได้

2. การ์ตูนภาพวิจิตร (Fine Cartoon) หมายถึง ลักษณะการ์ตูนที่มีลวดลายการเขียนสวยงามในลักษณะวิจิตรศิลป์ การใช้เส้นตกแต่งลวดลายทำอย่างประณีตวิจิตรพิสดาร จนอาจถือได้ว่าเป็นงานศิลปะที่มีค่า

3. การ์ตูนภาพกราฟิค (Graphic Cartoon) หมายถึง การ์ตูนที่มีลักษณะการเขียนภาพเหมือนกับงานออกแบบ รูปร่างการ์ตูนมักเป็นรูปร่างง่าย ๆ ทางเรขาคณิต เช่น วงกลม สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม วงรี เป็นต้น การระบายสีมักเป็นสีเรียบหรือไล่น้ำหนักอ่อนจางเล็กน้อย มีขอบเขตของการลงสีแน่นอน รูปเส้นขอบชัดเจน ในลักษณะเดียวกับงานออกแบบกราฟิค

4. การ์ตูน 3 มิติ (Three-Dimension Cartoon) หมายถึง การสร้างรูปการ์ตูนจากวัสดุต่าง ๆ เช่น ดินน้ำมัน ไม้ พลาสติก เพื่อให้เป็นรูปการ์ตูน 3 มิติก่อน แล้วจึงถ่ายเป็นภาพหรือภาพยนตร์การ์ตูน 2 มิติอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งถ้าถ่ายทำเป็นภาพยนตร์ยังสามารถใช้เทคนิคถ่ายทำให้หุ่นการ์ตูนนั้นเคลื่อนไหวได้ (Animation) เหมือนมีชีวิตจริง

ประเภทของการ์ตูน

คินเดอร์ (Kinder. 1959 : 152) จำแนกการ์ตูนออกเป็น 2 ประเภท คือ การ์ตูนธรรมดา (Cartoon) ได้แก่ ภาพวาดสัญลักษณ์ หรือภาพล้อเลียนหรือเสียดสีบุคคล สถานที่ สิ่งของหรือเรื่องราวที่น่าสนใจทั่วไป ส่วนการ์ตูนเรื่อง (Comics Strips) หมายถึง การ์ตูนธรรมดาหลาย ๆ ภาพ ซึ่งจัดลำดับเรื่องราวให้สัมพันธ์ต่อเนื่องกันไป เป็นเรื่องราวอย่างสมบูรณ์

กระทรวงศึกษาธิการ และธนาคารกสิกรไทย (2524 : 1-2) ได้แบ่งการ์ตูนเป็น 5 ประเภท คือ

1. การ์ตูนบทบรรณาธิการ และการ์ตูนล้อเลียนการเมือง (Editorial Cartoons and Political Cartoons) เป็นการ์ตูนที่สืบเนื่องมาจากสาระสำคัญของบทบรรณาธิการหรือเหตุการณ์ทางการเมืองที่น่าสนใจเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความคิดเห็นอาจมีคำบรรยายหรือไม่ก็ได้

2. การ์ตูนเรื่องราวและการ์ตูนช่องเดียว (Comic Strips and Panels) มีลักษณะเป็นตัวการ์ตูนที่ผู้วาดกำหนดบุคลิกให้ อาจเป็นการ์ตูนประเภทวันต่อวันหรือวันเดียวจบ คำพูดของตัวการ์ตูนจะอยู่ในวง (Balloons) ข้าง ๆ หัวผู้พูด

3. การ์ตูนตลก (Gag Cartoons) เน้นความตลกขบขันเป็นหลัก เป็นการ์ตูนช่องเดียวโดยมีคำบรรยายสั้น ๆ เป็นคำพูดของการ์ตูนนั้นหรืออาจจะไม่มีคำบรรยายเลย ให้ผู้อ่านตีความจากท่าทางของตัวการ์ตูนเอง

4. การ์ตูนประกอบภาพ (Illustrative Cartoons) ไม่ค่อยมีความหมายในตัวเอง มักประกอบกับแบบเรียนหรือโฆษณาเพื่อการสอนหรืออธิบาย

5. ภาพยนตร์การ์ตูน (Animated Cartoons) คือ การทำให้ภาพการ์ตูนมีชีวิตเคลื่อนไหวได้โดยการนำภาพการ์ตูนหลาย ๆ ภาพมาเรียงตามลำดับต่อเนื่องกันอย่างรวดเร็วเป็นอากัปกิริยาของตัวการ์ตูนบันทึกไว้บนแผ่นฟิล์มภาพยนตร์ ภาพยนตร์การ์ตูนขนาดสั้นจะต้องใช้ภาพวาดประมาณ 10,000 - 15,000 ภาพ และภาพยนตร์การ์ตูนขนาดยาวอาจต้องใช้ภาพวาดถึง 2 ล้านภาพ ใช้จิตรกรนับร้อยคน

พรจันทร์ จันทวิมล และคนอื่น ๆ (2534 : 80-81) ได้แบ่งประเภทของการ์ตูนตามประโยชน์ในการใช้งานได้ 7 ประเภท คือ

1. ภาพล้อสังคม (Gag Cartoon) มักเป็นภาพในเชิงล้อ (Caricature) โดยนักเขียนการ์ตูนภาพล้อโดยเฉพาะ นิยมพิมพ์ในหนังสือพิมพ์และนิตยสาร

2. ภาพล้อการเมือง (Political and Editional Cartoon) เป็นภาพล้อผู้บริหารประเทศ เน้นทางด้านการเมืองและการปกครอง โดยมีจุดมุ่งหมายกระตุ้นผู้อ่านให้เห็นในเชิงตรงกันข้าม หรือขบขัน เสียดสี เป็นต้น

3. การ์ตูนโฆษณา (Commercial Cartoon) หมายถึง การ์ตูนที่ใช้ในงานโฆษณาชวนเชื่อในสินค้าของตน ลักษณะการ์ตูนอาจเป็น 2 มิติ หรือหุ่นการ์ตูน 3 มิติ

4. การ์ตูนประชาสัมพันธ์ (Public Relations Cartoon) เป็นการ์ตูนในลักษณะเดียวกับการ์ตูนโฆษณา แต่ต่างกันที่วัตถุประสงค์ว่า การ์ตูนประชาสัมพันธ์เป็นการ์ตูนที่ใช้ประดับตกแต่ง เพื่อกระตุ้นในการบอกข่าวแจ้งข่าว ให้ผู้อื่นได้ทราบโดยมิได้มุ่งหวังผลทางด้านการค้าเหมือนการ์ตูนโฆษณา

5. การ์ตูนล้อเลียน (Caricature Cartoon) เป็นการ์ตูนที่เขียนในเชิงล้อเลียนบุคคลให้ดูตลก ขบขัน โดยวาดบุคลิกลักษณะเกินความเป็นจริง

6. ภาพยนตร์การ์ตูน (Animated Cartoon) หมายถึง การทำภาพวาดการ์ตูนให้ออกมาเป็นภาพยนตร์ โดยการวาดการ์ตูนลงบนแผ่นใส แล้วถ่ายเป็นภาพยนตร์ให้มีลักษณะการเคลื่อนไหวเหมือนมีชีวิตจริง

7. การ์ตูนเรื่องยาว (Comic Strip Cartoon) เป็นการ์ตูนที่ใช้ดำเนินเรื่องราวหรือประกอบนิยาย นิทานต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ มักมีความยาวเป็นตอน ๆ ไม่สามารถจบลงภายในช่องเดียวเหมือนการ์ตูนภาพล้อ

พัน สุขเจริญ (2525 : 34) ได้แบ่งการ์ตูนเป็น 4 ชนิดใหญ่ ๆ คือ

1. การ์ตูนการเมือง (Political Cartoon) เขียนเป็นสัญลักษณ์ที่เด่นมักเน้นเกินความเป็นจริง เช่น ภาพบุคคลสำคัญของประเทศ หรือตัวตลก

2. การ์ตูนตลกหรือการ์ตูนขำขัน (Humour Cartoon) เขียนขึ้นเพื่อสร้างอารมณ์ขัน อาจถากถาง เยาะเย้ย ประชดประชัน แม้จะเกินความจริงไปบ้างแต่ก็ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใคร ๆ

3. การ์ตูนเรื่อง (Comic Strip) อาจเป็นเรื่องสั้น ๆ หรือแบ่งเป็นตอน ๆ ก็ได้ในเล่มอาจเป็นเรื่องเดียว หรือหลายเรื่องก็ได้ จึงเป็นที่แน่นอนว่ารสชาติจะต้องมีหลากหลายและถูกกับรสนิยมของผู้อ่านระดับต่าง ๆ

4. ภาพยนตร์การ์ตูน ดึงดูดความสนใจผู้ดูได้ดีกว่าการผลิตการ์ตูนชนิดอื่น เพราะเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้ มีชีวิตชีวา บางครั้งก็เกินเลยจากความเป็นจริง ซึ่งก็ไม่ถือเป็นสิ่งที่ผิดหากแต่เป็นคุณลักษณะหรือ Character พิเศษของการ์ตูนโดยแท้

บทบาทของการ์ตูนกับการเรียนการสอน

พัน สุขเจริญ (2525 : 33-34) กล่าวถึงการ์ตูนในแง่ของการ์ตูนเพื่อการสอนแล้ว ย่อมหมายถึง การมีผู้ส่งและผู้รับ คือ ครู และนักเรียน ตามความคิดเดิม เคยเข้าใจกันว่าการ์ตูนสร้างขึ้นเพื่อให้เด็กอ่านเพื่อความบันเทิง หรือความขบขัน แต่ความจริงการ์ตูนนับว่าเหมาะกับทุกเพศทุกวัยที่รักการอ่านและใช้ความคิดเพราะว่าการ์ตูนจะให้แง่คิดที่ซ่อนเร้นแฝงอยู่อย่างมีเสน่ห์ในตัวของการ์ตูนเอง บทบาทของการ์ตูนในด้านการศึกษา จะช่วยให้การสอนได้ผลดีขึ้น เพราะครูควรจะเป็นผู้ มีอารมณ์ดี มีอารมณ์ขัน การสอนมีเทคนิคการสร้างความสนใจและอารมณ์ขันเสมอจะทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนดีกว่าการสอนที่ไม่มีความขบขัน หรือการ์ตูนเข้ามาช่วยเพิ่มบรรยากาศทำให้สภาพการเรียนการสอนไม่ง่วงเหงาหาวนอน เพียงแต่ผู้สอนรู้จักหรือมีศิลป์ในการเลือกใช้การ์ตูนให้เหมาะสมเท่านั้น บทบาทของการ์ตูนที่เกี่ยวข้องกับสื่อการสอนนั้น มีความจำเป็นแทบทุกระดับการศึกษา นับตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่เลยทีเดียว คุณสมบัติที่แท้จริงของการ์ตูนนั้นแสดงถึงความคิด ความคิดฝัน เสียดสีท้าทายที่เหมือนจริง หรือเกินความจริงและให้ความขบขันแก่ผู้ดู

ในแง่การเรียนการสอน การ์ตูนสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้มาก คือ

1. ใช้เป็นสิ่งเร้าหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ บทเรียน หรืออาจใช้เป็นตัวนำเข้าสู่บทเรียน

2. ใช้อธิบายให้เกิดความเข้าใจบทเรียน การเรียนในหลาย ๆ วิชาสามารถนำการ์ตูนเข้ามาร่วม ด้วยการเขียนการ์ตูนประกอบบทเรียน จะทำให้ผู้เรียนสนใจมากขึ้นกว่าอธิบายอย่างเดียว

สังเขต นาคไพรจิตร (2530 : 72) กล่าวถึงประโยชน์ของการ์ตูนด้านการเรียนการสอนไว้ดังต่อไปนี้

1. กระตุ้นให้เรียน (Motivation) เป็นเครื่องเร้าความสนใจในห้องเรียนได้เป็นอย่างดี ใช้ได้ทั้งโรงเรียนประถมและโรงเรียนมัธยม ทำให้มีอารมณ์ชันเรียนได้สนุก

2. ใช้อธิบายให้เข้าใจ (Illustrations) ใช้ภาพการ์ตูนง่าย ๆ อธิบายเนื้อหาวิชา ทำให้นักเรียนเข้าใจวิชาที่เรียนดียิ่งขึ้น

3. ใช้เป็นกิจกรรมนักเรียน (Pupil Activity) การให้นักเรียนเขียนภาพการ์ตูนด้วยตนเอง อธิบายภาพด้วยตนเอง เป็นการสร้างเสริมให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์

การ์ตูนเป็นภาพที่เด็กสนใจมากประเภทหนึ่ง การ์ตูนช่วยให้เด็กชอบอ่านและสนใจอ่านและช่วยให้เด็กเกิดความคิดที่จะเรียบเรียงเรื่องที่เขาเห็นออกมาได้ดีเนื่องจากการ์ตูนสามารถถ่ายทอดความคิด จินตนาการออกมาเป็นภาพง่าย ๆ แต่ช่วยให้คนได้มองเห็นความจริงได้มากที่สุด (Sand. 1956 : 248-249) ข้อดีประการสำคัญของหนังสือการ์ตูนในการสอน ได้แก่ ความสามารถในการสร้างความสนใจซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีทั่วไปในหมู่นักการศึกษาว่า ความสนใจเป็นปัจจัยสำคัญต่อผลการเรียนรู้ ถ้าหากครูได้คัดเลือกและนำไปใช้ร่วมกับวิธีสอนได้อย่างเหมาะสมแล้ว หนังสือการ์ตูนก็สามารถเป็นเครื่องมือในการสอนที่ทรงประสิทธิภาพได้อย่างหนึ่ง (Wittich and Shuller. 1962 : 164) การ์ตูนยังให้ความเพลิดเพลิน การแสดงออกถึงอารมณ์ชันนับว่าเป็นสิ่งสำคัญ ครูที่มีประสิทธิภาพทั่วไปถือว่าภาพการ์ตูนเป็นอุปกรณ์การสอนที่สมบูรณ์แบบอย่างหนึ่ง (เจือจันทร์ กัลยา. 2533 : 38)

คณะนิสิตปริญญาโทเทคโนโลยีทางการศึกษา (2522 : 204) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการ์ตูนเรื่องที่มีต่อการเรียนการสอน ดังนี้

1. ทำให้นักเรียนสนใจเนื้อหาวิชามากขึ้น
2. ใช้สอนเด็กเป็นรายบุคคล และทำให้การเรียนดีขึ้น
3. ฝึกการอ่านได้ดี
4. ทำให้นักเรียนสนใจการอ่านมากขึ้น

สมหญิง กลั่นศิริ (2521 : 74) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการ์ตูนต่อการเรียนการสอนว่า

1. การ์ตูนช่วยส่งเสริมการสอนของครู ช่วยให้บทเรียนน่าสนใจ เรียนโดยไม่เบื่อหน่าย

2. การ์ตูนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนเร็วยิ่งขึ้น เพราะการ์ตูนช่วยสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจเร็วขึ้น

3. การ์ตูนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ สนุกสนานและติดตามการสอนของครูโดยตลอด

4. การ์ตูนช่วยผ่อนคลายความเครียด ทำให้บทเรียนสนุกสนานและน่าติดตามโดยไม่เบื่อ

การใช้การ์ตูนในแง่ต่าง ๆ

พัน สุขเจริญ (2525 : 35) กล่าวถึงการใช้การ์ตูนในแง่ต่าง ๆ ดังนี้

1. ในแง่ผู้อ่านหรือผู้ดูผู้ชมโดยทั่ว ๆ ไป

น้อยคนนักที่อ่านหนังสือออกเข้าใจภาษาของตนเป็นอย่างดีจะไม่ชอบสิ่งที่เรียกว่า **การ์ตูน** แม้บางทีเพียงแต่ดูภาพก็เข้าใจภาษาของการ์ตูนที่แปลออกเป็นภาษาที่ผู้ดูเข้าใจได้ดีโดยไม่ต้องมีคำอธิบายใด ๆ เลย ยิ่งกว่านั้นการ์ตูนยังมีจุดเด่นที่ภาพชนิดใด ๆ ก็ให้ความรู้สึก เช่น การ์ตูนไม่ได้ก็คือ ความขบขัน การ์ตูนที่สร้างขึ้นมีหลายรูปแบบ อาทิ เช่น การ์ตูนเงียบ (Gag Cartoon) หรือการ์ตูนเรื่อง (Comic Strip) การ์ตูนชำขัน (Humour Cartoon) หรือไม่ก็การ์ตูนการเมือง (Political Cartoon) เป็นต้น

2. ในแง่ของผู้เรียนหรือนักศึกษา

การ์ตูนมีบทบาทต่อการเรียนการสอนในแง่ที่ว่าเราสามารถใช้การ์ตูนเป็นตัวนำเข้าสู่บทเรียน ใช้การ์ตูนช่วยสร้างบรรยากาศที่สนุกแสดงภาพพจน์ที่ชัดเจน ช่วยเพิ่มหรือเร้าให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในบทเรียนมากยิ่งขึ้น จากการทดลองสอนภาษาด้วยการ์ตูนในการสอนระดับ Intermediate และ Junior Hihg Shool จากผลการทดลองของ Thorndike ปรากฏว่าเด็กเรียนอย่างตั้งใจ สนใจ

ลักษณะของการ์ตูนที่ดี

การ์ตูนยังมีลักษณะที่ดีอีก คือ การ์ตูนแสดงภาพให้ผู้ดูเข้าใจความหมายตรงกับผู้เขียนวางจุดมุ่งหมายเอาไว้ ซึ่งภาพที่เขียนเป็นภาพง่าย ๆ แสดงเฉพาะลักษณะเด่น ๆ ไม่มีความซับซ้อนหรือแสดงส่วนละเอียดมากเกินไป (นิพนธ์ ศุขปรีดี. 2518 : 33)

บุญยฤทธิ์ คงคาเพชร (2527 : 15) ได้กล่าวถึงลักษณะการ์ตูนที่ดีไว้ดังนี้

1. ทำให้ผู้ดูเข้าใจความหมายตรงกับที่ผู้เขียนวางจุดมุ่งหมายไว้
2. เป็นภาพง่าย ๆ มีลักษณะเด่น ไม่ซับซ้อนยุ่งยาก
3. มีจุดมุ่งหมายเดียวในภาพ
4. ถ้ามีคำบรรยายควรเป็นคำบรรยายสั้น ๆ กระทัดรัดและช่วยให้ภาพเกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
5. ภาพที่เขียนออกมาควรมีลักษณะชำขัน หรือสนุกสนานเพลิดเพลินมากกว่าเป็นไปในทางเศร้า หดหู่ หรือพิการ เป็นต้น
6. การ์ตูนที่ดีควรให้แง่คิดและสร้างสรรค์ในทางที่ดี

ความสนใจของเด็กที่มีต่อการ์ตูน

จุฑาทิพย์ - พยอม (2531 : 73 -76) กล่าวว่า เราต้องยอมรับว่าการ์ตูนเป็นความใฝ่ฝันของเด็ก เพราะการ์ตูนสามารถบันดาลให้เด็กได้ทุกอย่าง และเป็นเพื่อนเมื่อยามที่เหงาก็ทำให้หัวเราะได้ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าลายเส้นหรือรูปที่เขียนไปมันทำให้เด็กเกิดอารมณ์คล้อยตามและเกิดความสุขได้

เลฟเวอรี (Lavery. 1992 : 60) ได้กล่าวว่า การ์ตูนและเรื่องประกอบภาพเป็นที่โปรดปราณของนักเรียนทุกวัย สังเกตได้ง่าย เช่น เมื่อนักเรียนอ่านวารสารจะรีบผลิกไปที่หน้าการ์ตูนก่อนเสมอ การ์ตูนโดยทั่วไปเป็นภาพที่มีเนื้อหาประกอบเพียงเล็กน้อย จัดเป็นสื่อทัศนะที่นำเสนอเนื้อหาที่ครูสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในห้องเรียนได้ โดยมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาเชิงหน้าที่ในสถานการณ์ต่าง ๆ

กระทรวงศึกษาธิการ (2520 : 35) ได้สำรวจความสนใจและรสนิยมในการอ่านของเด็กและเยาวชนไทย พบว่าหนังสือการ์ตูนเป็นหนังสือที่เด็กนักเรียนในชั้นประถมศึกษาชอบอ่านมากที่สุด มีจำนวนถึงร้อยละ 94.68 และนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาชอบอ่านร้อยละ 94.91

ฮิลเดรท (Hildreth. 1958 : 525) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสนใจในการอ่านของเด็กชายและเด็กหญิง โดยทำการวิจัยกับเด็กอายุ 6 - 16 ปี ในประเทศอังกฤษ พบว่าเด็กชายและเด็กหญิงร้อยละ 95 สนใจอ่านหนังสือการ์ตูน

หลักเกณฑ์ในการเลือกการ์ตูนในการเรียนการสอน

บุญเหลือ ทองเอี่ยม และ สุวรรณ นาภู (2520 : 13-14) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการเลือกการ์ตูนสำหรับใช้ในการเรียนการสอน. ไว้ดังนี้

1. การ์ตูนที่ใช้ควรเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน โดยต้องคำนึงถึงผู้เรียนว่าเคยศึกษาหรือมีพื้นฐานในสิ่งนั้น ๆ บ้างหรือไม่

2. การ์ตูนที่ใช้ไม่ควรเป็นนามธรรมมากเกินไป ควรเลือกแบบง่าย ๆ มีสัญลักษณ์ที่สื่อความหมายได้ชัดเจน

3. การ์ตูนที่ใช้ควรมีสัญลักษณ์เฉพาะเรื่อง เช่น อาจเป็นการ์ตูนเสียดสีการเมือง หรือเป็นการ์ตูนโน้มน้าวจิตใจไม่ให้เด็กไปสนใจอบายมุข เป็นต้น

4. ภาพการ์ตูนนั้นควรมีขนาดเหมาะสม คือ ความเหมาะสมของเรื่อง วัยและระดับของผู้เรียนเป็นสำคัญ

อรรณพ เรืองบุรพ (2524 : 50-51) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการเลือกภาพการ์ตูนประกอบการสอนว่า ควรเลือกให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก เลือกภาพที่มีความคมชัดเจน น่าสนใจ มีขนาดโตพอที่นักเรียนจะเห็นได้ง่าย แต่ถ้าหากมีภาพการ์ตูนที่ดีอยู่แล้วแต่เล็กเกินไปก็อาจจะขยายภาพให้ใหญ่ขึ้นโดยใช้ตารางสี่เหลี่ยมช่วยก็ได้ ลักษณะของภาพต้องใกล้เคียงหรือเกินความจริง มีความหมายชัดเจน อาจจะตลกขบขันด้วยยิ่งดี แต่ไม่ควรมีความหมายในทางหยาบโลนและที่สำคัญคือ พยายามเลือกให้เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์ในการสอนบทเรียนนั้น ๆ ด้วย ถ้าเป็นไปได้ควรใช้ภาพสีมากกว่าภาพขาว-ดำ สามารถมองเห็นการกระทำชัดเจน เป็นภาพง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน เกี่ยวกับสิ่งที่เด็กรู้จักและเกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิมของเด็กในวัยนั้น ๆ

การเขียนภาพการ์ตูนประกอบการสอน

จุฑาทิพย์ - พยอม (2531 : 73-76) กล่าวถึงสัญลักษณ์ของการ์ตูนว่ามีอยู่ 3 อย่าง คือ

1. คิ้ว เช่น คิ้วที่วาดใกล้ตาจะแสดงถึงความกดดัน ดังภาพ

ภาพประกอบ 7 แสดงสัญลักษณ์ของการ์ตูนที่แสดงออกทางคิ้ว

2. ตา เช่น ถ้าวาดตาใหญ่เท่าไหร่ก็แสดงอารมณ์ได้มากขึ้น ดังภาพ

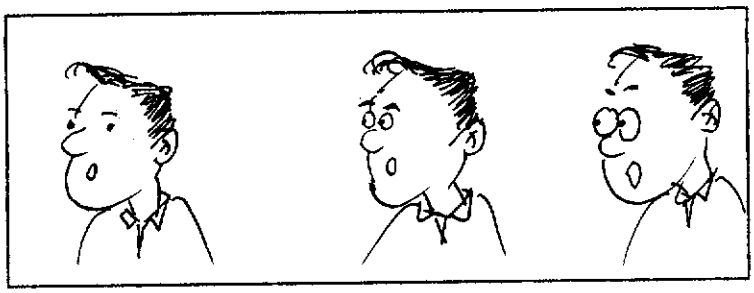

ภาพประกอบ 8 แสดงสัญลักษณ์ของการ์ตูนที่แสดงออกทางตา

3. ปาก เช่น ยิ้ม หัวเราะ โกรธ สงสัย วาดได้หลายลักษณะ ดังภาพ

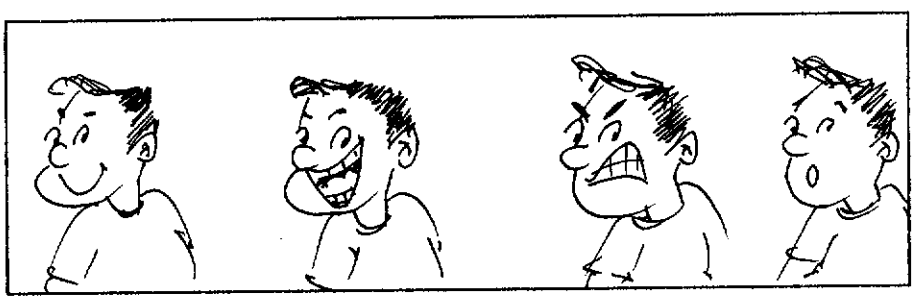

ภาพประกอบ 9 แสดงสัญลักษณ์ของการ์ตูนที่แสดงออกทางปาก

ส่วนมากแล้วการ์ตูนจะเลียนแบบสัญลักษณ์ต่าง ๆ มาจากคนและสัตว์ หลักในการเขียนการ์ตูน คือ เขียนจากซ้ายมาขวา หรือบนลงล่าง ไม่นิยมเขียนคำพูดที่โต้ตอบกันมาก ๆ และสามารถแสดงการเคลื่อนไหวของการ์ตูนได้ด้วยเส้น การเขียนตัวละครควรเขียนให้อยู่ในหน้าเดียวไม่ควรยื่นไปอีกหน้า ทำให้ไม่น่าสนใจ และควรจะให้ความสำคัญของตัวละครโดดเด่นออกมา การเขียนการ์ตูนเราสามารถเขียนให้มันเกินความจริงได้ เช่น คนอ้วน พอนำมาเขียนเป็นการ์ตูนสามารถเขียนให้อ้วนมาก ๆ ได้ ทำให้ดูตลกดี

วิริยะ สิริสิงห์ (2530 : 69-72) ได้ให้ข้อคิดในการเขียนการ์ตูนว่า วิธีการถ่ายทอดเรื่องต่าง ๆ เป็นภาพการ์ตูน จะต้องคำนึงถึงหลักใหญ่ ๆ 3 ประการ คือ

1. เนื้อหา
2. จินตนาการของผู้ถ่ายทอดและรูปแบบของการ์ตูน
3. บทบรรยายและบทพูด

การนำเรื่องมาถ่ายทอดเป็นภาพการ์ตูน ผู้วาดจะต้องศึกษาเรื่องนั้นให้ตลอดและต้องเข้าใจเรื่องที่อ่านด้วย แล้วนำมาหล่อหลอมรวมกับจินตนาการของตนเอง เพื่อหากลวิธีทำให้เรื่องสนุก เร้าความสนใจ ตื่นเต้น นั่นคือ ต้องมีการสร้างฉาก สร้างตัวการ์ตูนและสร้างสถานการณ์ให้สมจริง คำบรรยายและคำพูดน่าจะเป็นตัวเขียนด้วยลายมือมากกว่าตัวเรียง แต่ตัวเขียนนั้นจะต้องเขียนให้อ่านง่าย สะกด การันต์ถูกต้อง เหตุที่เขียนด้วยลายมือดีกว่าเพราะว่าลักษณะเส้นตัวอักษรกับเส้นภาพจะเป็นลักษณะเดียวกัน ถ้าจะใช้ตัวเรียงพิมพ์มาใส่แทนบางครั้งช่องบอลลูนที่เว้นว่างเอาไว้ไม่พอเหมาะกับที่เรียงพิมพ์ อีกประการหนึ่งการเขียนตัวอักษรด้วยลายมือสามารถแสดงอารมณ์หรือบรรยากาศของเรื่องได้ดีกว่าตัวเรียงพิมพ์ การ์ตูนที่ทำเป็นเรื่องราวทั้งหลายไม่ควรเป็นการ์ตูนช่องเดียวจบ ช่องการ์ตูนในแต่ละหน้านั้นไม่จำเป็นต้องแบ่งเท่ากันทุกช่อง ทุกหน้า ลักษณะแบบฟอร์มของช่องควรให้หลากหลาย

สุวิทย์ สุหัตถาพร (2530 : 35) ได้กล่าวถึงเทคนิคในการเขียนการ์ตูนไว้ดังนี้

1. การสร้างภาพ เช่น ตัวเอกของเรื่องต้องน่ารัก จูงใจเด็ก
2. การดำเนินเรื่องกลมกลืน น่าติดตาม
3. มีมุขตลกแทรกเพื่อคลายเครียด
4. ต้องสร้างอารมณ์ให้ผู้อ่านคล้อยตาม
5. ต้องดึงดูดใจ มีเสน่ห์ สีสดสวย
6. ลดความเป็นวิชาการลง
7. การจบเรื่องต้องจบด้วยการสรุปที่เป็นประโยชน์

เชาวลิต ชำนาญ (2521 : 219-220) ได้อธิบายหลักในการเขียนการ์ตูนประกอบการเรียนการสอนไว้ว่า เมื่อกำหนดเรื่องที่จะเขียนแล้ว ให้ดำเนินตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. วางเค้าโครงเรื่องราวให้สนุกและเข้าใจเอาไว้ล่วงหน้า
2. แบ่งสาระสำคัญของเรื่องออกเป็นเฟรมหรือส่วนย่อย ๆ ติดต่อกันตลอดเรื่อง
3. พิจารณาเพิ่มเติมหรือตัดทอนสาระสำคัญให้เหลือเฉพาะที่จำเป็นจริง ๆ
4. เขียนภาพคร่าว ๆ เป็นเรื่องราวติดต่อกันตามสาระสำคัญหรือส่วนย่อย ๆ ที่แบ่งเอาไว้

5. ลงมือเขียนการ์ตูน โดยถือหลักการต่อไปนี้

5.1 ภาพทุกภาพต้องแสดงท่าทางให้สื่อความหมายตามท้องเรื่อง

5.2 ต้องเป็นภาพที่ง่าย ๆ ไม่แสดงรายละเอียดมากนัก เน้นเฉพาะส่วนที่จำเป็น

5.3 แต่ละภาพต้องมีจุดมุ่งหมายเดียว

5.4 ใช้คำบรรยายหรือภาษาประกอบที่กระทัดรัด มีความหมายสมบูรณ์

5.5 ไม่ควรมีการพูดโต้ตอบกันในภาพเดียวกัน เช่น ภาพที่ 1 สมชายถามสายชล ภาพที่ 2 สายชลจึงจะตอบสมชาย ถ้าทั้งถามและตอบในภาพเดียวกันจะทำให้ผู้ดูสับสน

5.6 มีการเคลื่อนไหวของตัวละครในมุมต่าง ๆ เพื่อเป็นการเร้าให้ผู้ดูสนใจยิ่งขึ้น เช่น มีการย่อส่วน ขยายส่วน ภาพด้านหน้า ด้านข้าง ด้านหลัง สับเปลี่ยนกันไป

5.7 แต่ละภาพต้องมีขนาดพอเหมาะ สามารถเขียนคำบรรยายด้วยตัวหนังสือขนาดเหมาะกับวัยของผู้ดู

5.8 ถ้าเป็นหนังสือสำหรับเด็กประถมศึกษา ควรมีหมายเลขลำดับภาพเพื่อช่วยในการอ่านเรื่องราวได้ตามลำดับ

5.9 ถ้ามีหลายภาพในหนึ่งหน้ากระดาษ ควรพิจารณาจัดลำดับภาพให้สอดคล้องกับหลักการอ่านและเขียน ที่เด็กต้องกวาดสายตาหรือเขียนจากซ้ายไปขวามือ

ดังตัวอย่าง

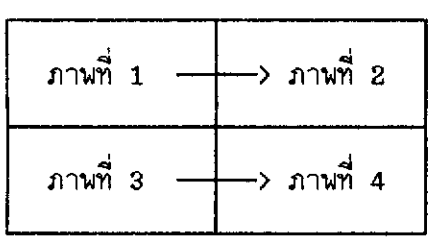

กรณีที่มี 4 ภาพในหนึ่งหน้ากระดาษ

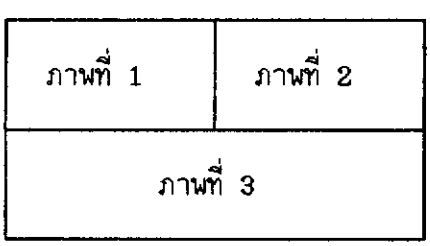

กรณีที่มี 3 ภาพในหนึ่งหน้ากระดาษ

กรณีที่มี 2 ภาพในหนึ่งหน้ากระดาษ
(หน้ากระดาษกว้าง)

หรือ

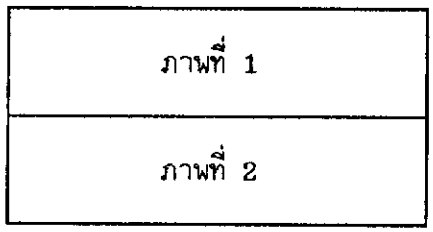

(หน้ากระดาษแคบ)

ภาพประกอบ 10 แสดงการจัดลำดับภาพให้สอดคล้องกับหลักการอ่านและการเขียน

การ์ตูนในการสร้างอารมณ์ขัน

ม.ล. ตุ้ย ชุมสาย (2516 : 146-147) ได้กล่าวว่า การ์ตูนและบทสำรวลเห็นจะไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันในการสร้างอารมณ์สำรวล การ์ตูนขาดการสร้างอารมณ์สำรวลขึ้นทีละน้อย แต่ก็ได้เปรียบตอนที่ตาเข้ามาช่วยอีกแรงหนึ่งให้เห็นแง่ขันได้ง่ายขึ้น

การทำให้คนเกิดอารมณ์สำรวลอย่างเป็นศิลปะนั้นกระทำได้ 3 วิธี คือ

1. มุขตลกบนเวที
2. เขียนเป็นบทประพันธ์
3. วาดเป็นการ์ตูน

โครงสร้างเชิงศิลปะของทั้ง 3 วิธี เห็นจะไม่แตกต่างกันมากนัก แต่การเสนอบทสำรวลให้แก่ผู้อ่าน ผู้ชมนั้นแตกต่างกัน วิธีที่หนึ่งและสองเป็นการเสนอควบขนานไปกับเวลาที่ล่วงไป เรียกว่า Temporal Presentation ส่วนการ์ตูนนั้นเสนอแบบ en masse คือเห็นสาเหตุเลศนัยทีเดียวพร้อมกันหมด

แวนนิสส์ (Vannisse. 1990 : 34-36) กล่าวว่า การสร้างอารมณ์ขัน ในการสื่อสารมีรูปแบบไม่แน่นอนตายตัว ซึ่งเมื่อสื่อความหมายได้แล้วจะทำให้เกิดความตั้งใจ ซึ่งแน่ใจได้ว่าการสื่อสารนั้นประสบผลสำเร็จ สำหรับอารมณ์ขันที่เกิดจากการ์ตูนต้องจำไว้ว่า หากผู้อ่านมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันจะไม่เกิดอารมณ์ขัน แต่ก็มีอารมณ์ขันที่เป็นสากลซึ่งทุกคนรับรู้ได้ดังนั้นการคัดเลือกการ์ตูนจึงเป็นศิลปะอย่างหนึ่งในการสร้างอารมณ์ขันในการเรียนการสอน

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งก็เช่นเดียวกับเทคนิคการสอนอื่น ๆ ที่ต้องใช้ความสามารถและความเข้าใจต่อกลุ่มเป้าหมายด้วย

จึงกล่าวได้ว่าการ์ตูนมีประโยชน์ เพราะเป็นสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพสร้างความสนุกสนานในการเรียนการสอน เพราะเด็กนักเรียนในชั้นต้น ๆ หรือแม้แต่ชั้นโต ๆ ชอบอ่านหนังสือการ์ตูนมากดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำสื่อการ์ตูนอารมณ์ขันมาใช้เป็นสื่อประกอบการจัดกิจกรรมตามแผนการสอนทักษะฟัง - พูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ซึ่งน่าจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะฟัง - พูดและทักษะอื่น ๆ ด้วย

งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนโดยใช้การ์ตูน

การใช้การ์ตูนเป็นสื่อการสอนนั้นได้มีผลการวิจัยของนักการศึกษาหลายคน ดังนี้

โซนส์ (Sones. 1944 : 238-239) ทดลองกับนักเรียนเกรด 6 และเกรด 7 ชั้นละ 400 คน โดยให้กลุ่มทดลองอ่านการ์ตูนเรื่อง Wonder Woman ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตและผลงานของ Glara Boton และให้กลุ่มควบคุมอ่านหนังสือแบบเรียนธรรมดา ผลการทดลองปรากฏว่า ในการทดสอบครั้งแรก คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมอยู่ร้อยละ 10 - 30 แต่เมื่อให้กลุ่มควบคุมอ่านการ์ตูนบ้างปรากฏว่า คะแนนการสอบครั้งที่สองสูงกว่าครั้งแรกมาก โซนส์ ได้สรุปผลการทดลองไว้ประการหนึ่งว่า กลุ่มทดลองได้เรียนรู้ไปมากที่สุดเท่าที่จะสามารถเรียนได้จากการอ่านหนังสือการ์ตูนในครั้งแรก การอ่านแบบเรียนครั้งหลังจึงไม่มีผลต่อการเรียนรู้และการทดสอบครั้งที่สองมากนัก ในขณะที่กลุ่มควบคุมยังเรียนรู้ได้ไม่ถึงจุดอิ่มตัว แต่ก็สามารถไปถึงจุดนั้นได้เมื่อได้อ่านหนังสือการ์ตูน การทดลองของโซนส์ แสดงให้เห็นว่าหนังสือการ์ตูนช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้ดีกว่าการอ่านแบบเรียนธรรมดา

คินเดอร์ (Kinder. 1969 : 68-69) ได้สำรวจการใช้การ์ตูนประกอบการสอนของครูระดับมัธยมศึกษาจำนวน 300 คน ปรากฏผลดังนี้

1. ครูทุกคนมีความพอใจในประโยชน์ของการ์ตูน
2. นักเรียนร้อยละ 97 ชอบเรียนกับครูที่ใช้การ์ตูนสอน
3. การ์ตูนมีประโยชน์มากที่สุดสำหรับครูที่สอนวิชาสังคม คณิตศาสตร์และภาษา
4. ประโยชน์ของการ์ตูนอยู่ที่การใช้ภาษาประกอบ การดึงดูดความสนใจ การจูงใจ การให้ความชัดเจน การเน้นให้เกิดอารมณ์ขัน
5. ครูและนักเรียนเห็นพ้องต้องกันว่า พอใจหนังสือแบบเรียนที่มีการ์ตูนเป็นภาพประกอบ

ประสงค์ สุรสิทธิ์ (2515 : 36-39) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านบทเรียนภาษาอังกฤษที่มีแต่ตัวอักษร บทเรียนภาษาอังกฤษที่มีตัวอักษรประกอบภาพการ์ตูน และบทเรียนภาษาอังกฤษที่ผูกเรื่องเป็นการ์ตูนเรื่อง โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน3 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่อ่านบทเรียนภาษาอังกฤษที่ผูกเรื่องเป็นการ์ตูนเรื่อง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าอีก 2 กลุ่ม

มนูญ ฉิมพิบูลย์ (2517 : 241) ได้ศึกษาความสนใจและแนวการอ่านหนังสือของนักเรียนอายุ 13 - 18 ปี ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดกำแพงเพชร ตาก ลำปาง เชียงใหม่ พบว่า นักเรียนชายอายุ 13 - 14 ปี สนใจนวนิยายที่เกี่ยวกับการผจญภัยและตลกขบขันมาก นักเรียนหญิงอายุ 13 - 14 ปี สนใจนวนิยายตลกขบขันและนวนิยายที่เป็นเรื่องลึกลับมาก

ศิริอร รัตนอุดม (2527 : 64) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้และไม่ใช้การ์ตูนเรื่องประกอบการสอน ผลการศึกษาพบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน

เบญจลักษณ์ ธนะพานิชย์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความจำของนักเรียนในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากภาพการ์ตูนที่มีพื้นหลังภาพต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยภาพการ์ตูนที่ไม่มีรายละเอียดพื้นหลังสามารถจำได้ดีที่สุดส่วนกลุ่มที่เรียนด้วยภาพการ์ตูนที่มีรายละเอียดพื้นหลังเกี่ยวกับภาพ และกลุ่มที่เรียนด้วยภาพการ์ตูนที่มีรายละเอียดพื้นหลังไม่เกี่ยวกับภาพนั้น พบว่าการทดสอบความจำไม่แตกต่างกัน

แมน ต้นสมบูรณ์ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาพการ์ตูนที่มีและไม่มีรายละเอียดพื้นหลังกับแบบการคิดที่มีต่อการจำและความคงทนในการจำในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยภาพการ์ตูนที่มีรายละเอียดพื้นหลังและภาพการ์ตูนที่ไม่มีรายละเอียดพื้นหลัง มีความจำและความคงทนในการจำในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวแล้ว สรุปได้ว่า การ์ตูนเป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อเด็กมาก ทั้งนี้เนื่องจากการ์ตูนมีลักษณะพิเศษคือ สามารถสื่อความหมายให้เด็กเข้าใจได้ง่ายโดยไม่ต้องอ่านทุกตัว ให้อารมณ์ขัน คลายเครียด ให้ความพึงพอใจ เร้าใจและกระตุ้นให้เกิดความสนใจและชวนติดตาม จึงเห็นว่าหากนำการ์ตูนอารมณ์ขันมาใช้ในการเรียนการสอนทักษะฟัง - พูดภาษาอังกฤษ น่าจะมีอิทธิพลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจของนักเรียน

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเครียดและการลดความเครียด

ความหมายของความเครียด

"เครียด" เป็นคำพยางค์เดียวแต่มีความหมายเป็นอาการต่าง ๆ จนอาจจะกล่าวได้ว่าความเครียดทำให้เกิดพฤติกรรมตามมาอีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเพราะสาเหตุใดก็ตามที่ทำให้เกิดความเครียด หงุดหงิด อารมณ์เสียและถ้าไม่พยายามให้อาการดังกล่าวหายไปก็จะเป็นสาเหตุให้มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ หรือทำให้เกิดโรคเกี่ยวกับระบบประสาทได้ สำหรับความหมายของความเครียดนั้น นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายต่าง ๆ กันดังต่อไปนี้

ในความหมายทางด้านการแพทย์ ความเครียดเป็นภาวะตึงเครียด หรือภาวะที่มีความกดดันต่อร่างกาย จิตใจ สิ่งกดดันอาจจะเป็นเหตุการณ์ หรือสิ่งที่จะก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือเป็นเพียงสิ่งที่คุกคามทางด้านจิตใจ (Fishbein. 1975 : 1225-1226)

ฟาร์เมอร์ และคนอื่น ๆ (Farmer and others. 1984 : 14) กล่าวถึงความเครียดว่า เป็นระดับความวิตกกังวล (Anxiety) ที่บุคคลรับรู้ อันเนื่องมาจากภาวะการณ์ต่าง ๆ ซึ่งในภาวะการณ์เดียวกันนี้จะทำให้บุคคลมีความเครียดแตกต่างกัน ความเครียดยังแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือความเครียดทางบวกซึ่งเป็นผลดีช่วยผลักดันบุคคลให้ไปสู่ความสำเร็จได้ และความเครียดทางลบ ดังนั้นความเครียดทั้ง 2 ชนิดจึงแตกต่างกัน

แมคกราท (McGrath. 1970 : 14) กล่าวว่า ความเครียดนอกจากจะเป็นเรื่องของอารมณ์ (Emotion) ของบุคคลแล้ว ยังเป็นปฏิกิริยาตอบสนองของอินทรีย์ (Organism) กับสภาพแวดล้อมซึ่งมีนัยว่าสภาพแวดล้อมที่สุดขั้ว

ซีล (Sely. 1965 : 53-54) กล่าวว่า ความเครียดเป็นภาวะที่ร่างกายและจิตใจมีปฏิกริยาตอบสนองต่อสิ่งที่มาจากทั้งภายในและภายนอกร่างกายที่มาคุกคามขัดขวางการทำงาน การเจริญเติบโต ความต้องการของมนุษย์ เป็นผลทำให้มีการเปลี่ยนแปลงในร่างกายเกี่ยวกับโครงสร้าง และปฏิกริยาทางเคมี เพื่อต่อต้านการคุกคามนั้น ทำให้ภาวะทางร่างกาย และจิตใจขาดความสมดุล แสดงให้รู้โดยมีกลุ่มอาการทางร่างกายที่มีลักษณะเฉพาะ

สำหรับนักจิตวิทยา ความเครียดก็คือ ความกลัว หรือความเจ็บปวดต่าง ๆ ที่เข้ามาแทรกซ้อนในวงจรการทำงานตามปกติของร่างกายและจิตใจ ทำให้ร่างกายและจิตใจเสียดุลยภาพที่คนปกติพึงมี ความเครียดยังรวมไปถึงความบีบคั้นต่าง ๆ ทั้งทางกาย ทางใจ และทางอารมณ์ที่เกิดขึ้น (ศุภชัย ยาวะประภาษ. 2535 : 65)

ความเครียดตามความหมายของศัพท์จิตเวช หมายถึง ต้นเหตุขัดขวาง หรือสิ่งเร้าที่ทำให้มนุษย์พยายามหลีกเลี่ยงหรือทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทางสรีรภาพ หรืออารมณ์ร่วมกัน (พยอม อิงคตานุวัฒน์. 2525 : 340)

กล่าวโดยสรุปแล้ว "ความเครียด" หมายถึง ภาวะขาดสมดุลทางร่างกายและจิตใจ อันเป็นผลเนื่องมาจากปัจจัยต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกร่างกาย โดยมีอาการของความเครียดแสดงออกมาทั้งทางกายและจิตใจ เช่น รู้สึกหงุดหงิด วิตกกังวล ซึมเศร้า เบื่อหน่าย นอนไม่หลับ ตัวสั่นใจสั่น ปวดศีรษะ เป็นต้น

<u>แนวความคิดเกี่ยวกับความเครียด</u>

จากแบบจำลองพฤติกรรมความเครียด (The Stress Behavior Model) ของฟาร์เมอร์ (Farmer. 1984 : 20-24) ได้กล่าวถึงวงจรของสุขภาพที่เกี่ยวกับความเครียด (Health Cycle) ว่ามีกระบวนการดังนี้

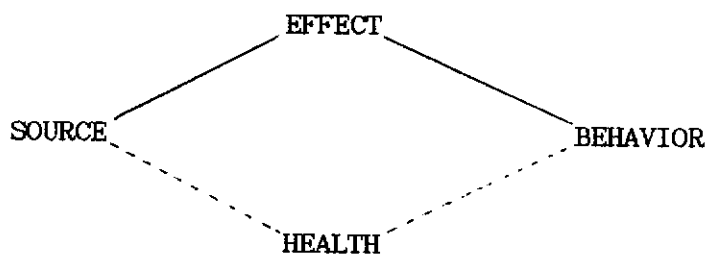

ภาพประกอบ 11 แสดงแบบจำลองพฤติกรรมความเครียด

1. สาเหตุของความเครียด (Source of Stress) มีสาเหตุได้หลายทาง ตั้งแต่ตัวบุคคลเอง ครอบครัว เพื่อน สภาพแวดล้อมในการทำงาน บ่อยครั้งที่ความเครียดเกิดจากปัจจัยหลาย ๆ ตัวพร้อมกัน

2. ผลของความเครียด (Effect) โดยทั่วไปจะเกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึก เช่น ความซึมเศร้า ความวิตกกังวล ความหงุดหงิดฉุนเฉียว และมีผลทางสรีระ เช่น ปวดศีรษะ ท้องปั่นป่วน ซึ่งผลของความเครียดนี้เป็นปฏิกิริยาของร่างกายที่มีต่อสาเหตุของความเครียดในสถานการณ์นั้น ๆ

3. พฤติกรรม (Behavior) สืบเนื่องมาจากผลของความเครียดเป็นการกระทำ (Action) ที่สัมพันธ์กับความรู้สึก เช่น บุคคลเกิดความเบื่อหน่าย (ผลของความเครียด) อันเนื่องมาจากชีวิตประจำวัน (สาเหตุของความเครียด) ก็เลยนอนมาก (พฤติกรรม) ดังนั้น ผลของความเครียดจะสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้เนื่องจากคนเราจะมีพฤติกรรมตามความรู้สึก

4. สุขภาพ (Health) ในที่นี้หมายถึง ทั้งสุขภาพกาย และสุขภาพจิต แต่เนื่องจากลักษณะธรรมชาติของความเครียดนั้น อาจส่งผลให้เกิดพฤติกรรมทางบวก เช่น เกิดความมุ่งมั่นที่จะเผชิญกับสถานการณ์ หรือพฤติกรรมทางลบ เช่น ท้อแท้ สิ้นหวังก็ได้ ดังจะเห็นได้จากรูปที่เป็นเส้นประ คือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนั้นจะมีผลต่อสุขภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่า เป็นพฤติกรรมทางบวกหรือทางลบ ซึ่งจะกำหนดสาเหตุ และผลของความเครียดต่อไปเป็นวงจร

สาเหตุของความเครียด

พิมพรรณ สุวรรณโถง (2531 : 75-77) กล่าวว่า ความเครียด เป็นภาวะทางจิตใจ ซึ่งมักมาจากการงาน การเรียน การเงิน ครอบครัว และสิ่งแวดล้อม สาเหตุจากเรื่องการเรียนนั้น จะมีเรื่องของการเรียนไม่ดี เรียนไม่รู้เรื่อง ความอยากให้เท่าเทียมเพื่อน ความวิตกกังวลต่อการเรียนต่อ การต้องพูดรายงานหน้าชั้น หรือแม้แต่การพยายามมาเรียนให้ได้ตามที่ผู้ปกครองต้องการ หรือตั้งเป้าหมายไว้ สาเหตุจากครอบครัว เด็กจะมีความเครียดในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพ่อแม่ที่มีลักษณะท่าทีการเลี้ยงดูที่มีการตามใจมากเกินไป และเมื่อเด็กไม่ได้ดังใจก็จะไม่พอใจ การเป็นห่วงมากไป ความรู้สึกว่าขาดอิสระ ความไม่เข้าใจระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก และฝ่ายพ่อแม่ก็จะมีความคิดเห็นว่าเด็กเปลี่ยนไป จะมีการคอยตามดูแล ซักถาม ตรวจตรามากขึ้นเป็นต้น สังคมแวดล้อมก็ทำให้เด็กเกิดความเครียดได้เช่นเดียวกัน นับตั้งแต่ออกจากบ้าน เริ่มจากสภาพดินฟ้าอากาศ การคมนาคม เพื่อนร่วมชั้นเรียน ครู หรือเผชิญกับเหตุการณ์สยองขวัญ ฯลฯ

ประณม จันทิม (2534 : 12-15) กล่าวว่า ความเครียดเกิดขึ้นได้ไม่จำกัดวัย เด็กก็ย่อมจะเกิดความเครียดได้เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ เพราะเด็กต้องปรับตัวเข้ากับบุคคลผู้อยู่รอบข้าง และสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นเป็นช่วงระยะที่มีการพัฒนาการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะพัฒนาการทางด้านร่างกาย และพัฒนาการทางอารมณ์ มีผลทำให้เด็กเกิดความเครียดขึ้นได้มาก เพราะวัยรุ่นต้องปรับตัว ปรับใจจากเด็กให้เป็นผู้ใหญ่ขึ้นนั้น ย่อมทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล จนกลายเป็นความเครียดได้ ความเครียดของวัยรุ่นส่วนใหญ่จะมีสาเหตุมาจากปัญหาทางด้าน อารมณ์ และจิตใจ เนื่องจากวัยรุ่นต้องการเป็นอิสระ ดังนั้น หากผู้ใหญ่หรือครูบังคับชู้เข็ญให้เรียนมากเกินไป ถูกคาดหวังให้สอบได้คะแนนสูง ๆ ไม่ยอมให้เด็กได้เป็นอิสระเป็นตัวของตัวเอง ถูกควบคุมอยู่ตลอดเวลา จนเด็กไม่มีเวลาพักผ่อน เที่ยวเล่นตามความต้องการของเขา จะเป็นการสร้างความเครียดให้เด็กวัยรุ่นโดยไม่รู้ตัว

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1977 : 176) กล่าวไว้ว่า สาเหตุของความเครียดเป็นผลมาจากการที่บุคคลไม่ได้รับการตอบสนองความต้องการของตนเอง ความคาดหวังของสังคม และ

วัฒนธรรม ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ทำให้บุคคลเกิดความคับข้องใจ เป็นผลทำให้เกิดอารมณ์เครียด และวิตกกังวล

เอนเจล (Engel. 1962 : 288-304) ได้สรุปสาเหตุที่ก่อให้เกิดภาวะเครียดทางด้านจิตใจ มี 3 ประการ ดังนี้คือ

1. การสูญเสีย หรือเกรงว่าจะสูญเสียสิ่งที่มีค่า สิ่งที่รัก สิ่งที่มีความสำคัญต่อคน ได้แก่ การสูญเสียอวัยวะ จากสาเหตุใดก็ตาม เช่น ถูกตัดแขน ตัดขา การสูญเสียบทบาทในสังคม การสูญเสียทางเศรษฐกิจ แผนการทำงานล้มเหลวหรือเสี่ยงภัย การสูญเสียบุคคล หรือสัตว์ที่ตนมีความรักและผูกพัน การสูญเสียที่อยู่อาศัยและสิ่งของ เป็นต้น

2. การได้รับอันตราย หรือเกรงว่าจะได้รับอันตรายทางร่างกาย และจิตใจ เช่น ไม่ได้รับความปลอดภัย ความเจ็บปวด การคุกคามจากโรคภัยต่าง ๆ การที่ต้องอยู่ในสถานการณ์ใหม่ หรือสภาพที่ไม่คุ้นเคย การพลัดพรากจากบุคคลใกล้ชิด การเปลี่ยนหน้าที่ความรับผิดชอบ การสอน การแข่งขัน การโต้แย้ง การพบเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่ทำให้ตื่นตกใจ ซึ่งเกิดขึ้นกระทันหันโดยไม่ได้คิดมาก่อน การเชื่อถือโชคลาง หรือความเชื่อที่ผิด ๆ ปราศจากเหตุผล ฯลฯ

3. ความคับข้องใจ เมื่อบุคคลไม่ได้รับการตอบสนองตามความต้องการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เช่น ความต้องการด้านอาหาร ความต้องการทางเพศไม่ได้รับการตอบสนอง ไม่ได้รับการยอมรับ ความล้มเหลวของชีวิตความขัดแย้งระหว่างบุคคล หน้าที่การงานไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ก้าวหน้า ซ้ำซาก จำเจ เป็นต้น จะก่อให้เกิดความเครียดได้ในบุคคลในสภาพต่าง ๆ กัน

<u>ผลของความเครียด</u>

กนกรัตน์ สุขะตุงคะ (2529 : 58-63) กล่าวว่า เมื่อเกิดความเครียดจะมีอาการทางร่างกาย และจิตใจได้หลายอย่าง ดังนี้

1. ด้านประสาทการรับรู้และสมอง จะมีการประเมินความรุนแรง ของสิ่งที่มาคุกคามให้เกิดความเครียด โดยอาศัยประสาทการรับรู้ ความเข้าใจและแปลความหมายของสิ่งหรือเหตุการณ์นั้นออกมาว่ามันคืออะไรและมีความรุนแรงมากน้อยเพียงใด

2. ด้านความรู้สึก และอารมณ์ จะเกิดความหวั่นไหวทางอารมณ์ วิตกกังวล กลัวตกใจ โกรธ เศร้า รู้สึกผิด หรืออื่น ๆ อีกมากมายได้

3. ด้านร่างกาย มีการทำงานของระบบต่าง ๆ ในร่างกายเปลี่ยนแปลงไป เช่น มีเหงื่อออกมาก ชีพจรเต้นเร็ว นอนไม่หลับ คลื่นไส้ วิงเวียนศีรษะ อาเจียน ท้องเดิน

ปวดหัว ปวดหลัง หอบหืด โรคกระเพาะ ความดันโลหิตสูง สมรรถภาพทางเพศลดลงและการหดเกร็งของกล้ามเนื้อ ฯลฯ แทบจะบอกได้ว่า มีการเปลี่ยนแปลงได้ทุกระบบของร่างกาย

ฟาร์เมอร์ และคนอื่น ๆ (Farmer and others. 1984 : 24) กล่าวว่า ผลของความเครียดโดยทั่วไปแล้วจะเกี่ยวข้องกับความรู้สึกหรืออารมณ์ เช่น ความซึมเศร้า ความวิตกกังวล ความหงุดหงิดฉุนเฉียว รวมทั้งมีผลทางสรีระ เช่น ปวดศีรษะ ท้องปั่นป่วน ซึ่งผลของความเครียดนี้เป็นปฏิกริยาของร่างกายที่มีต่อสาเหตุของความเครียดในสถานการณ์นั้น ๆ

<u>การผ่อนคลายความเครียด</u>

สมชาย เตียวตระกูล (2529 : 19) ให้ความเห็นว่า การผ่อนคลายความเครียดเป็นสภาวะที่สงบสบายทั้งร่างกาย และจิตใจ ก่อให้เกิดความสงบไม่มีการรุกเร้าทางอารมณ์ใด ๆ เกิดขึ้น

อัญชณา เวสารัชช์ (2529 : 85-88) กล่าวถึง การสร้างอารมณ์ดีได้ดังนี้

1. สร้างอารมณ์ขัน หัดมีอารมณ์ขัน หัดขำ หรือหัดให้คนอื่นขำชะบ้าง แต่ต้องให้ถูกกาละเทศะ อย่าพร่ำเพรื่อ

2. มองโลกในแง่ดี อย่าคิดว่าอะไรต่ออะไรมันจะเลวร้ายไปหมด ฟ้ามีมืดแล้วก็สว่าง มองคนและสิ่งต่าง ๆ ในด้านดี

3. ควบคุมการรับรู้ คนเราจะรับรู้ได้ 6 ทาง คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ต้องควบคุมให้ได้ว่าเมื่อมีอะไรมากระทบก็รับรู้ตามจริง อย่ายอมตกเป็นเหยื่อของสิ่งแวดล้อมและเงื่อนไขของสังคม ใช้สติและเหตุผลเป็นตัวควบคุมจิตใจของเราเอง ตั้งแต่การคิด เพราะจะส่งผลมาถึงพฤติกรรมภายนอกคือการพูดและการกระทำของเราด้วย

4. เรียนรู้ที่จะปล่อยอารมณ์ร้าย ๆ ออกไปให้ถูกทาง เมื่อรู้ว่ากำลังอารมณ์เสียต้องหาวิธีปล่อยออกไปได้หลายวิธี เช่น ออกกำลังกาย ลุกขึ้นตะโกนดัง ๆ เขียน ร้องไห้ หรือระบายให้ใครสักคนที่ไว้ใจฟัง

5. แสวงหาสิ่งที่สดชื่น พยายามทำสิ่งแวดล้อมตัวเราให้อารมณ์ดีขึ้น มีดอกไม้ต้นไม้เขียว ๆ รูปเด็กน่ารัก ๆ ภาพวิวที่สดชื่น เพลงเบา ๆ เปิดพัดลมหรือแอร์ให้อากาศเย็นสบาย ร้องเพลงเวลาว่าง ๆ หามุมสงบพักผ่อน อ่านหนังสือดี ๆ อาหารอร่อย ๆ คุยกับคนดี ๆ ที่อยู่ด้วยแล้วสบายใจ

บุญเสริม ฤทธิเดช (2532 : 56-59) กล่าวว่า การป้องกันไม่ให้เกิดอารมณ์เครียด หรือวิธีขจัดความเครียดวิธีหนึ่งก็คือ การสร้างอารมณ์ขันให้แก่ตนเอง หรือการพยายามฝึกตนเองให้เป็นคนที่มีอารมณ์ขันอยู่เป็นนิสัย เพราะอารมณ์ขันนั้นมีคุณค่า และประโยชน์มากมาย

พระราชวิสุทธิกวี (2534 : 71-71) กล่าวว่า การคลายเครียดตามหลักพุทธศาสนาก็คือ การนำเอาหลักธรรมมาประยุกต์ใช้ในชีวิตของเรา โดยการ

1. พักผ่อนให้เพียงพอ หากร่างกายไม่ได้รับการพักผ่อนหรือนอนหลับให้เพียงพอจะทำให้ร่างกาย สมอง และจิตใจเกิดความเครียดได้ง่าย

2. ออกกำลังกายอยู่เสมอ

3. รู้จักรักษาสุขภาพ อนามัย

4. รู้จักพักผ่อนหย่อนใจที่เหมาะสม

5. ถือหลักสันโดษ

6. รู้จักประมาณทุกอย่าง

7. พิจารณาความจริงของชีวิตอยู่เสมอ "เรามีความแก่ เจ็บไข้ ตาย พลัดพรากจากบุคคล และสิ่งของที่เรารักเราชอบ เป็นธรรมดา" "เรามีกรรมเป็นของตน" "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"

8. เว้นอบายมุข 6 ได้แก่ ดื่มน้ำเมา เที่ยวกลางคืน ดูการละเล่น เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร และเกียจคร้านการทำงาน

9. ใช้หลักพรหมวิหารเป็นประจำ มีหลักของการให้มี เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา ต่อบุคคลและสัตว์ทั้งหลายเป็นประจำ

10. การทำสมาธิ

11. ปล่อยวาง คือปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งทั้งปวง

<u>ประโยชน์ของการผ่อนคลายความเครียด</u>

การผ่อนคลายความเครียดเป็นวิธีการที่กำลังได้รับความสนใจจากทุกวงการไม่ว่าจะเป็นทางการแพทย์ การศึกษา อุตสาหกรรม และศาสนา เพราะการผ่อนคลายความเครียดทำให้เกิดประโยชน์ต่อบุคคล และการทำงาน ซึ่งพอสรุปประโยชน์ของการฝึกผ่อนคลายความเครียดได้ดังนี้ (สุวรรณิน อนุมานราชธน. 2523 : 11)

1. คลายอาการเครียดลงเพื่อสงวนพลังเอาไว้ ผู้ที่ฝึกผ่อนคลายความเครียดเป็นประจำจะรู้สึกสดชื่น และมีพลังเกิดขึ้น

2. ทำให้เกิดความสงบของอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ความรู้สึกที่ไม่ดีต่าง ๆ ถูกผ่อนคลายไป ความหงุดหงิด ฉุนเฉียว โกรธง่ายน้อยลง

3. ช่วยให้ความจำดีขึ้น มีความจำที่มั่นคง ผู้ที่มีความจำไม่ดีสามารถรวบรวมสมาธิ และจำเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้โดยง่าย

4. ช่วยให้ร่างกายสบาย เกิดความพอใจ มีสุขภาพดี

5. สามารถควบคุมอวัยวะบางส่วนที่ไม่ทำงานให้สามารถทำงานได้ดีด้วยตนเอง

6. ใช้รักษาโรคต่าง ๆ เช่น โรคประสาทโดยเฉพาะฮีสทีเรีย โรคหอบหืด โรคทางเดินอาหาร โรคเกี่ยวกับความผิดปกติของระบบไหลเวียนโลหิต โรคความผิดปกติทางจักษุ (ตาเหล่) ช่วยระงับอาการเจ็บป่วยของโรค เป็นต้น

7. มีผลต่อการเรียน ทำให้มีสมาธิตั้งใจเรียนดีขึ้น มีความคล่องแคล่วในการทำงานมากขึ้น

วันดี เศวตมาลย์ (2534 : 69-72) กล่าวถึงผลของการผ่อนคลายความตึงเครียด ไว้ว่า ทางด้านร่างกาย พบว่าร่างกายสงบ ชีพจรเต้นช้าลง ความดันโลหิตลดลง หายใจเบาสบาย การใช้ก๊าซต่าง ๆ ในร่างกายน้อยลง การเผาผลาญน้อยลง การขับถ่ายสะดวกทางด้านความคิด พบว่า การจดจำดีขึ้น มีสมาธิ รับรู้สิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัวได้รวดเร็ว ทางด้านพฤติกรรมพบว่า ไม่ตื่นเต้นตกใจง่ายต่อสภาพแวดล้อมที่มากระทบประสาทสัมผัสทั้งหลาย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการผ่อนคลายความเครียด

ฮาร์เล็ม (Harlem. 1976 : 5149A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการผ่อนคลายความเครียดของจิตสรีระภาพและการเรียนรู้ โดยศึกษาผลของการผ่อนคลายที่มีต่อการทำงานของสมองของนักเรียนระดับ 2 ที่มาจากครอบครัวที่มีสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมระดับต่ำ จำนวน 59 คน ทำการทดสอบโดย (1) แบบทดสอบค่าเชื่อมโยงคู่สัมพันธ์ (2) แบบทดสอบการจับคู่ตัวเลขที่เหมือนกัน (3) แบบวัดช่วงความจำตัวเลข ซึ่งมีทั้งให้ในรูปแบบวัดช่วงความจำตัวเลขชนิดเดินหน้าและถอยหลัง (4) แบบทดสอบทางสายตาด้วยตัวเลขและตัวอักษร (5) แบบทดสอบความสามารถทั่วไป (6) การประเมินผลเกี่ยวกับการวัดคลื่นไฟฟ้าในกล้ามเนื้อ ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่ฝึกการผ่อนคลายความตึงเครียดด้วยตนเองได้คะแนนแบบทดสอบทุกชุดสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยภายในประเทศ

สมพร โอตระกูล และคนอื่น ๆ (2526 : 198-205) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความเครียดของเด็กนักเรียนพบว่า ความเครียดของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางสถิติกับผลการเรียน ซึ่งอธิบายได้ว่า เมื่อมีความเครียดมาก ๆ ก็มีผลทำให้เรียนไม่ได้ ขณะเดียวกันเมื่อเรียนไม่ดีก็มีผลทำให้เกิดความเครียดได้เช่นเดียวกันสองสิ่งนี้มันเกี่ยวโยงกันอยู่แล้ว

สุรินทร์ ยอดคำแปง (2531 : 45-47) ศึกษาผลของการผ่อนคลายความเครียดที่มีต่อความสามารถในการอ่าน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียดมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาแล้วข้างต้น สรุปได้ว่า ผลของการผ่อนความตึงเครียดของบุคคล สามารถเพิ่มความตั้งใจ ความสนใจและมีสมาธิในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมที่เกี่ยวกับสมอง ดังนั้นหากจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ลดความเครียด สร้างความสนุกสนานในขณะร่วมกิจกรรมการเรียน ดังเช่นการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน จึงน่าจะเป็นวิธีหนึ่งที่ส่งผลดีต่อการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกับความสนใจ

ความหมายของความสนใจ

ได้มีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความสนใจไว้หลายความหมายด้วยกัน เช่น น้อมฤดี จงพยุหะ กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง อาการอยากรู้อยากเห็น (Curiosity) อาการชอบ (Like) ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด อาการสนุกสนานเพลิดเพลินใจ (Enjoy) ในการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือการชาบซึ้ง (Appreciate) ในคุณค่าสิ่งใด ๆ (น้อมฤดี จงพยุหะ และคนอื่น ๆ. 2519 : 258)

ดิวอี้ (Dewey. 1959 : 66) กล่าวว่า ความสนใจคือ ความรู้สึกชอบหรือความพอใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวความคิดหรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

กู๊ด (Good. 1959 : 223) ให้คำจำกัดความของความสนใจไว้ว่า คือ สภาพจิตของมนุษย์อย่างหนึ่งซึ่งนำไปสู่ความรู้ ความเข้าใจ อาจจะมีอยู่ชั่วขณะหรือยาวนาน จะมีมากน้อยเท่าไร ก็แล้วแต่ความอยากรู้อยากเห็นของแต่ละบุคคล ประสบการณ์เป็นเครื่องทำให้ความสนใจของแต่ละบุคคลที่มีสภาพต่างกัน

เจเกอร์ และโฟรว์ลิค (Jager and Froehlich. 1947 : 12) ได้ให้ความหมายของความสนใจว่า หมายถึง ความโน้มเอียงที่เอาใจใส่ต่อกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นเวลานาน จดจ่อ และพยายามที่จะกระทำกิจกรรมนั้นบ่อย ๆ

เพจ (Page. 1977 : 81) กล่าวว่า ความสนใจเป็นความประสงค์ที่จะเข้าร่วมในกิจกรรม หรือ สนุกเพลิดเพลินในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

เพาเวลล์ (Powell. 1963 : 330) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง แรงผลักดันที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 233) ได้อธิบายว่า ความสนใจเป็นความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งหมายถึง ทัศนคติทางบวกหรือทัศนคติที่ดี

วัชรี ทรัพย์มี (2520 : 58) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกที่จดจ่ออยากรู้อยากเห็น อยากกระทำในสิ่งที่ตนเองสนใจ ความสนใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน หรือการทำงาน

จากความหมายที่นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ไว้ สรุปได้ว่า

ความสนใจ คือ ความอยากรู้อยากเห็น อยากแสวงหาและเข้าร่วมกิจกรรม ความรู้สึกชอบที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความสนุกสนานเพลิดเพลินใจในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือการซาบซึ้งในคุณค่าของสิ่งใด ๆ

<u>สาเหตุและองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ</u>

จรินทร์ สกุลถาวร (ม.ป.ป. : 61-62) ได้กล่าวถึงสาเหตุและองค์ประกอบของความสนใจไว้ดังนี้

ความสนใจเกิดขึ้นจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. ความต้องการ เช่น อยากเป็นคนเรียนเก่งก็ต้องพยายามสนใจในบทเรียนเพื่อที่จะได้ทำให้ตนเองเข้าใจและจะได้สอบได้ที่ 1

2. การเอาอย่าง สิ่งใดที่คนในหมู่คณะนิยมหรือสนใจจะทำให้คนที่เข้าร่วมเกิดความสนใจตามไปด้วย เช่น เด็กส่วนมากเมื่อเห็น พ่อ แม่ ครู หรือเพื่อนชอบหรือสนใจสิ่งใดก็จะพลอยสนใจสิ่งนั้นตามไปด้วย

3. การอ่าน การอ่านหนังสือก็ช่วยให้เกิดความสนใจได้ เช่น การอ่านชีวประวัติของนักประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ก็จะทำให้ผู้อ่านนั้นมีความสนใจที่จะคิดประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ บ้าง

4. การศึกษาหรือการฝึกอบรมความรู้ความสามารถในสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมจะทำให้เกิดความสนใจขึ้น แม้ว่าในตอนแรกนั้นยังไม่มีความสนใจเลย เช่น นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเมื่ออ่าน พูด ฟัง และเขียนได้ ก็จะมีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

5. ความแปลกประหลาดเมื่อได้พบเห็นสิ่งของที่แปลกประหลาดหรือไม่เคยพบเห็นมาก่อนก็จะทำให้เกิดความสนใจสิ่งนั้นขึ้น

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2515 : 108-109) ได้กล่าวถึงสาเหตุ ที่ทำให้เกิดความสนใจดังนี้คือ

1. เกิดจากเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น

2. เกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้า

3. เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเด็ก

4. เด็กมีความถนัดในสิ่งนั้นและมีประสบการณ์มาบ้างแล้ว

5. เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเด็ก

6. เป็นสิ่งที่แปลกใหม่สำหรับเด็ก และทำให้เด็กตื่นเต้น

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2528 : 92) ได้กล่าวถึงสาเหตุของความสนใจไว้ดังนี้

1. ความรู้ บุคคลจะสนใจอะไรนั้น อาจสืบเนื่องมาจากการที่บุคคลมีความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วเป็นผลทำให้บุคคลเกิดความสนใจในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

2. ลัทธิเอาอย่าง การที่บุคคลจะสนใจสิ่งใดนั้น อาจมีสาเหตุมาจากการตามอย่างเพื่อน ๆ หรือลัทธิเอาอย่างก็ได้

3. ผลประโยชน์ การที่บุคคลจะสนใจสิ่งใดนั้น อาจมีสาเหตุมาจากผลประโยชน์

4. ความอยากรู้อยากเห็น การที่บุคคลจะสนใจสิ่งใดนั้น อาจมีสาเหตุมาจากความอยากรู้อยากเห็นก็ได้

5. สาเหตุส่วนตัว การที่บุคคลจะสนใจอะไรนั้น อาจมีสาเหตุมาจากเรื่องส่วนตัวก็ได้

<u>องค์ประกอบของความสนใจ</u>

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2515 : 72-73) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของเด็กไว้ดังนี้

1. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสุขภาพของร่างกาย เด็กจะสนใจสิ่งใดเป็นระยะเวลาสั้นหรือยาว ย่อมขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ทางร่างกาย

2. ความสนใจเฉพาะอย่างนี้อาจเปลี่ยนแปลงไปตามวัย และเวลาของแต่ละบุคคลแต่แบบแผนของความสนใจค่อนข้างคงที่ ทำให้วัดความสนใจในอนาคตของคนได้

3. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสภาพจิตและเชาว์ปัญญาของเด็ก เด็กที่มีเชาว์ปัญญาต่ำและสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่มากอย่างและเป็นเรื่องสลับซับซ้อนนัก เด็กที่มีเชาว์ปัญญาสูงมักจะสนใจหลายอย่างในเวลาเดียวกันและเป็นเรื่องสลับซับซ้อนมาก

4. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับรากฐานทางประสบการณ์ของบุคคล บุคคลใดจะสนใจเรื่องใดจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องนั้นพอสมควร ถ้าคนเราขาดประสบการณ์อาจไม่เกิดความสนใจ เป็นแต่เพียงอยากรู้อยากเห็นชั่วครู่แล้วเลิกสนใจไป

ลักษณะของความสนใจ

วนิช บรรจง และคนอื่น ๆ (2516 : 33) ได้กล่าวถึงลักษณะความสนใจไว้ดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึก หรือ เจตคติที่เข้มข้นอยู่ในวงแคบ คือ คนเราจะต้องมีความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอย่าง ๆ ไป

2. ความสนใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล คนหนึ่งอาจจะสนใจต่อสิ่งหนึ่ง แต่คนอื่น ๆ อาจจะไม่สนใจเลย

3. ความสนใจทำให้เราเอาใจใส่จดจ่อสิ่งที่ตนสนใจ

4. เมื่อเกิดความสนใจต่อสิ่งใดแล้ว คนย่อมมีความมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งนั้น เช่น ต้องการอยากรู้ให้มากขึ้น ต้องการทำเป็น เป็นต้น

5. คนย่อมมีความมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย ถ้าคนนั้นมีความสนใจต่อสิ่งนั้น

จะเห็นว่าชนิดและระดับของความสนใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล เพราะคนเราทุกคนย่อมจะสนใจในเหตุการณ์และสิ่งของแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคลที่ได้รับมาไม่เหมือนกัน

จันทมาศ ชื่นบุญ และศิรินันท์ เพชรทองคำ (2520 :45) กล่าวว่า ความสนใจจะเป็นลักษณะที่มีจิตใจจดจ่ออยู่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเมื่อนาน ๆ เข้าจะทำให้กลายเป็นความตั้งใจได้ และในทรรศนะของเพาเวล (Powell. 1963 : 330) เห็นว่า เด็กที่มีความสนใจในการเรียนจะทำให้เกิดความตั้งใจเรียนด้วย และการเรียนด้วยความสนใจจะทำให้ผู้เรียนมีสมาธิในการเรียน เมื่อมีสมาธิก็สามารถติดตามเนื้อหาที่เรียนได้โดยตลอด และหวังผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชานั้น ๆ ได้ด้วย

ความสนใจกับวิชาที่เรียน

ความสนใจกับวิชาที่เรียน หมายถึง ความรู้สึกเอาใจใส่ที่จะเรียนในวิชานั้นมองเห็นความสำคัญของวิชา ไม่เบื่อหน่ายในขณะที่เรียน ความสนใจในวิชาที่เรียนรวมทั้งแรงจูงใจที่จะเรียนและมีทัศนคติที่ดีต่อวิชานั้น

ฮัลตัน กล่าวถึง ความตั้งใจในการเรียนหรือความเอาใจใส่ในการเรียนคือ การจดจ่อของจิตใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความตั้งใจเรียนหรือความเอาใจใส่จะทำให้บุคคลมีสมาธิ การศึกษาวิชาใดก็ตาม ถ้าเป็นการเรียนที่ตรงกับความสนใจและความตั้งใจเรียนของผู้เรียนแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ตั้งใจเรียน จะสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ไม่มีความตั้งใจเรียนหรือไม่สนใจในการเรียน

เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่า การที่คนเรามีแรงจูงใจในการทำงานสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จย่อมมีความสนใจเป็นพื้นฐาน จากการสังเกตพบว่า นักเรียนที่มีความสนใจในวิชาใดมักจะเรียนวิชานั้นได้ดีกว่าที่เรียนโดยปราศจากความสนใจ และการที่มีทัศนคติที่ดีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ย่อมทำให้เกิดความสนใจในสิ่งนั้น นักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาใดก็ตามจะมีความสนใจค้นคว้า ติดตามผลในเรื่องนั้น (Shepps and others. 1971 : 71-73)

สำเริง บุญเรืองรัตน์ (2524 : 7) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ นอกจากจะมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่เรียนแล้ว ก็ยังต้องปลูกฝังให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียน หมกมุ่นในการเรียน และแสวงหาความรู้ได้อย่างดี หากว่านักเรียนมีความสนใจต่อครูผู้สอน ต่อกิจกรรมการเรียนการสอน ต่อวิชาที่เรียน ก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงด้วย

เปลื้อง ณ นคร (2515 : 243) กล่าวว่า ความสนใจมีประโยชน์ในการเรียนรู้เป็นอย่างมาก เพราะหากนักเรียนมีความสนใจจะมีความตั้งใจจดใจจ่อที่จะเรียน หรือแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาด้วยความสนใจและตั้งใจโดยปราศจากการบังคับ การเรียนก็จะประสบผลสำเร็จได้โดยง่าย

<u>การสร้างความสนใจ</u>

ความสนใจเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ครูจะต้องคำนึงถึงความสนใจของนักเรียนด้วย ซึ่งนักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้แนวคิดในการสร้างความสนใจไว้ดังนี้

สุโท เจริญสุข (2522 : 72) ได้เสนอแนวคิดดังนี้

1. คำนึงถึงสัญชาติญาณความอยากรู้อยากเห็นของผู้เรียน โดยนำเอาเรื่องราวหรือสิ่งแปลกใหม่มาเล่าหรือแสดงให้นักเรียนดู

2. ทำให้บทเรียนสนุกโดยใช้อุปกรณ์การสอนหรือเทคนิคการสอนหลาย ๆ รูปแบบ

3. ทำบทเรียนให้กระจ่าง โดยใช้ถ้อยคำที่ง่าย ๆ หรือเป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม

4. ให้นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็น หรือกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรมการเรียนอยู่เสมอด้วยการใช้คำถาม ใช้กิจกรรม หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ามาช่วยสอน

5. จัดสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนให้น่าสนใจ เช่น จัดนิทรรศการ การอภิปราย จัดชุมนุม จัดการแสดงหนังสือ ฯลฯ

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 234) ได้เสนอแนะวิธีสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน ดังนี้

1. ศึกษาความต้องการของผู้เรียนส่วนใหญ่ เพื่อจะได้จัดบทเรียน สภาพห้องเรียน และสื่อการเรียนต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของเขา

2. สำรวจพื้นฐานทางด้านความถนัดของผู้เรียน เพื่อจัดสภาพการเรียนการสอนให้ตรงกับความถนัดนั้น ๆ

3. จัดสภาพการเรียนใหม่ให้น่าสนใจ มีการตั้งคำถามยั่วยุและท้าทายความสามารถของผู้เรียน พยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนให้มากที่สุด เช่น การแสดงความคิดเห็น การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ฯลฯ ตลอดจนการพยายามสร้างให้เกิดสิ่งตื่นตาตื่นใจสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ และนำสิ่งที่ทันสมัยในยุคนั้นมากล่าวถึงด้วย

4. การให้การเสริมแรงโดยพยายามให้ผู้เรียนได้ประสบผลสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานนั้น ๆ บ้าง โดยเลือกให้ตรงกับความถนัดและความสามารถของเขา จะทำให้เขาสนใจสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำ

5. ชี้ทางหรือให้ทราบความก้าวหน้าในการทำงานทุกระยะของผู้เรียน ทำให้เขามีความสนใจที่จะทำงานนั้น ๆ ต่อไป

<u>การวัดความสนใจ</u>

สำหรับการที่จะวัดความสนใจให้ได้ผลถูกต้องที่สุดนั้น เป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ทั้งนี้ เพราะความสนใจของแต่ละบุคคลแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่างได้แก่ อายุ เพศ สติปัญญา สิ่งแวดล้อม พัฒนาการทางร่างกายและสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม แต่ก็มีผู้เสนอแนะว่า เราอาจจะวัดความสนใจของแต่ละบุคคลได้หลายวิธี เช่น เฮอร์ลอค (Hurlock. 1955 : 160-161) กล่าวว่า เราสามารถวัดความสนใจได้ 3 วิธี คือ ใช้การสังเกต สัมภาษณ์ และใช้แบบสอบถามความสนใจ ส่วน เพาเวล (Powell. 1963 : 238) ได้กล่าวไว้ว่า เราสามารถวัดความสนใจได้โดยใช้แบบสอบถามความสนใจ ใช้แบบสอบถามปลายเปิด และการสัมภาษณ์

การวัดความสนใจ สามารถกระทำได้ในลักษณะต่าง ๆ กัน เนื่องจากความสนใจเป็นแรงผลักดันที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการหรือแสดงพฤติกรรมออกมา ถ้าต้องการวัดความสนใจของบุคคลใด จะสามารถวัดหรือประเมินได้จากการกระทำในการแสดงพฤติกรรมออกมาของบุคคลนั้น (รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์. 2533 : 205)

นักการศึกษาได้เสนอวิธีวัดความสนใจดังนี้

เจเกอร์ และโฟรลิค (Jager and Frolich. 1947 : 12-14) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการวัดความสนใจว่าอาจกระทำได้ 4 ประการ คือ

1. สังเกตความเป็นไปของแต่ละบุคคล
2. พิจารณาความสนใจต่าง ๆ ที่แต่ละบุคคลแสดงออก
3. ศึกษากิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นควรกระทำ
4. ใช้แบบสำรวจความสนใจ (Interest Inventory) วัดโดยตรง

ซุปเปอร์ (รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์. 2533 : 205 ; อ้างอิงมาจาก Super. 1957 : 218-219) ได้กล่าวว่า ความสนใจของบุคคลสามารถศึกษาได้จากวิธีการดังนี้

1. ความสนใจส่วนตัว (Expressed Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากคำพูดหรือถ้อยคำของบุคคลเกี่ยวกับความสนใจ ความสนใจที่ได้จากการศึกษานี้เป็นพื้นฐานของการศึกษาความสนใจวิธีอื่น ซึ่งให้คุณค่าที่จำกัดและยังเชื่อถือไม่ได้เต็มที่นัก

2. ความสนใจขั้นอาสา (Manifest Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากพฤติกรรมแสดงออกที่สังเกตได้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่บุคคลนั้นทำเป็นงานอดิเรกหรืองานประจำ

3. ความสนใจจากแบบทดสอบ (Test Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากวิชาที่บุคคลนั้นสนใจโดยยึดพื้นฐานของทฤษฎีที่ว่าบุคคลจะเลือกเรียนในสิ่งที่เขาสนใจ

4. ความสนใจจากแบบสำรวจ (Inventoried Interests) เป็นวิธีศึกษาโดยใช้แบบสำรวจด้วยการให้บุคคลได้แสดงความรู้สึกชอบและไม่ชอบ แล้วนำผลจากแบบสำรวจไปวิเคราะห์ทางสถิติ ได้ผลออกมาเป็นคะแนนความสนใจ

วิธีการวัดความสนใจที่กล่าวมาสามารถใช้วัดความสนใจของบุคคลได้ทั้งสิ้น แต่การจะนำไปใช้กับใครในสถานการณ์แบบใดนี้ย่อมขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของบุคคลที่นำไปใช้เอง สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนซึ่งเป็นวิธีได้ผลดีสามารถวัดพฤติกรรมความสนใจได้เที่ยงตรงและเชื่อมั่นได้

<u>งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจ</u>

เชอร์เรย์ และเรย์โนลด์ (Shirey and Reynold. 1988 : 195) ได้วิจัยผลของความสนใจต่อความตั้งใจ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัย จำนวน 23 คน กลุ่มตัวอย่างต้องอ่านประโยค 72 ประโยค ซึ่งตนได้ประมาณค่าความสนใจไว้แล้ว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะ

ได้อ่านประโยคดังกล่าวจากเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ เพื่อที่จะวัดความสนใจโดยพิจารณาจากเวลาในการอ่านประโยค และเวลาที่ใช้ในการทำงานหรือแบบฝึก หลังจากอ่านประโยคต่าง ๆ แล้ว กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถเรียนรู้ประโยคที่อ่านได้ประมาณค่าว่าน่าสนใจได้ดีกว่าประโยคที่ประมาณค่าไว้ว่าไม่น่าสนใจ แต่อย่างไรก็ตามได้พบว่า ความตั้งใจไม่ได้มีความเกี่ยวพันในลักษณะเป็นตัวเชื่อมระหว่างความสนใจกับการเรียนรู้ นั่นคือ ความสนใจก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ แต่ความสนใจไม่ได้นำไปสู่ความตั้งใจ และการเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจ

จากรายงานการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ บล็อก (Block. 1970 : 104-106) พบว่า ความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันในทางบวก

จรรจา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ (2529 : 61-65) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของเด็กกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในด้านความสนใจ พบว่า เด็กในประเทศเบลเยี่ยม ฮังการี และไทย มีจำนวนค่าร้อยละสูงที่แสดงทัศนคติเชิงนิมานต่อความสนใจในภาษาอังกฤษ ในด้านความตั้งใจของเด็ก พบว่า เด็กประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มตัวอย่าง มีความมุ่งหวังที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษทุกด้าน ทั้งด้านเข้าใจการพูด การอ่าน และการเขียน ส่วนเด็กไทยมีความคล้ายคลึงกับเด็กชิลีในด้านที่มีทัศนคติกลาง ๆ ต่อผลสำเร็จในการเรียน และพบว่า เด็กมีความต้องการที่จะเข้าใจภาษาที่ใช้พูดสูงสุด รองลงมาคือ การอ่าน การฟัง และการเขียน ตามลำดับ กล่าวคือ ทักษะในด้านการฟังและอ่านซึ่งเป็นทักษะทางการรับ (Receptive Skills) ดึงดูดความสนใจผู้เรียนได้มากกว่าทักษะในด้านการพูดและการเขียน ซึ่งเป็นทักษะการผลิต (Productive Skills)

นิธิมา ตู้บรรเทิง (2525 : 37-40) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่ม 2 ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษและคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย

3. ระดับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับที่มีความสนใจเมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

บงกช สัปปพันธ์ (2529 : 82) ได้เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติและการทำกิจกรรมตามคู่มือครู ผลปรากฏว่าความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนอ่านโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติจะมีความสนใจใจการเรียนอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยทำกิจกรรมตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มนัสสวาท โพทะยะ (2531 : 85) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการสอนด้วยหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้งและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุปราณี ศรีคำใส (2531 : 137) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาการเรียนกับกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาการเรียนมีความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาการเรียนมีความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

อร่าม บุญมาไชย (2532 : 87) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยการใช้และไม่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารประกอบบทเรียน ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารประกอบบทเรียนกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยไม่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารประกอบบทเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิโรจน์ คล้ายลี (2533 : 116) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคและศึกษาความสนใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพแผนกช่างอิเล็กทรอนิกส์โดยใช้การสอนตามรูปแบบเอริก้า (ERICA) ที่จัดเป็นชุดการสอนแบบมินิคอร์สกับการสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์กรมอาชีวศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

เทคนิคแตกต่างกัน โดยเทียบเป็นร้อยละ ปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมที่แสดงว่าสนใจคิดเป็นร้อยละ 58.14 กลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมที่แสดงว่าสนใจคิดเป็นร้อยละ 41.86

สรุปได้ว่า ความสนใจเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของบุคคล ทั้งนี้เนื่องจากความสนใจเป็นแรงผลักดันที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้บรรลุผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ผู้สอนควรจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สามารถสร้างความสนใจให้กับผู้เรียนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจอันจะส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนได้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมา ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน (The Natural Approach with Cartoons) น่าจะมีผลต่อความสามารถด้านทักษะการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาให้เห็นชัดเจนว่าเป็นเช่นนั้นหรือไม่ โดยได้ศึกษาแนวทางมาจากเอกสารและงานวิจัย ในการตั้งสมมติฐานดังนี้

<u>สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า</u>

1. ความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

2. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) จำนวน 10 ห้องเรียน ซึ่งนักเรียนในแต่ละห้องจัดแบบคละ เก่ง ปานกลาง อ่อน รวมเป็นนักเรียนทั้งสิ้นประมาณ 400 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนห้องละ 40 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม ด้วยวิธีการจับสลากจากจำนวนประชากรดังกล่าวข้างต้น แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งด้วยวิธีจับสลากเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่

1.1 สื่อการ์ตูน

1.2 แผนการสอนทักษะการฟัง การพูด ตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน จำนวน 7 แผน

1.3 แผนการสอนทักษะการฟัง การพูด ตามคู่มือครู จำนวน 7 แผน

2. เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

2.2 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากหนังสือของวิเชียร เกตุสิงห์ ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของ เยี่ยมจิต บูรณ์โภคา (2533 : 327-330) แบบวัดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของอร่าม บุญมาไชย (2532 : 272-276)

<u>การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ</u>

1. **การสร้างสื่อการ์ตูน** เพื่อใช้กับแผนการสอนทักษะการฟัง - การพูด สำหรับกลุ่มทดลอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จุดประสงค์รายวิชา ภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) และขอบข่ายของเนื้อหาวิชาจากหนังสือ เอกสาร และตำราภาษาอังกฤษ เพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหาของบทเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาวิชาแต่ละเรื่อง แล้วแบ่งเนื้อหาที่จะสอนออกเป็น 7 เรื่อง สำหรับสร้างภาพการ์ตูนประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน เรื่องละ 1 เล่ม

1.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการ์ตูน ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน

1.4 คัดเลือกตัวอย่างการ์ตูนประเภทล้อของจริงที่มีลักษณะท่าทาง แสดงกิริยาอาการและอารมณ์ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในบทเรียน จากหนังสือการ์ตูนที่มีอยู่ในท้องตลาด เพื่อนำมาปรับใช้เป็นตัวละครประกอบบทสนทนาแต่ละเรื่อง

1.5 วางโครงเรื่อง (Plots) การ์ตูนให้สอดคล้องกับเนื้อหาแต่ละเรื่องซึ่งมีลักษณะเป็นบทสนทนาประกอบภาพการ์ตูน โดยกำหนดภาพการ์ตูนให้เป็นสื่อที่ทำให้เกิดอารมณ์ขันสอดคล้องกับเนื้อหาในบทสนทนา

1.6 เขียนสตอรีบอร์ด (Story Board) โดยเขียนภาพการ์ตูนอย่างหยาบ ๆ ตามโครงเรื่องที่ผูกเอาไว้แล้ว

1.7 เขียนสคริป (Script) เป็นขั้นของการเขียนเรื่องโดยละเอียดกำหนดเนื้อหาในแต่ละภาพจนตลอดเรื่อง โดยยึดแนวโครงเรื่องที่วางไว้

1.8 เขียนภาพการ์ตูนจากสคริป โดยใช้รูปแบบการ์ตูนแบบล้อของจริง (Cartoon Type) ที่เลือกแบบไว้ ให้สอดคล้องกับเนื้อหาแต่ละเรื่อง โดยยึดแนวการเขียนการ์ตูนประกอบการเรียนการสอนของ เชาวลิต ชำนาญ (2521 : 219-220)

1.9 นำสื่อการ์ตูนประกอบบทสนทนาภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ 4 คน ตรวจดูความถูกต้องด้านเนื้อหา และผู้เชี่ยวชาญด้านการ์ตูน 2 คน ตรวจความเหมาะสมของภาพการ์ตูนและการนำเสนอเนื้อหา เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของภาพการ์ตูนและบทสนทนา

1.10 นำสื่อการ์ตูนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลอง (Tryout) ร่วมกับแผนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

1.11 นำสื่อการ์ตูนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วทั้ง 7 เรื่อง ไปถ่ายเอกสารและระบายสี เพื่อจัดทำเป็นรูปเล่มเรื่องละ 40 เล่ม สำหรับนำไปใช้ทดลองจริง

2. **การสร้างแผนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน** ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ จุดมุ่งหมายการฟัง การพูดวิชาภาษาอังกฤษ จุดประสงค์ของการฟัง - พูด รายวิชา อ 011 จุดประสงค์การเรียนรู้ของการฟัง - การพูด รายวิชา อ 011 คู่มือครู แบบเรียนและขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่จะสอน

2.2 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ 1 (อ 011) โดยคัดเลือกเฉพาะจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการวัดทักษะการฟัง - การพูด

2.3 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาการฟัง การพูด ที่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการฟัง การพูด ทั้ง 14 คาบ ซึ่งพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาที่ตรงตามหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521 (ปรับปรุง พ.ศ.2533) โดยคัดเลือกจากหนังสือเรียนและแหล่งวิชาการต่าง ๆ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ผู้วิจัยคัดเลือกโดยพิจารณาความยากง่ายอยู่ในระดับเดียวกันกับหนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นหนังสือเรียนรายวิชา อ 011 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.4 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่คัดเลือกมาในแต่ละเรื่องก่อนสร้างแผนการสอน

2.5 สร้างแผนการสอนทักษะการฟัง - การพูด ภาษาอังกฤษ ตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน โดยศึกษาทฤษฎีและหลักการสอนการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษ

โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และใช้เทคนิคการสอนโดยใช้การ์ตูนประกอบในขั้นตอนการสอน แล้วสร้างแผนการสอนจำนวน 7 แผน ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ฝึกฟังโดยรวมทั้งหมด

ให้นักเรียนฟังเรื่องที่จะพบจริงในชีวิตประจำวัน (Authentic) โดยให้ฟังจากเทป หรือจากครูผู้สอนแล้วให้นักเรียนดูภาพการ์ตูน เพื่อเร้าความสนใจและผ่อนคลายความตึงเครียด

ขั้นตอนที่ 2 ฝึกฟังทีละส่วน

ให้นักเรียนฟังทีละประโยค ครูซักถามเกี่ยวกับภาพการ์ตูนซึ่งต้องการให้นักเรียนตอบคำถามประเภท Yes/No คำถามประเภท Either or และคำถามประเภท Wh-questions แล้วครูจะอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวนคำที่ยาก โดยใช้ท่าทาง (Gestures) หรือภาพการ์ตูน

ขั้นตอนที่ 3 ฝึกฟังเพื่อสื่อความหมายประกอบ

ให้นักเรียนฟังเทป หรือที่ครูพูดจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ดูภาพการ์ตูนประกอบตามไปจนจบ และให้นักเรียนฝึกแสดงท่าทางประกอบ

ขั้นตอนที่ 4 ฝึกฟังเพื่อทบทวน

ให้นักเรียนดูภาพการ์ตูนประกอบบทสนทนาในสถานการณ์อื่น ๆ พร้อมกันนี้ครูจะให้นักเรียนได้ฟังการใช้สำนวนบางสำนวนในหลาย ๆ รูปแบบ

ขั้นตอนที่ 5 ฝึกฟัง - พูดและแสดงท่าทางประกอบ

ให้นักเรียนได้ฟังภาษาที่เคยเรียนมาแล้วในสถานการณ์อื่น ๆ อีกครั้งโดยฟังจากเทปและดูภาพการ์ตูนประกอบ โดยครูจะให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบตามบทสนทนา แล้วให้นักเรียนแต่ละคนแต่งบทสนทนาในสถานการณ์ที่เรียนมาแล้วจากภาพการ์ตูนที่ครูกำหนดให้ และฝึกสนทนากับเพื่อน

ขั้นตอนที่ 6 ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์

แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 4 - 5 คน ครูแจกภาพการ์ตูนที่มี 3 - 6 ช่อง มีช่องว่างสำหรับเติมบทสนทนาไว้ ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเติมบทสนทนาประกอบการ์ตูนตามสถานการณ์ต่าง ๆ โดยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายก่อนแล้วจึงให้ตัวแทนกลุ่มเป็นผู้เขียน จากนั้นให้แต่ละกลุ่มฝึกพูดบทสนทนาที่แต่งก่อน แล้วให้แสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ในการ์ตูน แล้วครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการใช้ภาษาสำหรับทักษะการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์นั้นอีกครั้งหนึ่ง

2.6 ผู้วิจัยนำแผนการสอนที่สร้างแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ ดร.บังอร พานทอง ดร.ชุติมา เจียมศิริ และ

อาจารย์บังอร หล่อวิริยากุล เป็นผู้ตรวจสอบแผนการสอน โดยพิจารณาในเรื่องความชัดเจน ถูกต้องของจุดประสงค์ ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา

2.7 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ จำนวน 40 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปทดลองสอนจริง

3. แผนการสอนการฟัง - การพูด ตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการวิธีการจัดกิจกรรม และลำดับขั้นการสอน โดยศึกษาแผนการสอนตัวอย่าง จากหนังสือคู่มือการใช้หลักสูตรการสอนรายวิชา อ 011 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) แล้วสร้างแผนการสอนจำนวน 7 แผน โดยยึดจุดประสงค์และเนื้อหาเดียวกับที่ใช้ในแผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจด้วยการซักถาม สร้างสถานการณ์ ใช้รูปภาพเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนจะได้ฟัง

ขั้นที่ 2 แจ้งจุดประสงค์ว่านักเรียนจะเรียนอะไร และสามารถจะทำอะไรได้บ้างเมื่อนักเรียนเรียนจบบทเรียน

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็น เช่น คำศัพท์ โครงสร้าง สำนวน โดยใช้สื่อประกอบ

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ เช่น คำศัพท์ และโครงสร้าง สำนวนที่นักเรียนจะได้ฟังจากเรื่อง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ ใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ เพลง เกม หรือการเล่าเรื่อง แล้วให้นักเรียนเดาเรื่องที่จะเกิดขึ้น

ขั้นที่ 6 นักเรียนลงมือปฏิบัติ โดยฟังเรื่องจากเทปแล้วทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 7 แจ้งผลการปฏิบัติ ชมเชยเมื่อนักเรียนทำถูก แก้ไขให้กำลังใจเมื่อนักเรียนทำผิด

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการปฏิบัติ จากการสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอน แบ่งกลุ่มรายงานผล หรือเตรียมเรื่องมาพูด สนทนาในสถานการณ์ที่เรียนแล้ว สัมภาษณ์ และทำแบบฝึกหัด

3.1 ผู้วิจัยนำแผนการสอนที่สร้างแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ ดร.ชุติมา เจียมศิริ ดร. บังอร พานทอง และ

อาจารย์บังอร หล่อวิริยากุล เป็นผู้ตรวจสอบแผนการสอน โดยพิจารณาในเรื่องความชัดเจน ถูกต้องของจุดประสงค์ ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา

3.2 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ จำนวน 40 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้ทดลองจริง

4. **แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ** ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

4.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ ได้สร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด โดยได้ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบและการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-การพูด จากหนังสือ Modern Language testing ของ แวเล็ท (Valette. 1977 : 82-83) หนังสือ Language Test at School ของออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320-323) และหนังสือการประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2529)

4.2 ศึกษาจุดประสงค์ และเนื้อหาวิชาเรื่องที่ทำวิจัย เพื่อสร้างแบบทดสอบ

4.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบแบบปากเปล่า (Oral test) ในรูปของการถามตอบประโยคต่อประโยค การโต้ตอบต่อประโยคที่ได้ยิน หรือการปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยินในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งตามความเหมาะสม แล้วบันทึกลงในเทปบันทึกเสียง ซึ่งใช้เวลาในการสัมภาษณ์นักเรียนคนละ 5 - 10 นาที โดยมีแบบทดสอบ 2 แบบ คือ

4.3.1 แบบทดสอบแบบถาม-ตอบปากเปล่า การสนทนาโต้ตอบต่อประโยคที่ได้ยิน หรือการปฏิบัติตามคำสั่งทั้งหมด 5 ข้อ

ตัวอย่าง

PART ONE :

Direction : Listen to the sentences or the questions carefully and answer them quickly.

Teacher : Good morning. (Good afternoon.) How are you?

Student A : .....

Teacher : What's your name?

Student A : .....

4.3.2 แบบทดสอบแบบถาม-ตอบปากเปล่า โดยใช้ภาพประกอบเพื่อเป็นแนวทางในการสนทนา หรือ ตอบคำถาม มีทั้งหมด 10 ข้อ

ตัวอย่าง

PART TWO :

Direction : Look at the pictures, listen to the questions and then answer them.

This is Johnson family. They are in the living room. There are Mr. and Mrs. Johnson, Jim and Anne.

Question :

1. What's Jim doing?
2. Now look at the girl. What's she doing?
3. Look at the clock, please. What time is it?

4.4 เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนนความสามารถในการฟัง การพูด ใช้แบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) ฉบับเดียวกัน โดยตรวจให้คะแนนจากการฟังเทปบันทึกเสียง ซึ่งปรับมาจากเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320-323) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

4.4.1 กำหนดระดับความสามารถจากพฤติกรรม 5 อย่าง คือ สำเนียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความเข้าใจ โดยความสามารถแต่ละด้านจะแบ่งออกเป็นข้อย่อย ๆ อีก 6 ระดับ 1 (poor) ถึงระดับ 6 (exellent)

4.4.2. นำระดับความสามารถที่ได้ไปลงตารางน้ำหนักพฤติกรรม ซึ่งแปลงเป็นคะแนน หาผลรวมทั้งหมดมีคะแนนเต็มเท่ากับ 90 คะแนน

<u>เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถของพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน</u>

<u>ด้านสำเนียง</u> (Accent)

ระดับ 1 ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

2 ผิดอย่างเด่นชัดบ่อย ๆ ยากแก่การเข้าใจ ต้องย้ำบ่อย ๆ

3 ออกสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ การออกเสียงผิดทำให้เข้าใจผิดบ่อย ๆ มีข้อผิดทางไวยากรณ์ และคำศัพท์

4 มีร่องรอยสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดบางครั้งแต่ไม่ทำให้เข้าใจผิด

5 การออกเสียงผิดน้อยมาก แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงต่างประเทศ

<u>ด้านไวยากรณ์</u> (Grammar)

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า

2 พูดผิดมาก แสดงให้รู้ว่ามีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก ทำให้สื่อสารไม่ได้

3 พูดผิดบ่อย ๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด

4 พูดผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่าง แต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก

6 มีที่ผิดเพียง 1 หรือ 2 ครั้ง ตลอดการสัมภาษณ์

ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1 มีคำศัพท์ไม่เพียงพอสำหรับบทสนทนาง่าย ๆ

2 มีศัพท์ในวงจำกัดในเหตุการณ์ประจำวัน

3 ใช้คำศัพท์ไม่มากพอ และในวงที่จำกัด พูดขยายความและอภิปรายไม่ได้

4 ใช้ศัพท์ได้เพียงพอที่จะอภิปรายในความสนใจพิเศษ ไม่มีศัพท์เทคนิค

5 ใช้ศัพท์ได้อย่างกว้างขวางในสถานการณ์ต่าง ๆ

6 ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับ 1 การพูดยังติดตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนาไม่ได้

2 การพูดช้ามาก และไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

3 ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยคก็มี

4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจจะเกิดจากการพูดใหม่ หรือมัวคิดหาศัพท์

5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

6 พูดได้คล่องแคล่วเทียบได้กับเจ้าของภาษา

ด้านความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับ 1 เข้าใจได้เพียงเล็กน้อย แม้ในสถานการณ์ธรรมดาที่สุด

2 เข้าใจได้ช้าในคำพูดช้า ๆ ง่าย ๆ ยังต้องการการย้ำจึงจะเข้าใจ

3 เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง แต่ต้องระมัดระวังและต้องการการย้ำในบางครั้ง

4 เข้าใจได้ดีในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติ ในเรื่องเกี่ยวกับตนเอง แต่ต้องการการย้ำในบางครั้ง

5 เข้าใจทุกอย่างในบทสนทนาธรรมดา ยกเว้นสำนวนหรือคำพูดที่เร็ว

6 เข้าใจทุกอย่างโดยปราศจากความยุ่งยาก และเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาคนหนึ่ง

4.4.3 กำหนดตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถของพฤติกรรมในการฟัง การพูด 5 ด้าน (Oller. 1979 : 320 - 323) ดังนี้

ตาราง 1 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน

ระดับความสามารถ / พฤติกรรม	ระดับ 1	ระดับ 2	ระดับ 3	ระดับ 4	ระดับ 5	ระดับ 6	
ด้านสำเนียง	1	2	3	4	5	6	
ด้านไวยากรณ์	5	10	15	20	25	30	
ด้านคำศัพท์	4	8	12	16	20	24	
ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา	2	4	6	8	10	12	
ด้านความเข้าใจ	3	6	9	12	15	18	

4.5 นำแบบทดสอบที่สร้างแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ ดร.ชุติมา เจียมศิริ และ ดร.บังอร พานทอง ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และลงความเห็นว่าข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (สมบูรณ์ ชิตพงศ์. 2527 : 129)

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

0 = ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้นหรือไม่

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

บันทึกผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ .5 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า .5 ผู้วิจัยจะต้องตัดออกหรือไม่ก็นำไปแก้ไขใหม่

4.6 กำหนดผู้ให้คะแนน 2 คน รวมทั้งผู้วิจัย มีคุณวุฒิ วัยวุฒิ และประสบการณ์ทางการสอนใกล้เคียงกัน ซึ่งได้รับการฝึกและแนะนำเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลให้มีความเข้าใจตรงกัน ในข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนนและวิธีการบันทึกคะแนนการพูดภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นอย่างดี

4.7 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยวิธีการคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2536 : 163-165) ได้ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ 2 คนเท่ากับ .98

4.8 นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองสอบกันนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2536 : 185) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบไว้เพียง 15 ข้อ ซึ่งมีค่า t ตั้งแต่ 2.98 - 7.07

4.9 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha - Coefficient) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2536 : 170-172) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ .87

5. **แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ** มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

5.1 ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากหนังสือของวิเชียร เกตุสิงห์ (2523 : 79-100) ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของ เยี่ยมจิต บูรณ์โภคา (2533 : 327-330) แบบวัดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของอร่าม บุญมาไชย (2532 : 272-276) และศึกษาการสร้างแบบสอบถามโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าชนิด 5 ระดับ (5 point rating scale) ตามวิธีการของลิเคอร์ท (Likert) จากนั้นจึง

สร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีจำนวน 40 ข้อ ซึ่งจะถามในด้านต่อไปนี้

5.1.1 ความรู้สึกชอบหรือพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

5.1.2 ความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน

5.1.3 ความมานะพยายามและเอาใจใส่ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

5.1.4 การมองเห็นประโยชน์และคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ

5.2 กำหนดน้ำหนักในการตรวจให้คะแนนการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความไว้ดังนี้

มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างทางขวามือของนักเรียนที่ตรงกับความรู้สึกหรือการปฏิบัติของนักเรียน ในเรื่องนั้น ๆ ในระดับที่ตรงกับสภาพของนักเรียน

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(0)	ข้าพเจ้าชอบพูดทักทายเพื่อนในห้องเรียนเป็นภาษาอังกฤษ	.....	.....	.....	.....	.....
(00)	ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนก่อนอาจารย์ภาษาอังกฤษจะเข้าสอน	.....	.....	.....	.....	.....
(000)	ข้าพเจ้าจะทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษก่อนวิชาอื่น ๆ	.....	.....	.....	.....	.....

5.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสร้างแบบสอบถามและจิตวิทยา 3 คน คือ รศ.พวงรัตน์ ทวีรัตน์ รศ.ชูศรี วงศ์รัตนะ และ รศ.อัจฉรา สุชารมณ์ เพื่อตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข

5.4 นำแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปหาคุณภาพ โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ จังหวัดร้อยเอ็ด ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

5.5 นำผลการตรวจให้คะแนนแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวบรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ มาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185) คัดเลือกแบบสอบถามไว้ทุกด้านจำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีค่า t ตั้งแต่ 5.74 - 10.63

5.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 170-171) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ .94

การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2536 : 216 - 217) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังแสดงในตาราง

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T_1	X	T_2
CR	T_1	~X	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์

T_1	หมายถึง	การสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)
T_2	หมายถึง	การสอบหลังการทดลอง (Post-test)
R	หมายถึง	การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)
E	หมายถึง	กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
C	หมายถึง	กลุ่มควบคุม (Control Group)
X	หมายถึง	การได้รับตัวแปรทดลอง โดยได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน
~X	หมายถึง	การไม่ได้รับตัวแปรทดลอง แต่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. วิธีดำเนินการทดลอง

2.1 ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2 ดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหาเดียวกันและระยะเวลาเท่ากันโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่ม

2.3 ทำการทดสอบหลังการทดลองทันที (Post-test) กับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษฉบับเดียวกับที่ทำการสอบก่อนการทดลอง

2.4 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC+

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score

2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score

<u>สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล</u>

1. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IC) ของแบบทดสอบ จากสูตรดังนี้ (สมบูรณ์ ชิตพงศ์. 2527 : 129)

$$IC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IC หมายถึง ดัชนีของความสอดคล้อง

R หมายถึง คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.4 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูด และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการทางสถิติแบบที (t-test) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S^2_H}{n_H} + \frac{S^2_L}{n_L}}}$$

เมื่อ t คือ ค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือ

$\bar{X}_H$ คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

S^2_H คือ คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง

S^2_L คือ คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ

n_H คือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง

n_L คือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

1.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูด และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) สูตร Cronbach (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2536 : 170 - 172)

$$\alpha = \frac{n}{n-1}\left\{1 - \frac{\sum S^2_i}{S^2_t}\right\}$$

เมื่อ α คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

n คือ จำนวนข้อในแบบสอบถาม

S^2_i คือ คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

S^2_t คือ คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

1.6 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดของผู้ตรวจ 2 คน โดยใช้การคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 163-164)

$$r_{xy} = \frac{N\sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ $\sum X$ หมายถึง ผลรวมของคะแนน X

$\sum Y$ หมายถึง ผลรวมของคะแนน Y

$\sum X^2$ หมายถึง ผลรวมของ X แต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum Y^2$ หมายถึง ผลรวมของ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum XY$ หมายถึง ผลรวมของผลคูณ X กับ Y ทุกคู่

N หมายถึง จำนวนคน

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน

2.1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

2.1.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนน คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 63)

$$S^2 = \frac{N\sum X^2-(\sum X)^2}{N(N-1)}$$

2.2 การตรวจสอบสมมติฐาน ทดสอบสมมติฐาน ข้อ 1 และข้อ 2 โดยใช้สถิติ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score (Scott and Wertheimer. 1962 : 262 - 264)

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}}$$

$$S_{MD_1 - MD_2} = \sqrt{\frac{S_D^2}{n_1} + \frac{S_D^2}{n_2}}$$

$$S^2_D = \frac{\sum(D_1-MD_1)^2 + \sum(D_2-MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

MD_1 หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

MD_2 หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

S^2_D หมายถึง ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

n_1 หมายถึง จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มทดลอง

n_2 หมายถึง จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล การแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ดังนี้

t หมายถึง ค่าสถิติของการแจกแจงแบบที

MD หมายถึง ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

S หมายถึง ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

N หมายถึง จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน

กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ t-test ในรูป Difference Score ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 2

ตาราง 3 เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

	N	MD	S	t
กลุ่มทดลอง	40	24.25	8.09	5.82**
กลุ่มควบคุม	40	14.68	6.53	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 2 แสดงว่าความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ t-test ในรูป Difference Score ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 4 เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

	N	MD	S	t
กลุ่มทดลอง	40	7.42	6.76	3.16**
กลุ่มควบคุม	40	1.90	8.75	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 แสดงว่าความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน กับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ โดยใช้การ์ตูนกับวิธีสอนตามคู่มือครู

2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ โดยใช้การ์ตูนกับวิธีสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

2. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) จำนวน 10 ห้องเรียน ซึ่งนักเรียนในแต่ละห้องจัดแบบคละ เก่ง ปานกลาง อ่อน รวมเป็นนักเรียนทั้งสิ้นประมาณ 400 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียน

ห้องละ 40 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม ด้วยวิธีการจับสลากจากจำนวนประชากรดังกล่าวข้างต้น แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งด้วยวิธีจับสลากเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 สื่อการ์ตูน

3.2 แผนการสอนทักษะการฟัง การพูด ตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน จำนวน 7 แผน

3.3 แผนการสอนทักษะการฟัง การพูด ตามคู่มือครู จำนวน 7 แผน

4. เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล

4.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

4.2 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากหนังสือของวิเชียร เกตุสิงห์ ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของ เยี่ยมจิต บูรณ์โภคา (2533 : 327-330) แบบวัดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของอร่าม บุญมาไชย (2532 : 272-276)

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองสอนเองทั้งสองกลุ่ม โดยใช้เวลาสอนกลุ่มละ 14 คาบ คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลาในการทดลองสอน 4 สัปดาห์

3. ทำการทดสอบหลังการทดลองทันที (Post-test) กับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษฉบับเดียวกับที่ทำการสอบก่อนการทดลอง

4. รวบรวมข้อมูลแล้ววิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC+

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score

2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนและการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่ากลุ่มควบคุม

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีข้อค้นพบดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน มีความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลต่อไปนี้

1.1 วิธีสอน กลุ่มทดลองได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ผู้เรียนจะได้รับปัจจัยป้อนเข้าทางภาษาที่ได้ความหมาย (Comprehensible Input) อย่างเพียงพอ จากการฟังเทป หรือ ฟังบทสนทนาจากครูผู้สอน โดยใช้กระบวนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติซึ่งสอนจากมโนทัศน์ไปสู่การใช้ภาษา นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอปัจจัยป้อนที่เป็นรูปธรรม เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสคิดและสรุปกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ด้วยตนเองมากที่สุด ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้อง และมีโอกาสใช้การสื่อความหมายด้วยภาษากาย (Language Body Communication) โดยการแสดงท่าทางประกอบบทสนทนา การอธิบายคำศัพท์ หรือ สำนวน ทำให้กิจกรรมการเรียนมีชีวิตชีวา เช่นเดียวกับการพูด

ในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ยังคำนึงถึงลำดับของการพัฒนาทักษะภาษาของมนุษย์ด้วย จึงมีผลให้ความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดเกิดขึ้นอย่างอัตโนมัติหลังจากผู้เรียนสามารถเข้าใจปัจจัยป้อนเข้าที่ได้ความหมาย ซึ่งความสามารถในการพูดเป็นผลมาจากความสามารถในการฟังแล้วเข้าใจ เพราะความเข้าใจในการฟังของผู้เรียนเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาการพูด ที่เป็นเช่นนี้เพราะสมองและระบบประสาทสามารถเรียนรู้การฟังมาก่อนการพูด จึงกล่าวได้ว่าความสามารถในการพูดเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลป้อนเข้าที่เข้าใจได้ ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอ และใช้เวลาในการปรับตัว (Silent Period) ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสื่อที่นำมาใช้เพื่อลดเวลาในการทำความเข้าใจปัจจัยป้อนนั้น ประกอบกับกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติที่ใช้กิจกรรมฝึกภาษาหลายรูปแบบ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ กิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ทางการสื่อสารขึ้น ทั้งนี้เพราะกิจกรรมดังกล่าวสอดคล้องกับพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน ซึ่งจากการสังเกตของผู้วิจัยเองพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นวัยที่ย่างเข้าสู่วัยรุ่น ชอบแสดงออก กล้าทำ กล้าเลียนแบบ เป็นวัยที่ชอบสนุกสนาน ชอบการเปลี่ยนแปลงและชอบทำงานเป็นหมู่คณะ ดังนั้นหากผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียน โดยการให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างอิสระ จึงมีผลให้ผู้เรียนทำงานที่ครูมอบหมายด้วยความตั้งใจ แสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด เพราะกิจกรรมที่จัดไม่เน้นบรรยากาศทางวิชาการเกินไป จึงเป็นการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัว (Unconscious Learning) แต่ผู้เรียนจะได้ความคิดรวบยอดจากกิจกรรมที่ผู้สอนจัดให้ ดังนั้นการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติจึงเป็นปัจจัยสำคัญประการแรกที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนภาษาได้รวดเร็วกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครูที่สอนโดยเน้นเนื้อหาวิชา กฎและไวยากรณ์ เป็นการฝึกจำภาษามากกว่าการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง กิจกรรมการเรียนยังเน้นการฝึกตามกระสวนประโยค (Pattern Drill) ที่ผู้สอนกำหนด ทำให้บทเรียนไม่น่าสนใจ ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการฝึกภาษา เพราะไม่ได้รับการฝึกให้คิดเพื่อนำภาษาไปใช้จริง อีกทั้งผู้เรียนต้องคอยระมัดระวังข้อผิดพลาดอยู่ตลอดเวลาจึงทำให้เกิดความวิตกกังวลและไม่สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องตัว

1.2 สื่อการเรียนการสอน โดยกลุ่มทดลองใช้การ์ตูนเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ พบว่าการ์ตูนที่ใช้ในการทดลองเป็นทัศนวัสดุ (Visual Aid) ที่สะดุดตา เหมาะกับวัยของผู้เรียน สามารถผ่อนคลายความเครียด ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดได้เร็ว ลดเวลาในการทำความเข้าใจปัจจัยป้อน ทำให้ชั้นเรียนมีความหมายต่อ

ผู้เรียน การ์ตูนมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติได้ผลดียิ่งขึ้น เนื่องจากการ์ตูนสามารถสร้างบรรยากาศที่ไม่ง่วงเหงาหาวนอน สร้างอารมณ์ขัน ใช้ได้ทุกขั้นตอนการสอน นอกจากนี้การ์ตูนยังทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนอย่างเห็นได้ชัดเจน ผู้เรียนสนใจเรียนด้วยความสนุกสนาน มีความพอใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ์ตูนเป็นสื่อที่ไม่ซ้ำซากจำเจและต่างจากสื่อที่นักเรียนเคยพบมาก่อนอย่างสิ้นเชิงจึงส่งผลให้นักเรียนสนใจและตั้งใจติดตามบทเรียนอย่างใจจดจ่อ ในขณะที่กลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครูไม่ได้รับสื่อที่แปลกใหม่กว่าที่นักเรียนเคยพบมาก่อน เช่น บัตรคำ รูปภาพ หรือ เทปบทสนทนา เป็นต้น จึงมีผลทำให้ผู้เรียนต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจบทเรียนมากขึ้น อีกทั้งยังต้องพยายามจดจำคำศัพท์ กฎไวยากรณ์มากกว่าการใช้ความคิดในการสรุปความคิดรวบยอดเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์จริง จึงทำให้ผู้เรียนไม่ได้พัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดเท่าที่ควร

1.3 สภาพบรรยากาศในการเรียนการสอน กลุ่มทดลองซึ่งนักเรียนได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติจะเน้นบรรยากาศในการเรียน การจัดชั้นเรียน (Classroom Management) ที่ลดความเครียด ไม่บังคับให้ผู้เรียนพูดจนกว่าจะพร้อม ข้อผิดพลาดที่สื่อความหมายได้ไม่ต้องรีบแก้ไข การแก้ไขข้อผิดพลาดจะคำนึงถึงความรู้สึกของผู้เรียนด้วย ทำให้ผู้เรียนกล้าพูดมากขึ้น การจัดกิจกรรมยังเร้าความสนใจโดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างสนุกสนาน ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าการ์ตูนสามารถลดความเครียด ลดความวิตกกังวลในการเรียน (Lowering Affect Filter) ได้มาก เช่น การสังเกตจากสีหน้าและดวงตาของผู้เรียนขณะดูภาพการ์ตูนประกอบบทสนทนาแต่ละภาพอย่างใจจดจ่อ จะพบว่ามีรอยยิ้มที่มุมปาก หน้าตาเบิกบานมีชีวิตชีวา หรือบางคนที่รับรู้ความหมายได้ก่อนเพื่อนก็จะหัวเราะออกมา จนนักเรียนคนอื่นที่ยังมองไม่เห็นจุดเด่นของภาพต้องซักถามเพื่อหามุขตลกของการ์ตูนหน้านั้น ๆ ดังนั้นหากผู้เรียนมีโอกาสได้ยิ้มหัวเราะในขณะร่วมกิจกรรมการเรียนบ้างจะทำให้สภาพบรรยากาศในชั้นเรียนไม่ตึงเครียด ซึ่งมีผลในทางบวกต่อผู้เรียน โดยเฉพาะมีผลต่อประสาทการรับรู้ สมอง อารมณ์ ความรู้สึกและร่างกายของผู้เรียน มีผลต่อการเรียน ทำให้มีสมาธิตั้งใจเรียน มีความคล่องแคล่วในการทำงาน มีการจดจำที่ดีขึ้น ทั้งนี้เป็นผลมาจากปัจจัยทั้งสองประการ คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ที่ต้องคำนึงถึงจิตวิทยาด้านแรงจูงใจและการลดความเครียด ประกอบกับการนำการ์ตูนมาใช้เป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับแนวทฤษฎีธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลดความเครียดของผู้เรียน และยังทำให้บทเรียนสนุกสนานและน่าติดตาม ไม่น่าเบื่อ ในขณะที่สภาพบรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตาม

คู่มือครูเน้นเนื้อหาวิชาการและความถูกต้องเป็นสำคัญ จึงเป็นการเรียนแบบรู้ตัว (Conscious Learning) ทำให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลว่าตนจะพูดผิด พูดไม่ได้ หรือเกิดความวิตกกังวลอันเนื่องมาจากไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน อีกทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะภาษาไม่คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเครียดและขาดความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถด้านทักษะการฟัง การพูดได้เต็มที่

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น เป็นการสนับสนุนข้อค้นพบที่ว่า การสอนทักษะการฟัง การพูดตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน ทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดได้มากกว่าการสอนตามคู่มือครู

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลต่อไปนี้

2.1 สื่อการสอน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้การ์ตูนเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างเห็นได้ชัดเจน ซึ่งความสนใจในการเรียนของนักเรียนในความคิดของนักจิตวิทยาและการศึกษาพบว่า ภาพการ์ตูนมีคุณค่าในการศึกษาอย่างไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะการ์ตูนมีคุณสมบัติที่ช่วยดึงดูดและเร้าความสนใจของเด็กอย่างเห็นได้ชัดเจน ความสะดุดตาและน่าขบขันของการ์ตูนจะทำให้เด็กมีความกระตือรือร้นไม่เบื่อง่าย ข้อดีของการ์ตูนประการสำคัญคือ ความสามารถในการสร้างความสนใจ ซึ่งความสนใจเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลการเรียนรู้ของผู้เรียน การ์ตูนเป็นความใฝ่ฝันของเด็ก เป็นภาพลายเส้นหรือรูปเขียนให้เด็กเกิดอารมณ์คล้อยตาม และเกิดความสุขได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาพการ์ตูนที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นภาพการ์ตูนลายเส้นระบายสีประกอบบทสนทนาที่มีตัวละครเหมาะสมกับวัยและประสบการณ์ของผู้เรียน อีกทั้งยังเป็นสื่อที่เน้นการสร้างอารมณ์ขันแก่ผู้เรียนด้วย จึงสามารถดึงความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ค่อนข้างมาก และจากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนมีพฤติกรรมด้านความใจในการเรียนที่เด่นชัดสามารถสังเกตได้ เช่น ความพร้อมเพรียงและความกระตือรือร้นในการเข้าชั้นเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมความสนใจของผู้เรียนต่อการ์ตูนที่ผู้สอนเตรียมมาแต่ละคาบเรียน เป็นต้น ซึ่งมีผลทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูที่ได้รับแต่สื่อการเรียนที่เคยพบบ่อย ๆ ไม่เร้าความสนใจหรือท้าทายความสามารถของผู้เรียนเท่าที่ควร

2.2 วิธีสอน กลุ่มทดลองได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ทั้งนี้เพราะแนวทฤษฎีธรรมชาติให้ความสำคัญในเรื่องจิตวิทยาด้านแรงจูงใจ ความพร้อม วัยของผู้เรียน ความสามารถความถนัดและความสนใจของผู้เรียนด้วย ดังนั้น เมื่อวิธีสอนดังกล่าวสามารถจัดกิจกรรมที่สอดคล้องและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนแล้ว ย่อมส่งผลทำให้ความสนใจในการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้นด้วย แต่ในขณะเดียวกัน กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมิได้คำนึงถึงความสำคัญในเรื่องจิตวิทยาด้านแรงจูงใจ ความพร้อม วัยของผู้เรียน ความสามารถ ความถนัดและความสนใจของผู้เรียนเท่าที่ควร นักเรียนทุกคนต้องเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน จึงมีผลทำให้ผู้เรียนไม่ได้สนใจเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นเท่ากลุ่มทดลอง

จากการศึกษาค้นคว้าที่กล่าวมาแล้ว เป็นการสนับสนุนข้อค้นพบที่ว่า การเรียนทักษะการฟัง การพูดตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน ทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการเรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อีกวิธีหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนดังนี้

1.1 ผลการวิจัยพบว่า การสอนทักษะการฟัง การพูดตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน ให้ผลดีแก่ผู้เรียนทั้งความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นผลการวิจัยครั้งนี้คงจะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้นำการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนไปสอนนักเรียนในระดับต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะการ์ตูนจะช่วยสร้างบรรยากาศที่ไม่เคร่งเครียดหรือเป็นวิชาการเกินไป ครูจึงควรเลือกการ์ตูนที่เหมาะสมกับผู้เรียนมาช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนให้น่าสนใจ สนุกสนาน อันจะมีผลทำให้นักเรียนเกิดความสนใจซึ่งมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

1.2 การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน ครูจะมีเวลาว่างขณะที่นักเรียนทำงานกลุ่ม ทำให้ครูสามารถสังเกตการณ์และให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาได้อย่างทั่วถึง

1.3 การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ ครั้งแรก ๆ จะมีปัญหานักเรียนยังไม่กล้าแสดงออกควรให้โอกาสกลุ่มที่พร้อมแสดงก่อน แล้วนักเรียนกลุ่มที่มีปัญหาจะเกิดแนวคิดแล้วแสดง

บทบาทสมมติออกมาได้อย่างไม่เขินอาย ครูจึงไม่ควรเร่งเร้าให้นักเรียนต้องแสดงโดยที่ยังไม่พร้อม

1.4 แบบฝึกหัดในการฝึกทักษะการฟัง การพูดที่มีภาพการ์ตูนและบอลลูนที่ว่างไว้บางครั้งอาจไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เช่น เนื้อที่ว่างในบอลลูนไม่พอ หรือตัวการ์ตูนที่ผู้เรียนคิดว่าควรพูดก่อนหรือหลัง ดังนั้นแบบฝึกหัดจึงควรมีเฉพาะภาพการ์ตูนที่แสดงท่าทางการสนทนาในสถานการณ์ที่เรียน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สร้างบทสนทนาและบอลลูนประกอบภาพการ์ตูนได้อย่างอิสระ และยังเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันอีกด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับทักษะอ่านและเขียนด้วย

2.2 ควรมีการทดลองในระดับที่ต่างจากการทดลองครั้งนี้ด้วย เพื่อดูว่านักเรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งภาพการ์ตูนที่ใช้ในการทดลองนี้จะอยู่ในความสนใจของเด็กระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือระดับประถมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นหากเป็นระดับที่สูงขึ้นควรเลือกตัวการ์ตูนให้เหมาะสมกับความสนใจ วัยและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย แต่ถ้าผู้เรียนในระดับประถมศึกษา ควรปรับขนาดของตัวอักษรให้เหมาะสม หรือ เปลี่ยนตัวอักษรให้เป็นตัวพิมพ์ใหญ่ก็จะทำให้ผู้เรียนอ่านง่ายยิ่งขึ้น

2.3 ควรศึกษาทดลองโดยสร้างการ์ตูนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดอารมณ์ขันมากขึ้นทั้งลักษณะภาพและภาษาที่สื่อความหมายได้

2.4 ควรศึกษาถึงผลของตัวแปรอื่น ๆ ด้วย เช่น ความเชื่อมั่นในตัวเอง ความวิตกกังวล หรือความเครียด เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กนกรัตน์ สุชะตุงคะ. "ความเครียด," จิตวิทยาคลีนิก. 1(17) : 58-63 ; มกราคม-มิถุนายน 2529.

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

กานดา ณ ถลาง. วิธีการสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2515.

เกษมา จงสูงเนิน. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการใช้กับไม่ใช้หนังสือการ์ตูนประกอบบทเรียนในการสอนตามคู่มือครูของ สสวท. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

คณะนิสิตปริญญาโทเทคโนโลยีทางการศึกษา. นวกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.

จรรจา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ. ผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยระดับต่าง ๆ รายงานการวิจัยฉบับที่ 19. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519.

จรินทร์ สกุลถาวร. จิตวิทยาวัยรุ่นกับการศึกษา. เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ม.ป.ป.

จันทมาศ ชื่นบุญ และคนอื่น ๆ. จิตวิทยาเด็ก Child Psychology. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2515.

จีรวัฒน์ สถานานนท์. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.3 ในโรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 1 ของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524. อัดสำเนา.

จุฑาทิพย์ - พยอม (นามแฝง). "การเขียนการ์ตูน," ครูปริทัศน์. 13 : 73 - 76 ; มีนาคม 2531.

เจือจันทร์ กัลยา. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความสนใจในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพการ์ตูน. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

ชูชีพ อ่อนโคกสูง. สอนอย่างไร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2520.

เชาวลิต ชำนาญ. "หนังสือการ์ตูน," ใน การลดเวลาการสอน นวัตกรรมที่น่าสนใจ. บรรณาธิการโดย อาคม จันทสุนทร และ เชาวลิต ชำนาญ. ลพบุรี : หัตถโกศล การพิมพ์, 2521.

ตุ้ย ชุมสาย, ม.ล. วรรณกรรมพินิจเชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2516.

ทมะนียา เลิศลาย. สมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสะเดา "ชรรค์ชัยก้มพลานนท์อนุสรณ์" อ.สะเดา จ.สงขลา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528. อัดสำเนา.

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สินภิบาล. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2517.

น้อมฤดี จงพยุหะ และคนอื่น ๆ. คู่มือการสอนจิตวิทยาการศึกษา. วิทยาลัยครูสวนดุสิต : ก้าวหน้าการพิมพ์, 2519.

นิธิมา ตู้บรรเทิง. ความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่ม 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525. อัดสำเนา.

นิพนธ์ ศุขปรีดี. โสตทัศนศึกษา. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, 2518.

บงกช สัปปพันธ์. การเปรียบเทียบความเข้าใจการอ่านและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติกับการทำกิจกรรมตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

บวรเพ็ญ ทีวะเวช. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) และการสอนตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

บุญปลูก สิทธิไทย. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปการ์ตูนกับการสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

บุญฤทธิ์ คงคาเพชร. ทักษะกราฟิคเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน, 2527.

บุญเหลือ ทองเอี่ยม และสุวรรณ นาภู. การใช้สื่อการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.

บุญเสริม ฤทธิเดช. "ผู้บริหารโรงเรียน : ความเครียดและอารมณ์ขัน," ศึกษาศาสตร์. 5(13) : 53-59 ; ตุลาคม 2531 - มกราคม 2532.

เบญจลักษณ์ ธนะพานิชน์. การเปรียบเทียบความจำของนักเรียนในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากภาพการ์ตูนที่มีพื้นหลังภาพต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.

ประณม จั่นทิม. "หนูก็เครียดเป็นนะ," แนะแนว. 25(134) : 12-15 ; เมษายน-พฤษภาคม 2534.

ประพัฒน์ จงใจรักษ์. การเรียนสนทนาภาษาอังกฤษด้วยภาพ. กรุงเทพฯ : เจ้าพระยาการพิมพ์, ม.ป.ป.

ประสงค์ สุรสิทธิ์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ด้านความเข้าใจของนักเรียนจากการอ่านหนังสือบทเรียนภาษาอังกฤษที่มีแต่ตัวอักษร บทเรียนภาษาอังกฤษที่มีตัวอักษรประกอบด้วยการ์ตูน และบทเรียนภาษาอังกฤษที่ผูกเนื้อเรื่องเป็นการ์ตูนเรื่องในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2515. อัดสำเนา.

เปลื้อง ณ นคร. จิตวิทยาสำหรับชีวิต. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรเสรี, 2515.

พยอม อิงคตานุวัฒน์. ศัพท์จิตเวช. กรุงเทพฯ : ไพศาลศิลป์การพิมพ์, 2525.

พรจันทร์ จันทวิมล และ คนอื่น ๆ. การเขียนและจัดทำหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ : ตะเกียง, 2534.

พระราชวิสุทธิกวี. "คลายเครียด," พ.ส.ล. 24(170) : 71-79 ; มีนาคม-เมษายน 2534.

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. "วิธีสอนภาษาอังกฤษ," เอกสารประกอบการเรียนวิชาวิธีสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2521.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. เครื่องมือและวิธีเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.

พัน สุขเจริญ. "การ์ตูน..สื่อการสอนอย่างสำคัญ," วิทยบริการ. 4(1) : 34-39 ; กันยายน 2525.

พิมพรรณ สุวรรณโถง. "อารมณ์เครียดหรือความเครียด," การประชาสงเคราะห์. 31(1) : 75-77 ; มกราคม-กุมภาพันธ์ 2531.

ไพเราะ เรืองศิริ. ความสนใจต่อการอ่านหนังสือการ์ตูนของเด็กในภาคตะวันออกของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อัดสำเนา.

มนัสสวาท โพทะยะ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการสอนด้วยหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

มนู ฉิมพิบูรณ์. การเปรียบเทียบความสนใจและแนวการอ่านหนังสือของนักเรียนอายุ 13-18 ปี ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดตาก ลำปาง เชียงใหม่. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.

มัทนา มณีกุล. การหาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตท้องที่การศึกษา 2 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529. อัดสำเนา.

แมน ต้นสมบูรณ์. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาพการ์ตูนที่มีและไม่มีรายละเอียดพื้นหลังกับแบบการคิดที่มีต่อการจำ และความคงทนในการจำในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.

ยุพิน พุทธาพิพัฒน์. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจและความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

เยาวลักษณ์ บุญศิริ. การเปรียบเทียบความเข้าใจภาษาอังกฤษด้านการฟังจากการสอนโดยใช้เทปกับการสอนโดยใช้สไลด์เทปเสียง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.

เยี่ยมจิต บูรณ์โภคา. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปัญญากับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์. เอกสารคำสอนวิชา วผ 306 การวัดทัศนคติเบื้องต้น. ชลบุรี : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 2533. อัดสำเนา.

รังสิต เฮียงราช. สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้น ม.6 ท้องที่การศึกษา 1 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2536.

วนิช บรรจง และคนอื่น ๆ. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : กรุงสยามการพิมพ์, 2516.

วราภรณ์ ศรีเพ็ชรพันธุ์. การสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษ 041 "ทักษะการฟัง-พูด 1". วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.

วัชรี ทรัพย์มี. การแนะแนวในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2520.

วันดี เศวตมาลย์. "การผ่อนคลายความตึงเครียด," แนะแนว. 25(133) : 69-72 ; กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2534.

วิชิต ศรีทอง. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 4 ที่เรียนจากหนังสือการ์ตูนเชิงสนเทศประกอบคำที่เป็นตัวอักษรกับหนังสือการ์ตูนเชิงสนเทศประกอบเสียง. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.

วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. กรุงเทพฯ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2523.

วิริยะ สิริสิงห์. "ข้อคิดในการเขียนการ์ตูน," จันทรเกษม. 189 : 69-72 ; กันยายน-ตุลาคม 2530.

วิโรจน์ คล้ายลี. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคและความสนใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างอิเล็กทรอนิคส์โดยใช้การสอนตามรูปแบบ เอริก้า (ERICA) ที่จัดเป็นชุดการสอนแบบมินิคอร์สกับการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

ศักดิ์ชัย เกียรตินาคินทร์. คู่มือฝึกเขียนการ์ตูนด้วยตนเอง. กรุงเทพฯ : แสงศิลป์การพิมพ์, 2533.

ศิริอร รัตนอุดม. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนในในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้และไม่ใช้การ์ตูนเรื่องประกอบการอ่าน. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ. รายงานการสำรวจความสนใจและรสนิยมในการอ่านของเด็กและเยาชน. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2520.

_____. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.

ศึกษาธิการ, กระทรวง และธนาคารกสิกรไทย. เอกสารประกอบงานนิทรรศการหนังสือการ์ตูนสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2524.

ศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา, หน่วย. คู่มือแนวการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2524. กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์, 2524.

คุภชัย ยาวะประภาษ. "ความเครียดของนักบริหาร : ปัญหาและทางออก," สังคมศาสตร์. 9(1) : 65-71 ; มิถุนายน 2535.

สงวน สุทธิเลิศอรุณ. จิตวิทยาการศึกษา ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 2. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2528.

สมชาย เตียวตระกูล. การฝึกผ่อนคลายแบบจิตคลุมกายเพื่อลดความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

สมถวิล ธนะโสภณ และศิริรัตน์ นิละคุปต์. การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาในเขตอำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.

สมบูรณ์ ชิตพงษ์. "การประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย," เอกสารประกอบวิชาการวิจัย 521 : วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

สมพร โอตระกูล และคนอื่น ๆ. "ปัจจัยที่มีผลต่อความเครียดของเด็กนักเรียน," สมาคมจิตแพทย์. 28(4) : 189-205 ; ตุลาคม - ธันวาคม 2526.

สมหญิง กลั่นศิริ. คำสอนประกอบคำบรรยายโสตทัศนศึกษาเบื้องต้น ศ.ล. 318. พิมพ์ครั้งที่ 2 นครปฐม : แผนกบริการกลาง สำนักอธิการบดี พระราชวังสนามจันทร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2522.

สมัคร ผลจำรูญ. รูปแบบของภาพการ์ตูนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนระดับประถมศึกษา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.

สังเชต นาคไพรจิตร. การ์ตูน. มหาสารคาม : ภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2530.

_____. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการเรียนจากการ์ตูนสีกับการ์ตูนขาวดำ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.

สำเริง บุญเรืองรัตน์. "การวัดทัศนคติและความสนใจ," การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กันยายน - ธันวาคม 2524.

สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย. เทคโนโลยีทางการศึกษาและสื่อการสอน. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2523.

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, 2515.

สุโท เจริญสุข. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2522.

สุปราณี ศรีใสคำ. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความรับผิดชอบความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาการเรียน กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

สุพจน์ สีกันทา. "การใช้บทสนทนาในการพัฒนาทักษะการฟัง-พูด," เอกสารประกอบการสัมมนา กศ.ภอ. 597 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2527 - 2528. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

สุมิตร คุณากร. หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : ชวนพานิช, 2518.

สุรางค์รัตน์ ณ พัทลุง. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุขศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โดยการสอนด้วยหนังสือการ์ตูนกับการสอนแบบเดิม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อัดสำเนา.

สุรินทร์ ยอดคำแปง. ผลของการฝึกผ่อนคลายความเครียดที่มีต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

สุวรรณิน อนุมานราชธน. ผลของการผ่อนคลายความเครียดของกล้ามเนื้อที่มีต่อช่วงความจำตัวเลข. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. อัดสำเนา.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2. กรุงเทพฯ : โครงการผลิตตำราและคำสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

_____. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : ประมวลศิลป์, 2525.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : ประยูรพริ้นติ้ง, 2534.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์. เอกสารกับคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์, 2531.

สุวิทย์ สุหัตถาพร. "การ์ตูนกับวิทยาศาสตร์," สสวท. 15(1) : 35 ; มกราคม - มีนาคม 2530.

อรรณพ เรืองบุรพ. "การ์ตูนกับเด็ก," มิตรครู. 23(20) : 50-51 ; 31 ตุลาคม 2524.

อร่าม บุญมาไชย. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารประกอบบทเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.

อัจฉรา วงศ์โสธร. เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ : สำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2529.

อัญชณา เวสารัชช์. "หลักการดำรงชีวิตและการงาน : การครองอารมณ์ดีดี," ข้าราชการ. 31(2) : 85-88 ; กุมภาพันธ์ 2529.

อารีนาฎ แก้วแววน้อย. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.3 โรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 3 ของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524. อัดสำเนา.

Asher, J.J. Learning Another Language Through Action. California : Sky Ocks Production, Inc., 1982.

Block, J.H. "The Effects of Various Levels of Performance on Selected Cognitive, Affective and Time Variables," in Mastery Learning : Theory and practice. New York : Rinehart and Winston, Inc., 1970.

Byrne, Donn. Teaching Oral English. London : Longman, 1976.

Dewey, John. Dictionary of Education. New York : Philosophical Library, 1959.

Engel, George L. Psychological Development in Health Disease. Philadelphia : W.B. Saunder Co., 1962.

Farmer, Richard E. and others. Stress Management for Human Service. Michigan : Stage Publication Inc., 1984.

Finocchiaro, Mary. Teaching Children Foreign Language. New York : McGraw-Hill, 1964.

Fishbein, Morris. The New Illustrated Medical and Health Encyclopedia. Vol. 4. New York : H.S. Stuttman Co., 1975.

Good, Carter V. Dictionary of Education. 3 rd ed. New York : Macgraw-Hill Book Company, 1973.

Harlem, Steven Herbert. "The Effect of Psychophysiologigcal Relaxation upon Selected Learning tasks in Urban Elementary School Children," Dessertation Abstracts International. 36 : 514-A; February, 1976.

Hildreth, Gertrude. Teaching Reading Guide to basic Principles and Modern. New York : Henry Halt and Company, 1958.

Hilgard, Arnest R. Introduction to Psychology. New York : Harcourse Prace C., 1977.

Hurlock, Elizabeth B. Adolescent Development. New York : McGraw-Hill Book Company, 1955.

Hymes, Del. "Models of Interaction of Language and Social Life," Socialinguistics : The Ethnography of Communication. p.101-102. Holt, Rienhart and Winston, 1972.

Jager, Harry A. and Frochlick P. Glifford. "Guidance tools for vocational Shop Instructor," Vocation Instructor's Shop Handbook III. New York : Harper and Brothers, 1947.

Kinder, James S. Audio-Visual Materials and Techniques. 2 nd ed. New York : American Book Company, 1959.

_____. Using Audio-Visual Materials and in Education. New York : American Book Company, 1965.

Krashen, Stephen D. Principles and Practice in Second Language Acquisition. Oxford : Pergamon Press, 1982.

Krashen, Stephen and Robin C. Scacella. Research In Second Language Acquistion. Massachusetts : Newbury House, 1980.

Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrel. The Natural Approach. The Alemany Press, 1983.

Lavery, Clare. "Using Cartoons," in Practical English Teaching. 12(4) : 60 ; June, 1992.

Mackey, William. Language Teaching Analysis Indiana University Press, 1965.

Mayer, Ralph. A Dictionary of Art Terms and Techniques. New York : Thomas Y. Grawell Co., 1965.

McGrath, Joseph E. Social and Psychological Factors in Stress. Illinois : Rinehart and Winstor Inc., 1970.

Mehrens, William A. and Lehmenn. Measurement and Evaluation in Education and Psychology. 5th ed. New York : Holt Rinehart and Winston, 1978.

More, William C. and M.G. Wingo. Psychology and Teaching. Bombay : D.B. Taraparevada Son and Co. Private Ltd., 1968.

Oller, John W. Language Test at School : A Pragmatic Approach. London : Longman, 1979.

Page, Terry J.B., Thomas and A.R. Marshall. International Dictionary of Education. New York : Nicholas Rubleshy Company, 1977.

Paulston, Christina Bralt and Howard R. Selekman. "Interaction Activity in the Foreign Classroom : or How to Grow the Tulip Rose," in Developing Communications Skills. 1983.

Powell, Marvin. The Psychology of Adolescence. New York : The Bobbs Merril Company, 1963.

Richards, Jack C. and Theodore S. Rodgers. Approaches and Methods in Language Teaching : A description and analysis. London : Cambridge University Press, 1986.

Rivers, Wilga M. "Psychology; Linguistics and Language Teaching," English Teaching Forum. 20(2) : 2-9; 1982.

_____. Teaching Foreign-Language Skills. Chicago : The University of Chicago Press, 1970.

Sand, Lester B. Audio-Visual Procedures in Teaching. New York : The Ronald Press Company, 1956.

Scott. Roger. "Speaking in Keith, John and Keith, Morrow (Eds)," in Communication in Classroom. Longman Group Ltd., 1981.

Scott, William A. and Wertheimer Michael. Introduction to Psychological Research. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1962.

Searle, J.R. Speech Acts. London : Cambridge University Press, 1978.

Selye, Hams. The Stress of Life. New York : McGraw-Hill Book, 1965.

Shepps, Florence P. and others. "Relationship of Study Habits and School Attitude to Achievement in Mathematics and Reading," The Journal of Educational Research. 65(2) : 71-73 ; October, 1971.

Shirey, Larry L. and Ralph E. Reynolds, "Effect of Interest on Attention and Learning," Journal of Educational Psychology. 80(2) : 159 ; June, 1988.

Sittler, R.C. "Teaching Aural Comprehension," English Teaching Forum. (13) : 117-121 ; January, 1975.

Sones, W.W.D. "The Comics and the Instructional Method," Journal of Educational Sociology. 238-239 ; December, 1944.

Valette, Rebeca M. and Rence Edsick. Modern Language Performance Objective and Individualization. New York : Harcourt Brace Jovanovich Inc., 1972.

_____. Modern Language Testing. 2nd. New York : Harcourt Brace Jovanovich Inc., 1977.

Vannisse, Marcus. " Applied Humour in TESOL," ภาษาปริทัศน์. 11 : 34-36; (ฉ.ปีการศึกษา 2533).

Widdowson, H. G. Teaching Language as Communication. Oxford University Press, 1983.

Wilkins, D. A. Linguistics in Language Teaching. Great Britain : Billing & Sons Ltd. 1973.

William, R. E. "Cartoon," Encyclopedia Americana. Vol. 5. New York : Americana Corporation, 1972.

Wittich, Walter A. and Charles F. Schuller. Audio-Visual Material, Their Nature and Use. 3rd ed. New York : Parper and Brothers Publishers, 1962.

Zappolo, Celest. "A graded Listening Comprehension Program," English Teaching Forum. 18 : 31 ; November, 1981.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูด
- แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ORAL TEST

LISTENING AND SPEAKING ABILITY TEST

PART ONE :

Directtion : Listen to the sentences or the questions carefully and answer them quickly.

1. Teacher : Good morning. (Good afternoon.) How are you?
   Student : .....
   Teacher : What's your name?
   Student : .....
2. Teacher : Where do you study?
   Student : .....
3. Teacher : What time do you usually get up in the morning?
   Student : .....
4. Teacher : What does your father do?
   Student : .....
5. Teacher : Give me a pen, please.
   Student : .....

PART TWO :

Direction : Look at the pictures, listen to the questions and then answer them.

Question :

1. What can you see in this picture?
2. How many animals are there in this room?
3. Where 's the cat?

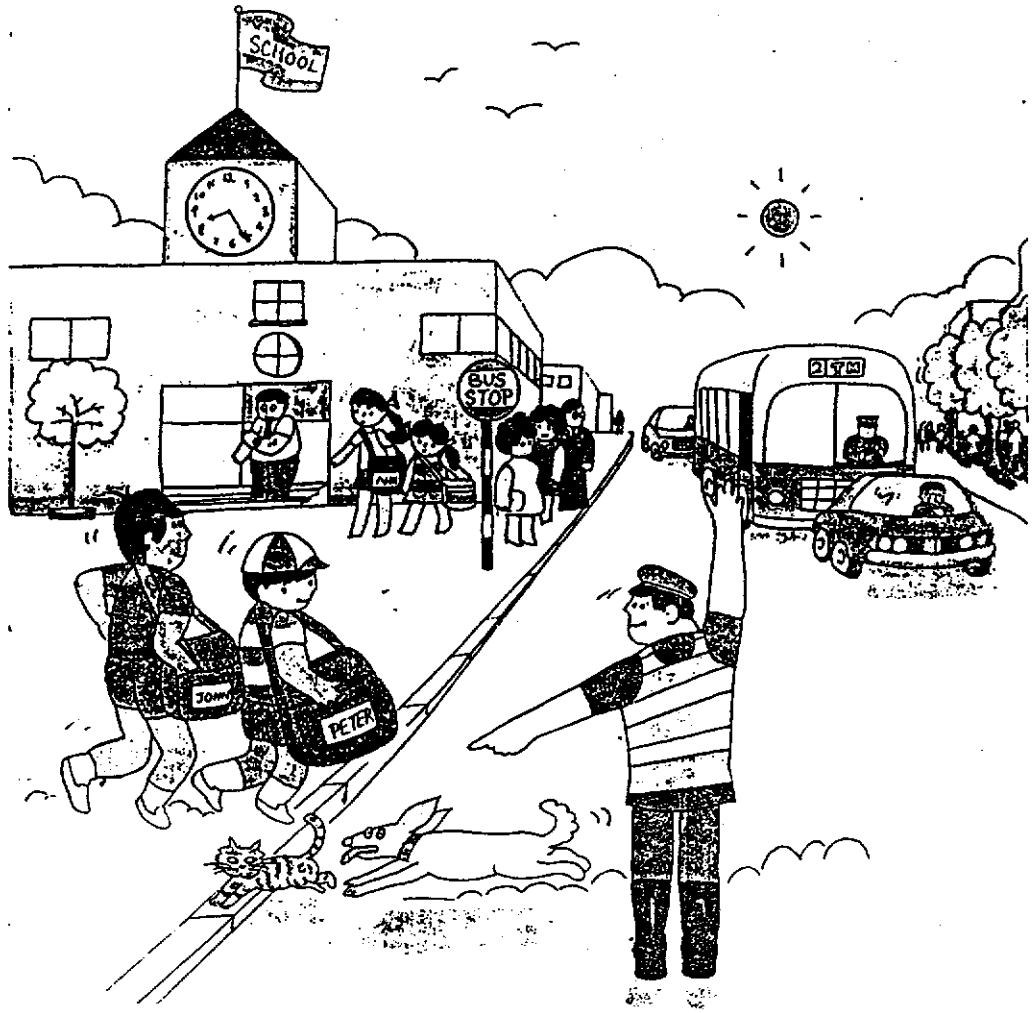

At School

Question :

4. What does the man on the road do?

5. Where is the bus?

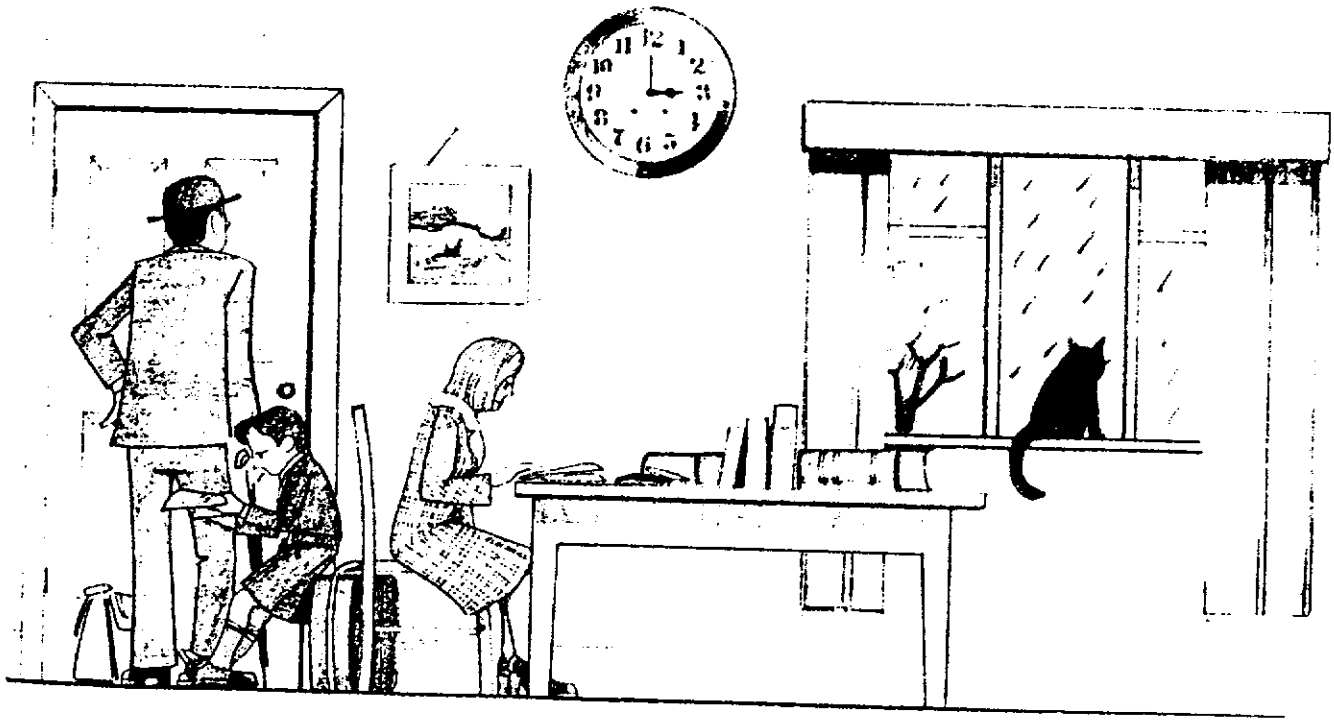

Question :

6. What are on the table?

7. What's the boy doing?

This is Johnson family. They are in the living room. There are Mr. and Mrs. Johnson, Jim and Ann.

Question :

8. What's Jim doing?
9. Now look at the girl. What's she doing?
10. Look at the clock, please. What time is it?

แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ชื่อ..... เลขที่ .....

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามวัดความสนใจฉบับนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือหรือสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติ และเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. การตอบแบบสอบถามแต่ละข้อจะไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด และไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด นักเรียนมีอิสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะไม่มีการนำไปเปิดเผย และจะมีประโยชน์มากที่สุด ก็ต่อเมื่อนักเรียนตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

3. วิธีตอบแบบสอบถามวัดความสนใจ ในแต่ละข้อจะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ช่อง คือ "มากที่สุด" "มาก" "ปานกลาง" "น้อย" "น้อยที่สุด" ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อให้เข้าใจแล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่นักเรียนเห็นว่าตรงกับความรู้สึกหรือการปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(0)	ข้าพเจ้าชอบพูดทักทายเพื่อนในห้องเรียนเป็นภาษาอังกฤษ	...	...	.....	....	.....
(00)	ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนก่อนอาจารย์จะเข้าสอน	...	...	.....	....	.....
(000)	ข้าพเจ้าจะทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษก่อนวิชาอื่น ๆ	...	...	.....	....	.....

4. แต่ละข้อต้องตอบเพียงช่องเดียว คือ มีเครื่องหมาย / เพียงอันเดียวเท่านั้น และให้นักเรียนตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ

5. ต่อไปนี้นักเรียนจะได้ตอบแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษกันจริง ๆ

แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อความ / ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่น ๆ ..	....	...	.....	...	.....
2. ข้าพเจ้าชอบท่องศัพท์ภาษาอังกฤษแข่งกับเพื่อน ๆ	....	...	.....	...	.....
3. ในชั่วโมงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย	....	...	.....	...	.....
4. ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าจะร่วมแข่งขันตอบปัญหาภาษาอังกฤษ	....	...	.....	...	.....
5. ในชั่วโมงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะตั้งใจฟังอาจารย์สอน	....	...	.....	...	.....
6. เมื่ออาจารย์ต้องการอาสาสมัครเพื่อสาธิตการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษหน้าชั้นข้าพเจ้าจะรีบสมัคร	....	...	.....	...	.....
7 . ข้าพเจ้าจะรีบยกมือตอบคำถามในชั่วโมงภาษาอังกฤษ .	....	...	.....	...	.....
8. ข้าพเจ้ามักเข้าร่วมกิจกรรมฝึกภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ เมื่อมีเวลาว่าง	....	...	.....	...	.....
9. ข้าพเจ้าชอบเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้สอนจัดขึ้น	....	...	.....	...	.....
10. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานกับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ	....	...	.....	...	.....
11. ทันทีที่ข้าพเจ้ามีเวลาว่างจะรีบทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษแล้วส่งก่อนเวลาที่อาจารย์กำหนด.....	....	...	.....	...	.....
12. เมื่อข้าพเจ้าขาดเรียนจะติดตามบทเรียนและการบ้านภาษาอังกฤษจากเพื่อนสนิทหรืออาจารย์ผู้สอน	....	...	.....	...	.....
13. ข้าพเจ้าจะแก้ไขแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษที่ทำผิดให้ถูกต้อง	....	...	.....	...	.....
14. ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษก่อนถึงชั่วโมงเรียน	....	...	.....	...	.....
15. ข้าพเจ้าชอบซักถามปัญหาภาษาอังกฤษกับอาจารย์ผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจ	....	...	.....	...	.....
16. เมื่อโรงเรียนให้เลือกกิจกรรมชุมนุม ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าจะสมัครชุมนุมภาษาอังกฤษ	....	...	.....	...	.....
17. ในชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพเจ้าอยากให้อาจารย์และนักเรียนใช้ภาษาอังกฤษ	....	...	.....	...	.....
18. ข้าพเจ้าชอบเล่นเกมที่เกี่ยวกับการฝึกภาษาอังกฤษ ...	....	...	.....	...	.....
19. ข้าพเจ้าจะช่วยครูและเพื่อน ๆ จัดนิทรรศการภาษาอังกฤษ	....	...	.....	...	.....
20. เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้าจะฝึกฝนภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดความชำนาญ	....	...	.....	...	.....

ภาคผนวก ก.

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูด
- แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ตาราง 5 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	X	SD	X	SD	
1	56.69	7.48	41.25	5.95	5.67
2	49.23	4.34	37.16	12.23	3.23
3	57.07	5.79	27.66	13.19	7.07
4	55.30	4.19	28.08	14.37	6.32
5	54.53	7.10	39.00	7.26	5.41
6	55.92	6.25	38.91	9.99	5.15
7	53.69	11.12	30.16	13.12	4.85
8	53.76	6.44	31.75	11.72	5.88
9	47.92	4.34	24.50	12.13	6.32
10	42.84	15.67	25.41	11.92	3.11
11	48.53	4.17	34.83	10.64	4.17
12	46.38	11.06	32.41	11.39	3.11
13	46.53	14.88	28.08	11.00	3.50
14	49.23	8.39	30.08	10.80	4.97
15	49.15	9.93	35.66	12.61	2.98

ตาราง 6 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	X	SD	X	SD	
1	4.24	.66	2.34	.79	9.20
2	3.80	.95	1.88	.51	8.84
3	3.96	.88	2.11	.76	7.95
4	3.52	1.04	1.53	.70	7.96
5	4.84	.37	3.26	.87	8.40
6	3.52	1.00	1.84	.78	6.65
7	3.40	.76	2.15	.78	5.74
8	3.84	.98	2.03	.95	6.61
9	3.96	.73	2.19	.74	8.50
10	4.56	.58	2.69	.92	8.64
11	4.12	.83	2.53	.70	7.30
12	4.44	.76	2.69	.97	7.11
13	4.64	.56	2.80	.93	8.47
14	3.72	.73	2.15	.88	6.87
15	4.20	.81	2.65	.89	6.45
16	3.88	.78	1.73	.82	9.53
17	4.28	.73	2.00	.89	9.91
18	4.40	.76	2.26	.66	10.63
19	4.12	.83	2.26	.72	8.48
20	4.32	.80	2.30	.83	8.76

ตาราง 7 แสดงคะแนนความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

เลขที่	Pre	Post	D	เลขที่	Pre	Post	D
1	52.53	67.53	15.00	21	43.00	68.06	25.06
2	54.40	60.06	5.66	22	38.33	64.73	26.40
3	49.20	65.80	16.60	23	39.13	67.60	28.47
4	48.87	62.60	13.73	24	55.93	72.66	16.73
5	57.27	62.26	4.99	25	47.33	67.33	20.00
6	53.07	66.73	13.66	26	40.80	63.06	22.26
7	51.33	67.46	16.13	27	42.20	70.80	28.60
8	44.73	64.93	20.20	28	39.67	72.66	32.99
9	30.07	64.26	34.19	29	52.07	73.00	20.93
10	40.77	61.80	21.03	30	29.07	69.33	40.26
11	41.67	65.53	23.86	31	45.80	66.20	20.40
12	40.33	68.73	28.40	32	29.00	65.33	36.33
13	45.00	68.13	23.13	33	27.47	67.53	40.06
14	51.00	71.26	20.26	34	33.00	66.66	33.66
15	32.60	65.66	33.06	35	37.47	68.86	31.39
16	43.60	63.86	20.26	36	41.87	72.20	30.33
17	40.73	68.13	27.40	37	39.67	67.73	28.06
18	37.47	64.73	27.26	38	40.67	64.13	23.46
19	41.00	63.93	22.93	39	37.67	65.40	27.73
20	45.27	64.93	19.66	40	39.27	68.93	29.66

ตาราง 8 แสดงคะแนนความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม

เลขที่	Pre	Post	D	เลขที่	Pre	Post	D
1	37.67	48.93	11.26	21	44.53	62.26	17.73
2	34.80	52.66	17.86	22	42.80	54.87	12.07
3	43.80	50.26	6.46	23	38.33	54.40	16.07
4	42.27	52.86	10.59	24	44.27	49.00	4.73
5	40.27	49.73	9.46	25	39.07	47.66	8.59
6	44.13	52.00	7.87	26	37.20	49.40	12.20
7	42.87	49.73	6.86	27	37.33	57.27	19.94
8	41.67	52.27	10.60	28	36.73	62.27	25.54
9	44.27	53.46	9.19	29	39.53	49.20	9.67
10	46.73	56.66	9.93	30	43.27	53.33	10.06
11	42.20	55.93	13.73	31	36.80	62.60	25.80
12	39.93	48.87	8.94	32	51.20	61.66	10.46
13	39.40	55.93	16.53	33	36.33	49.00	12.67
14	40.69	65.80	25.11	34	40.27	68.73	28.46
15	45.87	60.06	14.19	35	44.60	50.86	6.26
16	40.53	64.93	24.40	36	48.33	57.27	8.94
17	41.33	63.06	21.73	37	38.00	57.27	19.27
18	36.06	53.07	17.01	38	29.60	54.86	25.26
19	38.06	51.33	13.27	39	39.07	52.46	13.39
20	39.40	60.73	21.33	40	38.33	62.20	23.87

ตาราง 9 แสดงคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

เลขที่	Pre	Post	D	เลขที่	Pre	Post	D
1	66.00	69.00	3.00	21	68.00	67.00	-1.00
2	66.00	85.00	19.00	22	61.00	69.00	8.00
3	76.00	77.00	1.00	23	73.00	79.00	6.00
4	62.00	65.00	3.00	24	80.00	86.00	6.00
5	69.00	70.00	1.00	25	66.00	75.00	9.00
6	66.00	70.00	4.00	26	58.00	68.00	10.00
7	66.00	66.00	.00	27	67.00	75.00	8.00
8	66.00	66.00	.00	28	79.00	90.00	11.00
9	68.00	82.00	14.00	29	59.00	79.00	20.00
10	49.00	64.00	15.00	30	48.00	62.00	14.00
11	65.00	67.00	2.00	31	57.00	85.00	28.00
12	73.00	86.00	13.00	32	73.00	66.00	-7.00
13	64.00	64.00	.00	33	61.00	64.00	3.00
14	66.00	72.00	6.00	34	65.00	70.00	5.00
15	70.00	84.00	14.00	35	75.00	82.00	7.00
16	62.00	69.00	7.00	36	62.00	77.00	15.00
17	72.00	83.00	11.00	37	59.00	70.00	11.00
18	70.00	72.00	2.00	38	66.00	73.00	7.00
19	66.00	69.00	3.00	39	67.00	69.00	2.00
20	79.00	84.00	5.00	40	71.00	83.00	12.00

ตาราง 10 แสดงคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม

เลขที่	Pre	Post	D	เลขที่	Pre	Post	D
1	62.00	66.00	4.00	21	51.00	60.00	9.00
2	61.00	65.00	4.00	22	63.00	77.00	14.00
3	67.00	60.00	-7.00	23	56.00	43.00	-13.00
4	84.00	81.00	-3.00	24	57.00	68.00	11.00
5	62.00	64.00	2.00	25	56.00	61.00	5.00
6	54.00	52.00	-2.00	26	54.00	53.00	-1.00
7	54.00	51.00	-3.00	27	63.00	85.00	22.00
8	59.00	72.00	13.00	28	53.00	54.00	1.00
9	63.00	66.00	3.00	29	62.00	64.00	2.00
10	82.00	80.00	-2.00	30	62.00	57.00	-5.00
11	46.00	46.00	.00	31	64.00	62.00	-2.00
12	46.00	60.00	14.00	32	64.00	70.00	6.00
13	72.00	75.00	3.00	33	40.00	48.00	8.00
14	85.00	78.00	-7.00	34	60.00	59.00	-1.00
15	58.00	53.00	-5.00	35	70.00	44.00	-26.00
16	69.00	76.00	7.00	36	77.00	92.00	15.00
17	58.00	55.00	-3.00	37	62.00	64.00	2.00
18	58.00	53.00	-5.00	38	63.00	71.00	8.00
19	56.00	44.00	-12.00	39	58.00	67.00	9.00
20	57.00	65.00	8.00	40	57.00	60.00	3.00

ภาคผนวก ค.

- แผนการสอนทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง
- สื่อการ์ตูน
- แผนการสอนทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม

Lesson Plan for Experiment Group

Period 1-2 **Time** : 100 minutes

Behavioral objectives : The students should be able to

1. greet a friend or other people
2. talk with their friends freely in different situation
3. introduce people

Functions : Greeting and introducing people.

Content :

1. Dialogues "Greeting a friend."
2. Dialogues "Introducing a friend."

Structure

1. Be - present tense 3rd person singular.
2. Subject pronuon (he, she)

Teaching aids : cartoon, tape recorder

Evaluation : observation, students' work, students' answers

Period 1

Procedures

1. Listening to the whole

   Have the students listen to the conversation from the tape but not repeat.

   Let the students look at the cartoon while they are listening to the first conversation.

2. Listening to each sentence

   Let them listen to each sentence in the conversation.

   Teacher asks the students yes/no questions, either, or and wh-questions about the cartoon.

   Teacher presents the meaning of the new vocabulary by using the cartoon or gestures.

3. Listening for communication

   Let them listen to the conversation from the tape and look at the cartoon again.

   Let them react freely.

4. Listening for reviewing

   Let them listen to other conversation by using the cartoon.

5. Listening-Speaking and acting gestures

Let them listen to the conversation in the other situations by using the tape and cartoon.

Let them act out the conversation but not speak .

Ask them make the conversation in other situations from the cartoon given and practise speaking with their friends.

6. Speaking

Divide them into group of 4.

Give each group one three-frame cartoon.

Let them discuss in a group and complete the conversation.

Let each group role-play by using the situations from the cartoon.

The teacher and the students conclude how to use language in the learned situations.

Period 2

Procedures

1. Listening to the whole

Have the students listen to the conversation from the tape but not repeat.

Let the students look at the cartoon while they are listening to the first conversation .

2. Listening to each sentence

Let them listen to each sentence in the conversation.

Teacher asks the students yes/no questions, either, or and wh-questions about the cartoon.

Teacher presents the meaning of the new vocabulary by using the cartoon or gestures.

3. Listening for communication

Let them listen to the conversation from the tape and look at the cartoon again.

Let them react freely.

4. Listening for reviewing

Let them listen to other conversation by using the cartoon.

5. Listening-Speaking and acting gestures

   Let them listen to the conversation in the other situations by using the tape and cartoon.

   Let them act out the conversation but do speak out.

   Ask them make the conversation in other situations from the cartoon given and practice speaking with their friends.

6. Speaking

   Divide them into group of 4.

   Give each group one three-frame cartoon.

   Let them discuss in a group and complete the conversation.

   Let each group role-play by using the situations from the cartoon.

   The teacher and the students conclude how to use language in the learned situations.

Period 3-4 **Time** : 100 minutes

Behavioral objectives :

The students should be able to practice the following commands and requests.

Functions : Making Commands and Polite Requests.

Content :

1. Dialogues "Commands"
2. Dialogues "Requests"

Structure

Object Pronouns (me, him, her)

Teaching aids : cartoon, tape recorder

Evaluation : observation, students' work, students' answers

Period 3

Procedures

1. Listening to the whole

   Have the students listen to the conversation from the tape but not repeat.

   Let the students look at the cartoon while they are listening to the first conversation.

2. Listening to each sentence

   Let them listen to each sentence in the conversation.

   Teacher asks the students yes/no questions, either, or and wh-questions about the cartoon.

   Teacher presents the meaning of the new vocabulary by using the cartoon or gestures.

3. Listening for communication

   Let them listen to the conversation from the tape and look at the cartoon again.

   Let them react freely.

4. Listening for reviewing

   Let them listen to other conversation by using cartoon.

5. Listening-Speaking and acting gestures

   Let them listen to the conversation in other situations by using the tape and cartoon.

Let them act out the conversation but not speak .
Ask them to make the conversation in other situations from the cartoon given and practise speaking with their friends.

6. Speaking

Divide them into group of 4.
Give each group one five-frame cartoon.
Let them discuss in a group and complete the conversation.
Let each group role-play by using the situations from the cartoon.
The teacher and the students conclude how to use language in the learned situations.

Period 4

Procedures

1. Listening to the whole

Have the students listen to the conversation from the tape but not repeat.
Let the students look at the cartoon while they are listening to the first conversation .

2. Listening to each sentence

Let them listen to each sentence in the conversation.
Teacher asks the students yes/no questions, either, or and wh-questions about the cartoon.
Teacher presents the meaning of the new vocabulary by using the cartoon or gestures.

3. Listening for communication

Let them listen to the conversation from the tape and look at the cartoon again.
Let them react freely.

4. Listening for reviewing

Let them listen to other conversation by using the cartoon.

5. Listening-Speaking and acting gestures

Let them listen to the conversation in other situations by using the tape and cartoon.

Let them act out the conversation but not speak out.

Ask them to make the conversation in other situations from the cartoon given and practice speaking with their friends.

6. Speaking

Divide them into group of 4.

Give each group one five-frame cartoon.

Let them discuss in a group and complete the conversation.

Let each group role-play by using the situations from the cartoon.

The teacher and the students conclude how to use language in the learned situations.

Period 5-6 **Time** : 100 minutes

Behavioral objectives :

The students should be able to ask and say what people are doing by using the present progressive tense for the activities in progress at the present time.

Functions : Identifying actions that are happening now.

Content :

Dialogues "Identifying actions"

Structure

Present progressive tense

Questions with what, where

Preposition in, on, at

Teaching aids : cartoon, tape recorder

Evaluation : observation, students' work, students' answers

Procedures

1. Listening to the whole

   Have the students listen to the conversation from the tape but not repeat.

   Let the students look at the cartoon while they are listening to the first conversation .

2. Listening to each sentence

   Let them listen to each sentence in the conversation.

   Teacher asks the students yes/no questions, either, or and wh-questions about the cartoon.

   Teacher presents the meaning of the new vocabulary by using the cartoon or gestures.

3. Listening for communication

   Let them listen to the conversation from the tape and look at the cartoon again.

   Let them react freely.

4. Listening for reviewing

   Let them listen to other conversation by using the cartoon.

5. Listening-Speaking and acting gestures

Let them listen to the conversation in other situations by using the tape and cartoon.

Let them act about the conversation but not speak out.

Ask them to make the conversation in other situations from the cartoon given and practice speaking with their friends.

6. Speaking

Divide them into group of 4.

Give each group one six-frame cartoon.

Let them discuss in a group and complete the conversation.

Let each group role-play by using the situations from the cartoon.

The teacher and the students conclude how to use language in the learned situations.

Period 7-8 **Time** : 100 minutes

Behavioral objectives :

The students should be able to ask and identify people by names and occupations.

Functions : Identifying people by names and occupations.

Content :

1. Dialogues "Identify people"
2. Dialogues "Talking about occupations"

Structure

Present simple tense 1st and 2nd person.

Subject pronouns (I, you, you, we, they)

Plural nouns with s

Teaching aids : cartoon, tape recorder

Evaluation : observation, students' work, students' answers

Procedures

1. Listening to the whole

Have the students listen to the conversation from the tape but not repeat.

Let the students look at the cartoon while they are listening to the first conversation .

2. Listening to each sentence

Let them listen to each sentence in the conversation.

Teacher asks the students yes/no questions, either, or and wh-questions about the cartoon.

Teacher presents the meaning of the new vocabulary by using the cartoon or gestures.

3. Listening for communication

Let them listen to the conversation from the tape and look at the cartoon again.

Let them react freely.

4. Listening for reviewing

Let them listen to other conversation by using the cartoon.

5. Listening-Speaking and acting gestures

   Let them listen to the conversation in other situations by using the tape and cartoon.

   Let them act out the conversation but not speak out.

   Ask them to make the conversation in other situations from the cartoon given and practice speaking with their friends.

6. Speaking

   Divide them into group of 4.

   Give each group one three-frame cartoon.

   Let them discuss in a group and complete the conversation.

   Let each group role-play by using the situations from the cartoon.

   The teacher and the students conclude how to use language in the learned situations.

Period 9-10 **Time** : 100 minutes

Behavioral objectives :

The students should be able to ask about and identify objects which are singular and which are plural.

Functions : Asking about and identifying objects.

Content :

Dialogues "Identifying things"

Structure

Be - present simple tense 3rd person singular.

Subject pronoun (it)

Demonstrative pronoun (this, that, these, those)

Question with what

Teaching aids : cartoon, tape recorder

Evaluation : observation, students' work, students' answers

Procedures

1. Listening to the whole

   Have the students listen to the conversation from the tape but not repeat.

   Let the students look at the cartoon while they are listening to the first conversation .

2. Listening to each sentence

   Let them listen to each sentence in the conversation.

   Teacher asks the students yes/no questions, either, or and wh-questions about the cartoon.

   Teacher presents the meaning of the new vocabulary by using the cartoon or gestures.

3. Listening for communication

   Let them listen to the conversation from the tape and look at the cartoon again.

   Let them react freely.

4. Listening for reviewing

   Let them listen to other conversation by using the cartoon.

5. Listening-Speaking and acting gestures

Let them listen to the conversation in other situations by using the tape and cartoon.

Let them act out the conversation but not speak out.

Ask them to make the conversation in other situations from the cartoon given and practice speaking with their friends.

6. Speaking

Divide them into group of 4.

Give each group one three-frame cartoon.

Let them discuss in a group and complete the conversation.

Let each group role-play by using the situations from the cartoon.

The teacher and the students conclude how to use language in the learned situations.

Period 11-12 **Time** : 100 minutes

Behavioral objectives :

After this period, the students should be able to ask questions about the location of things and people, and talk with their friends in the situations.

Functions : Asking and giving information about location.

Content :

1. Dialogues "Location people"
2. Dialogues "Locating things"

Structure

Preposition of location (in, on, at, under, in front of, between, behind, next to, over)

Definite article "the"

Questions with "what", "where"

Teaching aids : cartoon, tape recorder

Evaluation : observation, students' work, students' answers

Procedures

1. Listening to the whole

Have the students listen to the conversation from the tape but not repeat.

Let the students look at the cartoon while they are listening to the first conversation .

2. Listening to each sentence

Let them listen to each sentence in the conversation.

Teacher asks the students yes/no questions, either, or and wh-questions about the cartoon.

Teacher presents the meaning of the new vocabulary by using the cartoon or gestures.

3. Listening for communication

Let them listen to the conversation from the tape and look at the cartoon again.

Let them react freely.

4. Listening for reviewing

Let them listen to other conversation by using the cartoon.

5. Listening-Speaking and acting gestures

   Let them listen to the conversation in other situations by using the tape and cartoon.

   Let them act out the conversation but not speak out.

   Ask them to make the conversation in other situations from the cartoon given and practice speaking with their friends.

6. Speaking

   Divide them into group of 4.

   Give each group one three-frame cartoon.

   Let them discuss in a group and complete the conversation.

   Let each group role-play by using the situations from the cartoon.

   The teacher and the students conclude how to use language in the learned situations.

Period 13-14 **Time** : 100 minutes

Behavioral objectives :

The students should be able to ask for and tell the time

Functions : Asking for and telling the time.

Content :

Dialogues "What time is it now?"

Structure

Questions with "what time is it?"

Preposition at (time)

Teaching aids : cartoon, tape recorder

Evaluation : observation, students' work, students' answers

Procedures

1. Listening to the whole

   Have the students listen to the conversation from the tape but not repeat.

   Let the students look at the cartoon while they are listening to the first conversation .

2. Listening to each sentence

   Let them listen to each sentence in the conversation.

   Teacher asks the students yes/no questions, either, or and wh-questions about the cartoon.

   Teacher presents the meaning of the new vocabulary by using the cartoon or gestures.

3. Listening for communication

   Let them listen to the conversation from the tape and look at the cartoon again.

   Let them react freely.

4. Listening for reviewing

   Let them listen to other conversation by using the cartoon.

5. Listening-Speaking and acting gestures

Let them listen to the conversation in other situations by using the tape and cartoon.

Let them act out the conversation but not speak out.

Ask them to make the conversation in other situations from the cartoon given and practice speaking with their friends.

6. Speaking

Divide them into group of 4.

Give each group one six-frame cartoon.

Let them discuss in a group and complete the conversation.

Let each group role-play by using the situations from the cartoon.

The teacher and the students conclude how to use language in the learned situations.

GREETING AND INTRODUCING

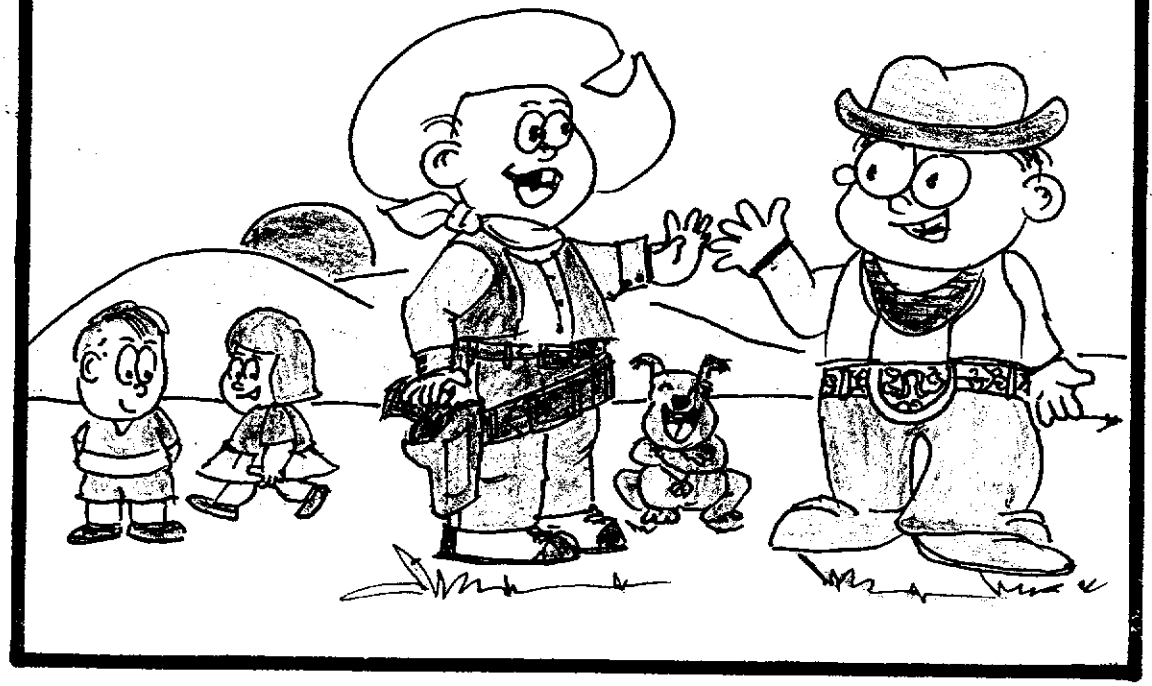

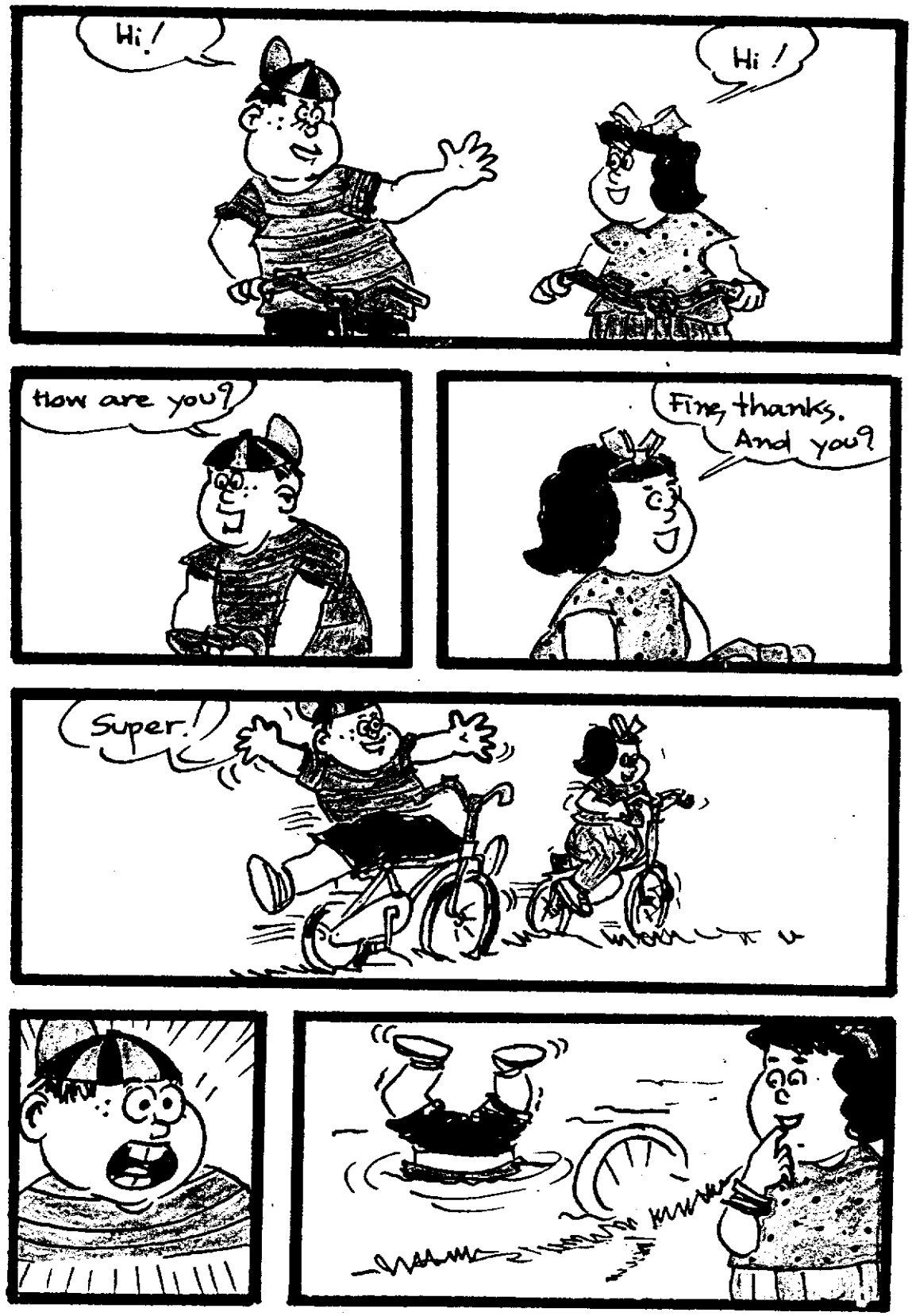
Hi!
Hi!
How are you?
Fine, thanks. And you?
Super!

Hi, Somchai.
Hello, Saichon.
How are you?
Fine, thanks. How are you?
I'm fine.
So long!
So long!

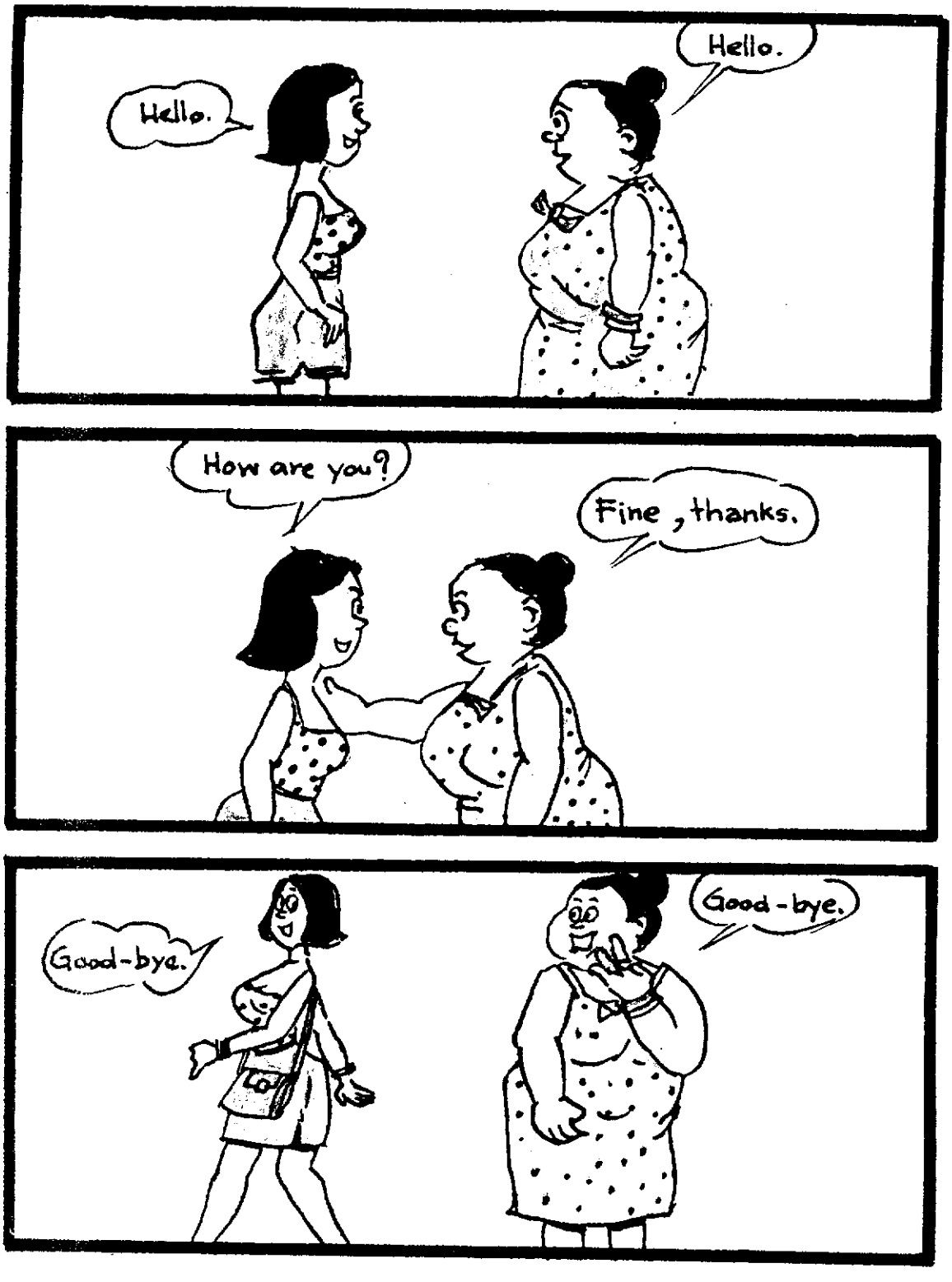
Hello.
Hello.
How are you?
Fine, thanks.
Good-bye.
Good-bye.

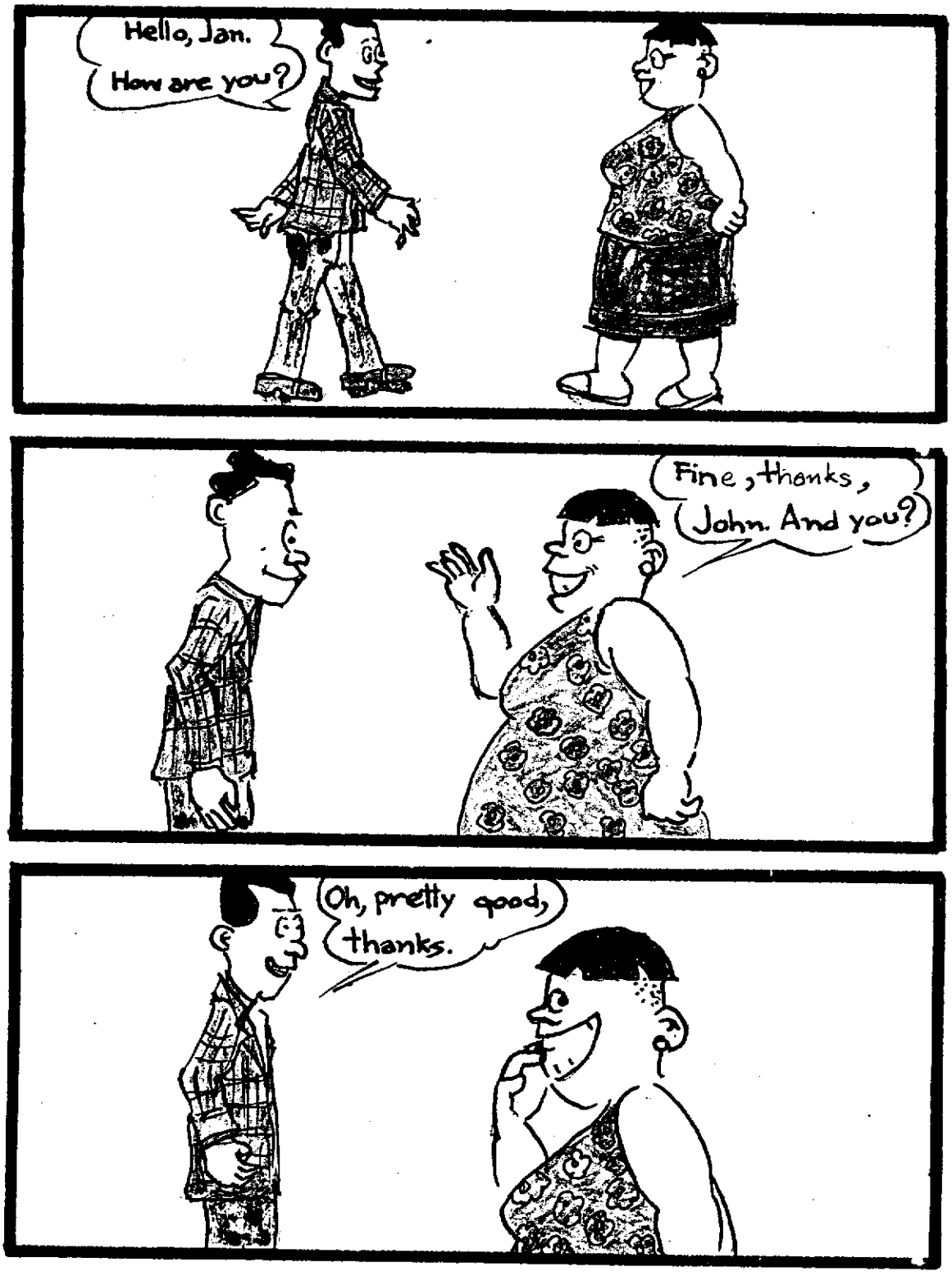
Hello, Jan.
How are you?
Fine, thanks, John. And you?
Oh, pretty good, thanks.

Hi, Tinqli.
Hi, Nong.
Thank you.
You're welcome.
Bye!

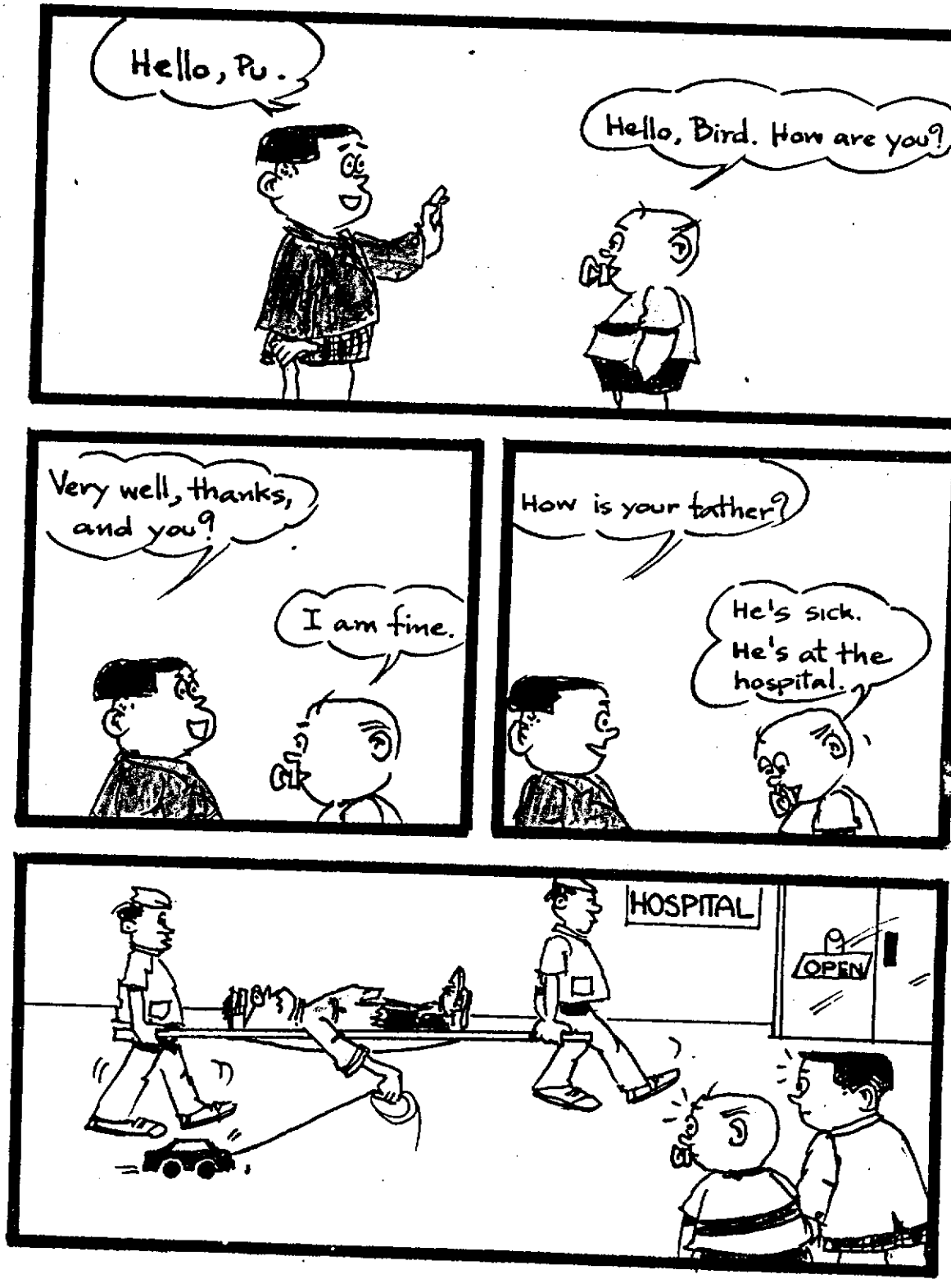
Hello, Pu.
Hello, Bird. How are you?
Very well, thanks, and you?
I am fine.
How is your father?
He's sick. He's at the hospital.
HOSPITAL
OPEN

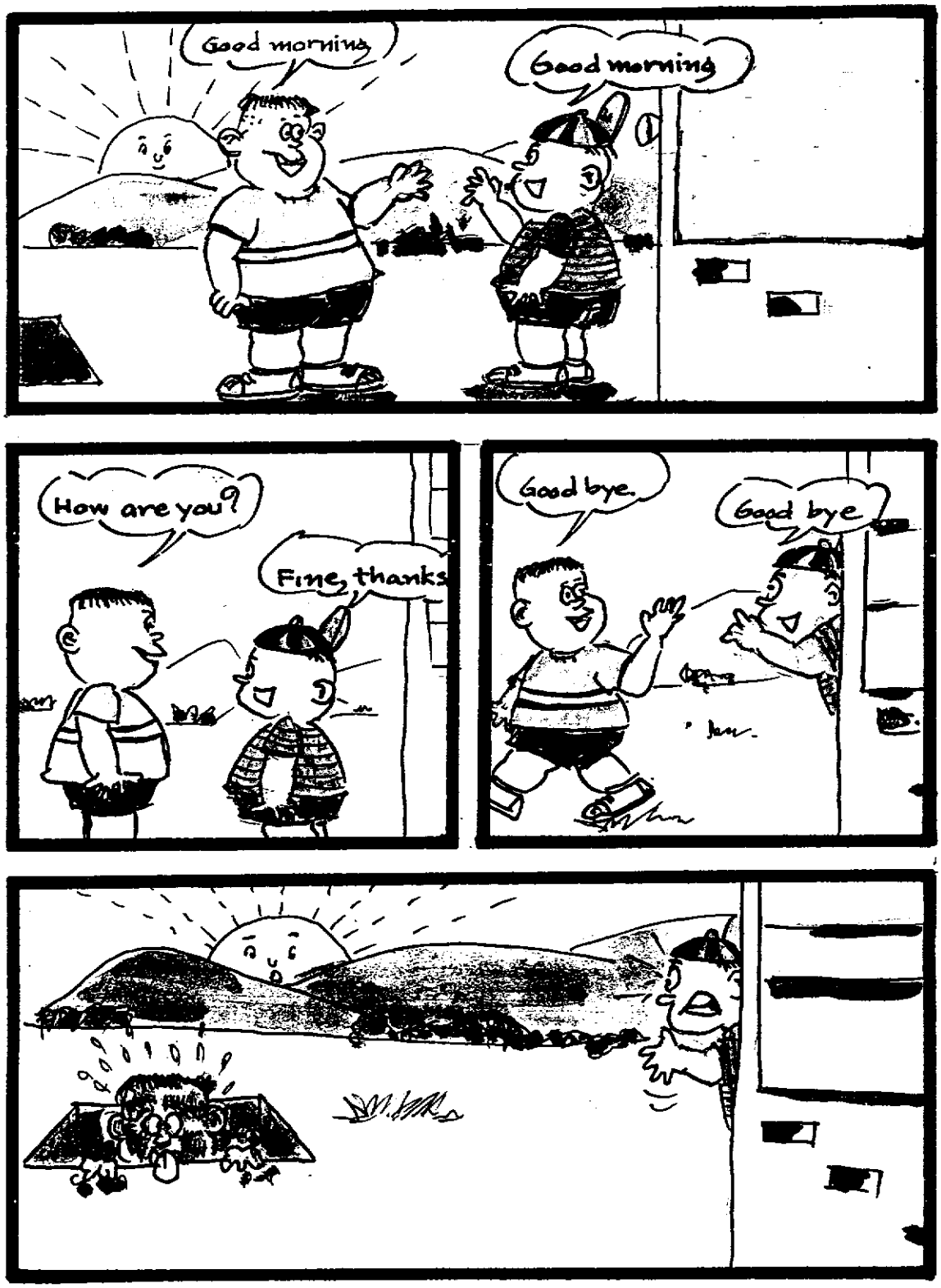
Good morning
Good morning
How are you?
Fine, thanks
Good bye.
Good bye

Good afternoon!
Good afternoon!
How are you?
Fine, thanks.
See you again.
See you again tomorow.

Good evening
Good evening
How are you?
Very well, thanks. And you?
I'm fine
Good bye.
Good bye.
Hi
Help!

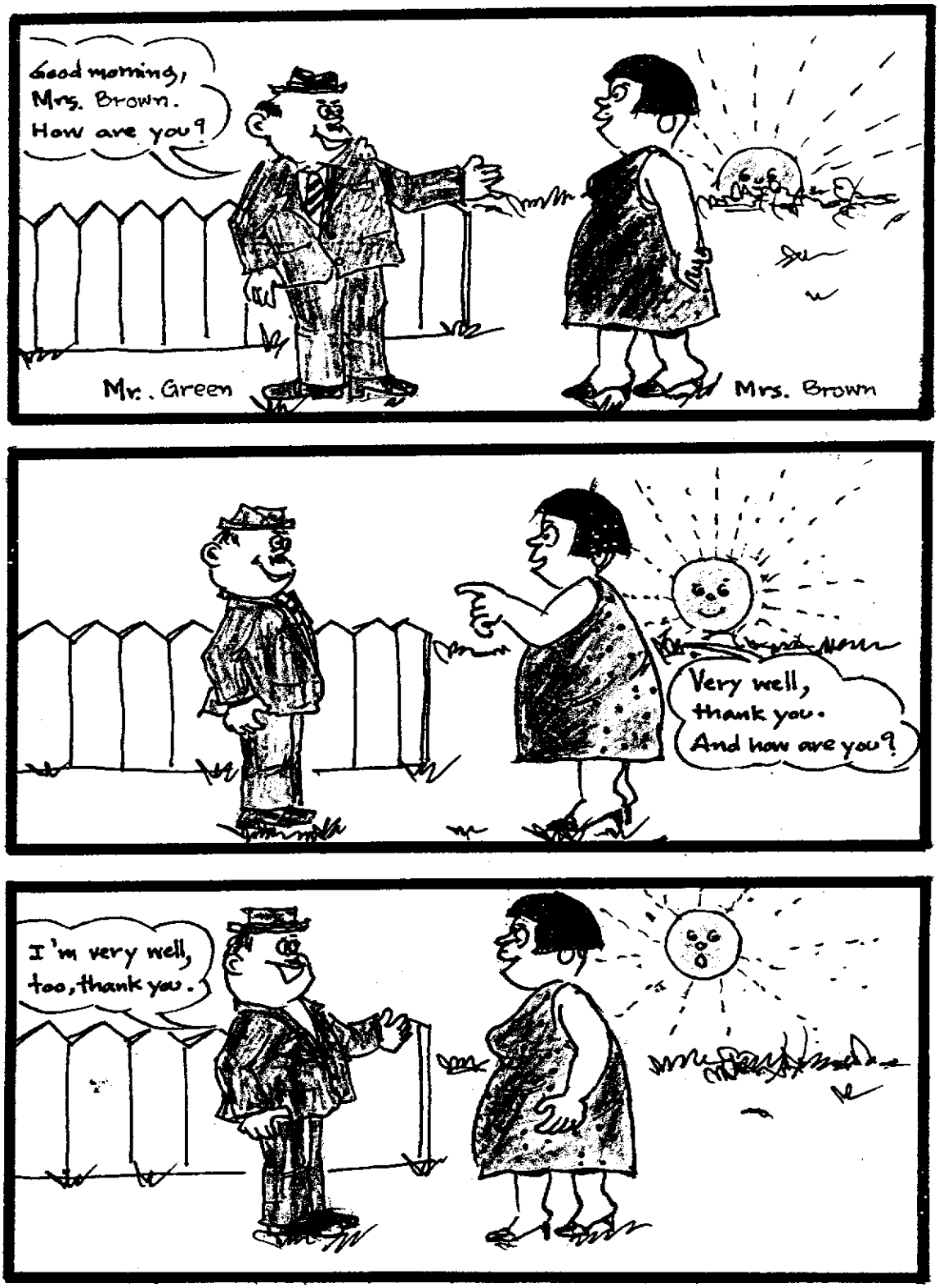
Good morning, Mrs. Brown. How are you?
Mr. Green
Mrs. Brown
Very well, thank you. And how are you?
I'm very well, too, thank you.

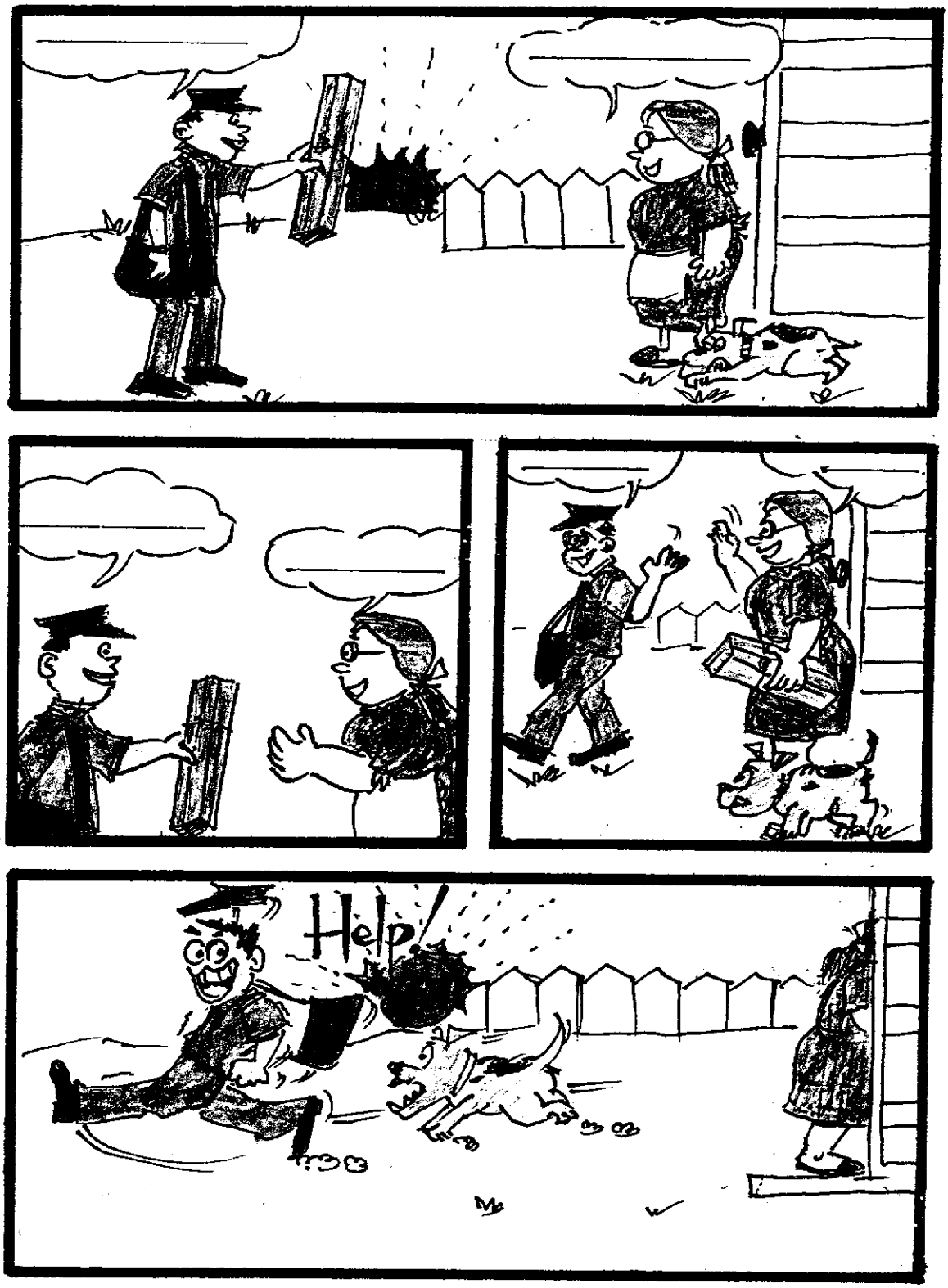
Help!

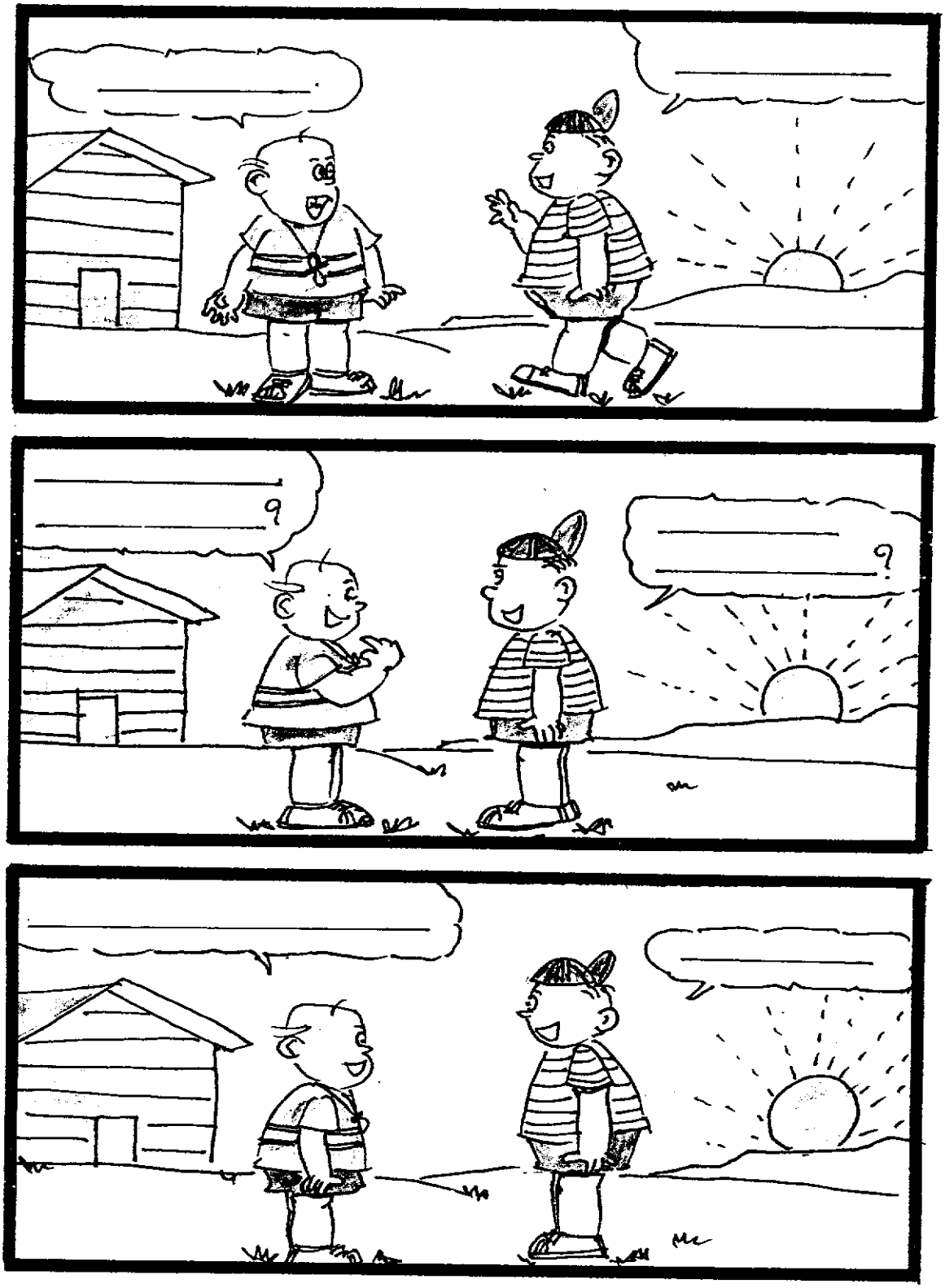

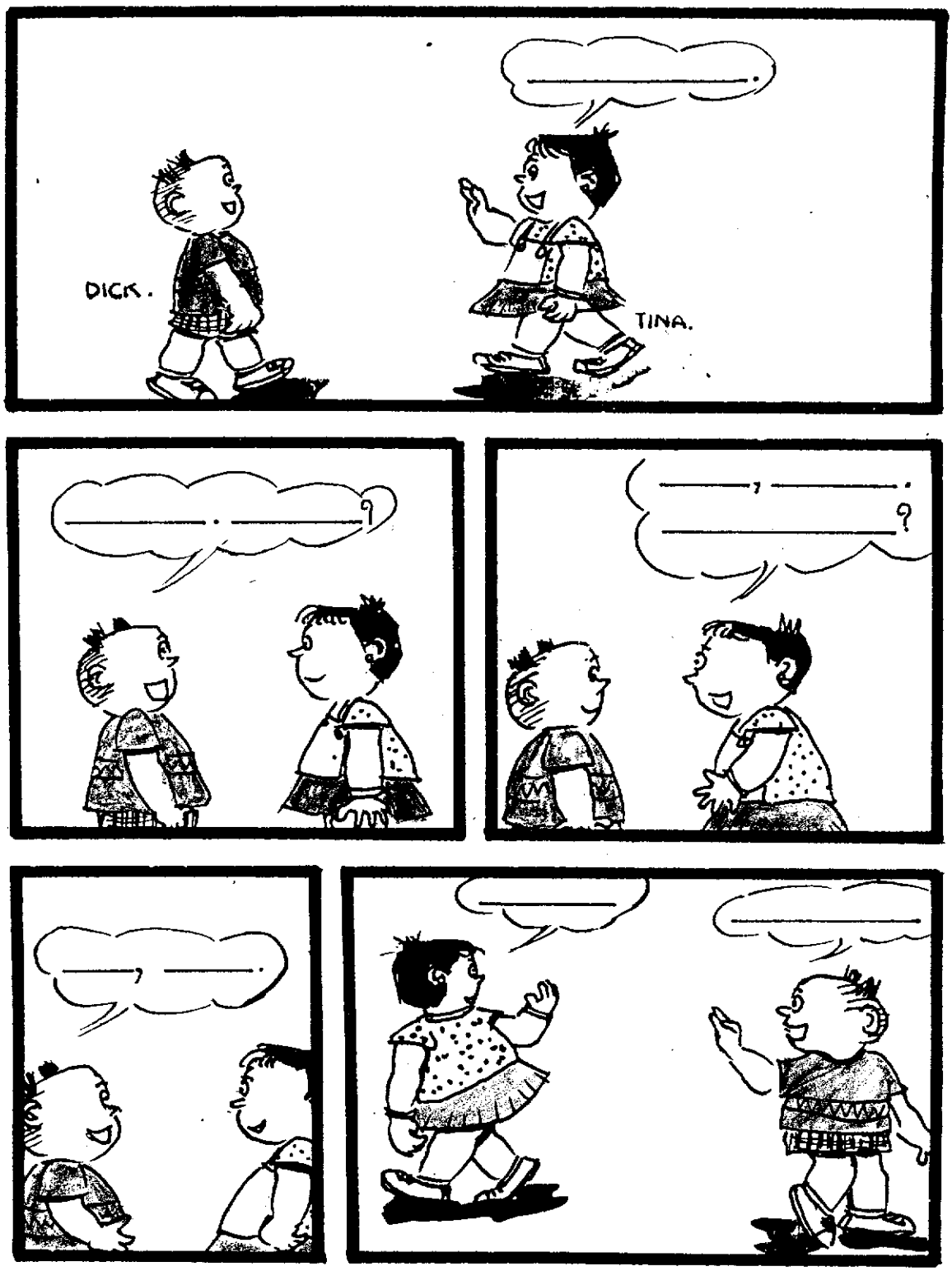
DICK.
TINA.

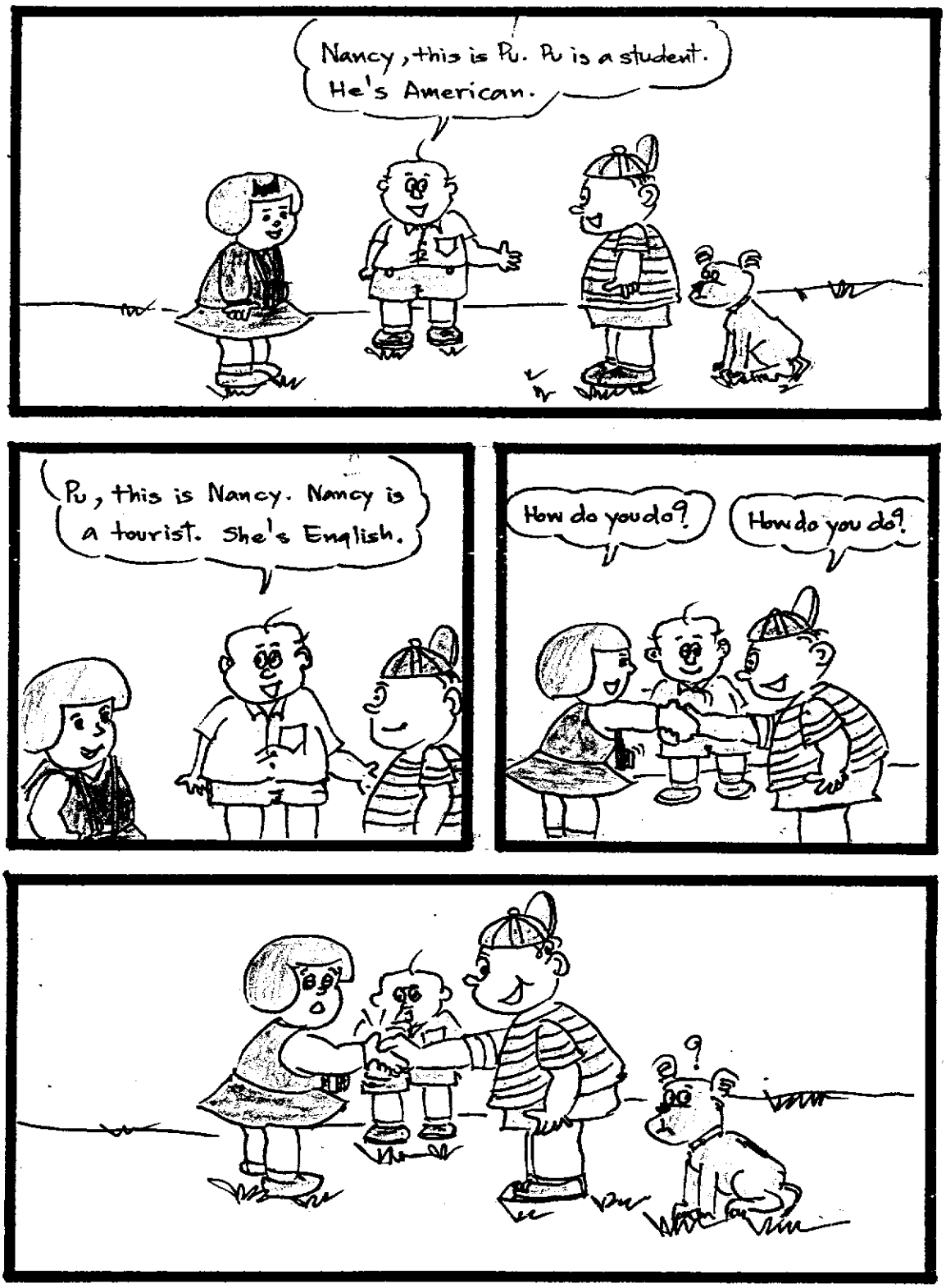
Nancy, this is Pu. Pu is a student. He's American.
Pu, this is Nancy. Nancy is a tourist. She's English.
How do you do?
How do you do?
?

Jim, this is my friend, Billy
How do you do?
How do you do?
Are you a sheriff?
No, I'm a farmer

Hello, Jim
Wat, this is Jim.
Pleased to meet you, too.
Hello. Nice to meet you.
Are you a student?
No, I'm a salesman.

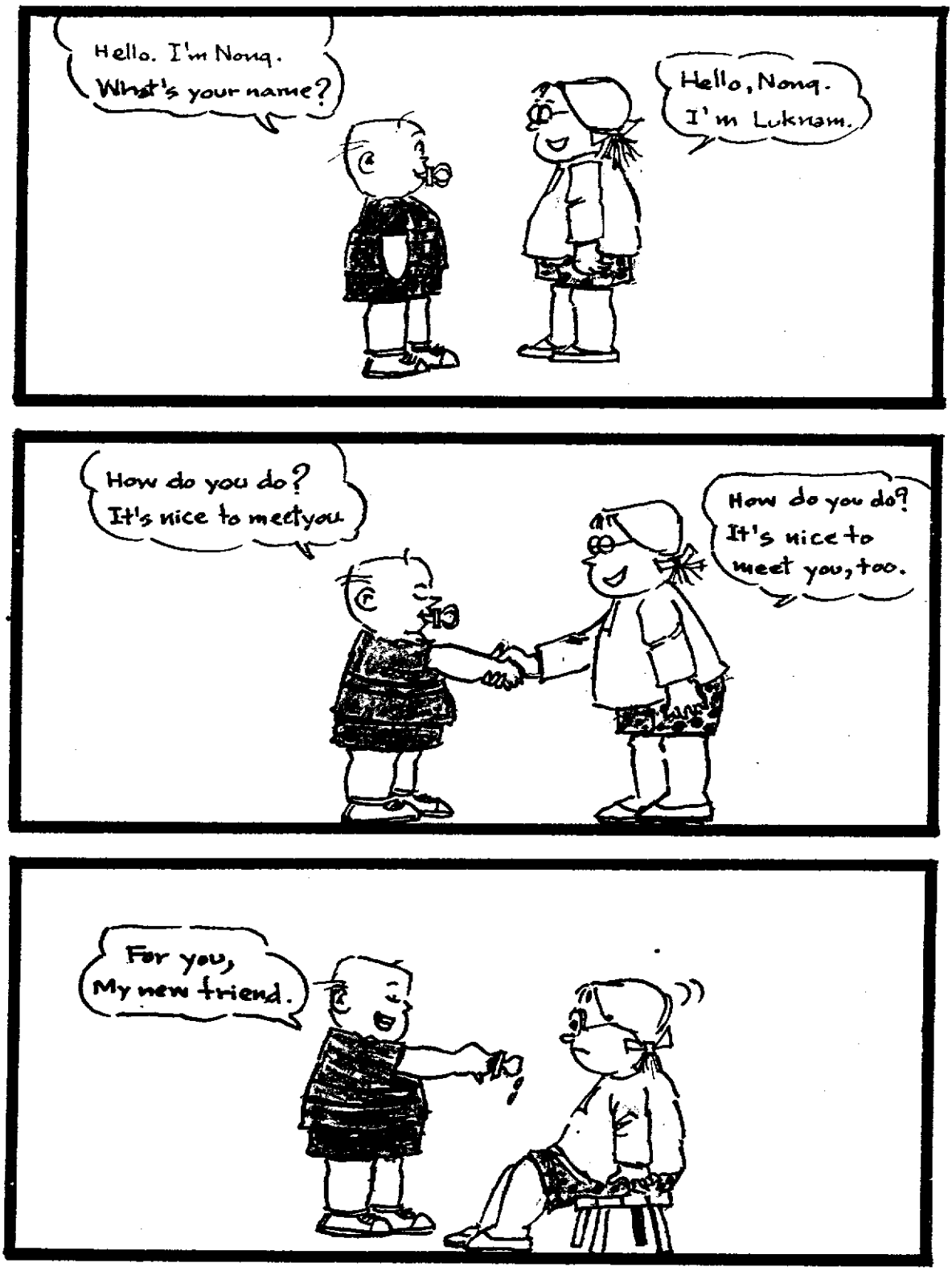
Hello. I'm Nong.
What's your name?
Hello, Nong.
I'm Luknam.
How do you do?
It's nice to meetyou
How do you do?
It's nice to
meet you, too.
For you,
My new friend.

Hi!
Hi! My name is pornlip
Please call me Porn.
My name is Tongkam.
Please call me Tong.
Tongkam!
It is a beautiful name!

How do you do?
My name is Bancha.
I'm glad to meet you.
I'm Sompong.
I'm glad to
meet you, too.

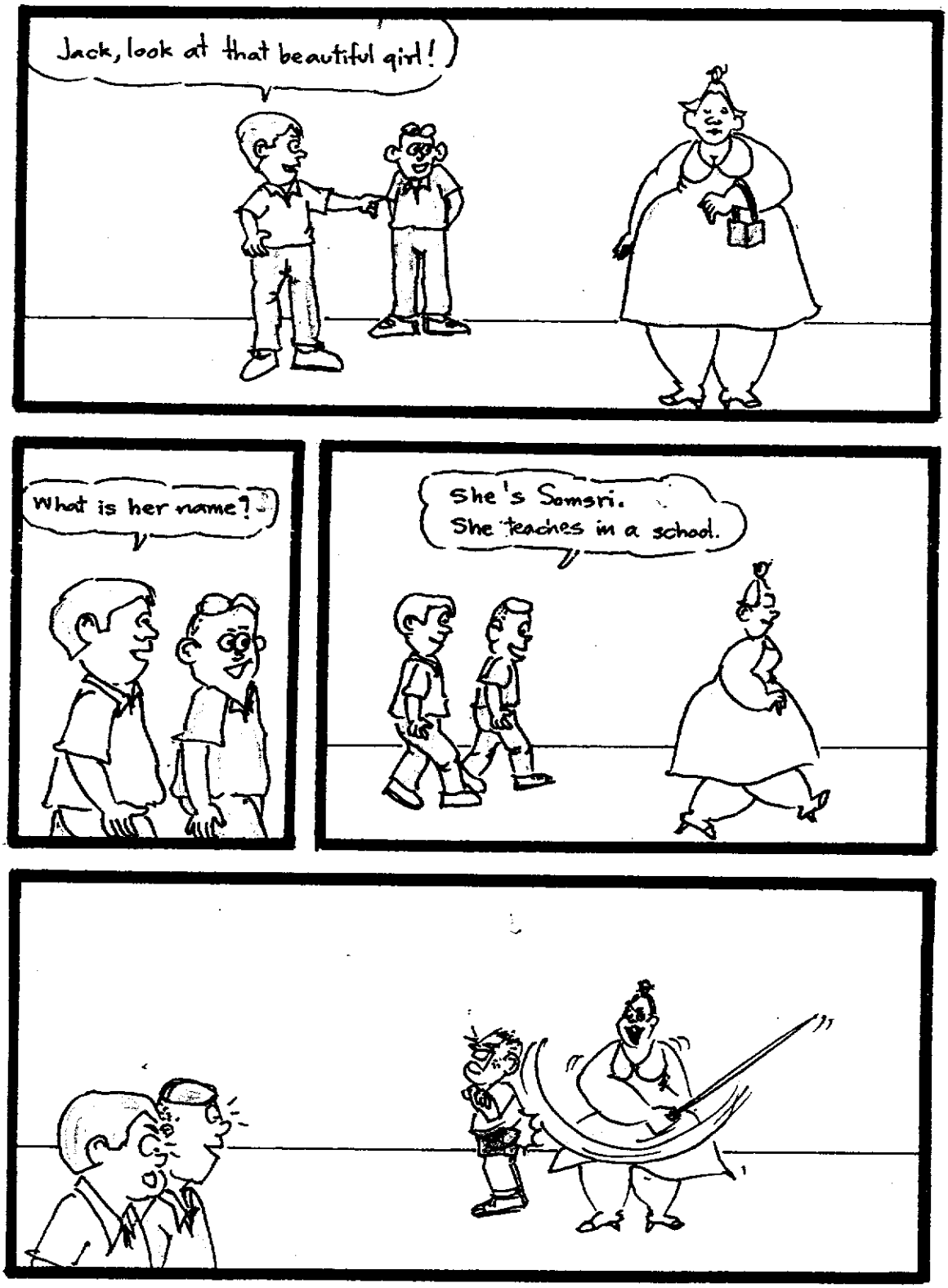
Jack, look at that beautiful girl!
What is her name?
She's Somsri.
She teaches in a school.

You have a female cat. What's its name?
Its name is Kitty.
How old is she?
She's two years old.

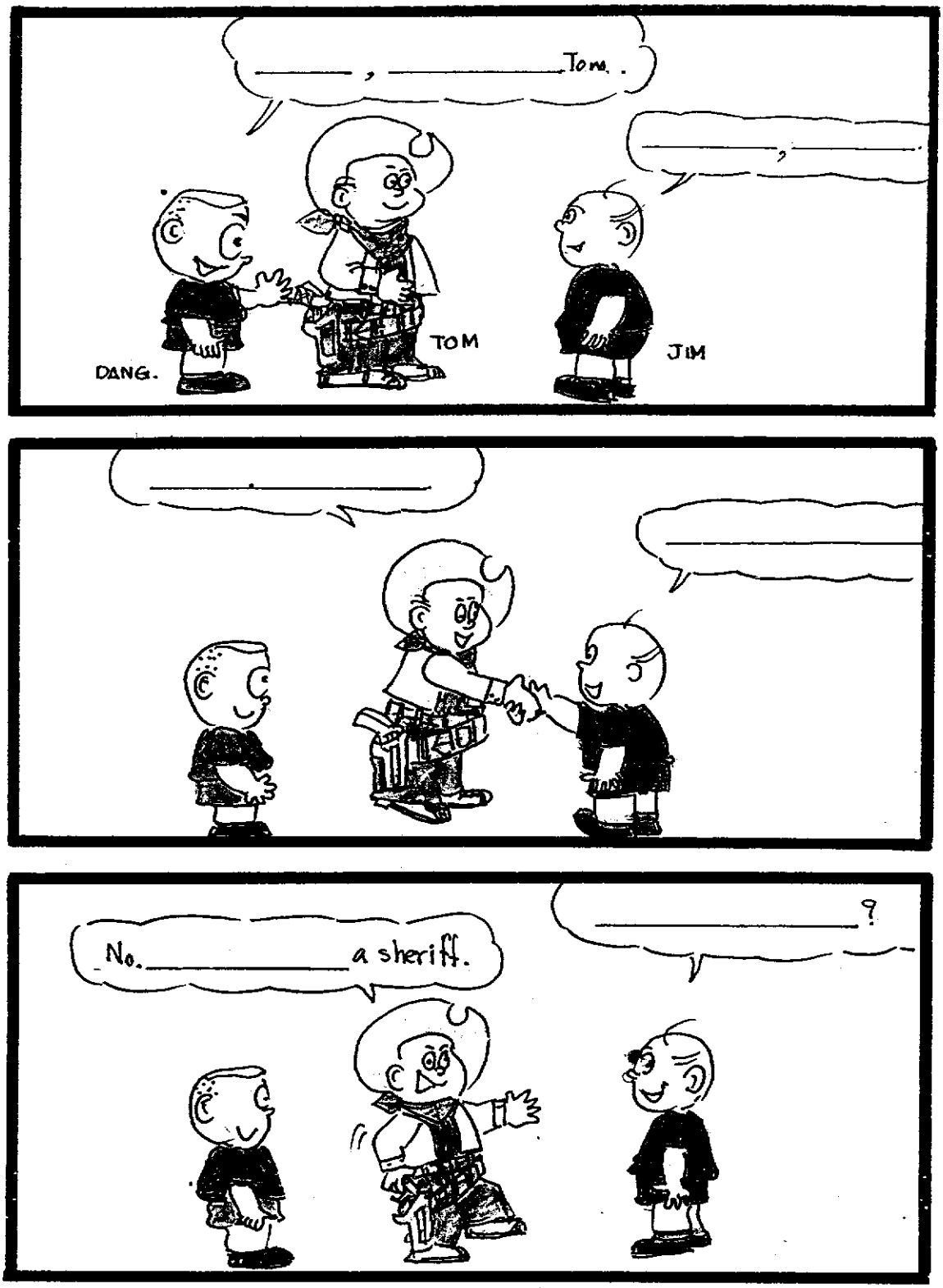
_____, _____Tom.
_____, _____.
DANG.
TOM
JIM
_____.
_____
No._____a sheriff.
_____?

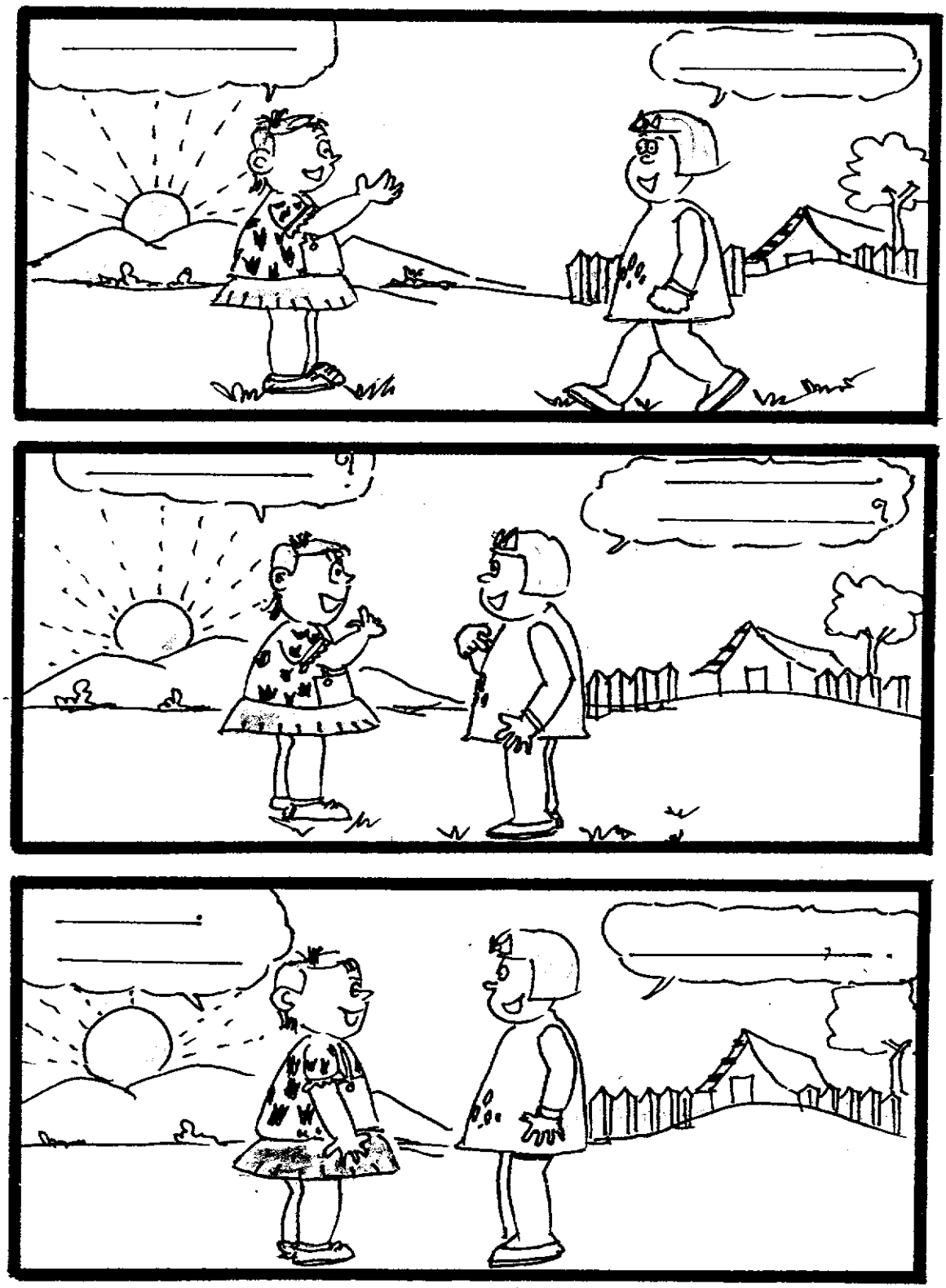

Commands and Requests

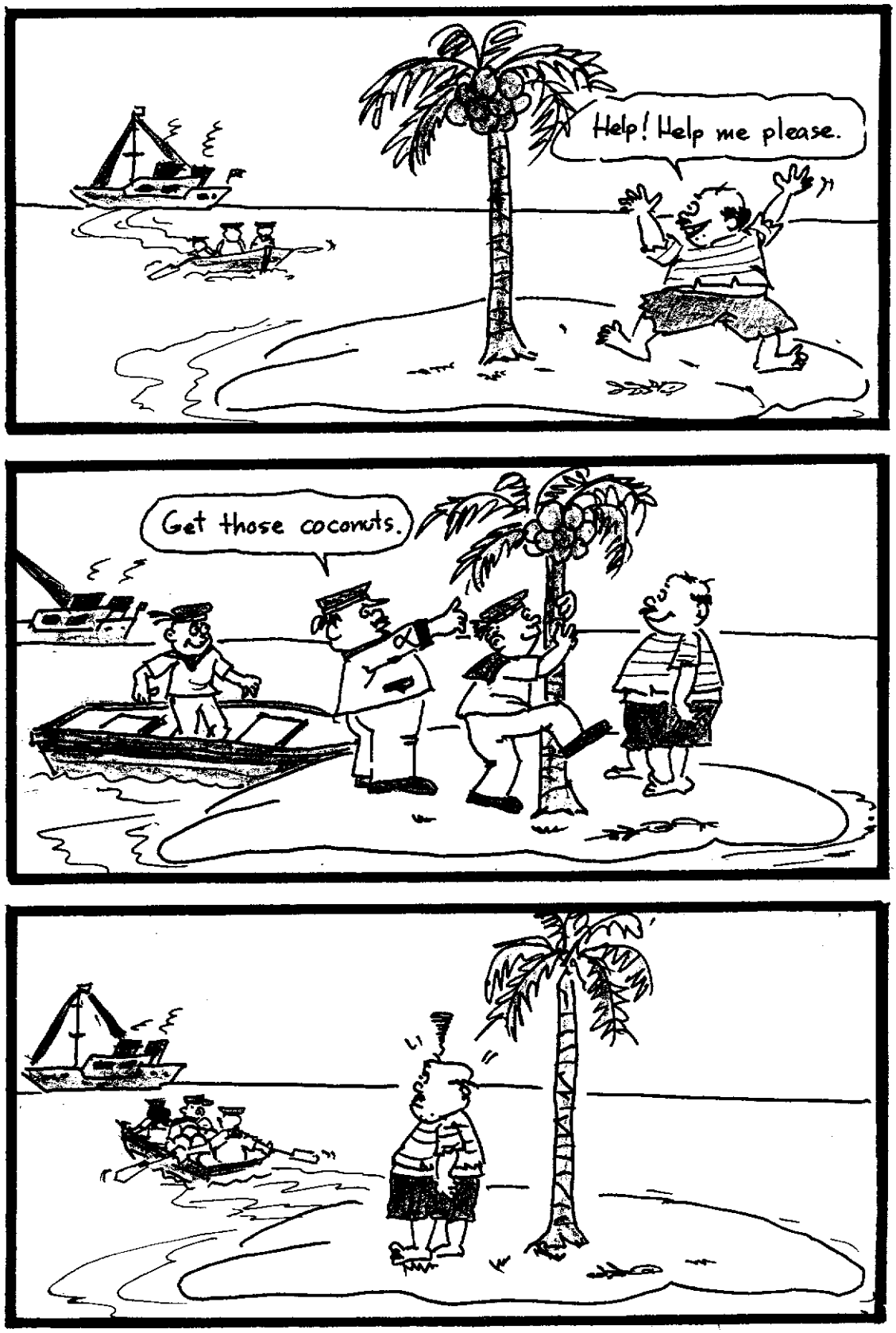
Help! Help me please.
Get those coconuts.

Bring me the bananas.
Hurry up!
Is this a banana?

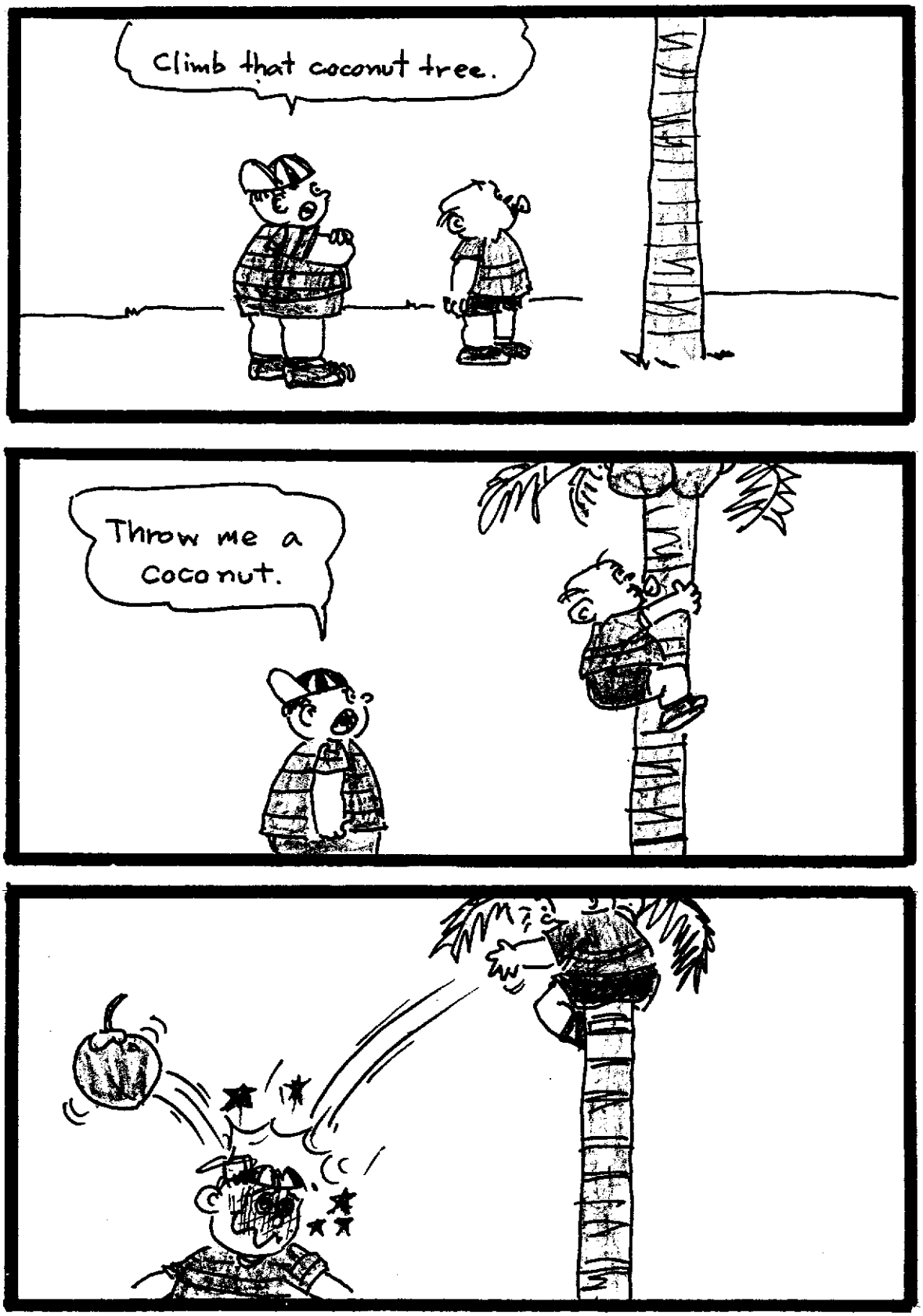
Climb that coconut tree.
Throw me a coconut.

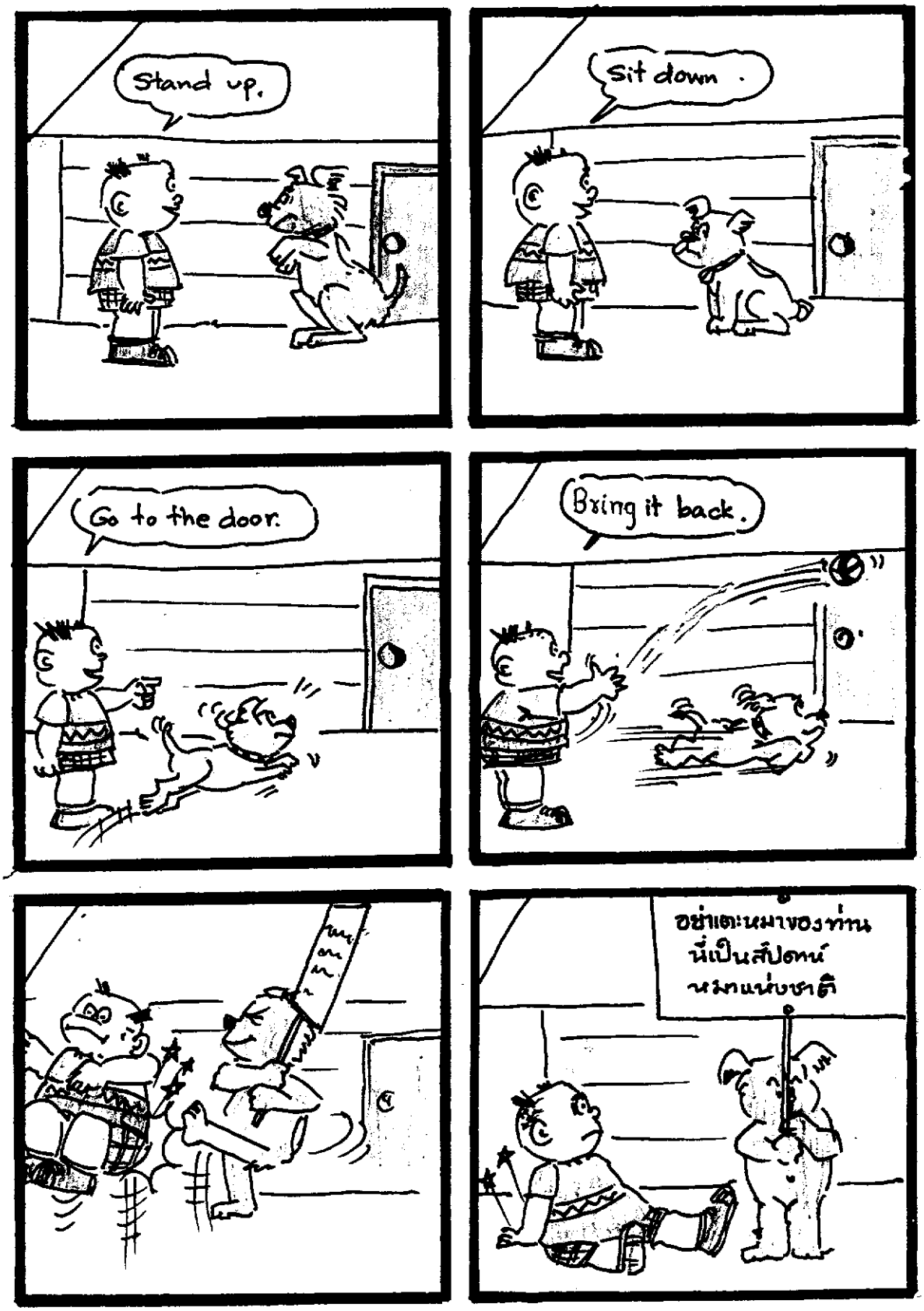
Stand up.
Sit down .
Go to the door.
Bring it back.
อย่าเตะหมาของท่าน
นี่เป็นสัปดน์
หมาแห่งชาติ

Tell me three things, you want.
I want ice-cream, strawberry, chocolate and vanilla.
Silly man.

Go and bring it back.

Go...!
Sorry!

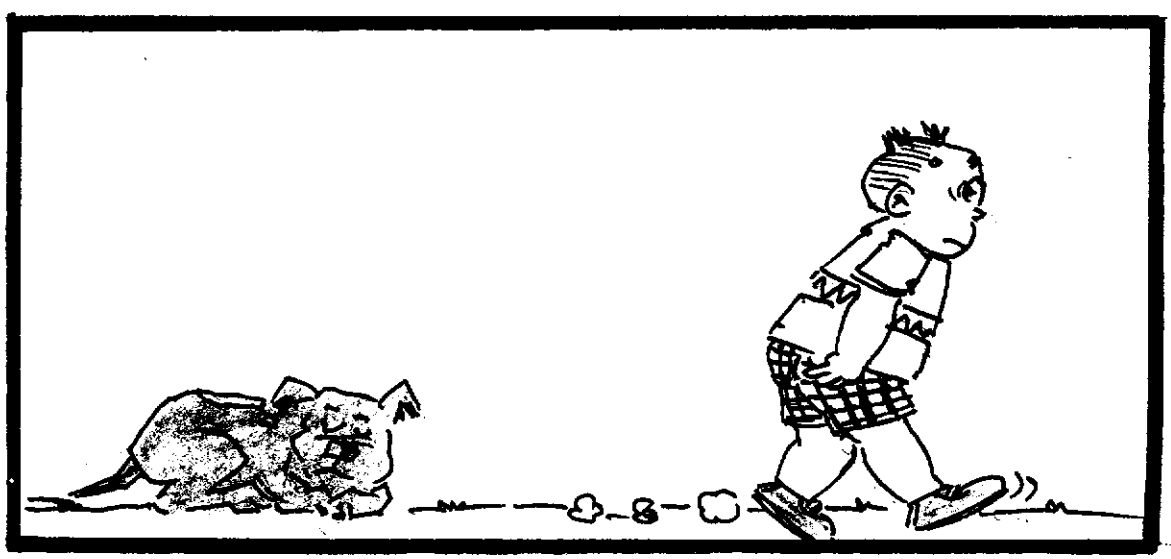

Get out!
Tingli, come here.

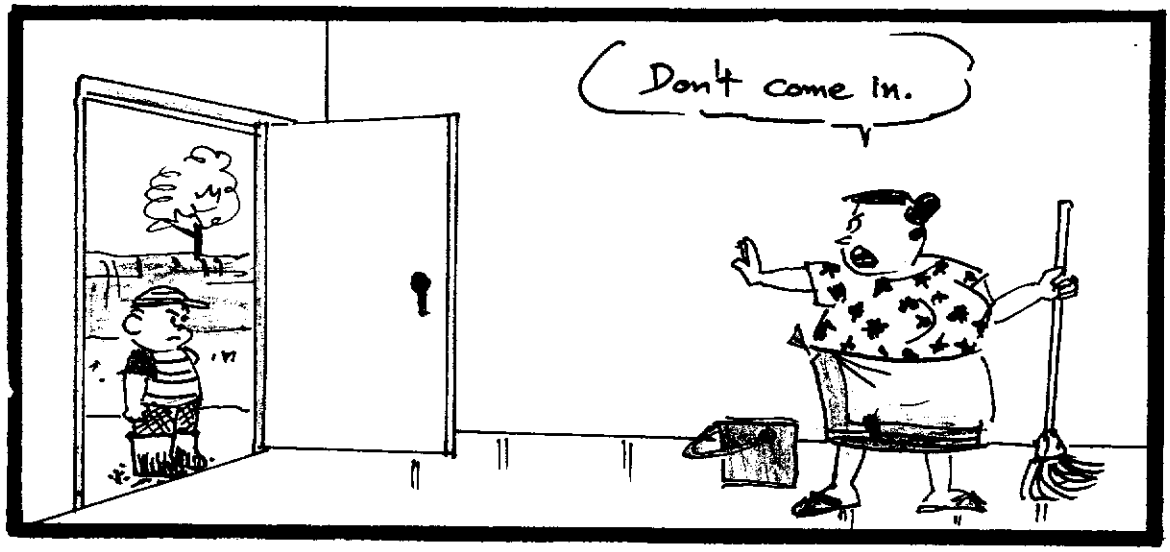
Don't come in.

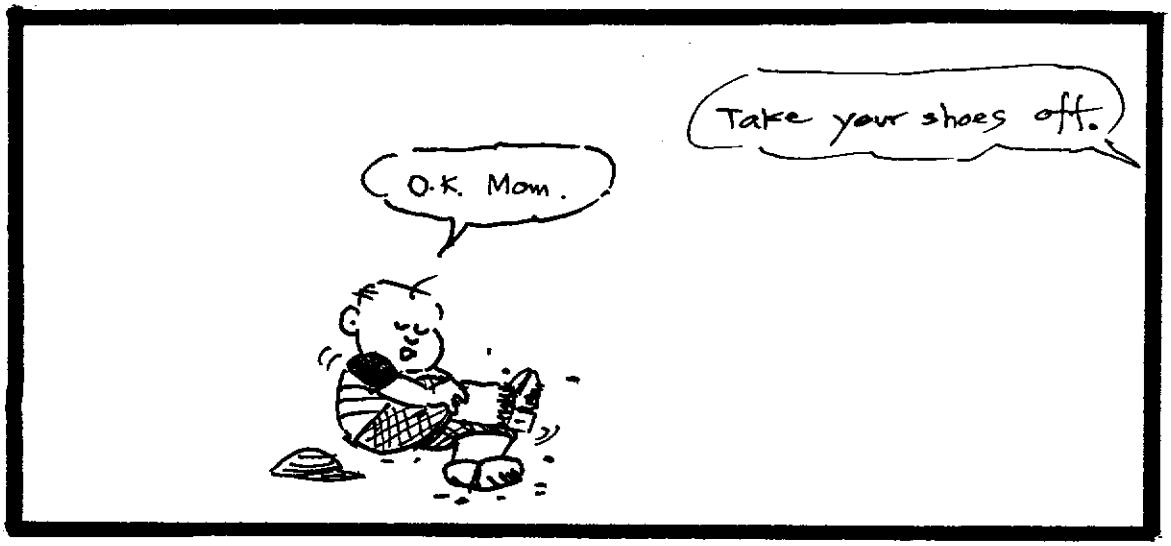
Take your shoes off.
O.K. Mom.

Neng, don't touch it.
Don't worry.

Be careful.

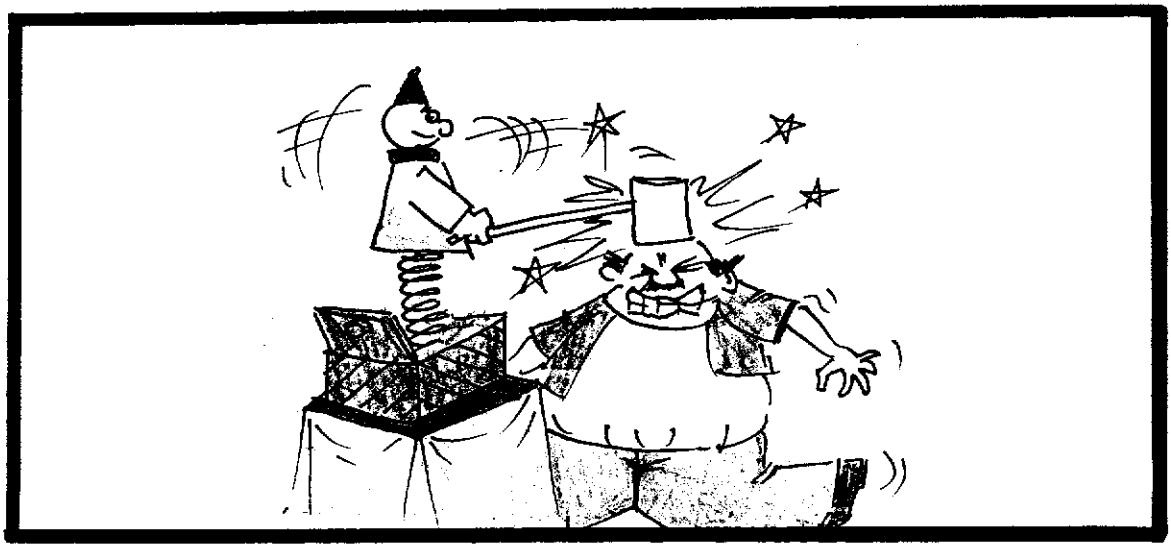

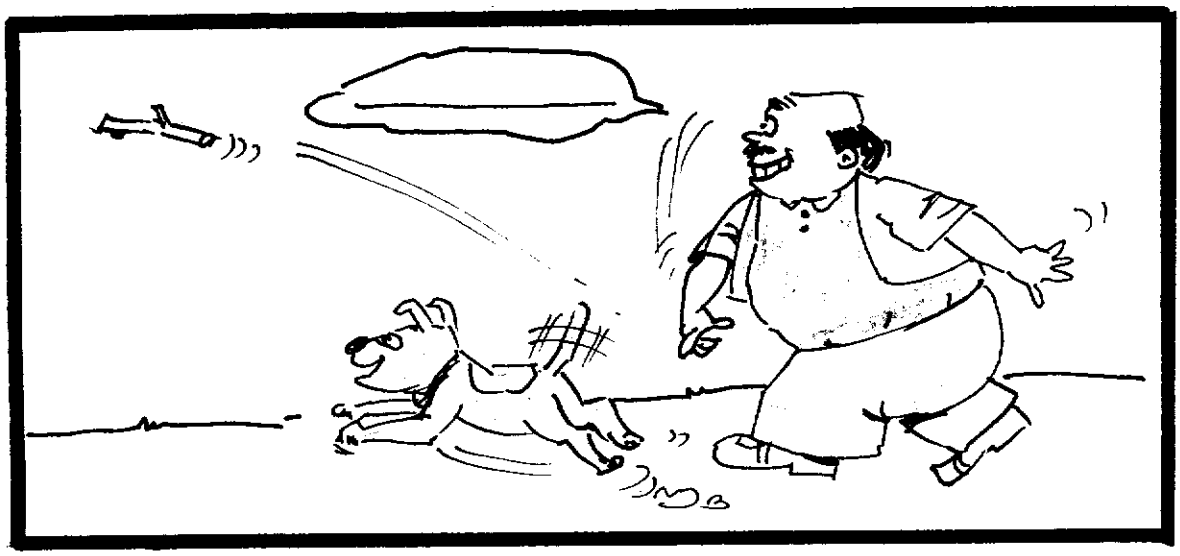

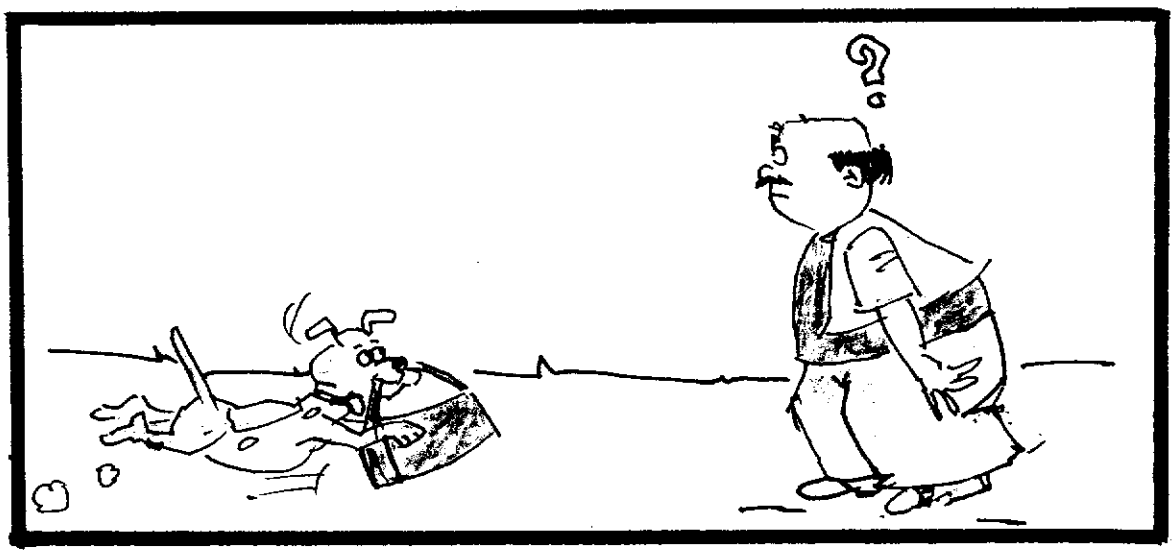

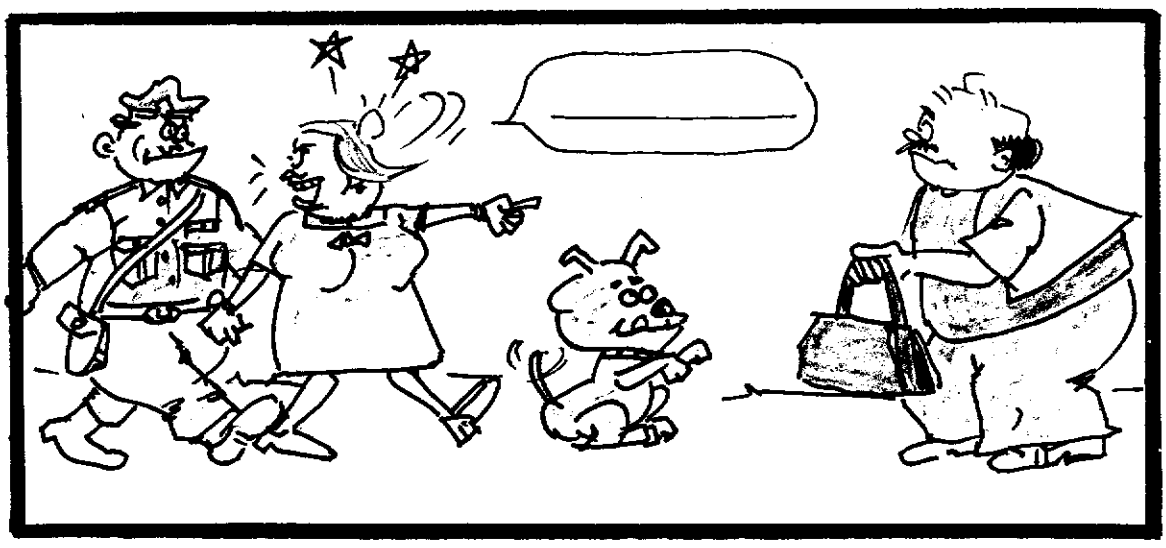

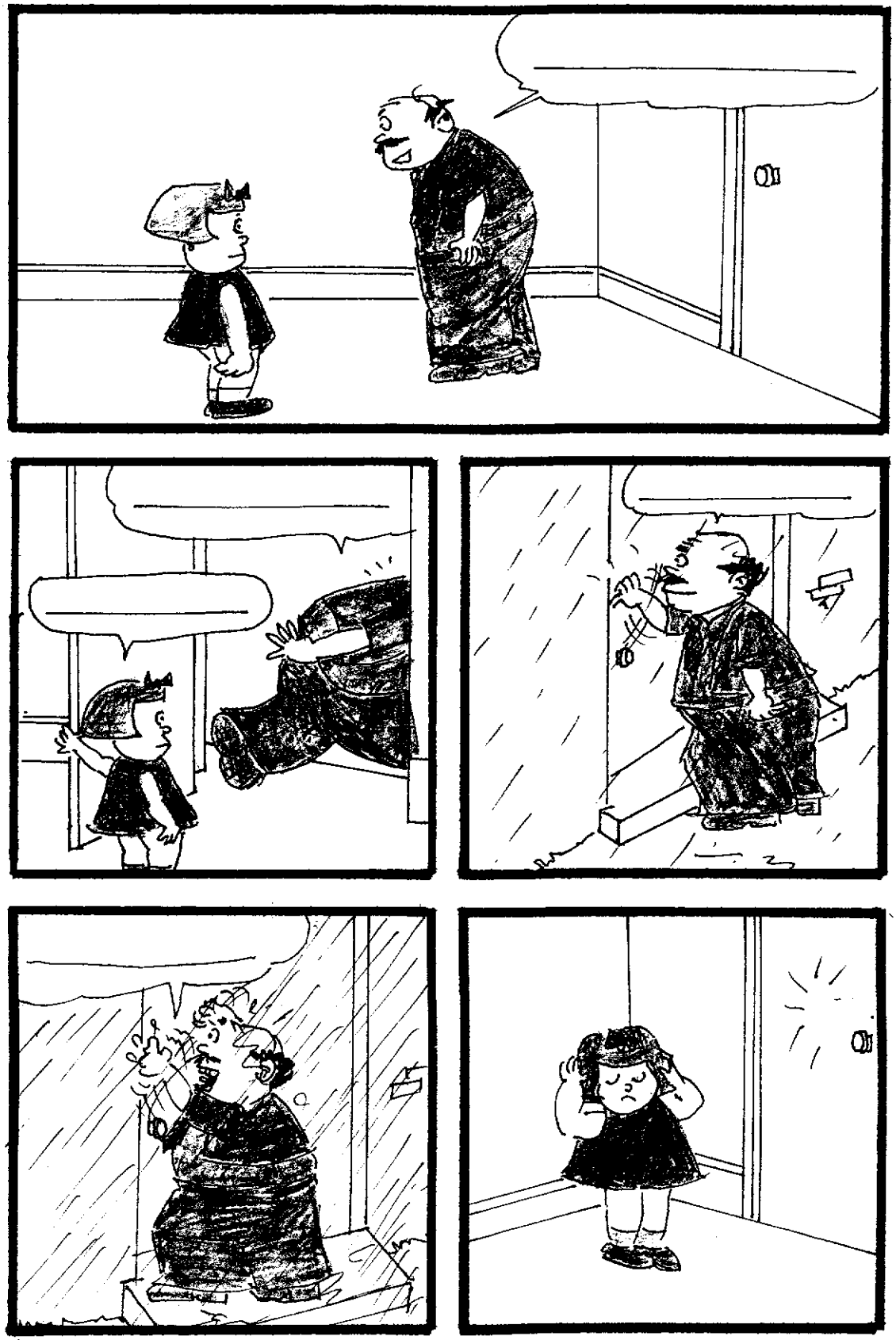

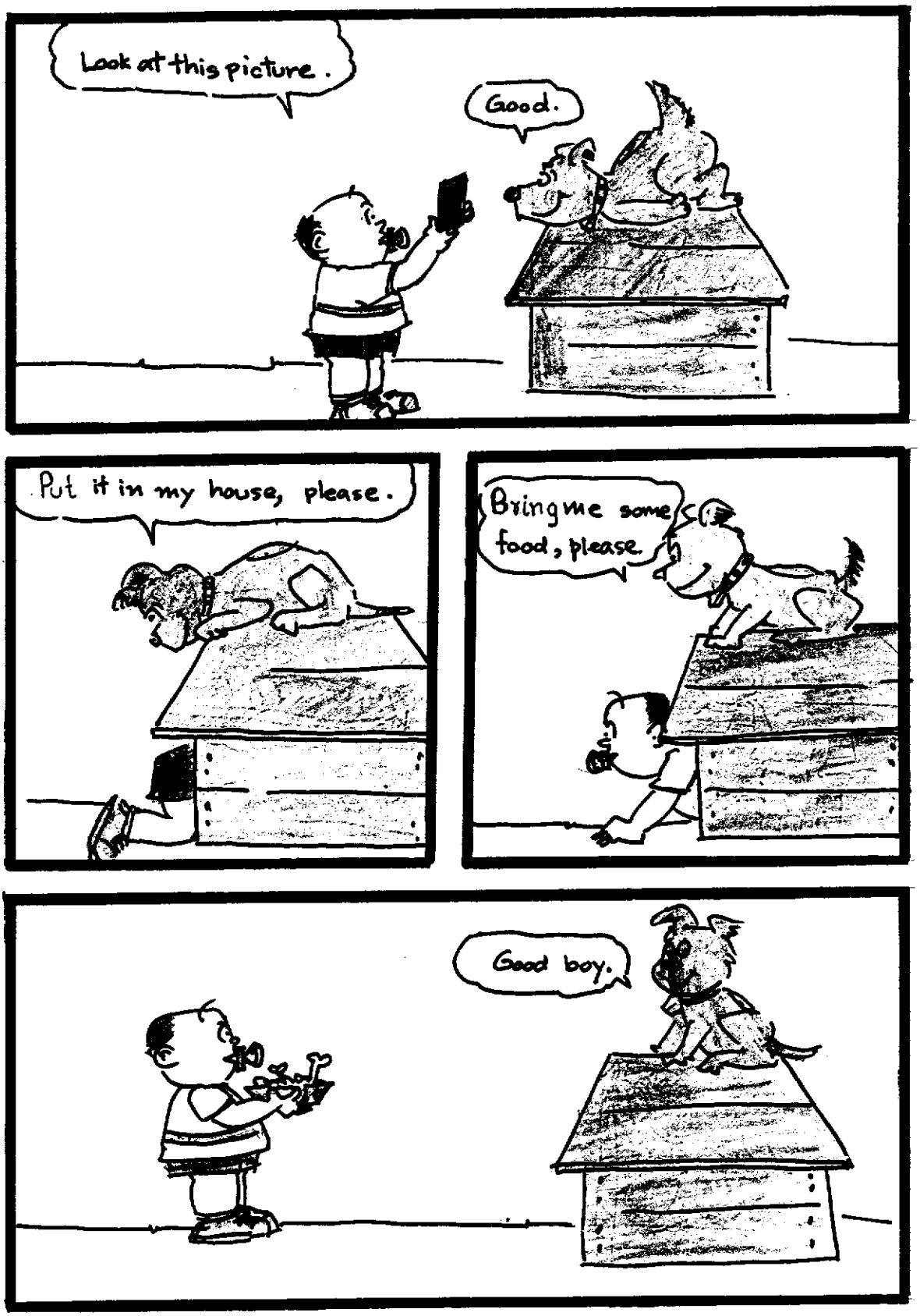
Look at this picture.
Good.
Put it in my house, please.
Bring me some food, please.
Good boy.

Nong, Give me a toffee, please.
Wait a minute.
I'm sorry!

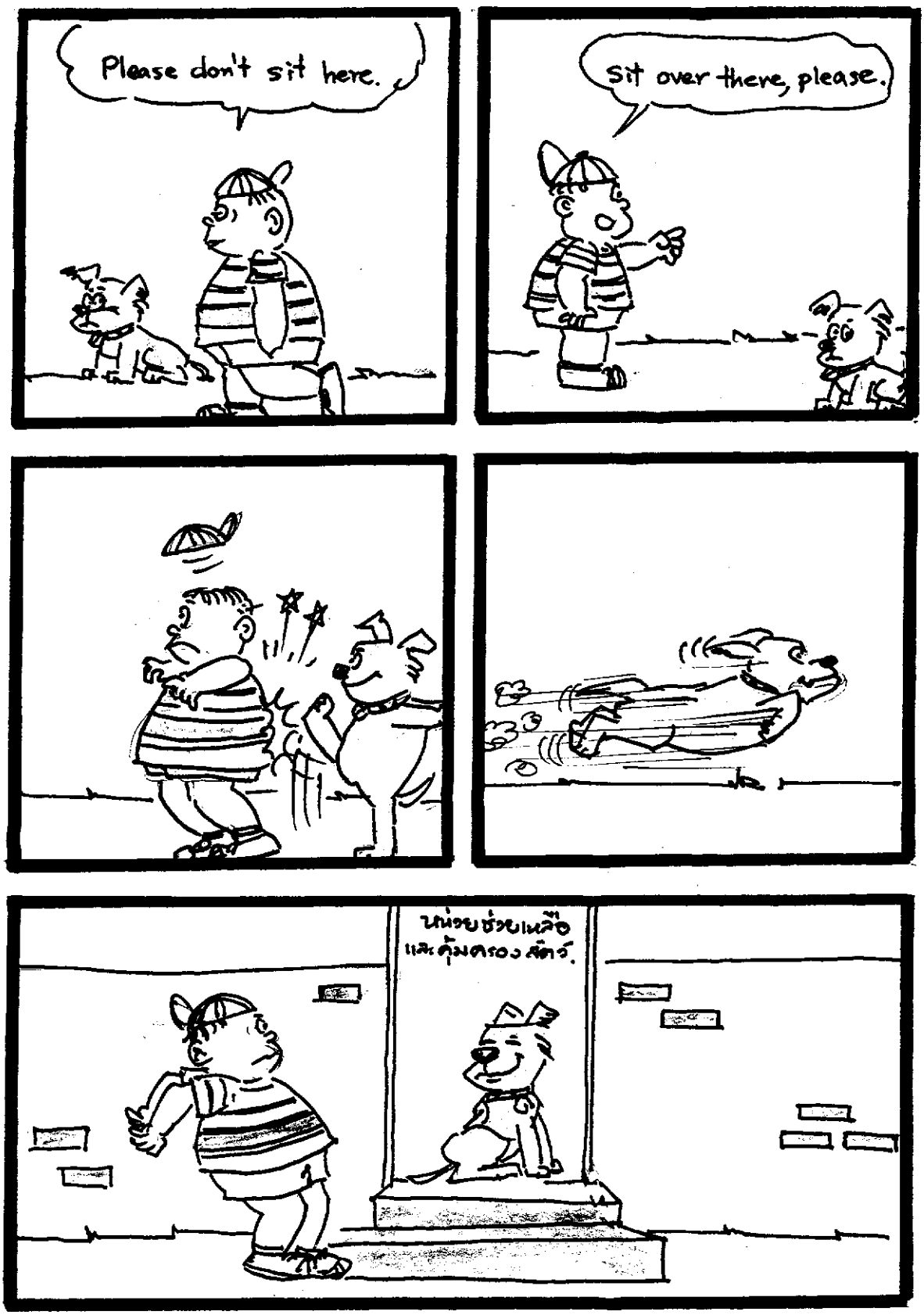
Please don't sit here.
Sit over there, please.
หน่วยช่วยเหลือ
และค้นหาของ สตาร์.

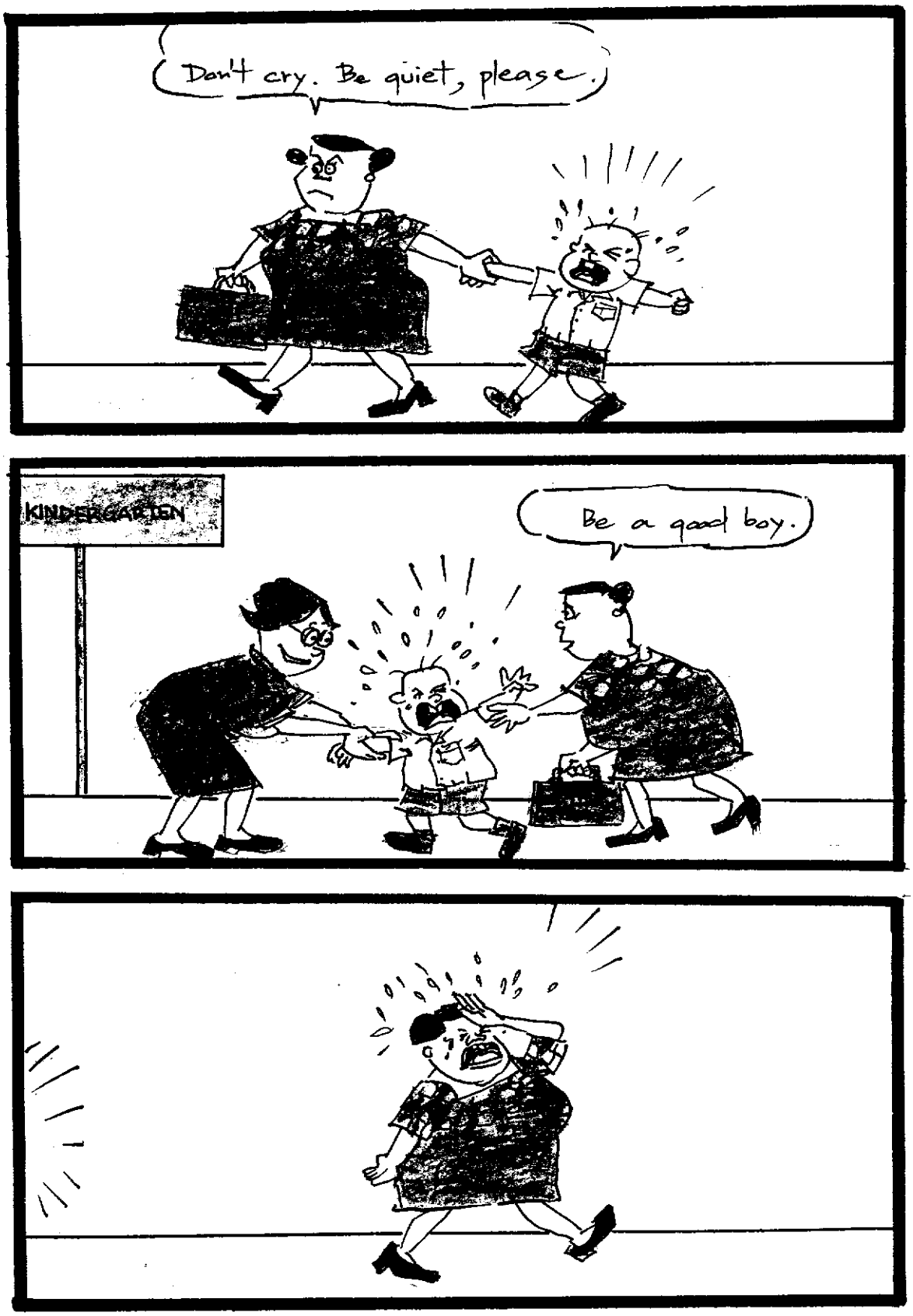
Don't cry. Be quiet, please.
KINDERGARTEN
Be a good boy.

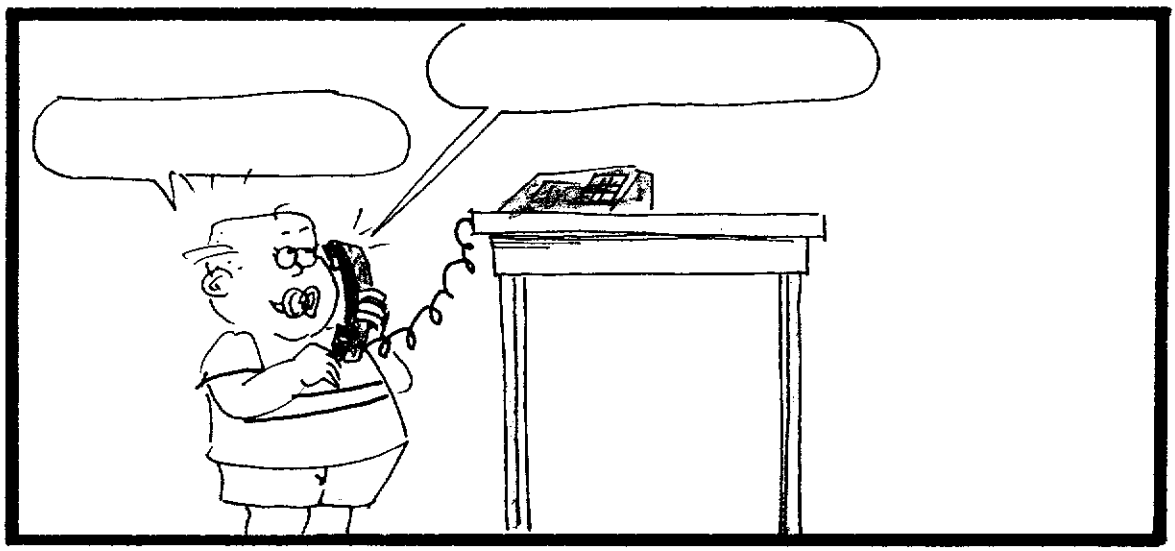

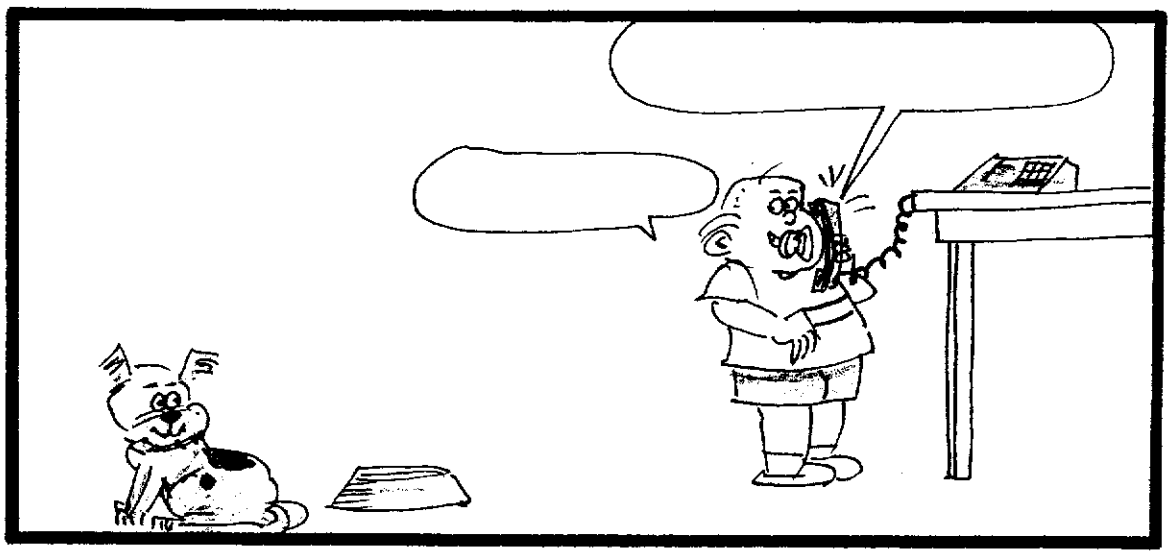

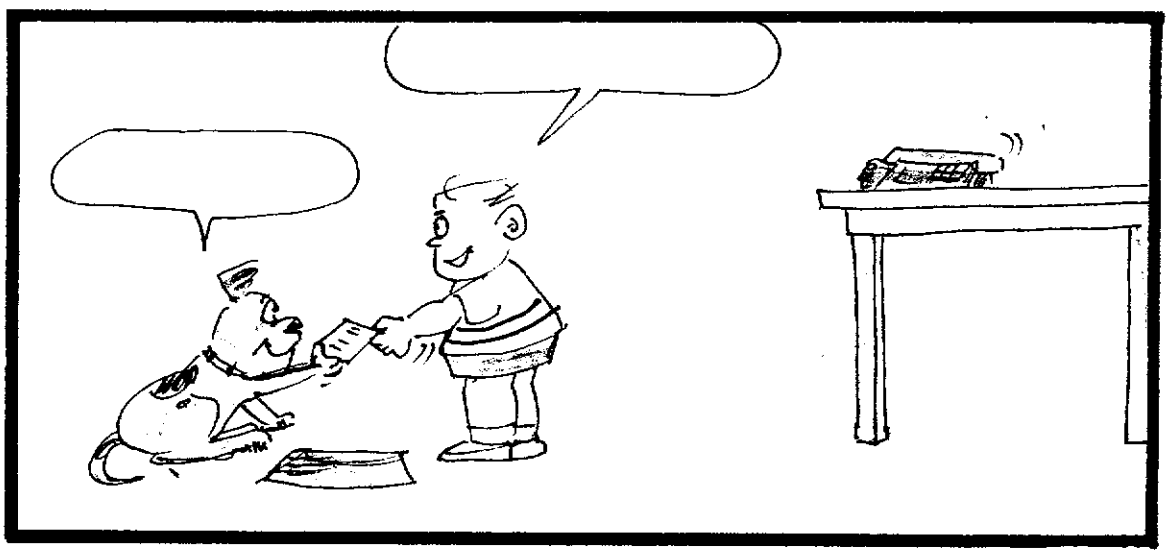

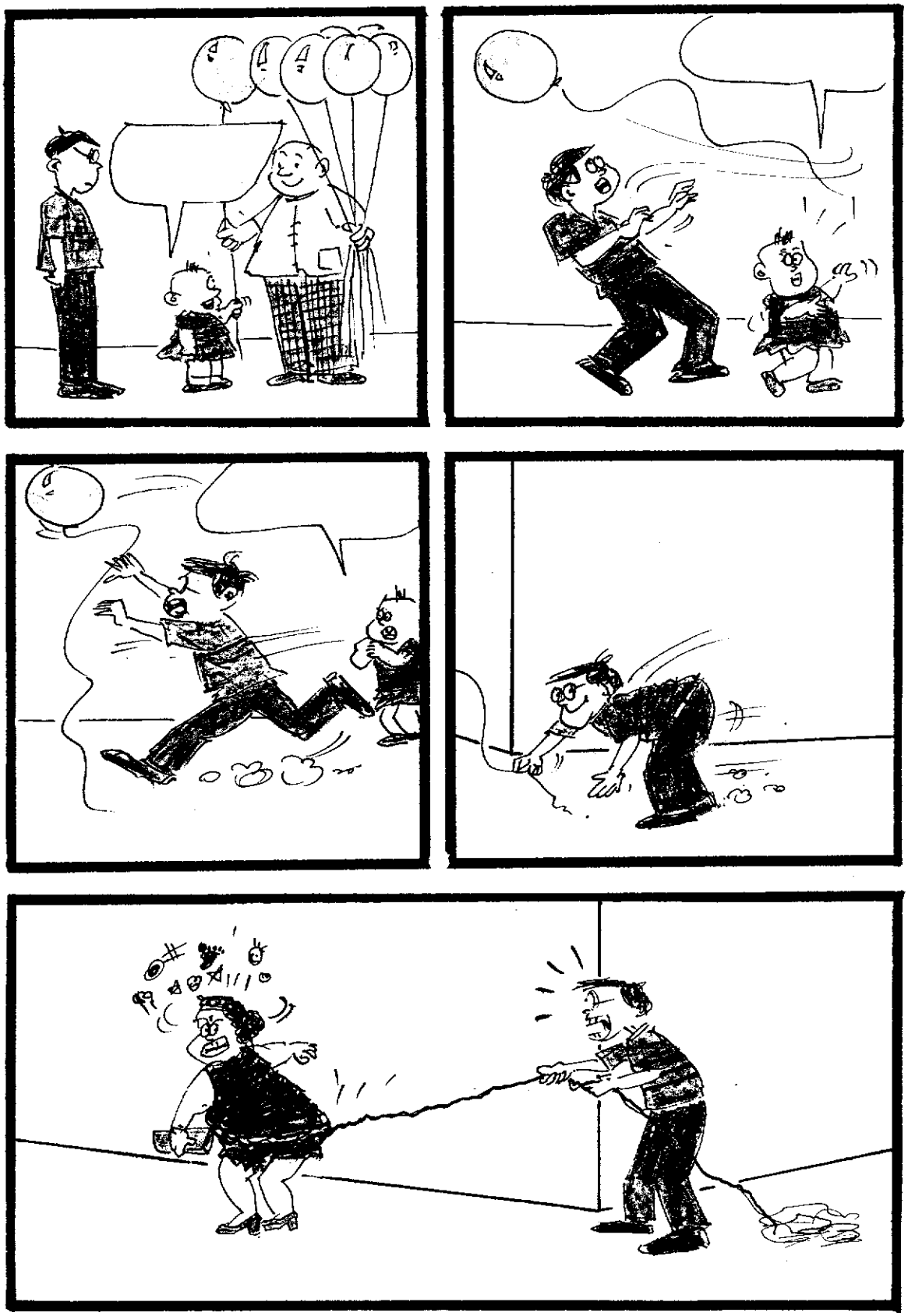

IDENTIFYING ACTIONS

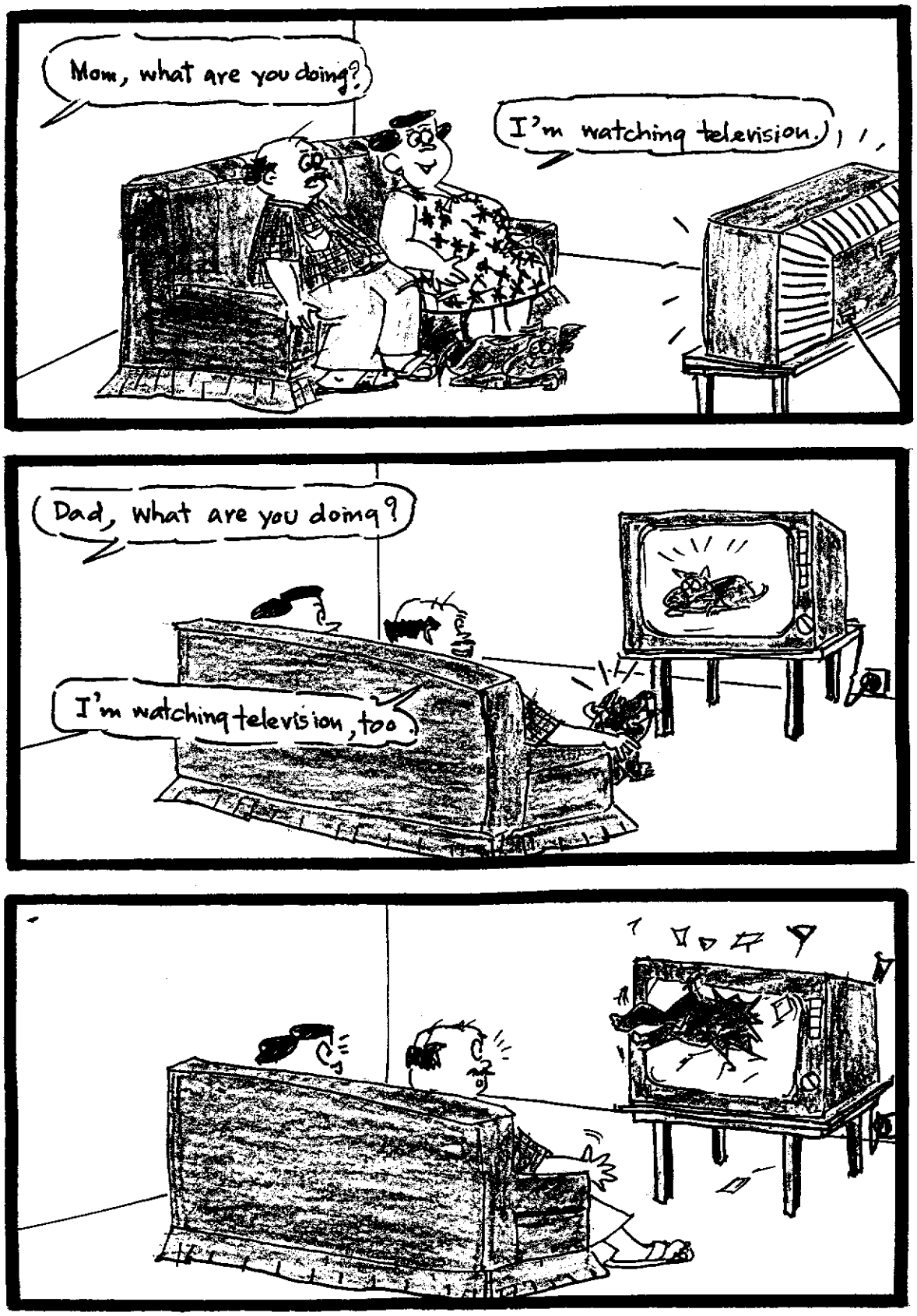
Mom, what are you doing?
I'm watching television.
Dad, what are you doing?
I'm watching television, too.

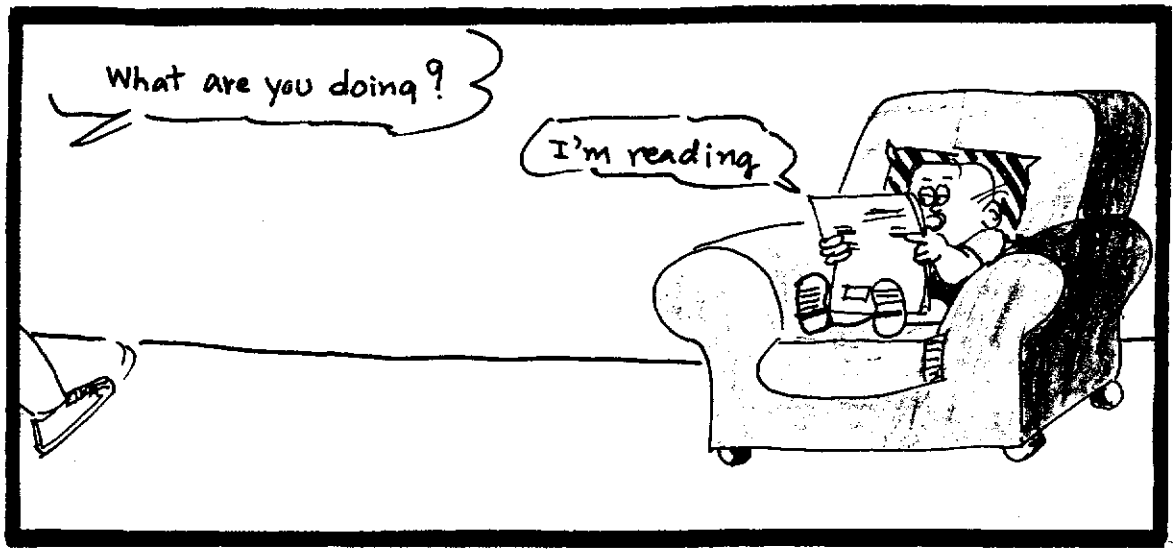
What are you doing?
I'm reading

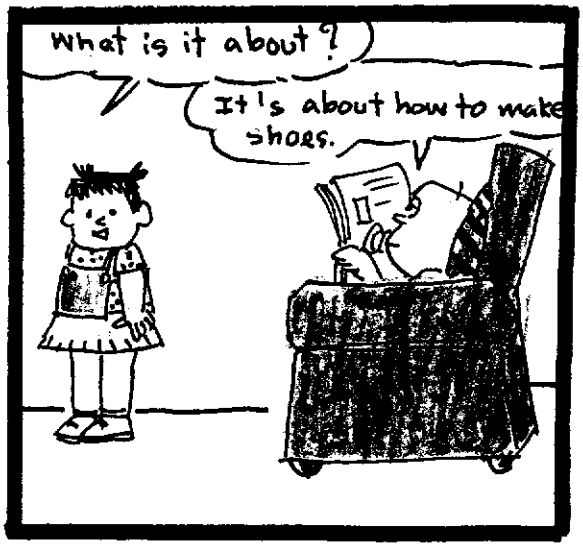
What is it about?
It's about how to make shoes.

what are you doing?
I'm making shoes.

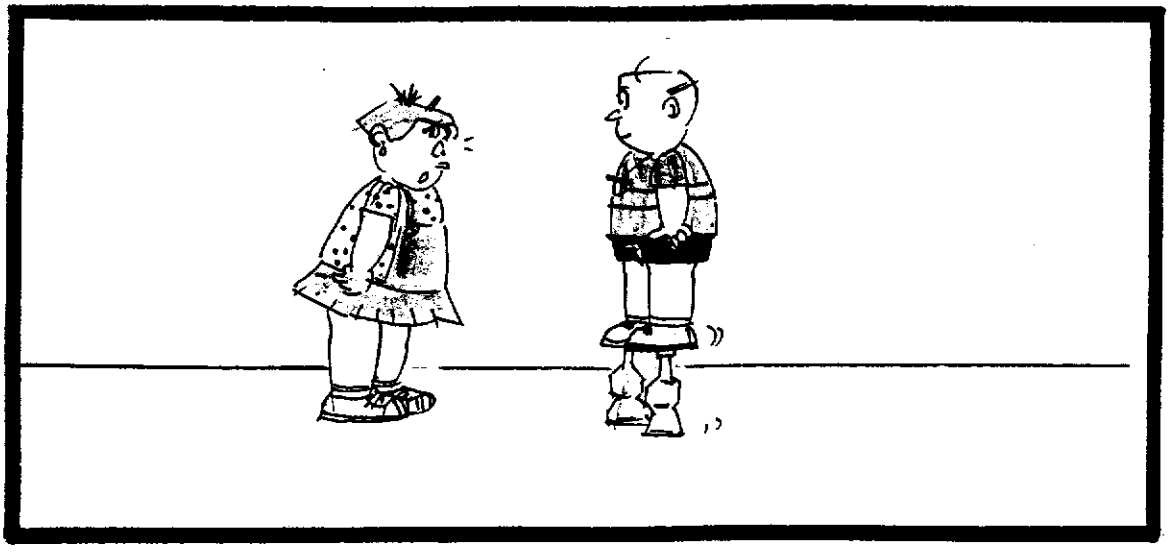

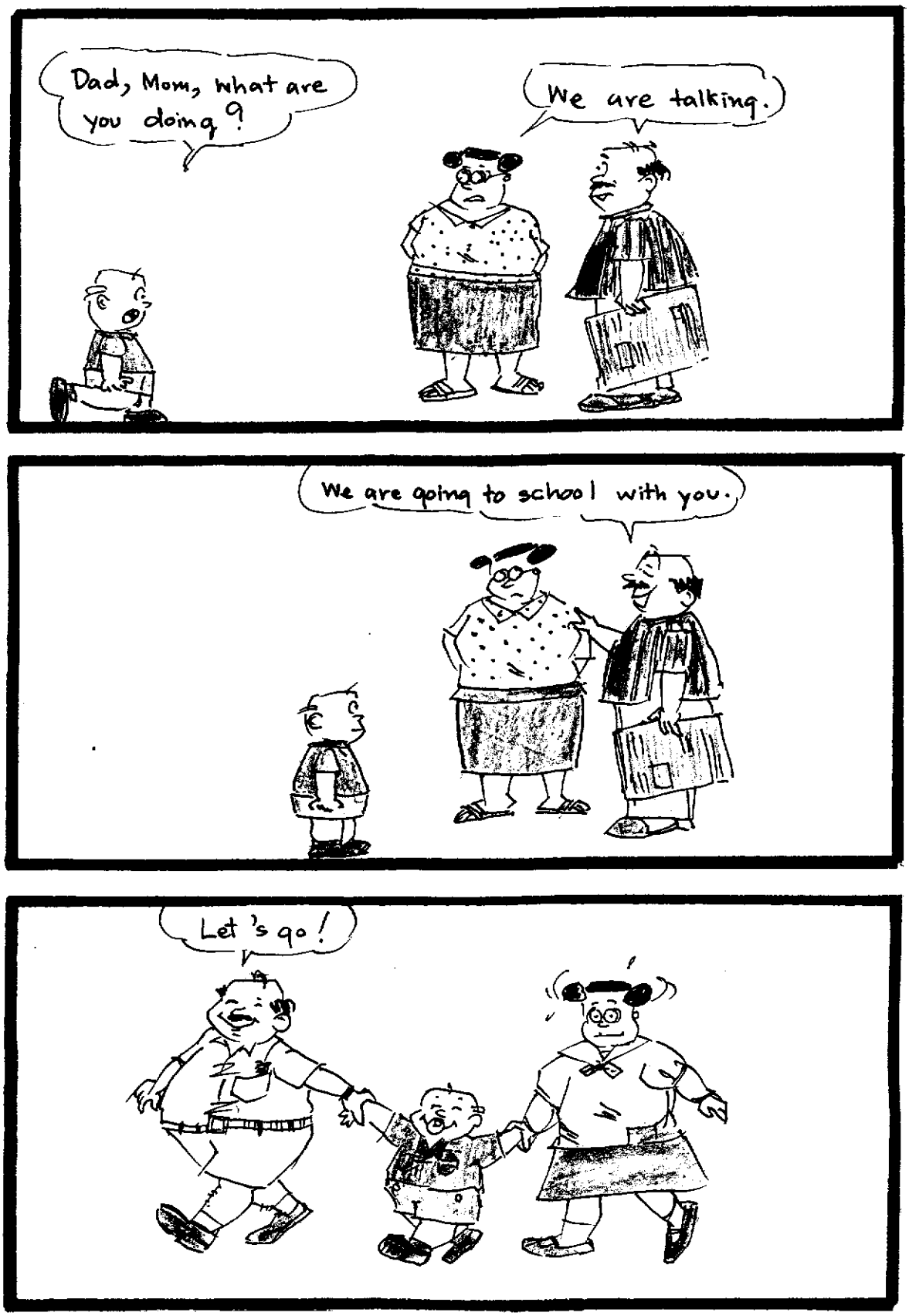
Dad, Mom, what are you doing?
We are talking.
We are going to school with you.
Let's go!

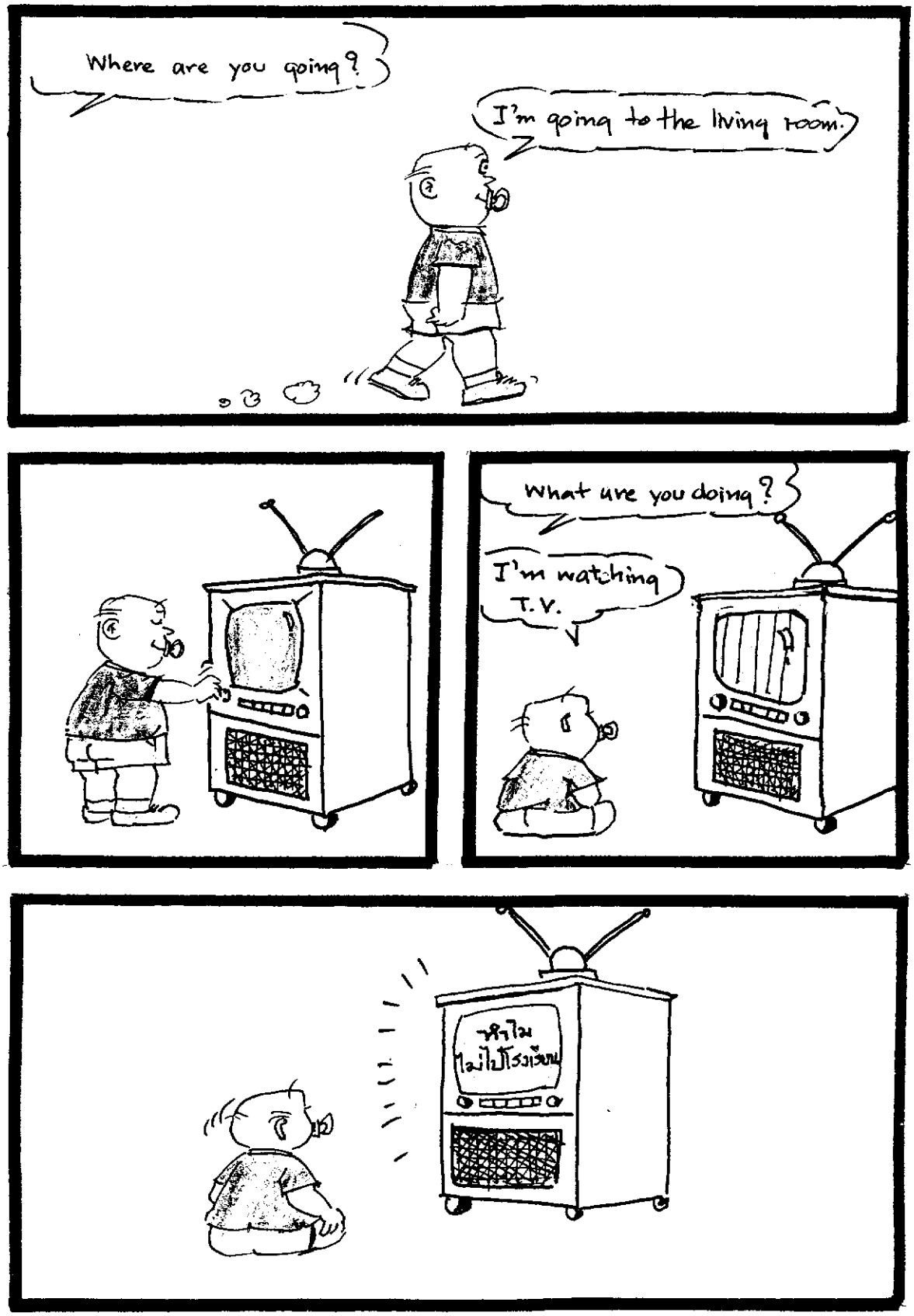
Where are you going?
I'm going to the living room.
What are you doing?
I'm watching T.V.
หิวไม
ไม่ไปโรงเรียน

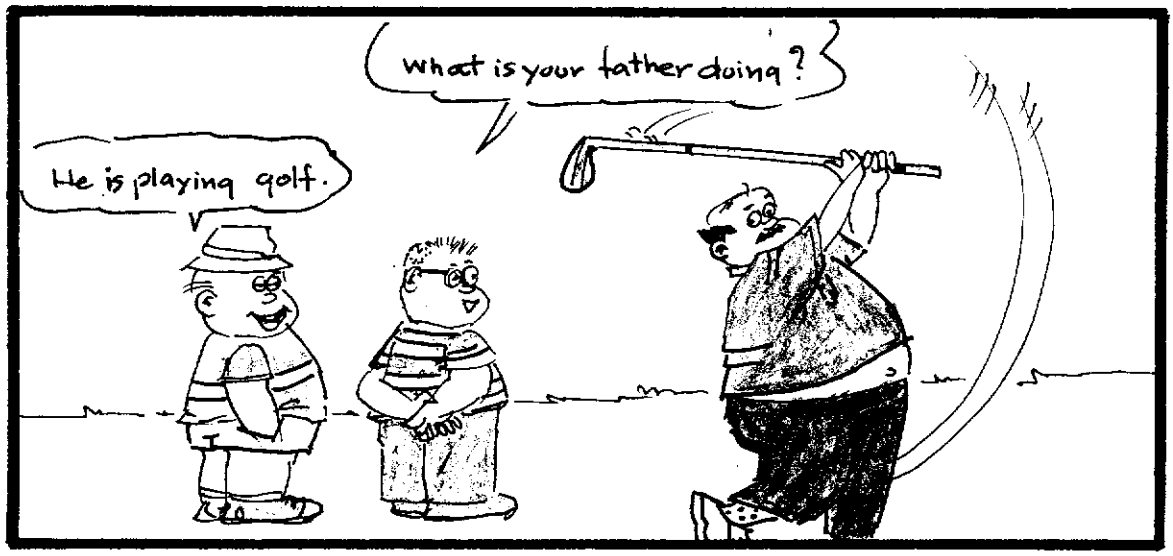
What is your father doing?
He is playing golf.

What is he doing now?
He's catching a butterfly.

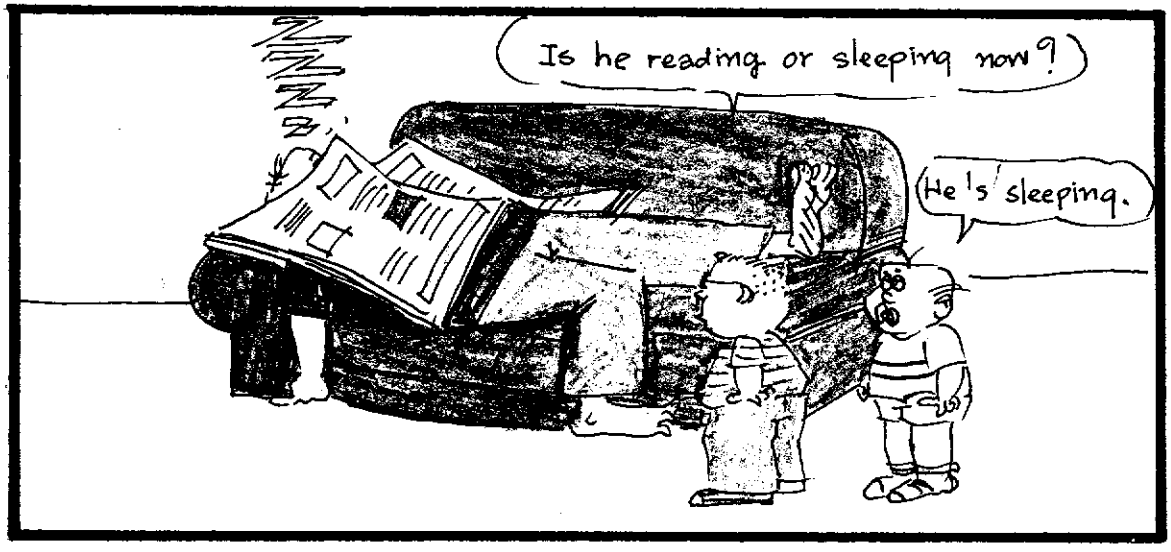
Is he reading or sleeping now?
He's sleeping.

What is the policeman doing?
He's chasing a thief.

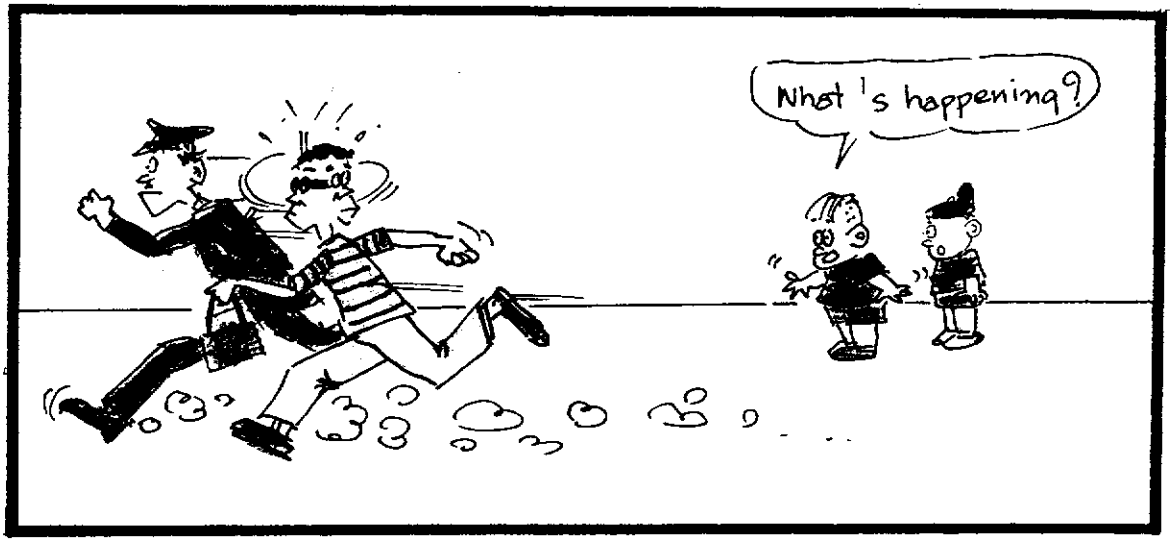
What's happening?

I'm a winner!
??
??

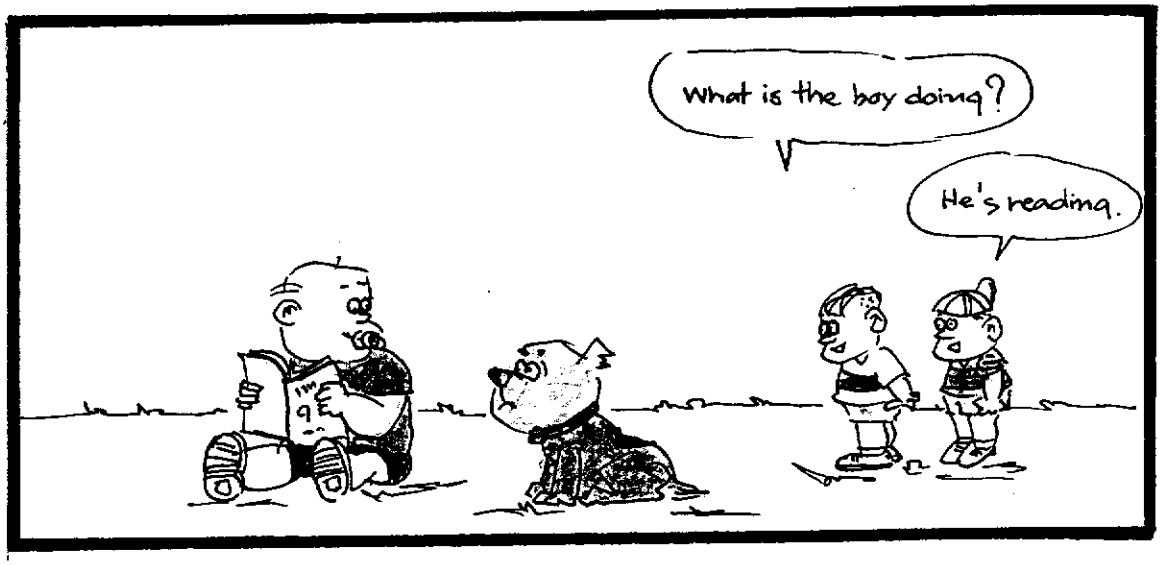
What is the boy doing?
He's reading.

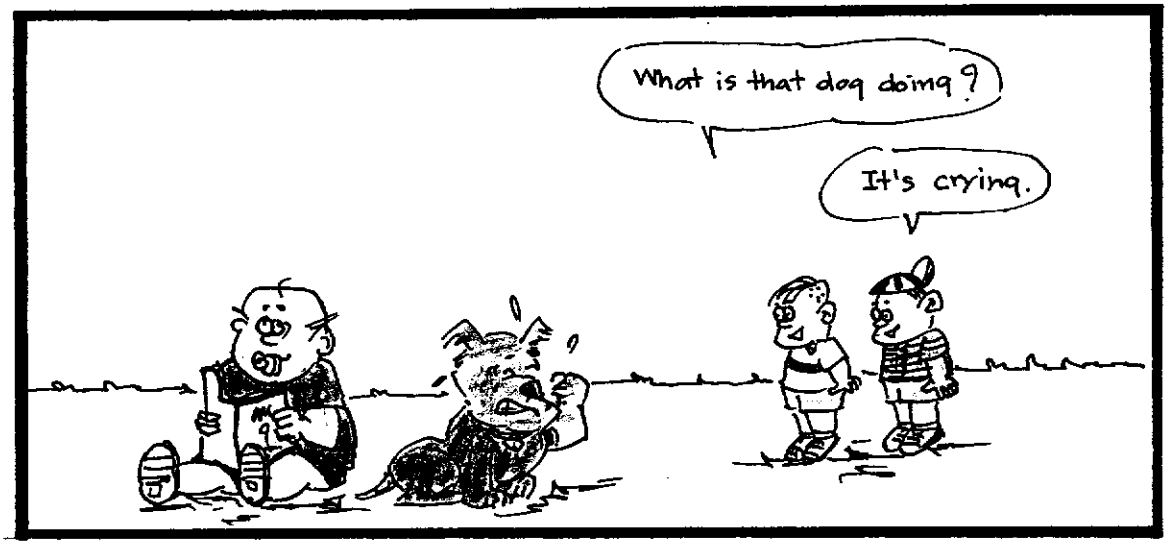
What is that dog doing?
It's crying.

What are they doing now?
They are going to the dog's house.

Kapi, What are you doing?
I'm skating.
OH!

What is Nong doing?
He's climbing a coconut tree.
What is he doing now?
He's flying a kite.
O.K. Wait a minute.
What is he doing?
He's phoning.
It's yours.

What are they doing?
They are laughing

What are you laughing at?
We are laughing at this cartoon.

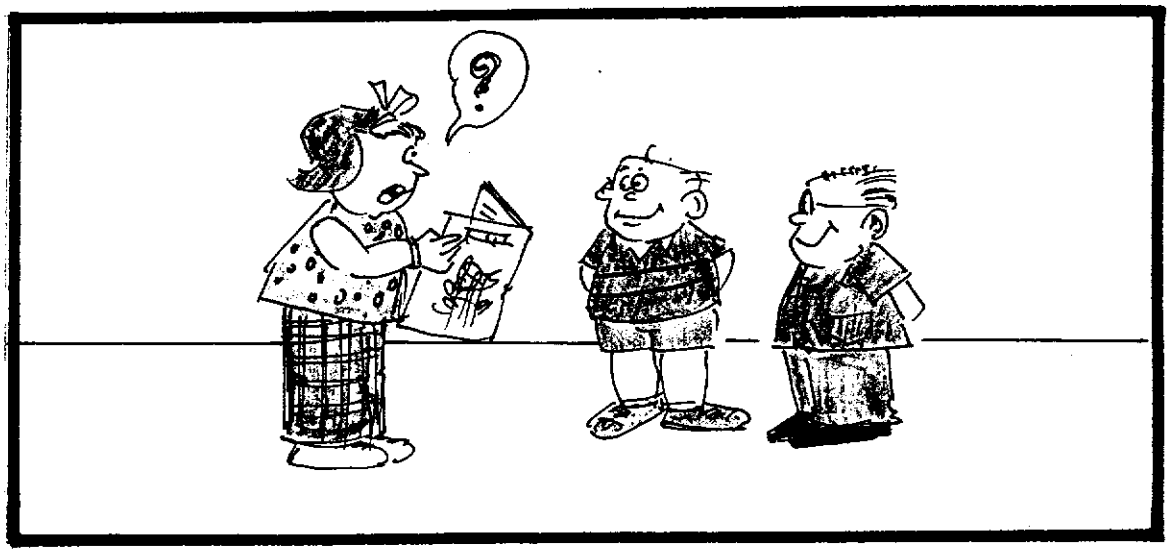
?

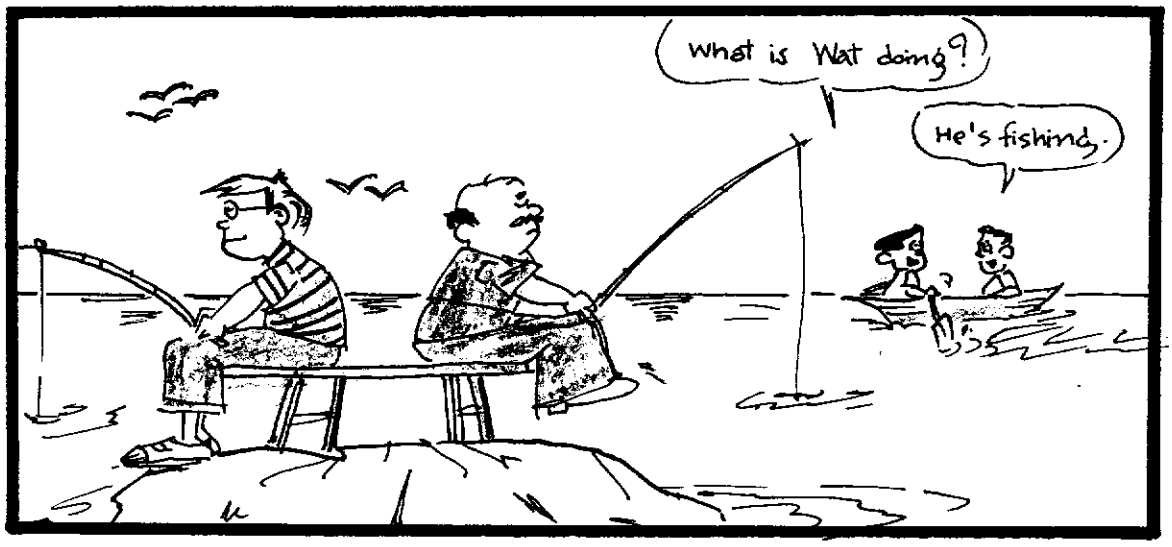
What is Wat doing?
He's fishing.

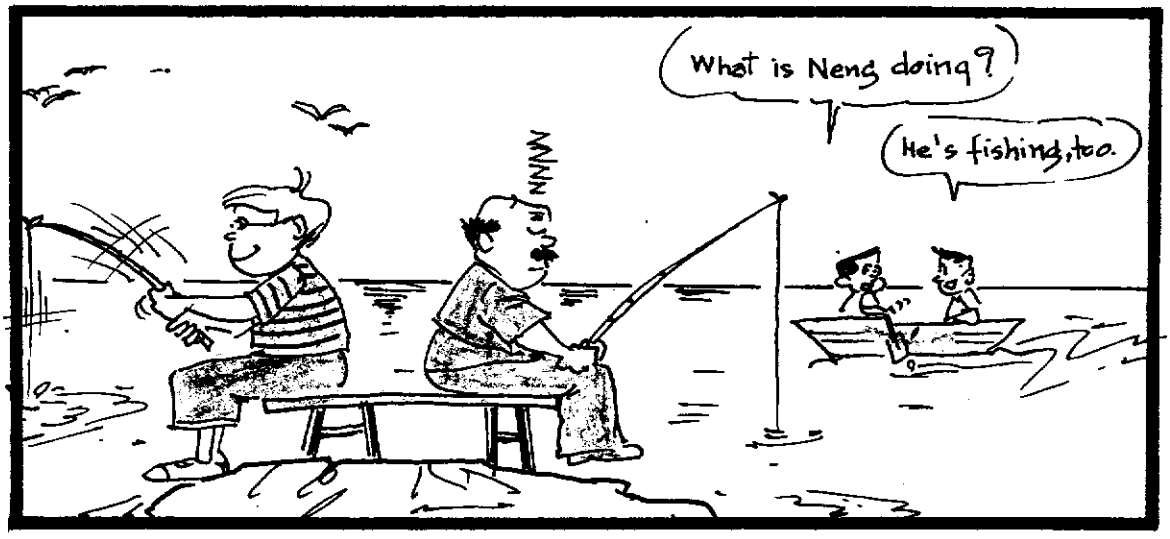
What is Neng doing?
He's fishing, too.

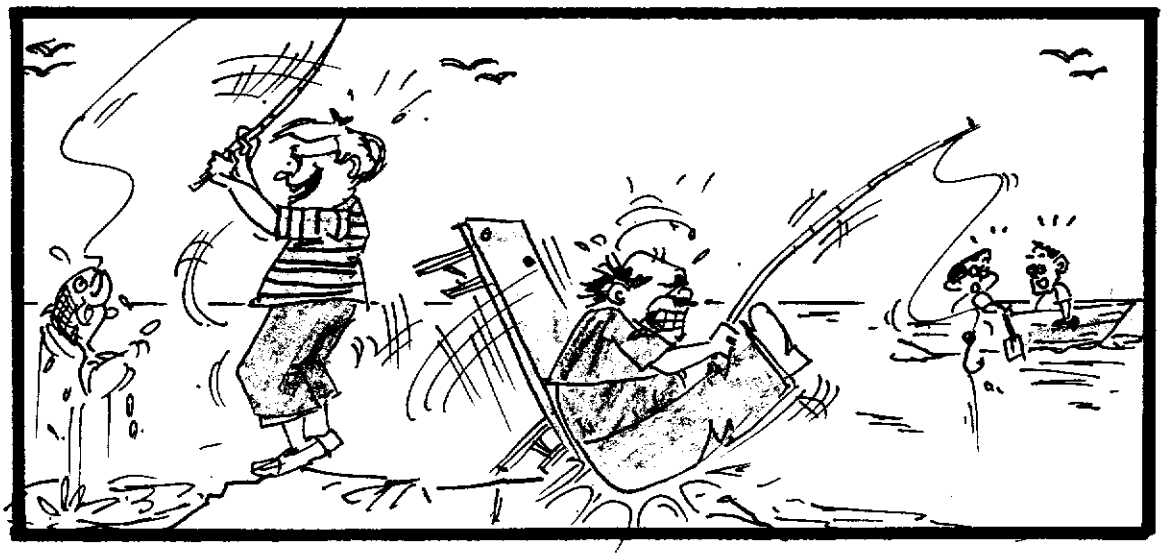

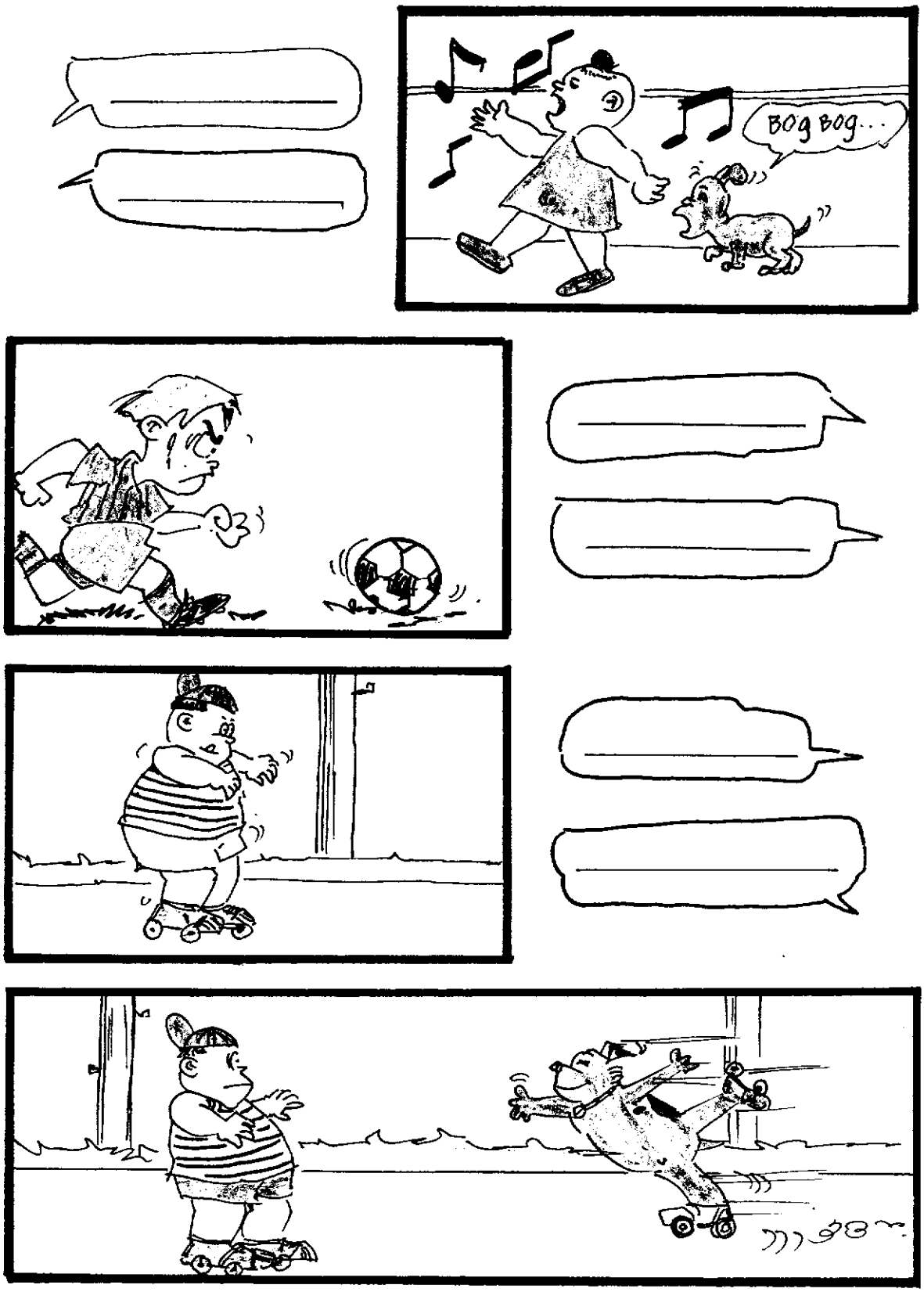
Bog Bog...

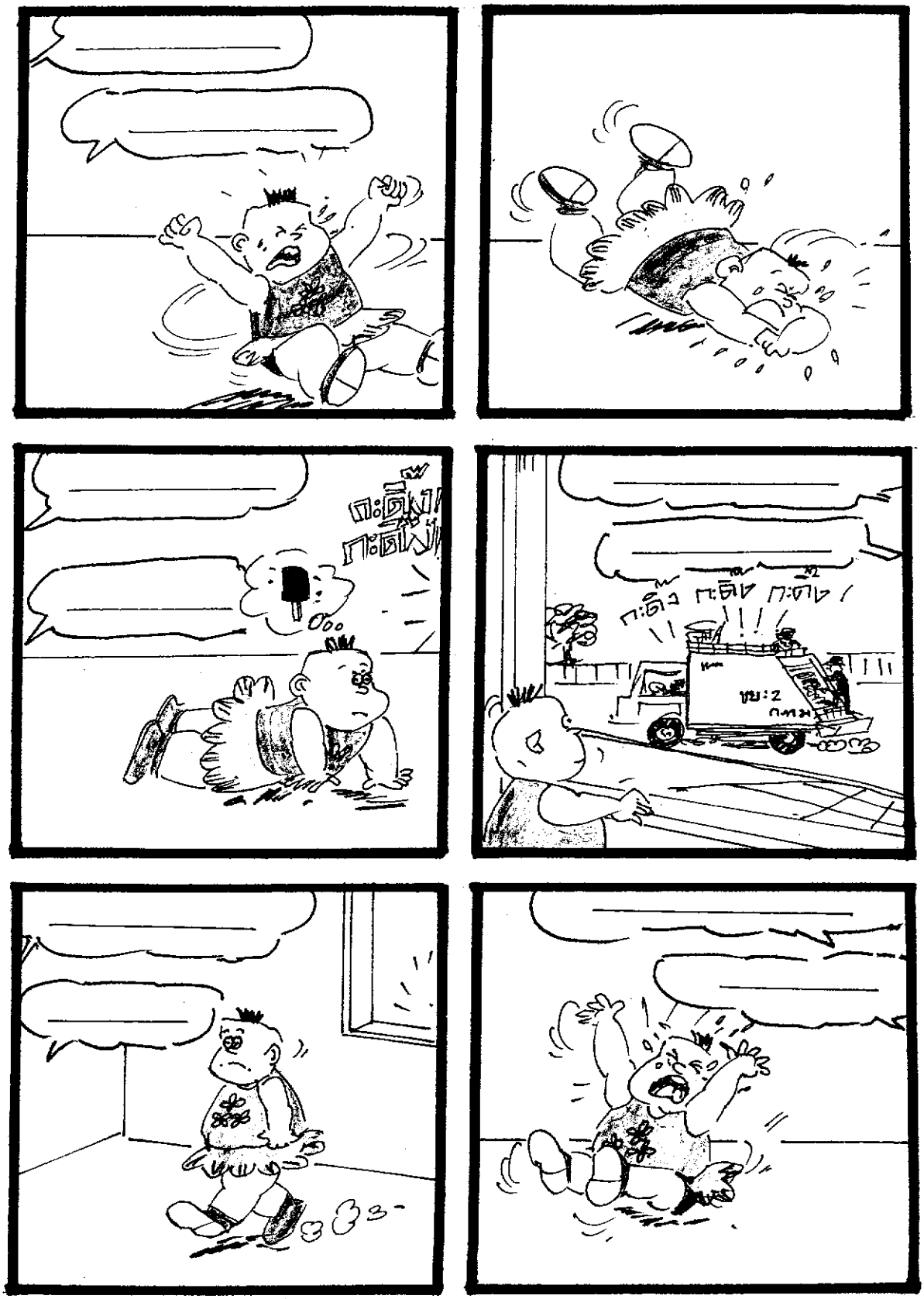

IDENTIFYING OBJECTS

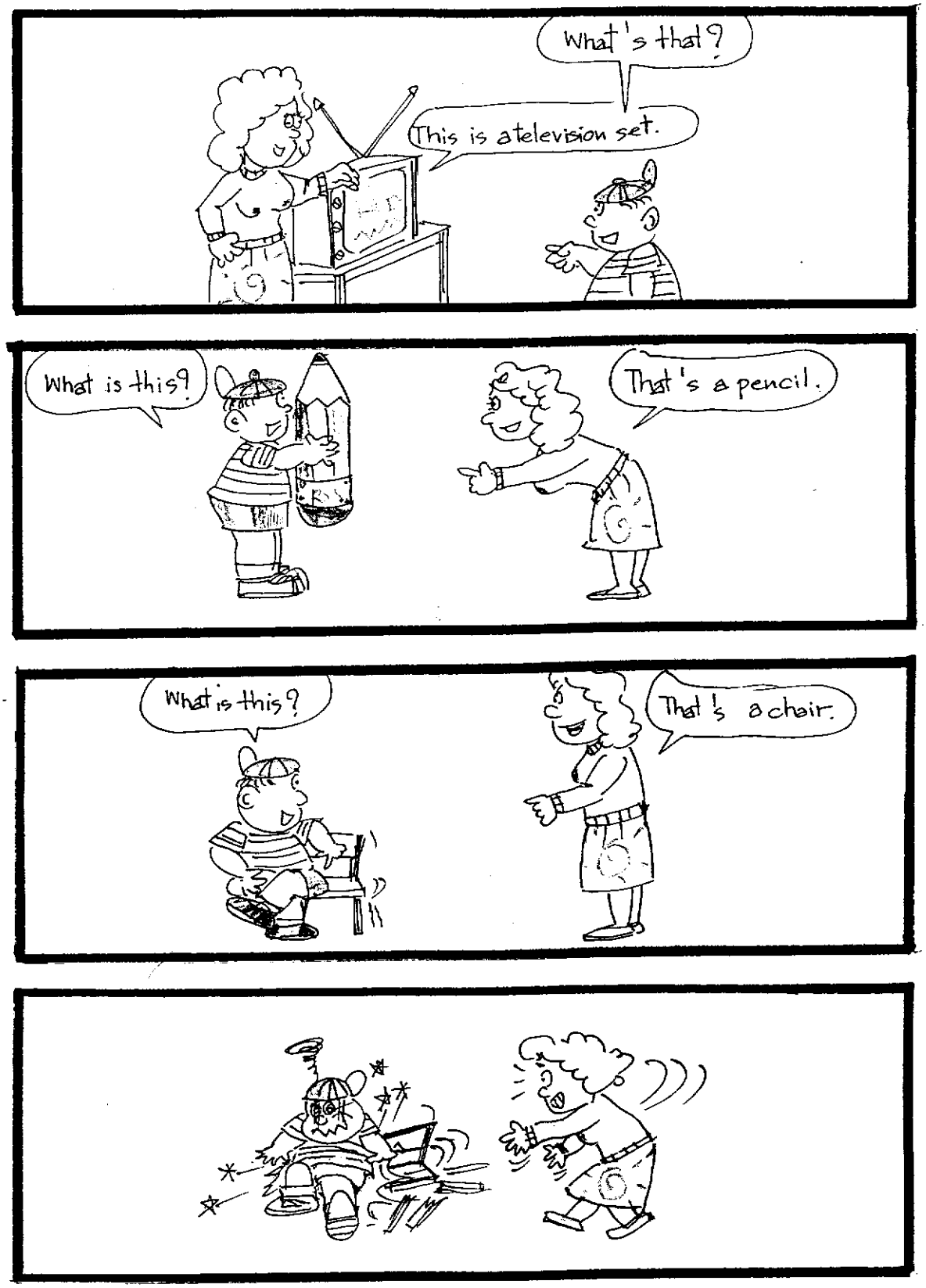
What's that?
This is a television set.
What is this?
That's a pencil.
What is this?
That's a chair.

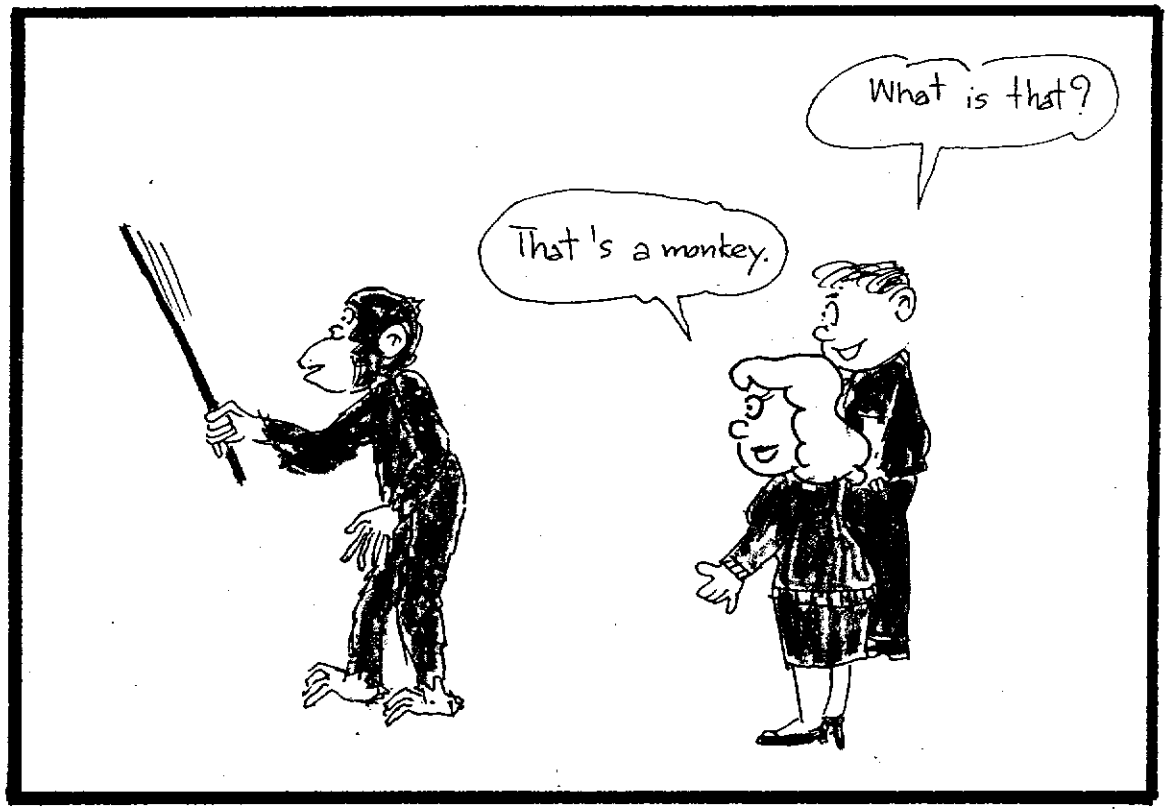
What is that?
That's a monkey.

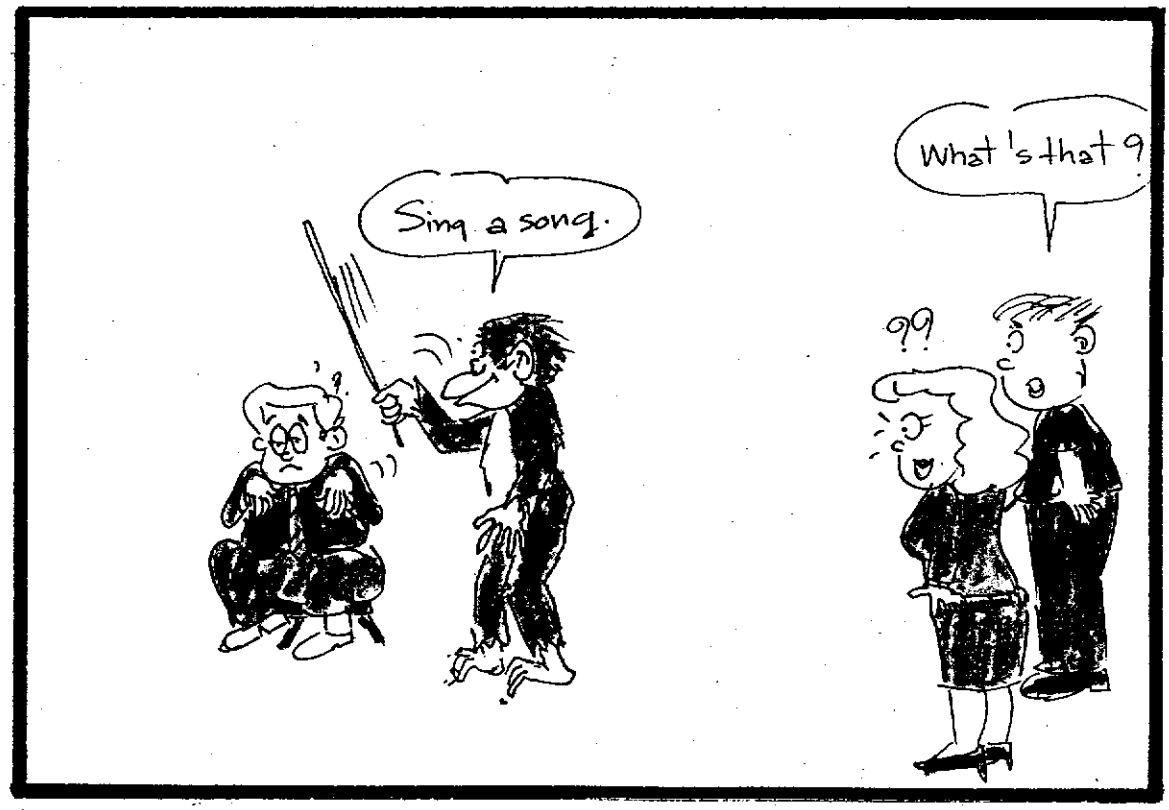
What's that?
Sing a song.
??

What's this?
It's a snake.
It's a snake.
Help!

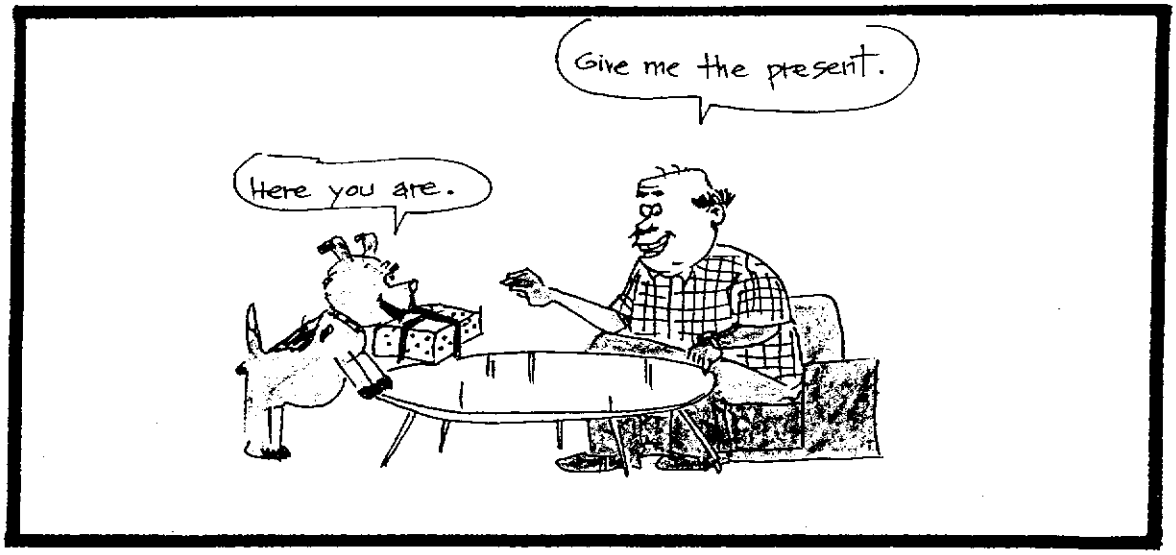
Give me the present.
Here you are.

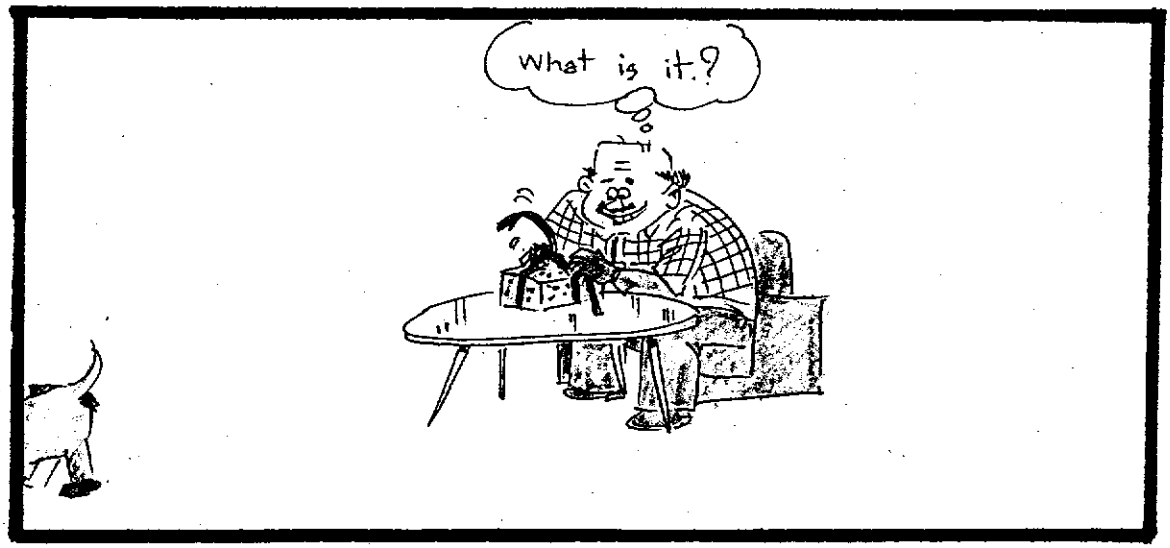
What is it?

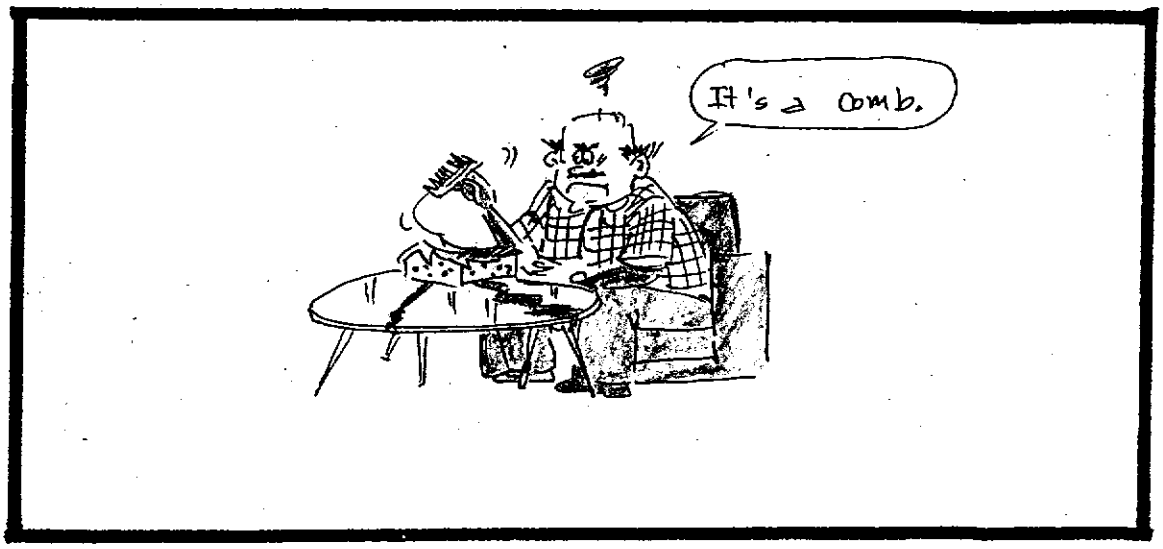
It's a comb.

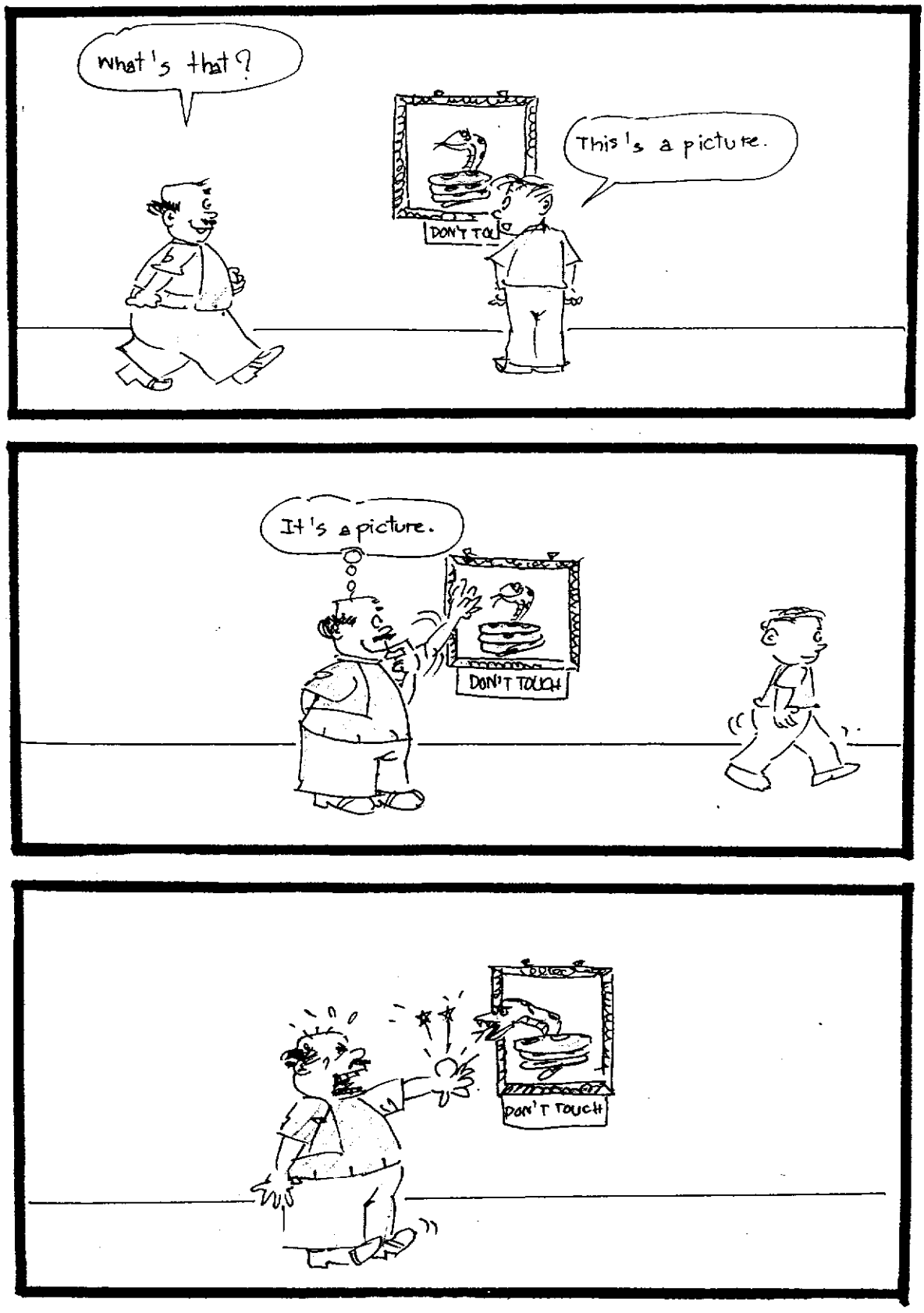
What's that?
This's a picture.
DON'T TOU
It's a picture.
DON'T TOUCH
DON'T TOUCH

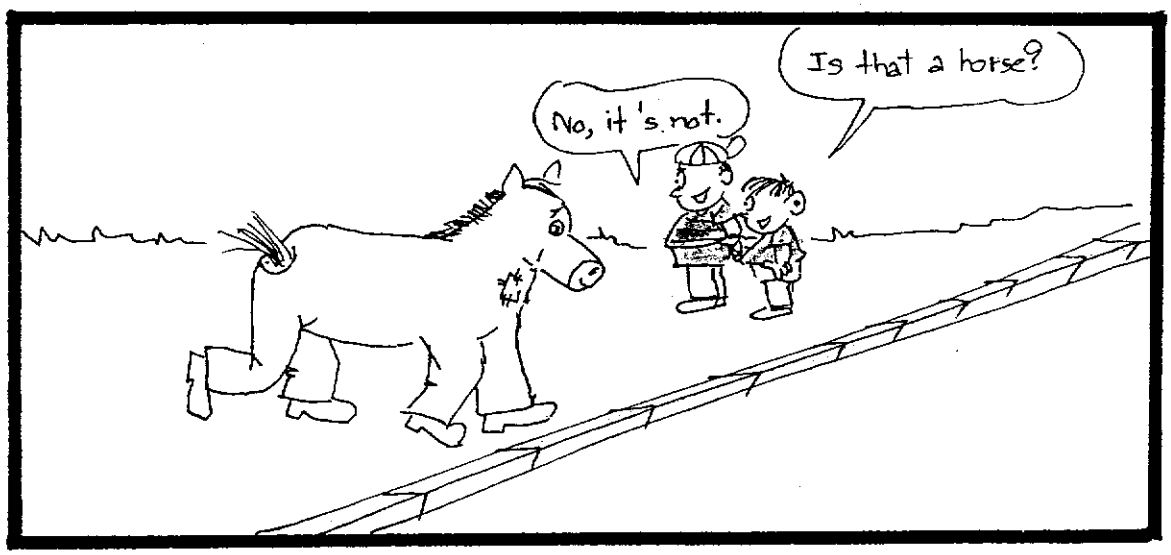
Is that a horse?
No, it's not.

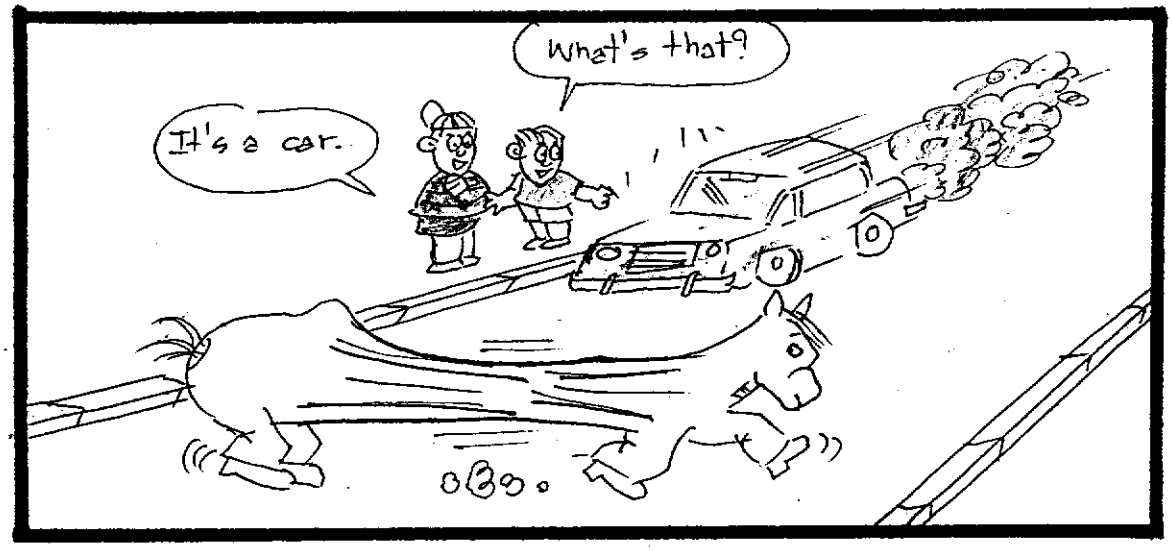
What's that?
It's a car.

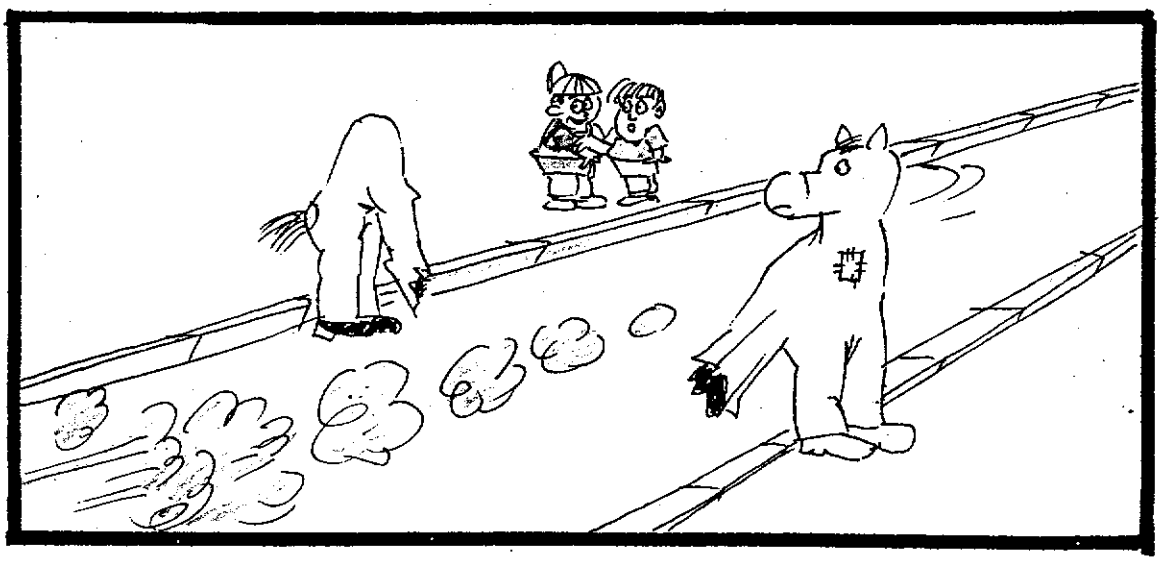

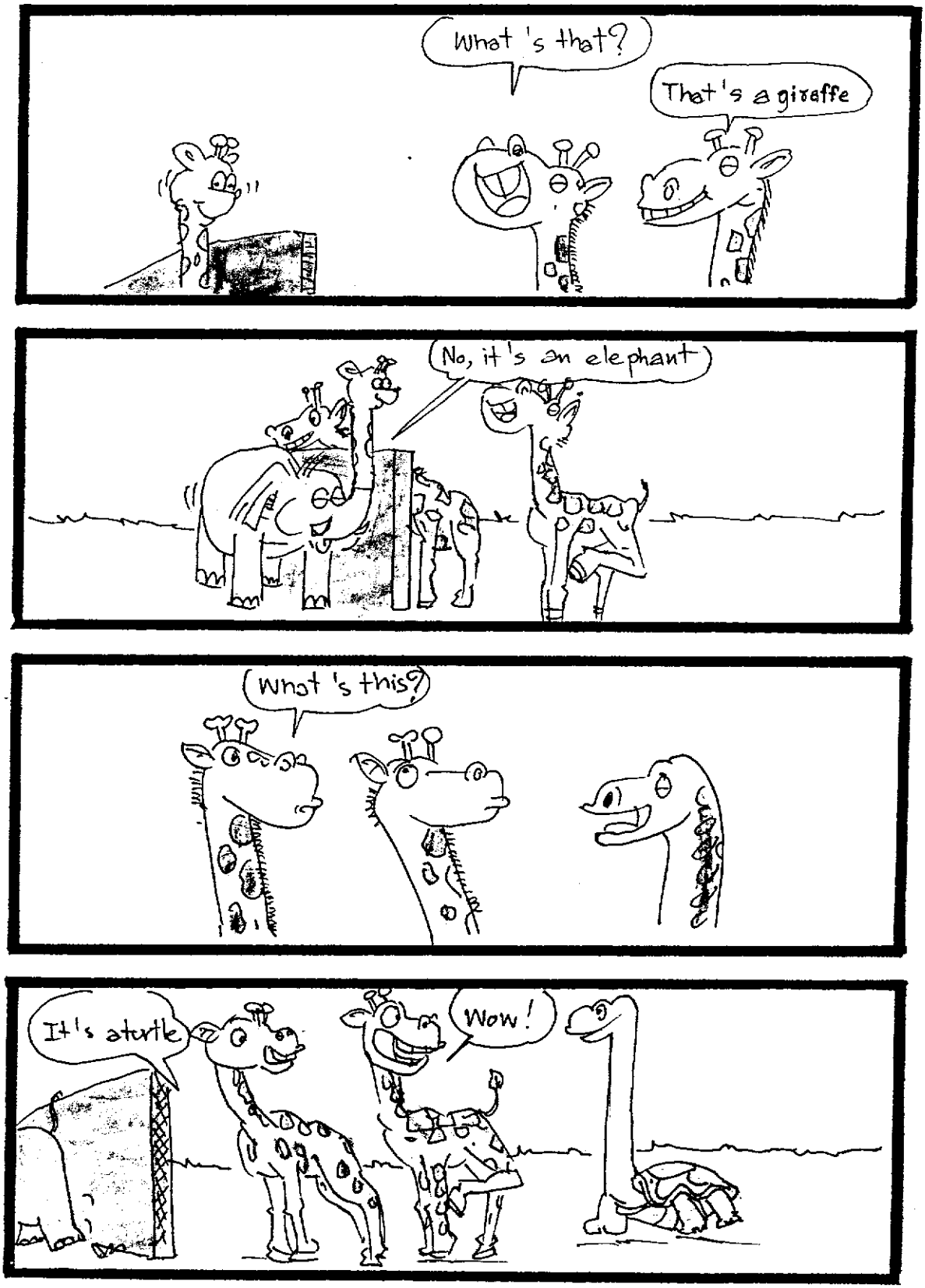
What 's that?
That 's a giraffe
No, it 's an elephant
What 's this?
It 's a turtle
Wow!

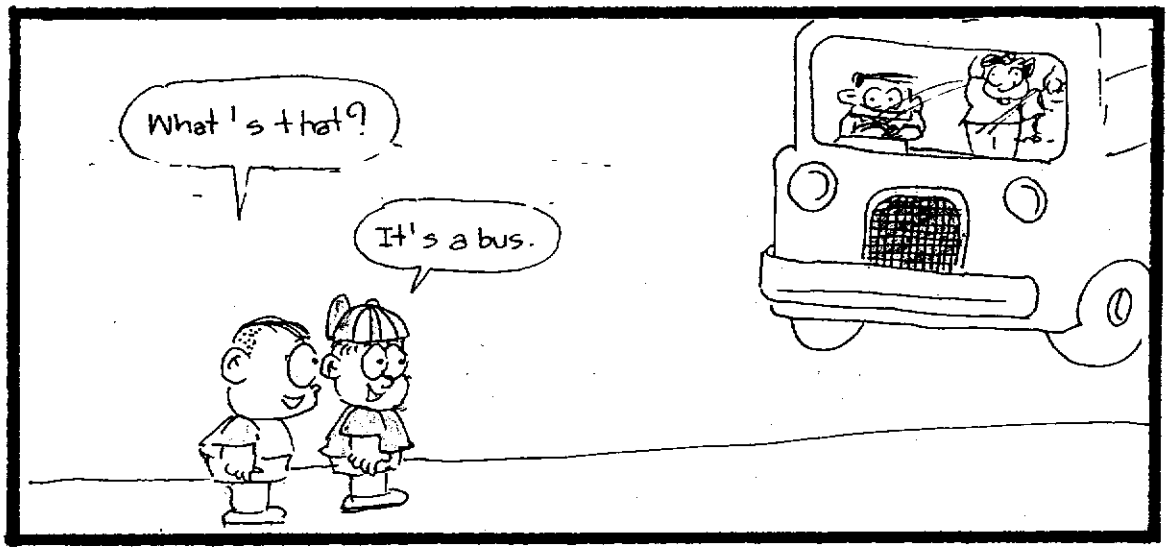
What's that?
It's a bus.

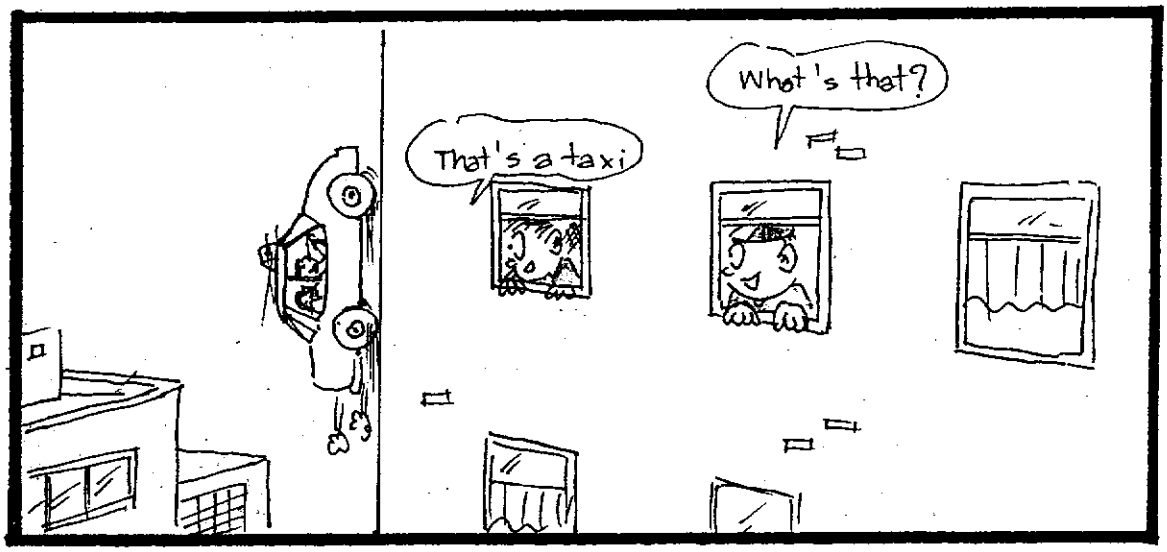
That's a taxi
What's that?

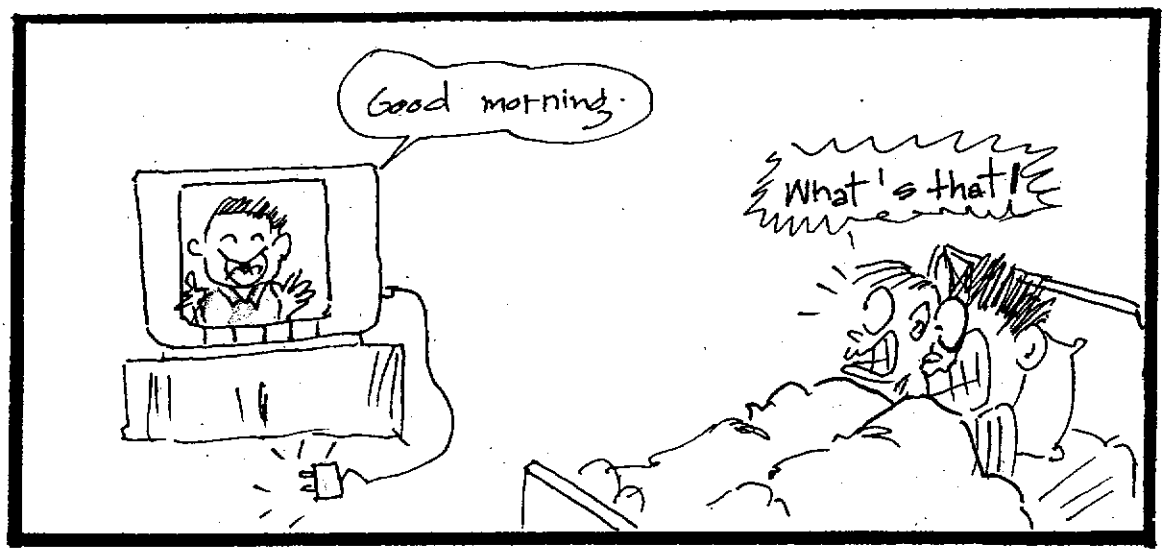
Good morning.
What's that!

What are you doing?
No!

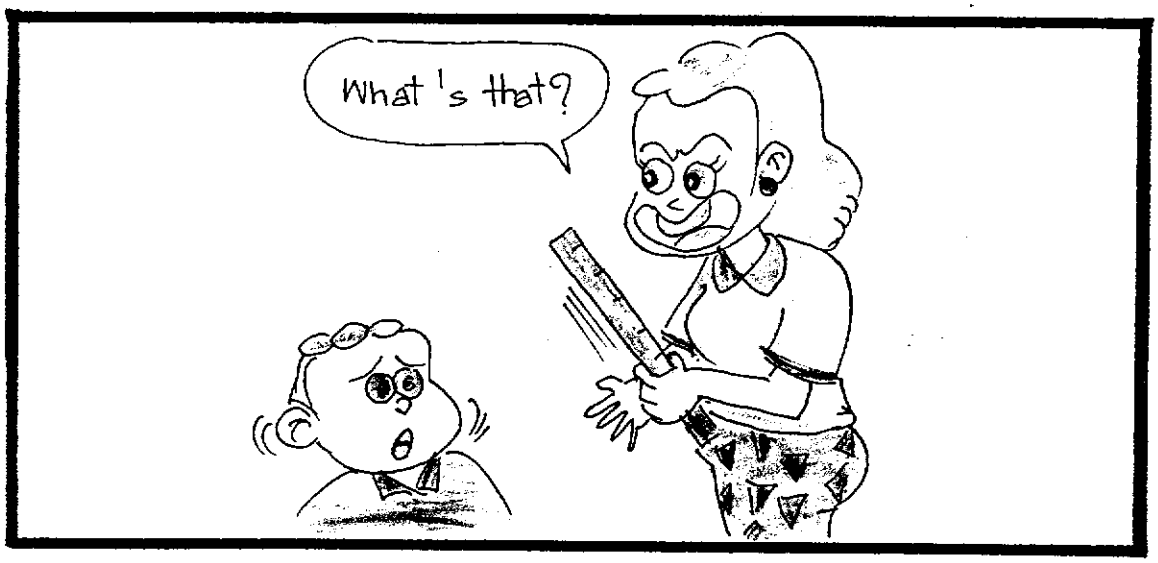
What's that?

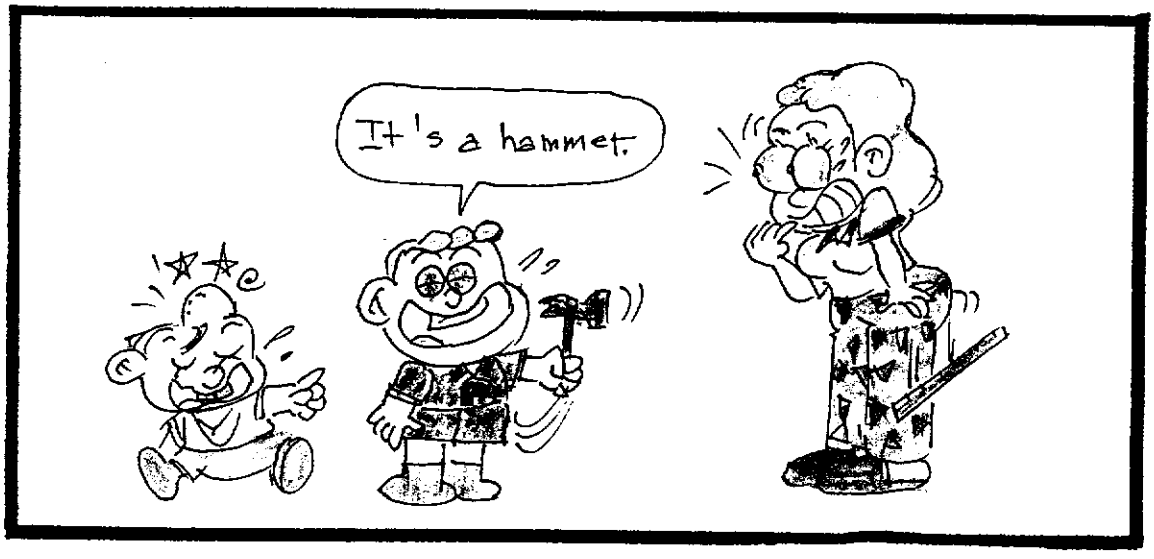
It's a hammer.

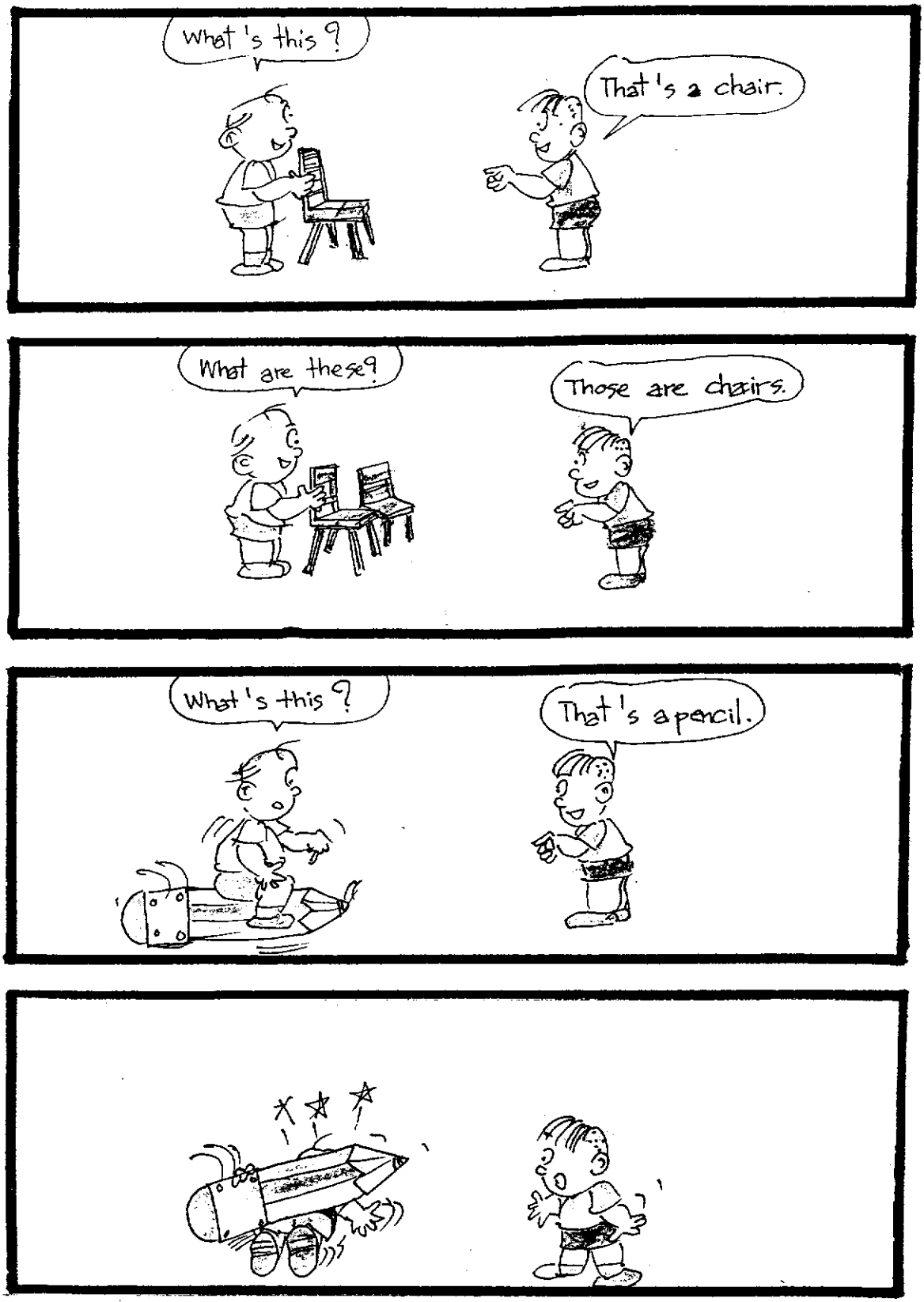
What's this?
That's a chair.
What are these?
Those are chairs.
What's this?
That's a pencil.

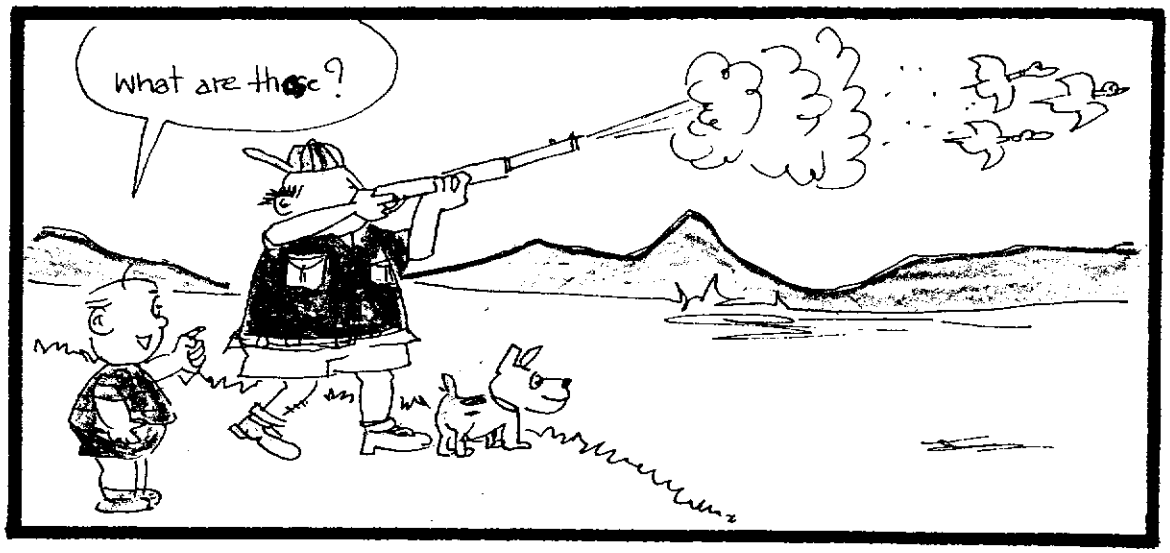
What are those?

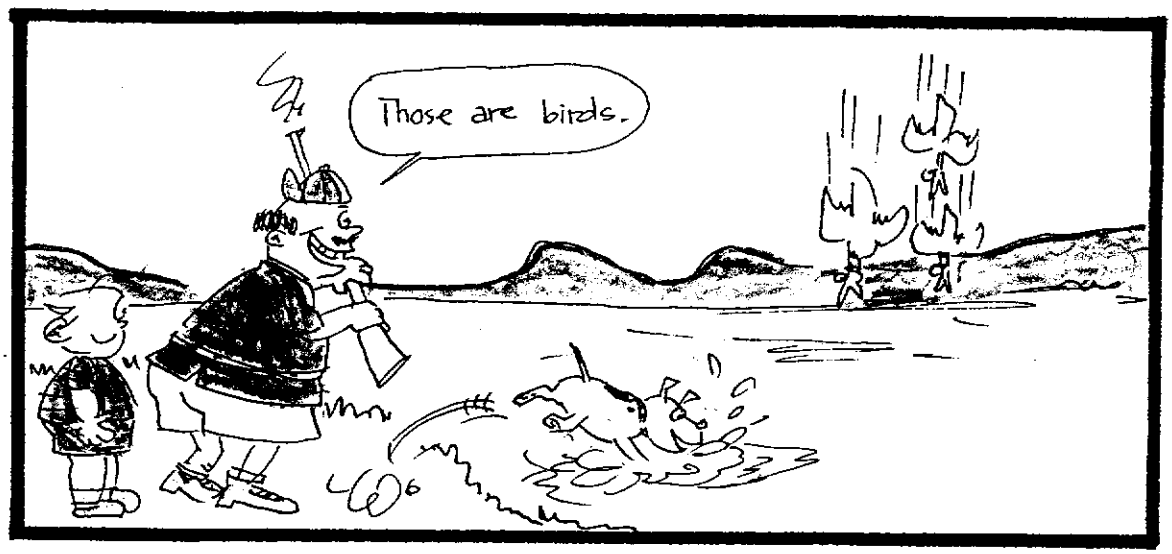
Those are birds.

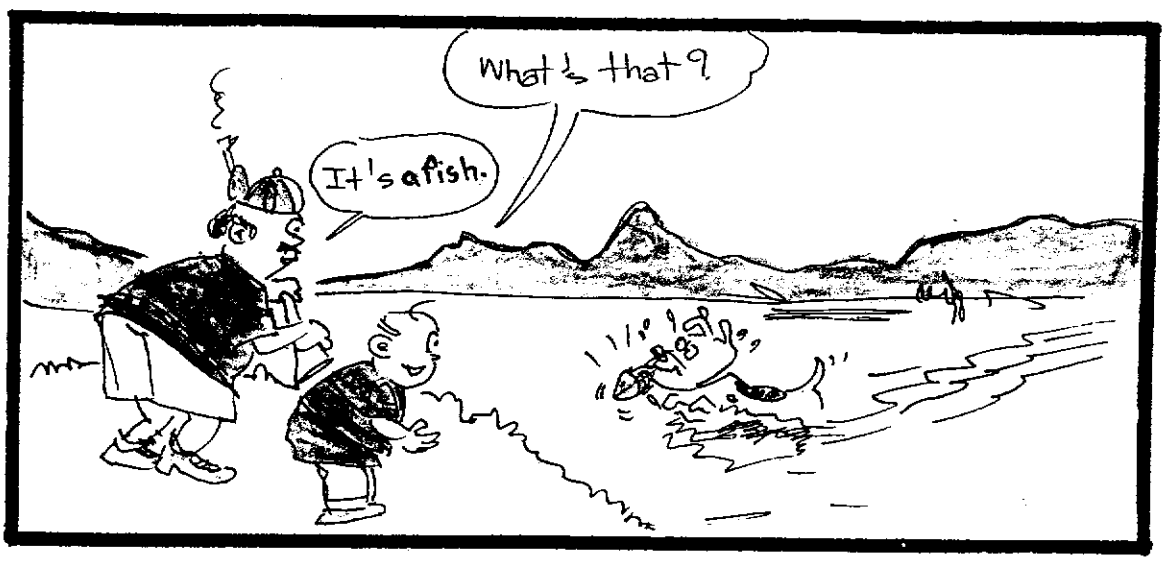
What's that?
It's a fish.

What are you doing?!
I'm....
What is this?
It's a snack.
What are these?
They're snacks.

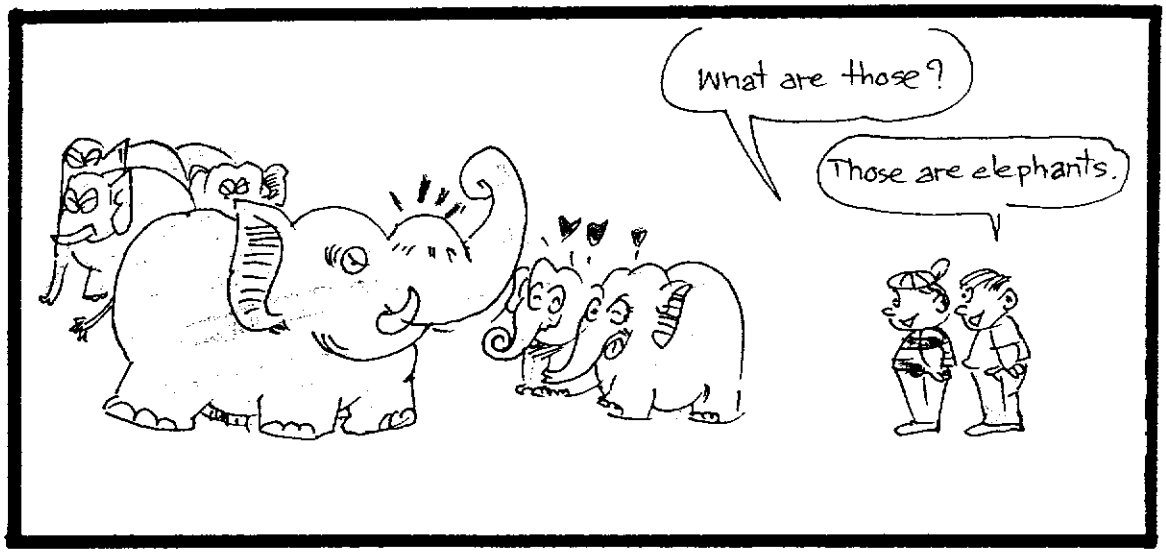
What are those?
Those are elephants.

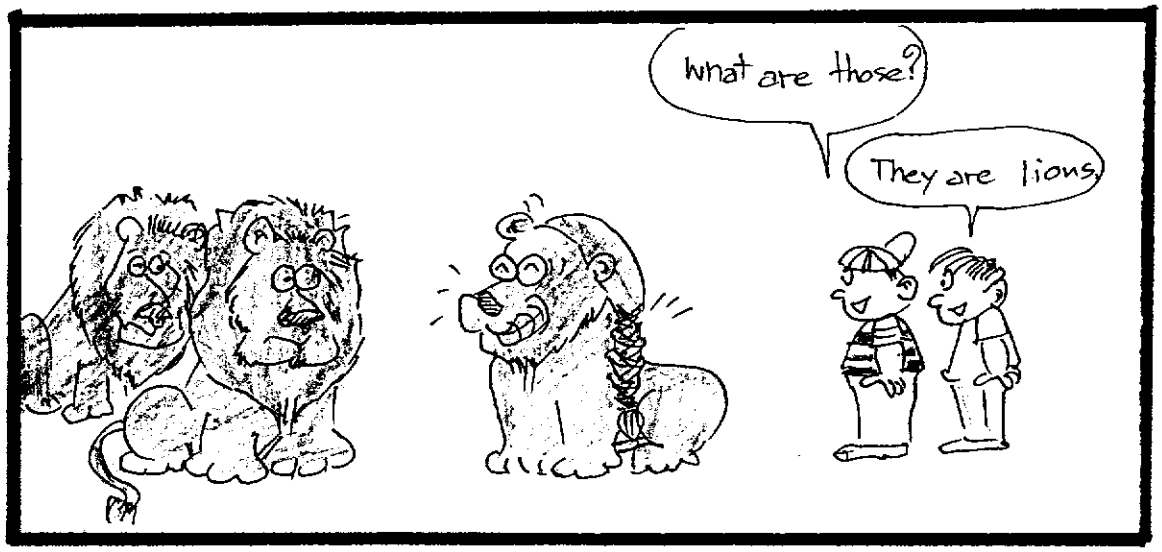
What are those?
They are lions.

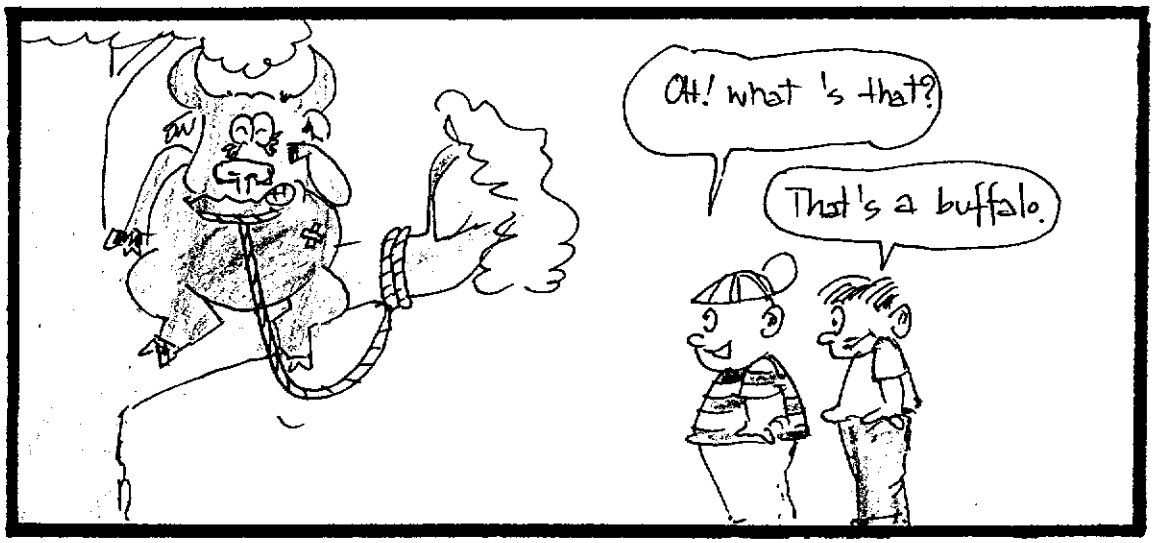
Oh! what 's that?
That 's a buffalo.

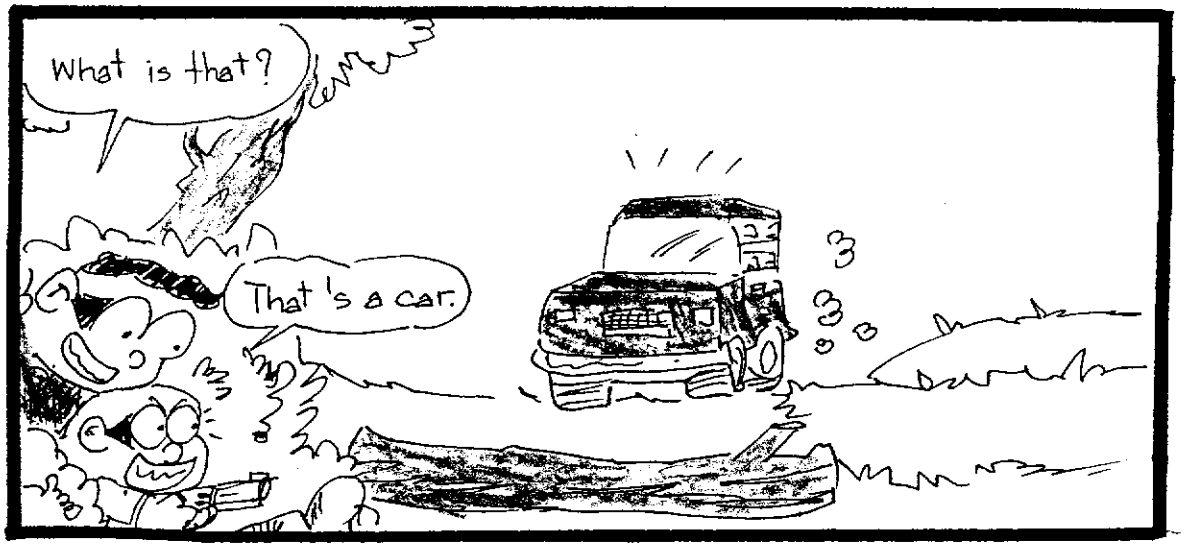
What is that?
That 's a car.

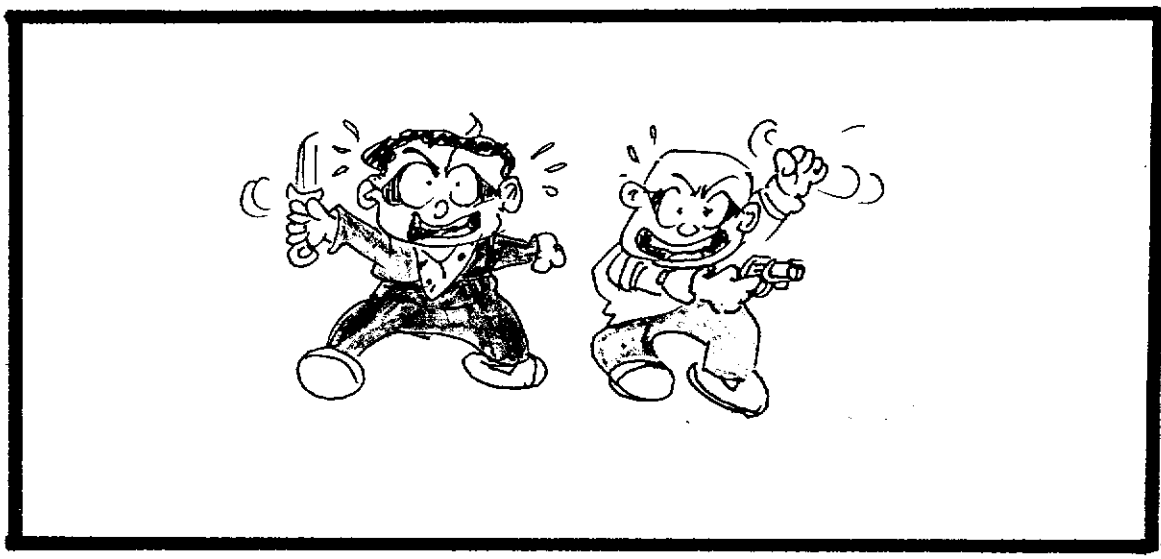

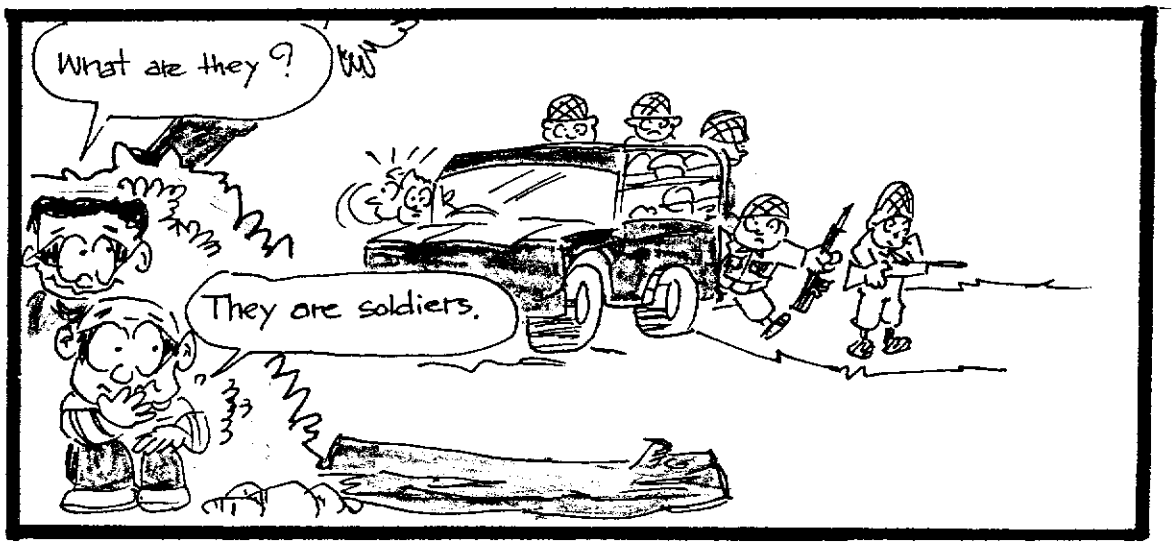
What are they?
They are soldiers.

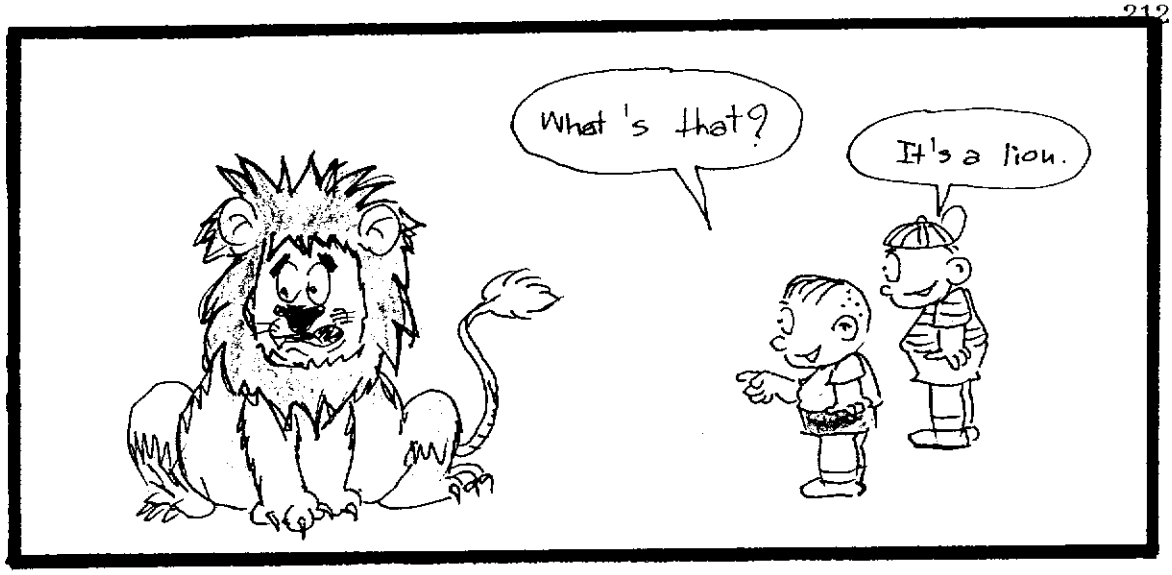
What 's that?
It's a lion.

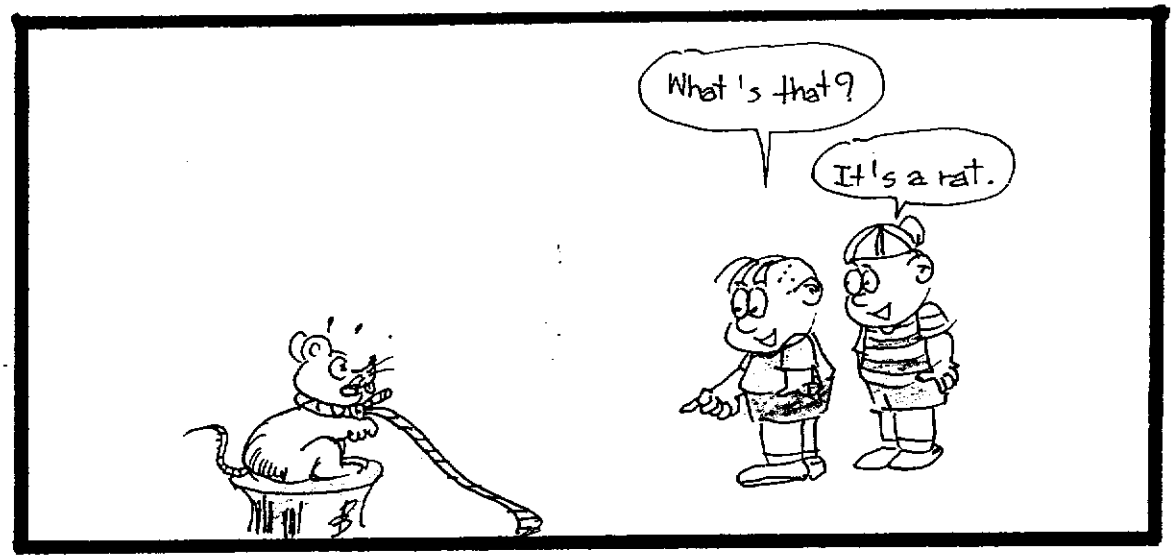
What 's that?
It's a rat.

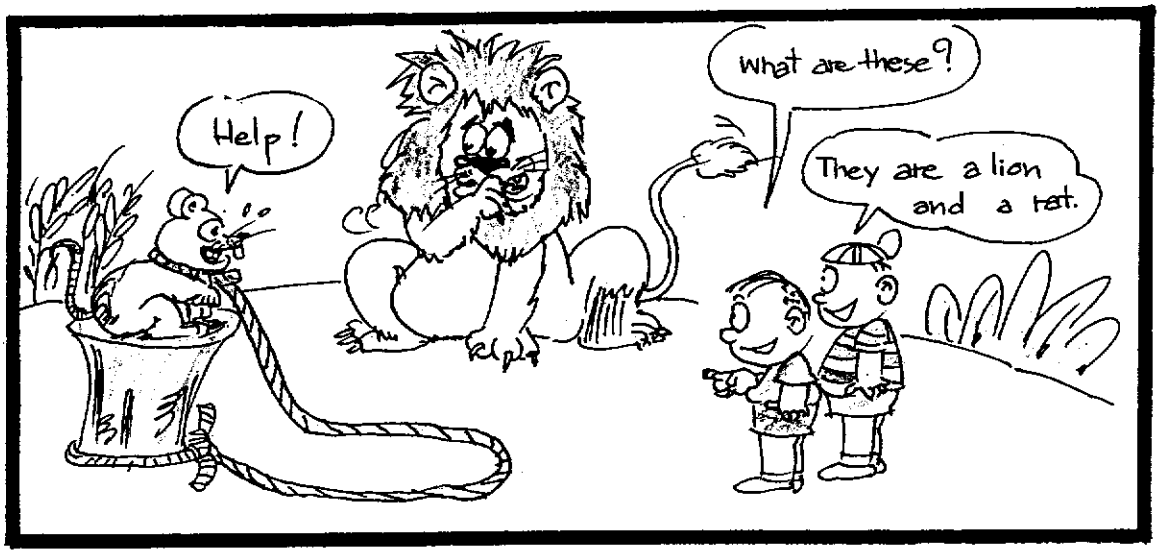
Help!
What are these?
They are a lion and a rat.

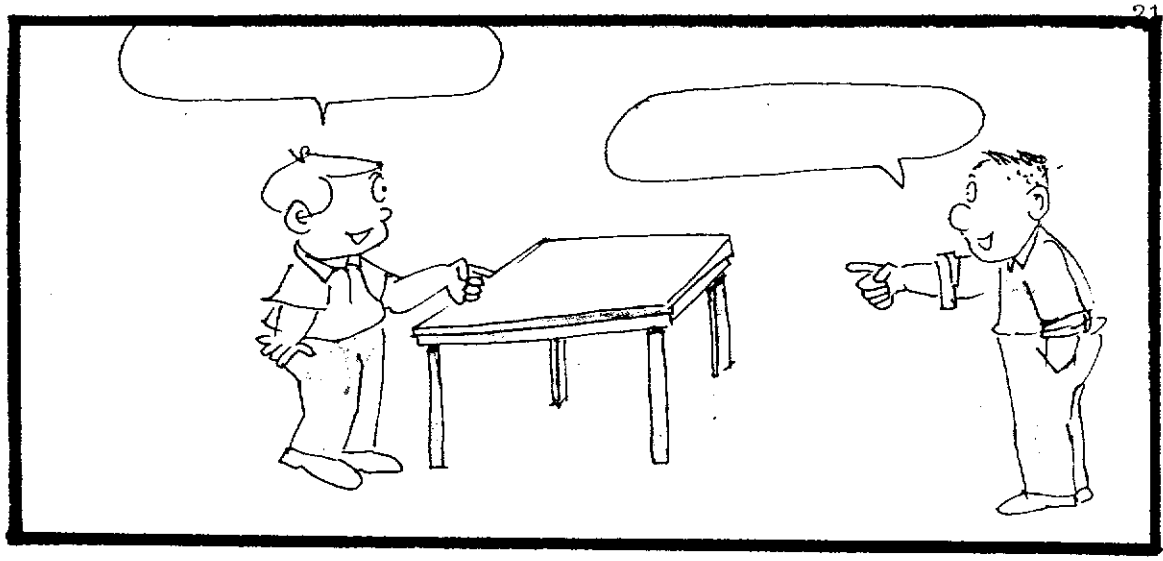

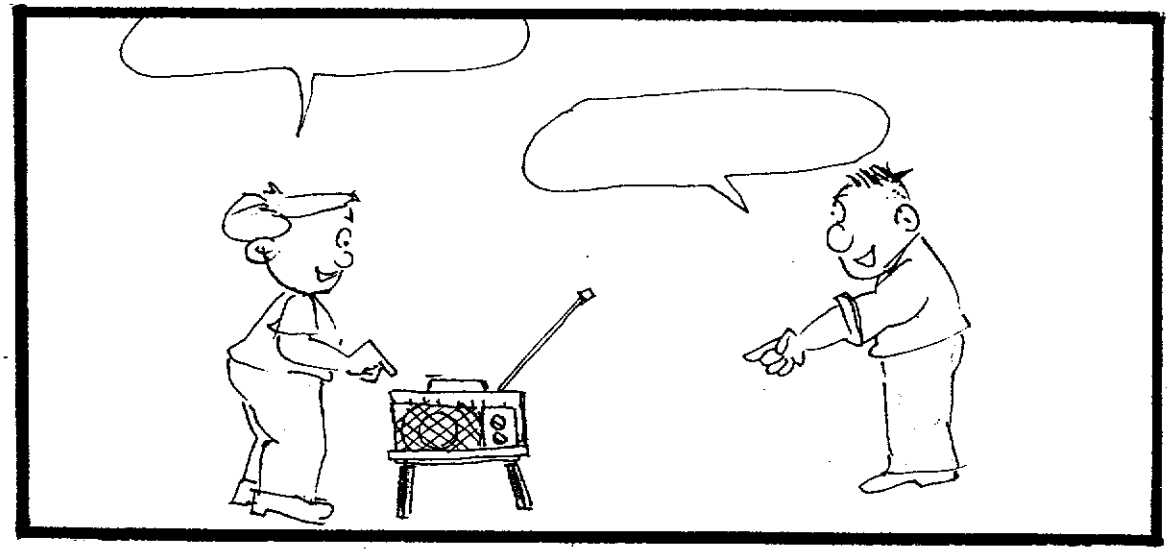

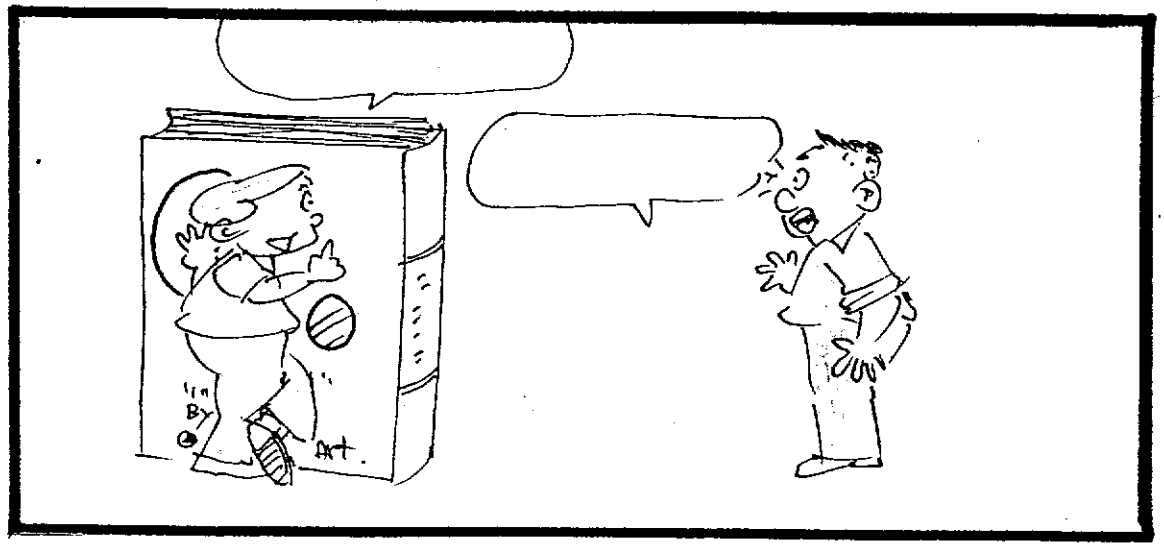
Art.

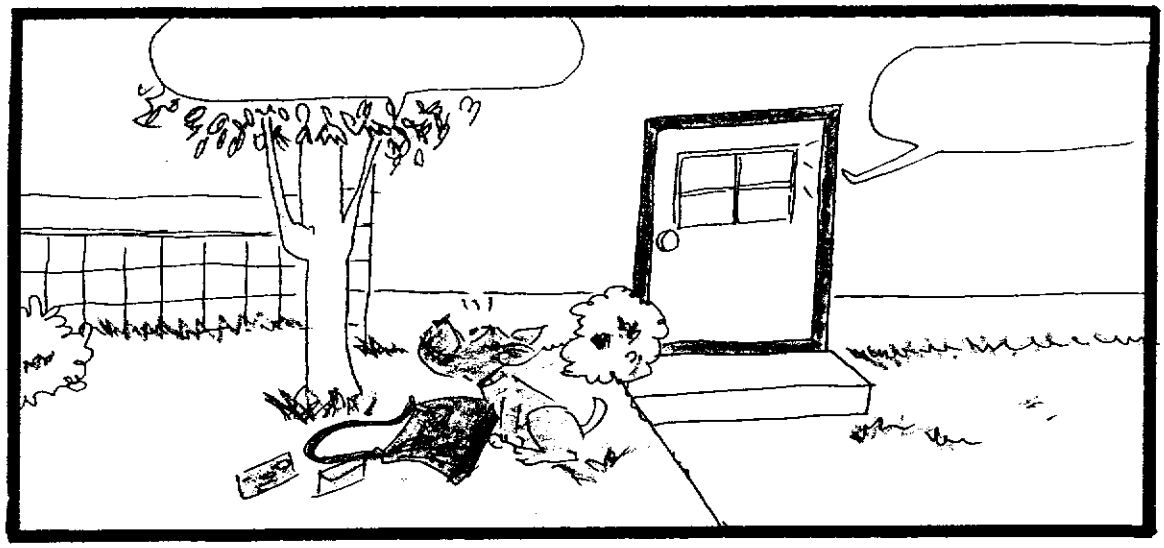

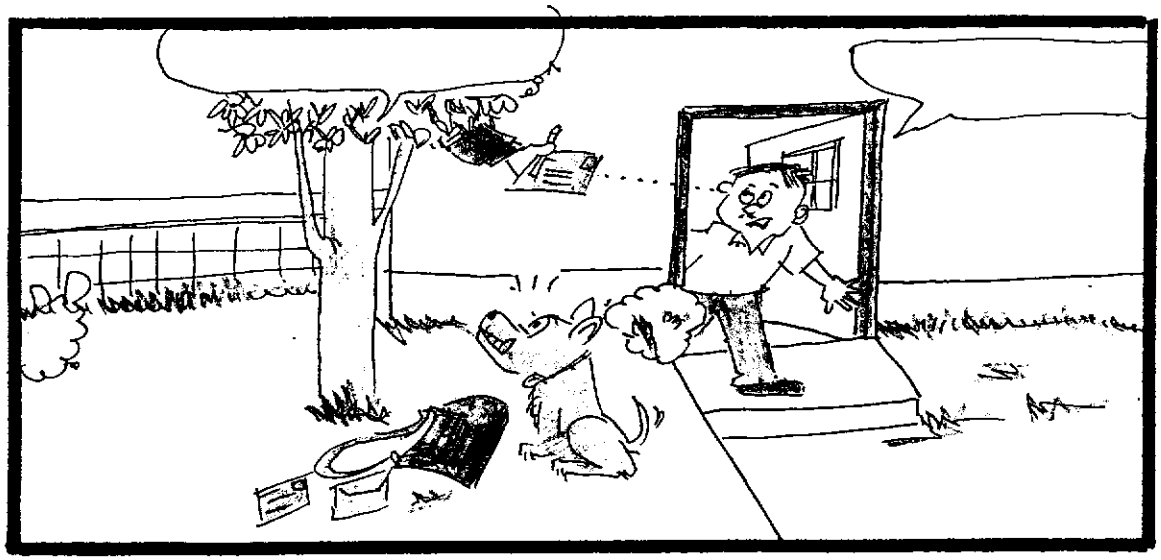

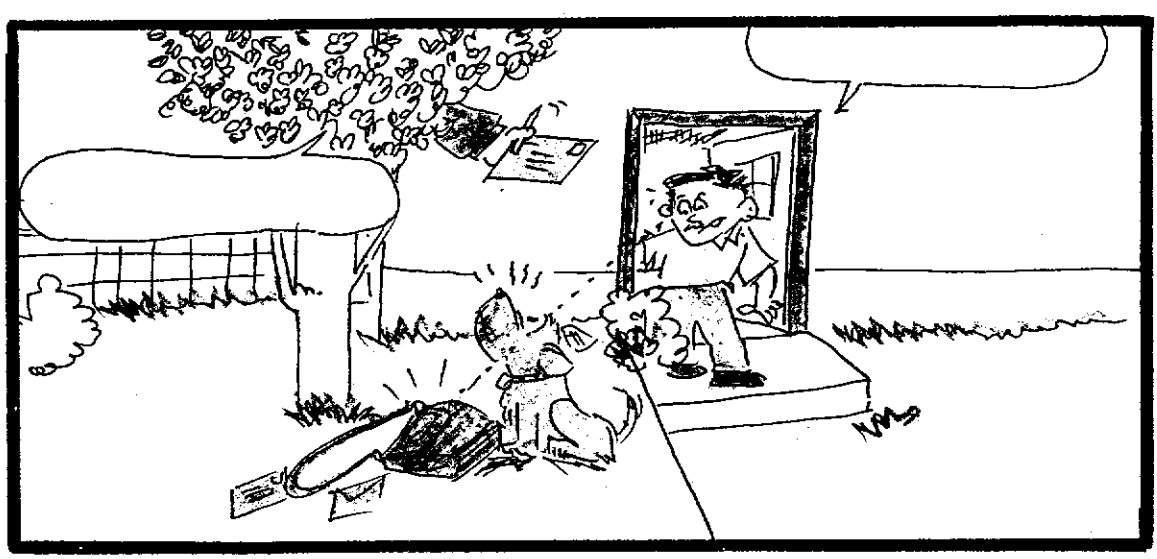

IDENTIFYING PEOPLE'S NAMES AND OCCUPATIONS

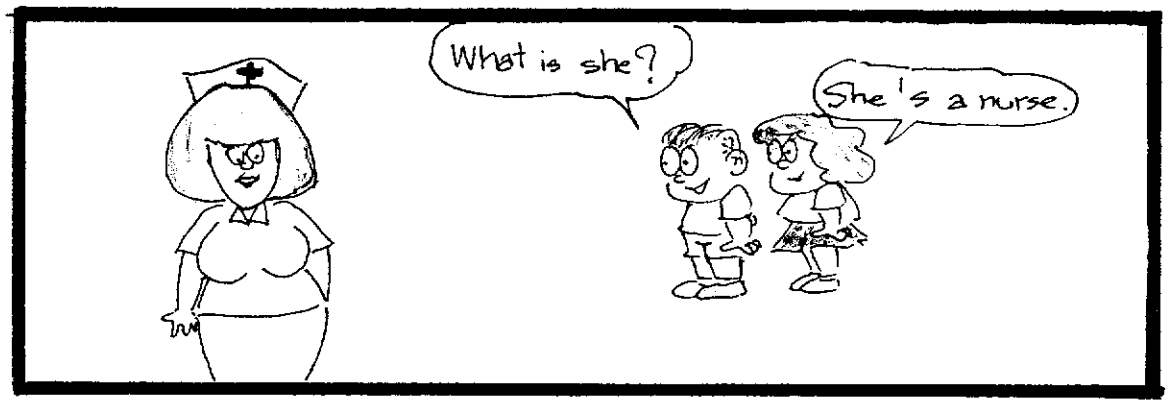
What is she?
She's a nurse.

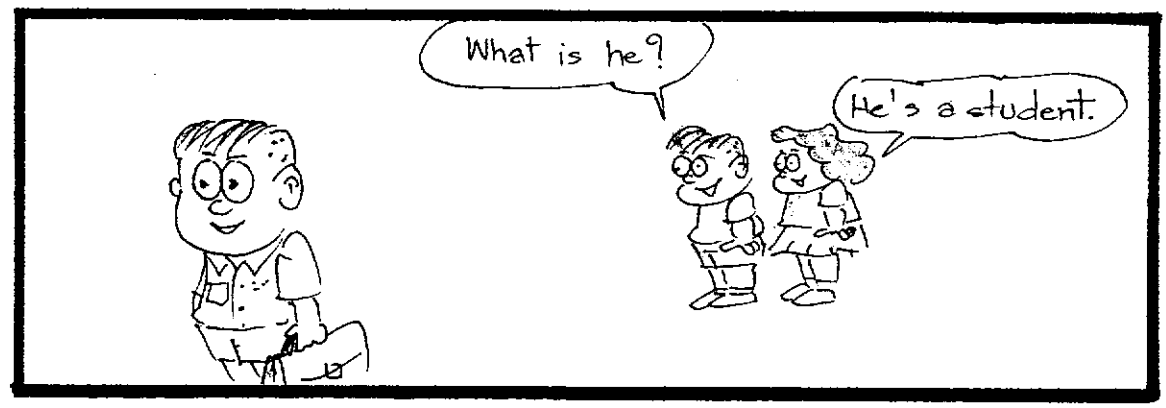
What is he?
He's a student.

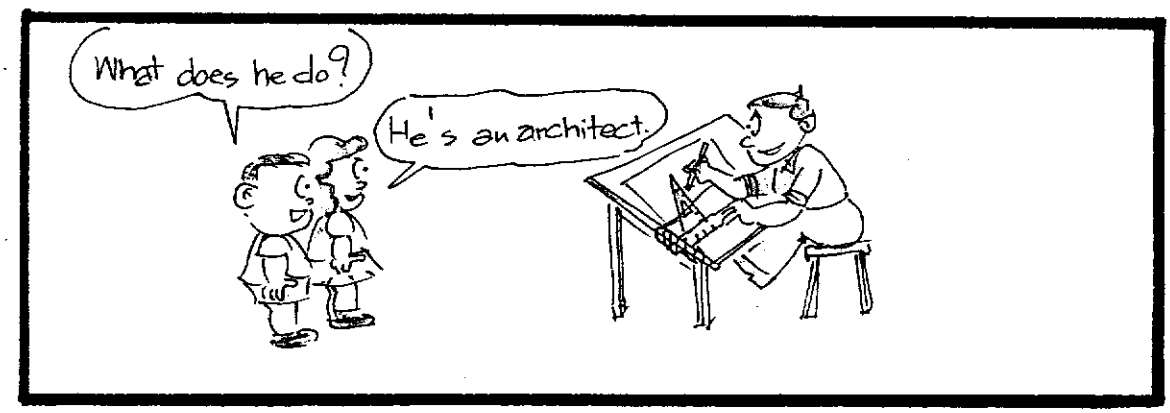
What does he do?
He's an architect.

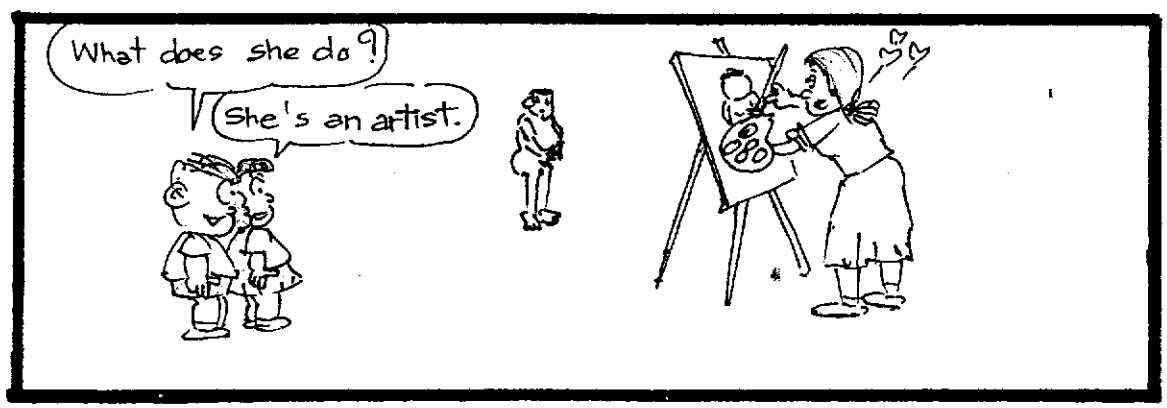
What does she do?
She's an artist.

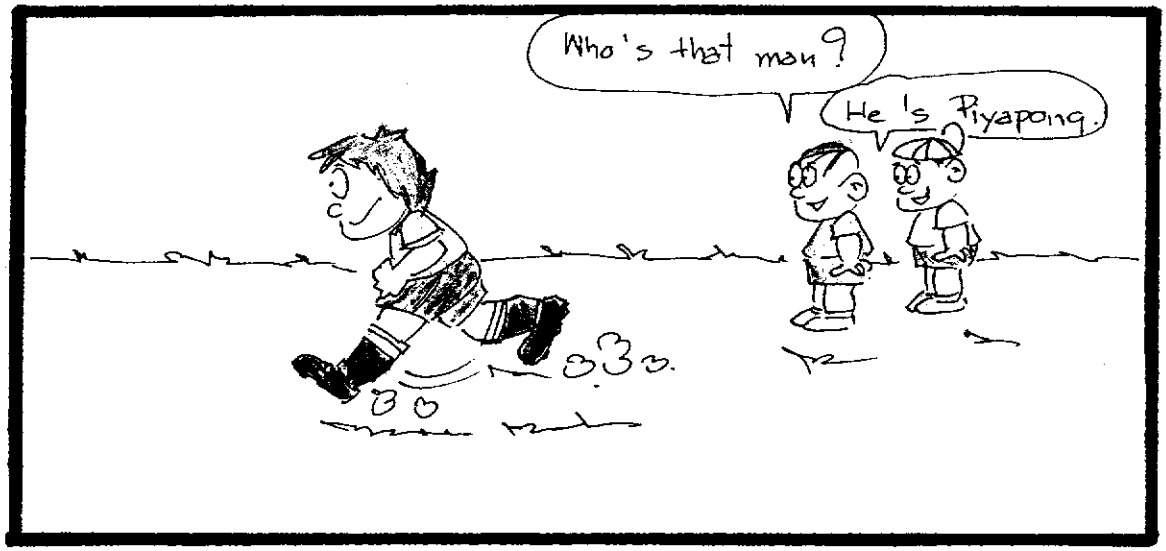
Who's that man?
He's Piyapong.

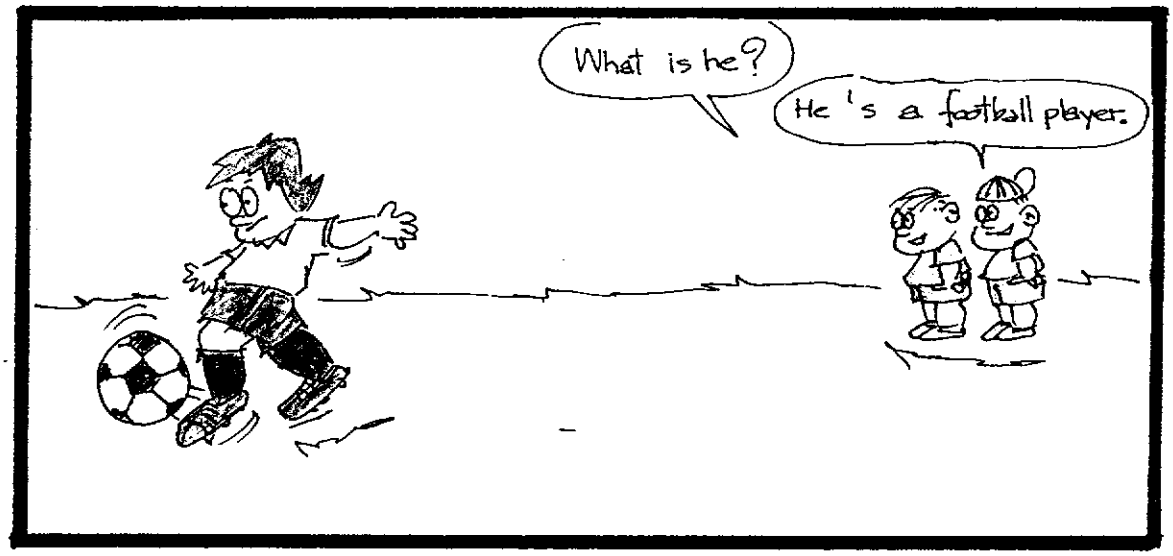
What is he?
He's a football player.

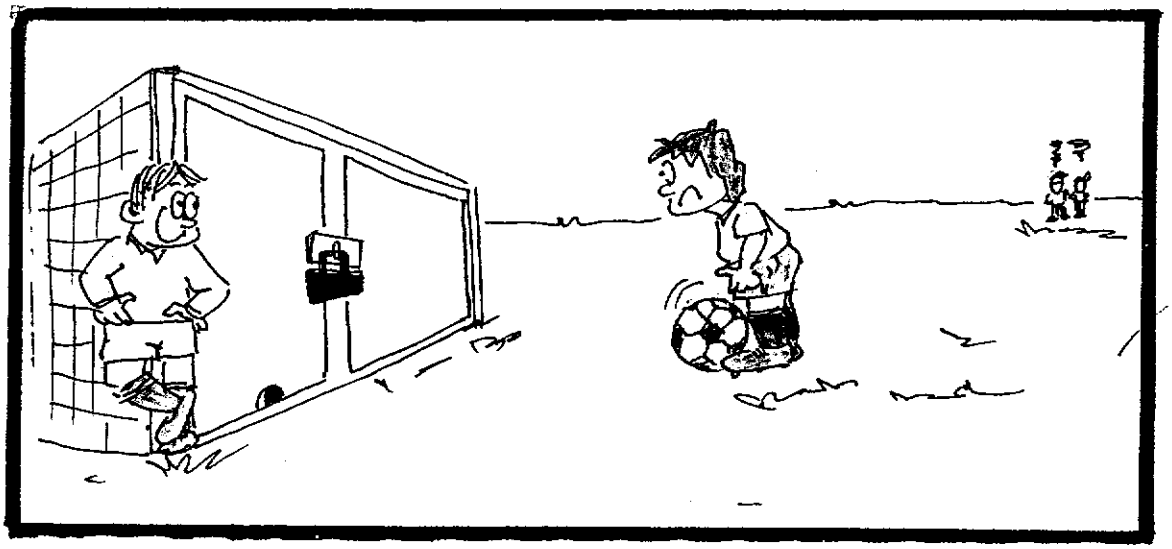

Who is that man?
He's Chalong.

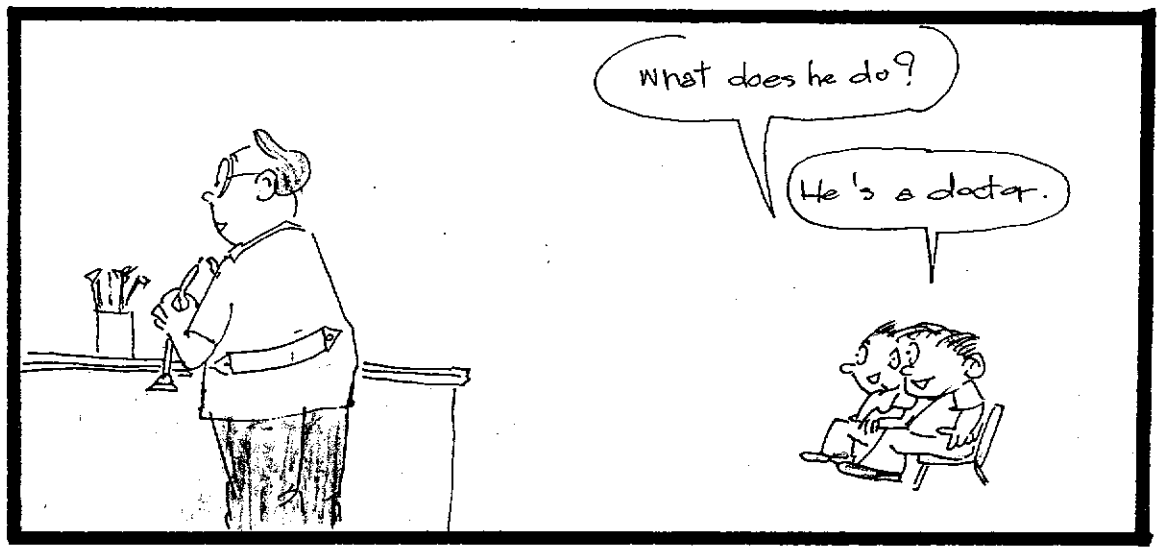
What does he do?
He's a doctor.

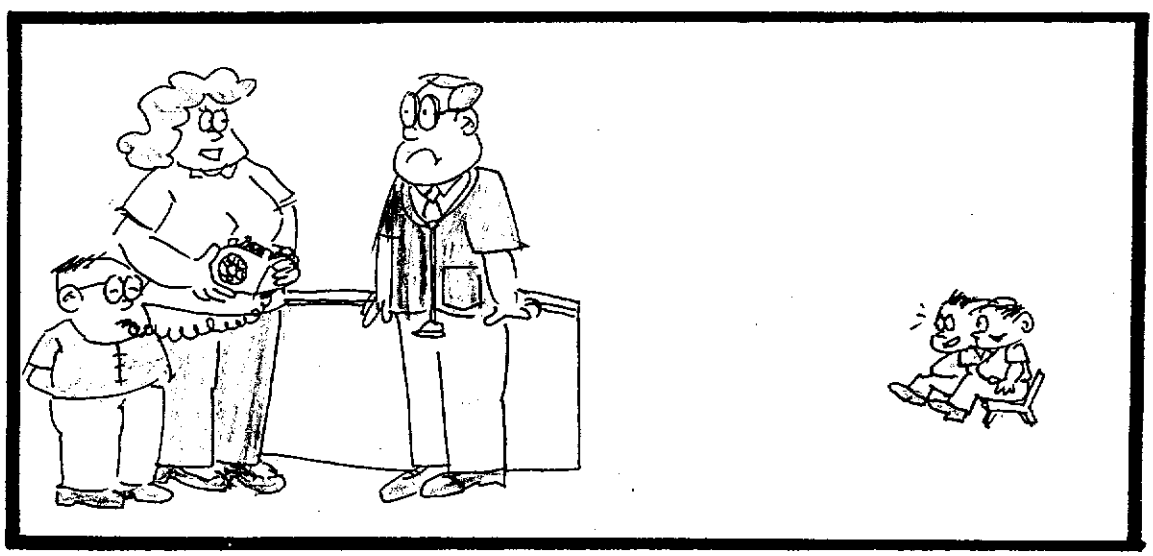

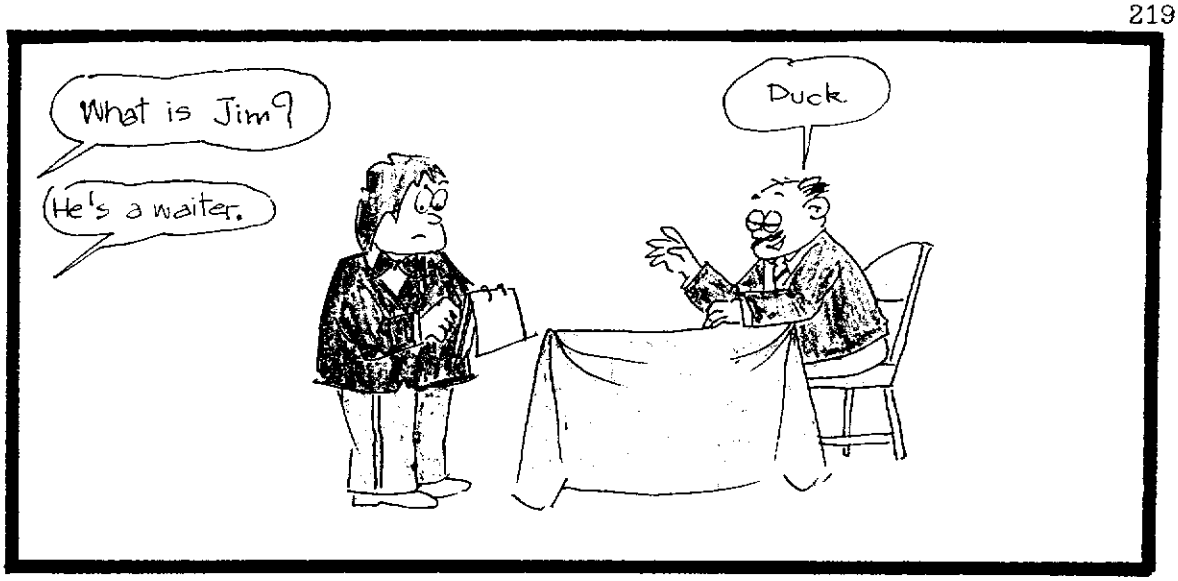
What is Jim?
He's a waiter.
Duck.

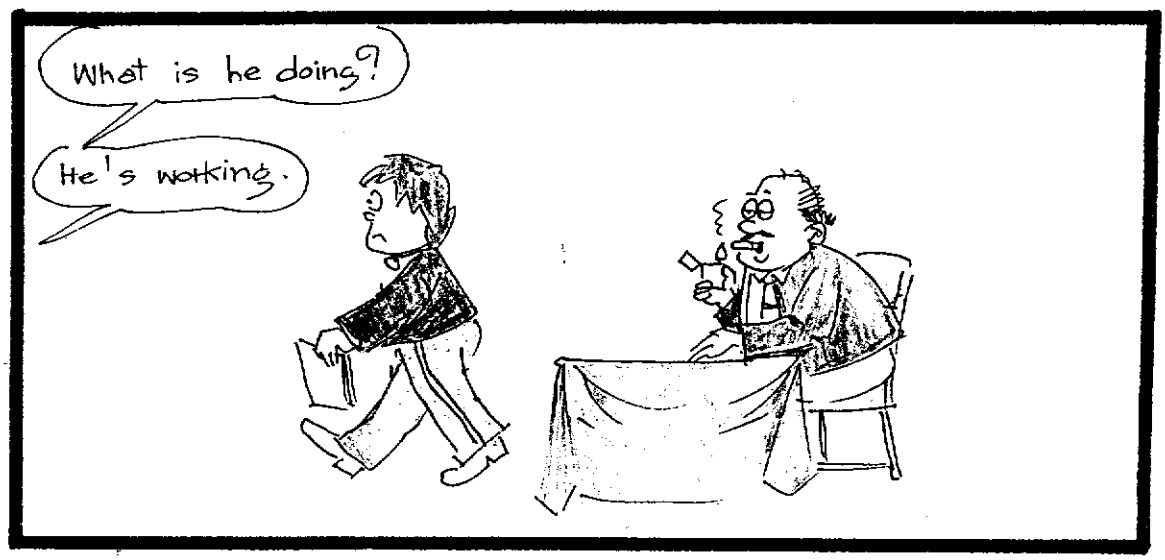
What is he doing?
He's working.

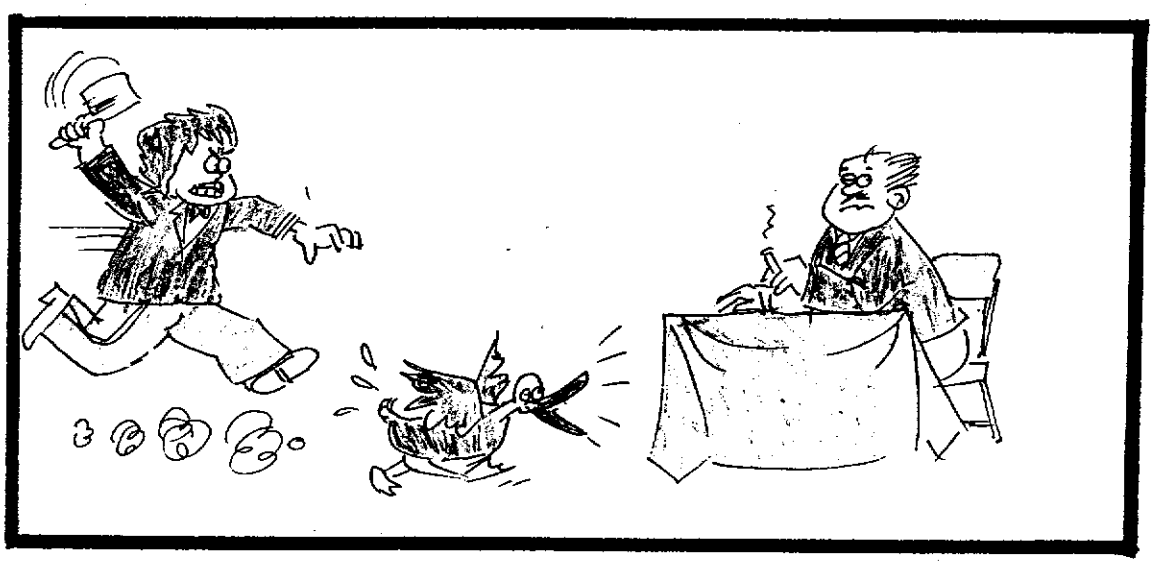

What does your mother do?
She's a housewife.

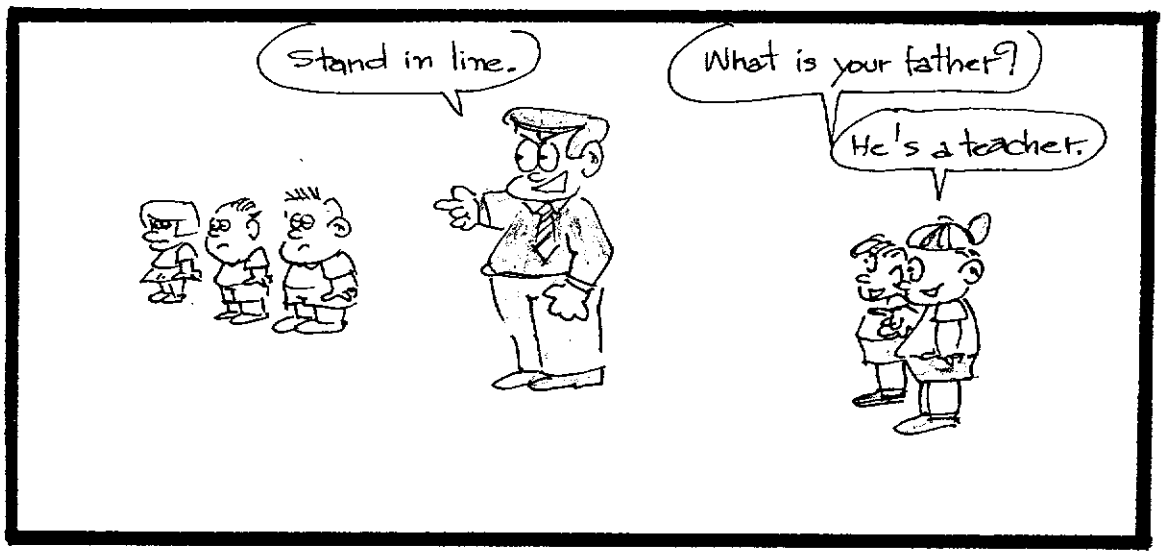
Stand in line.
What is your father?
He's a teacher.

Don't be late again.

What does your husband do?
He stays at home and takes care of our kids.

What does your husband do?
He's a cartoonist.
INK

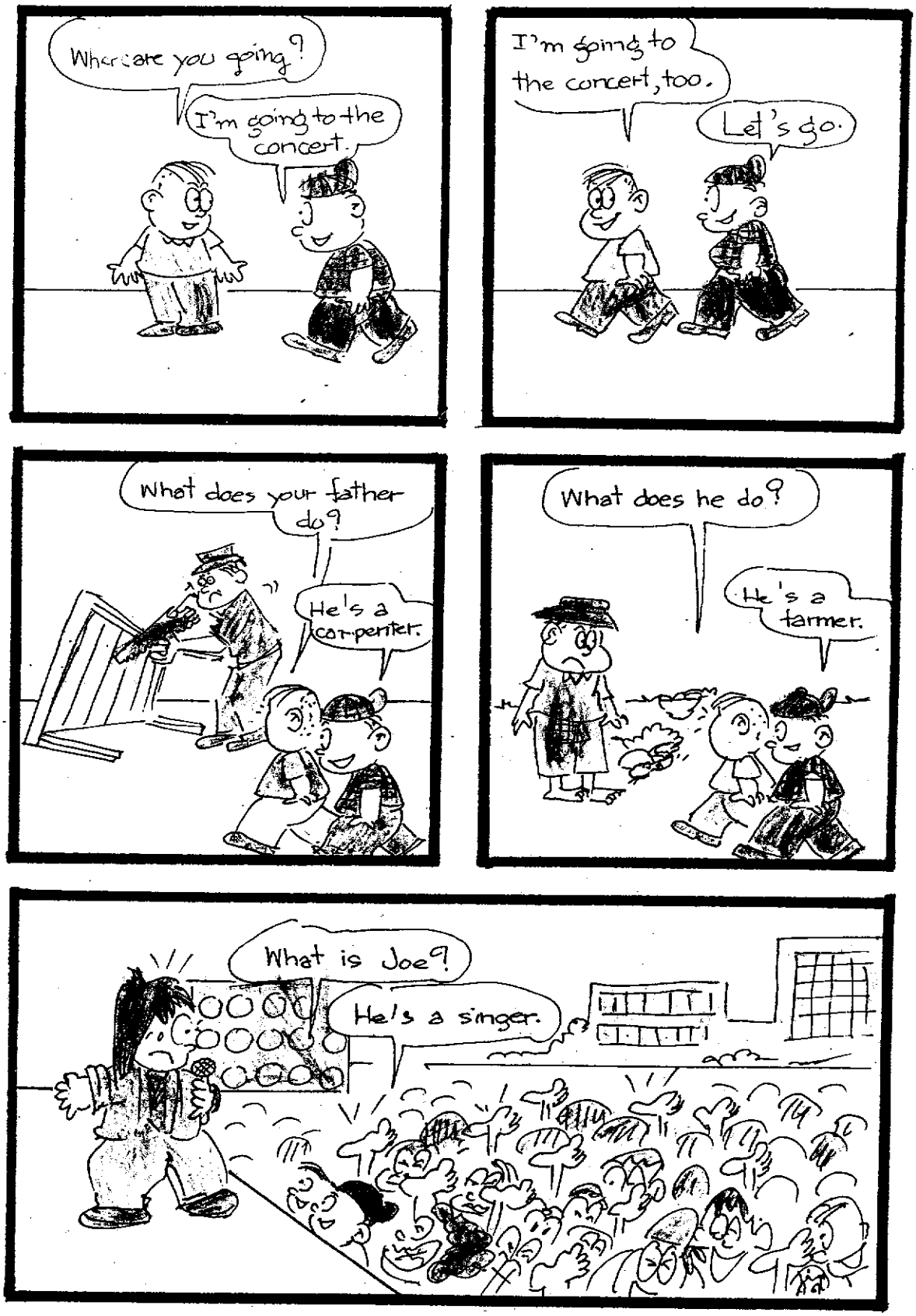
Where are you going?
I'm going to the concert.
I'm going to the concert, too.
Let's go.
What does your father do?
He's a carpenter.
What does he do?
He's a farmer.
What is Joe?
He's a singer.

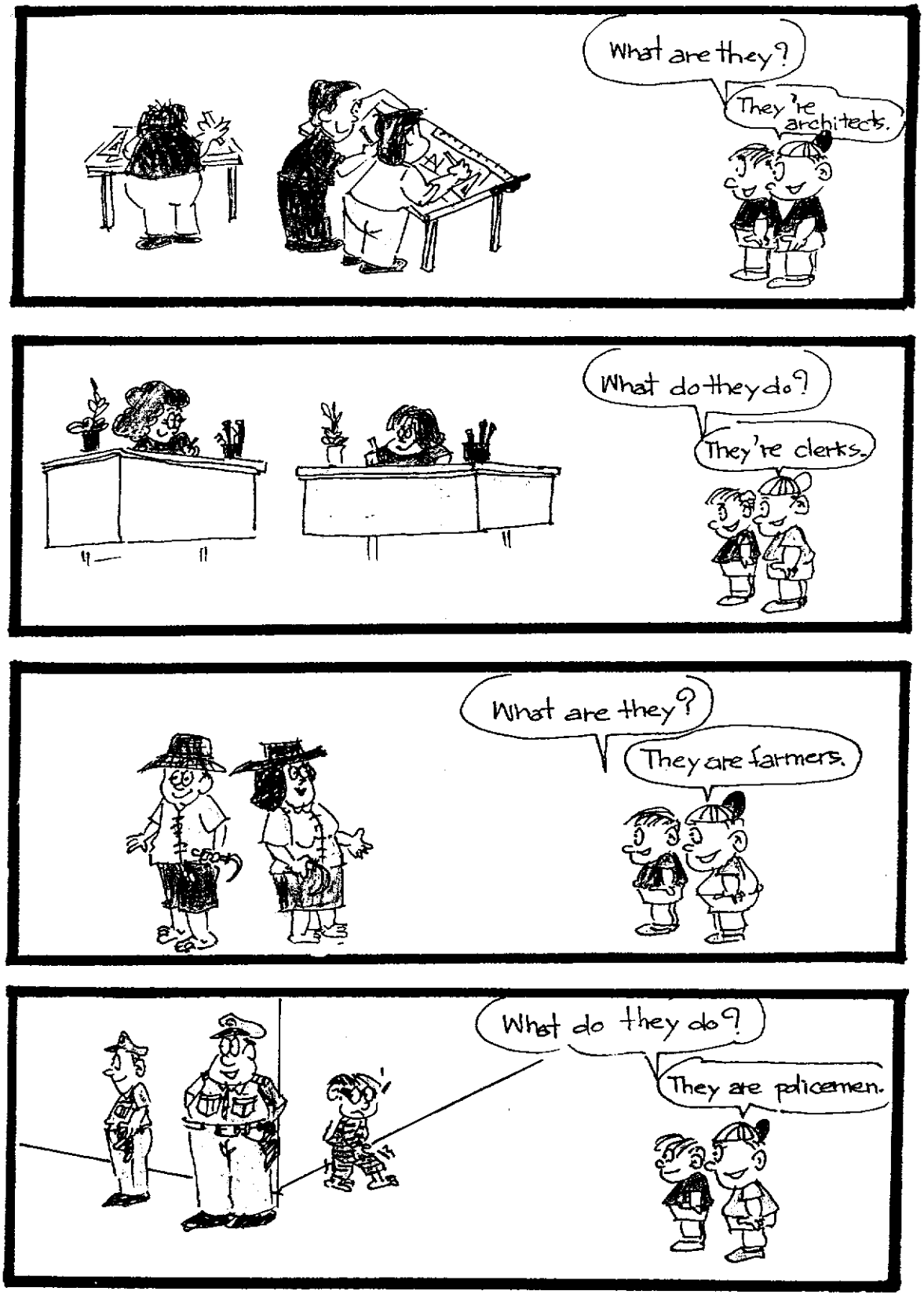
What are they?
They're architects.
What do they do?
They're clerks.
What are they?
They are farmers.
What do they do?
They are policemen.

What are they?
They are teachers.
What are they?
They're barbers.
What are they?
They're students.

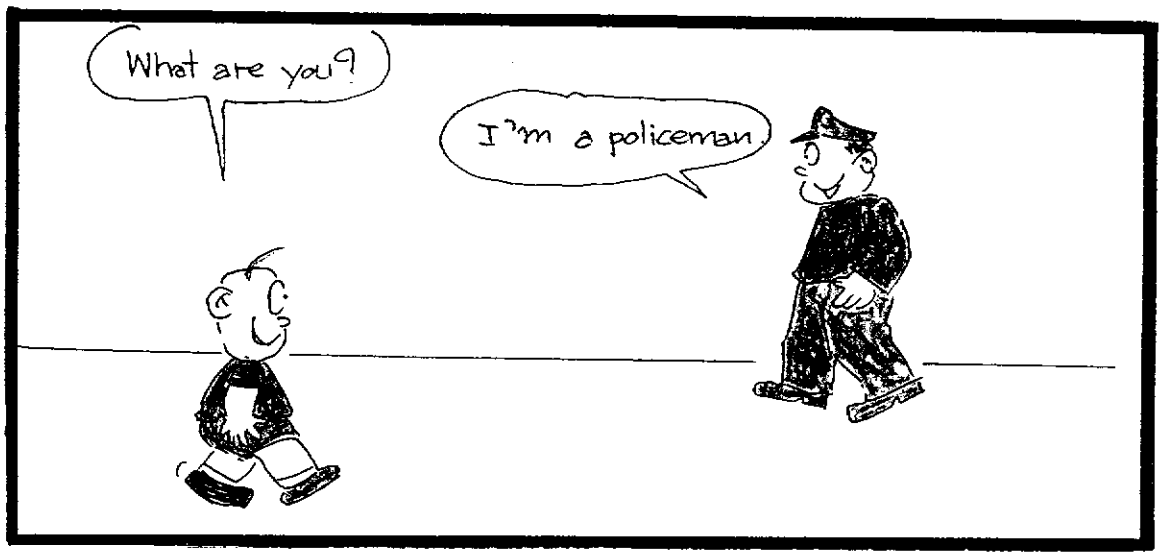
What are you?
I'm a policeman.

What do you do?
I'm an artist.

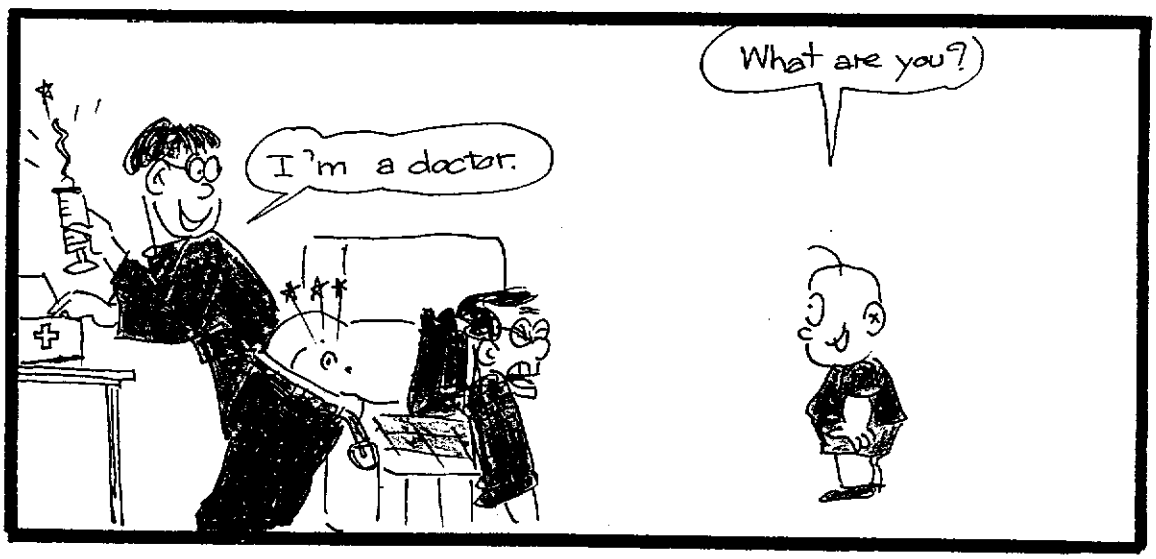
What are you?
I'm a doctor.

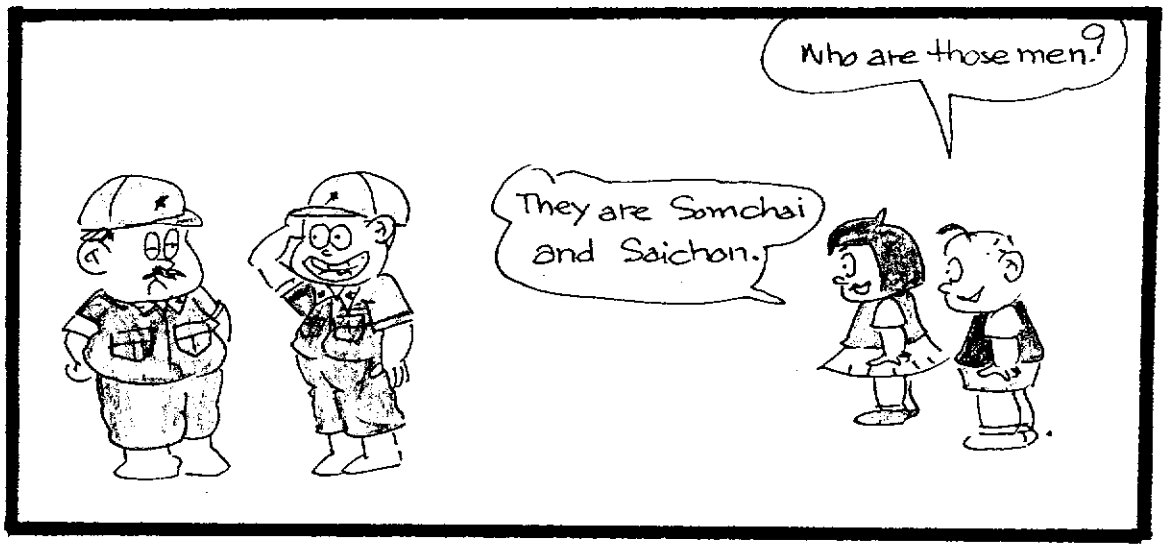
Who are those men?
They are Somchai and Saichon.

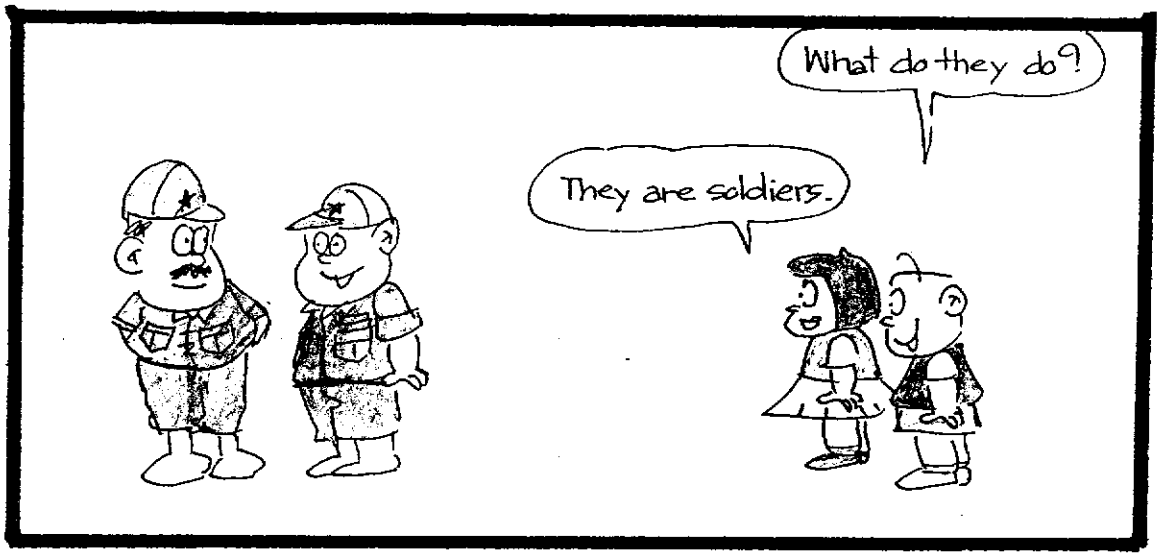
What do they do?
They are soldiers.

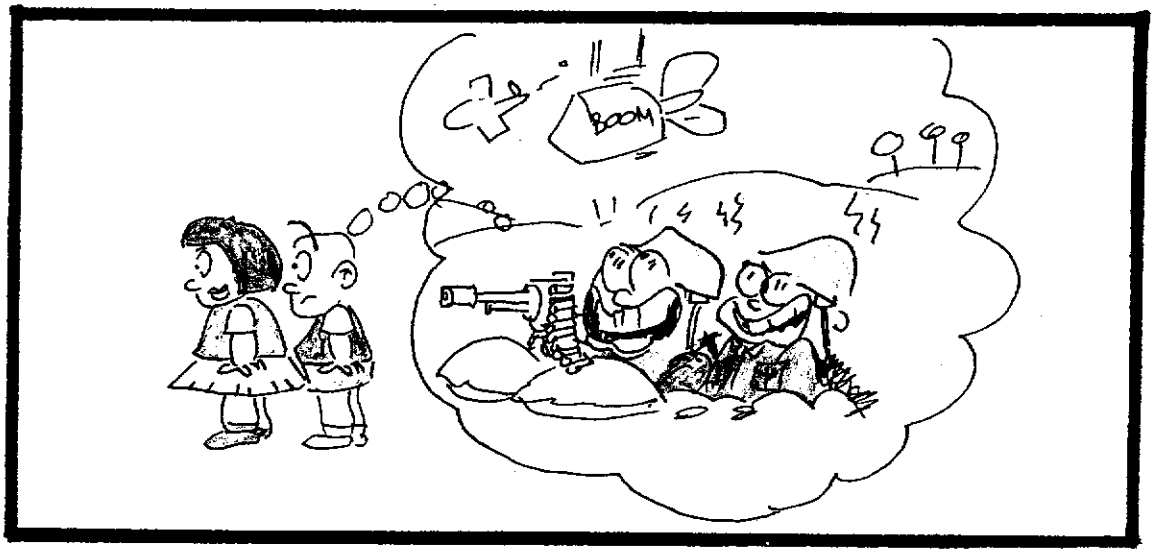
BOOM

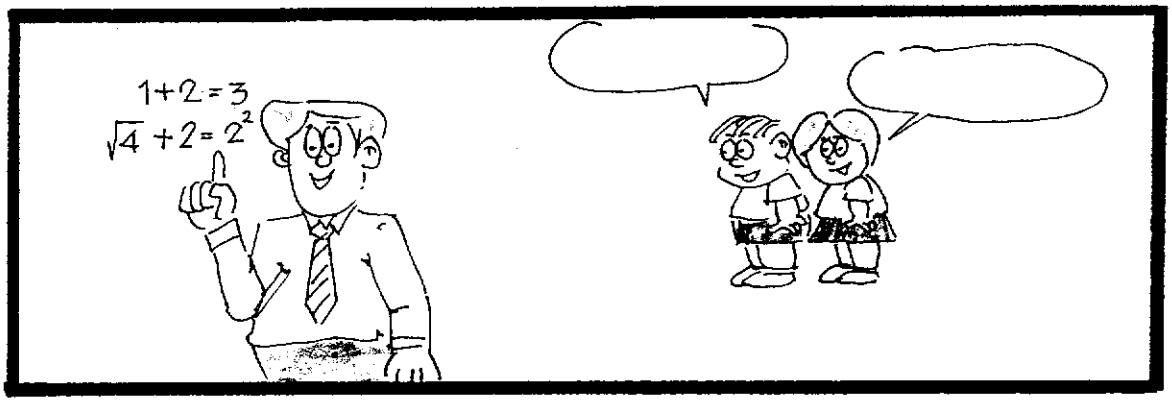
1+2=3
√4 +2= 2²

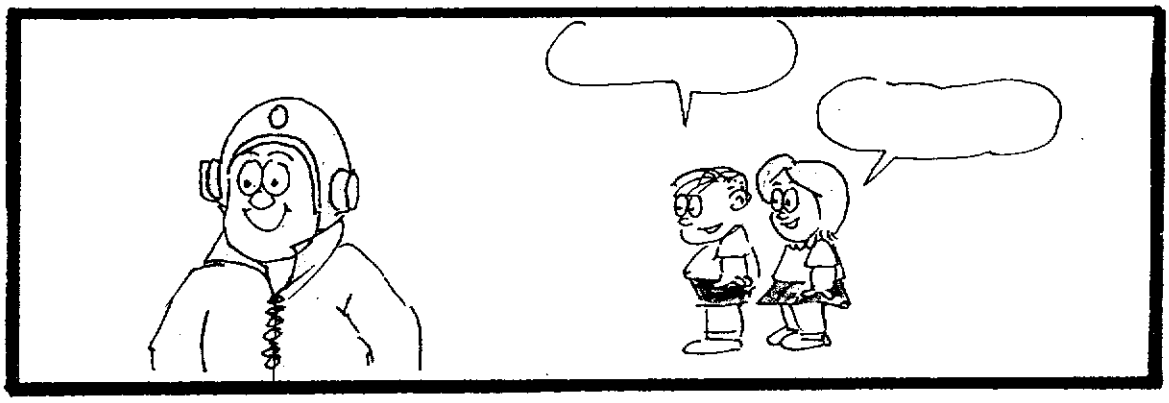

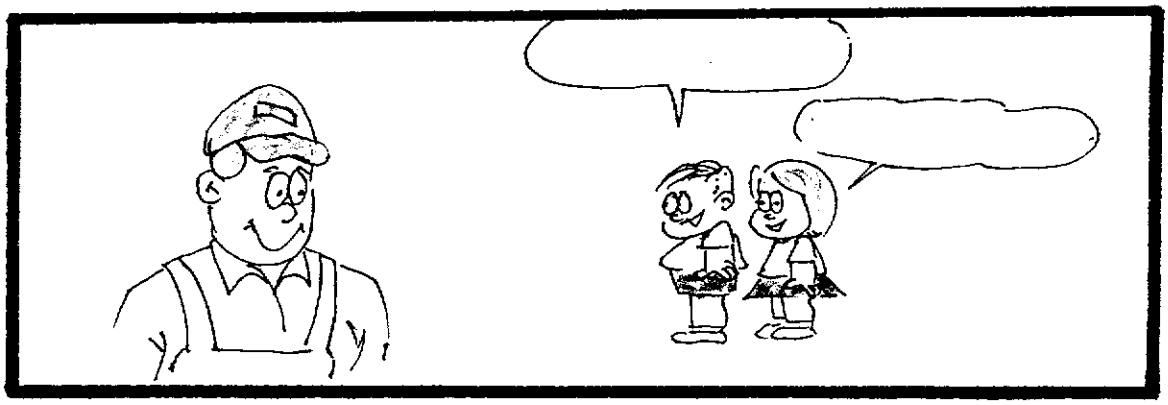

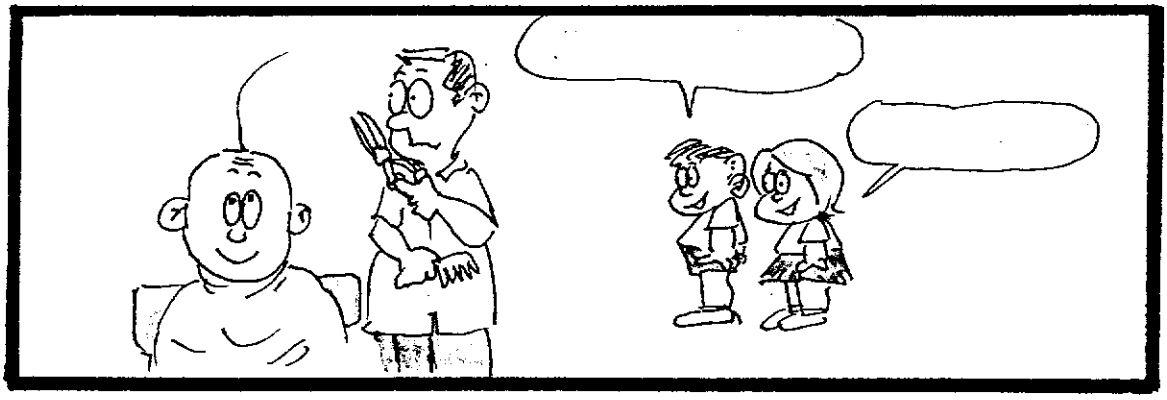

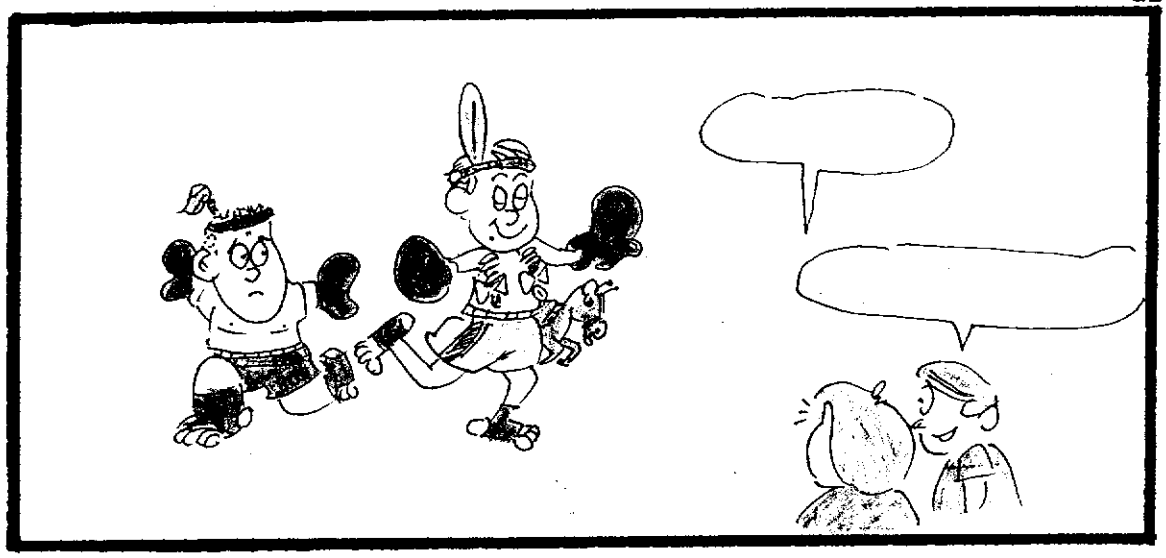

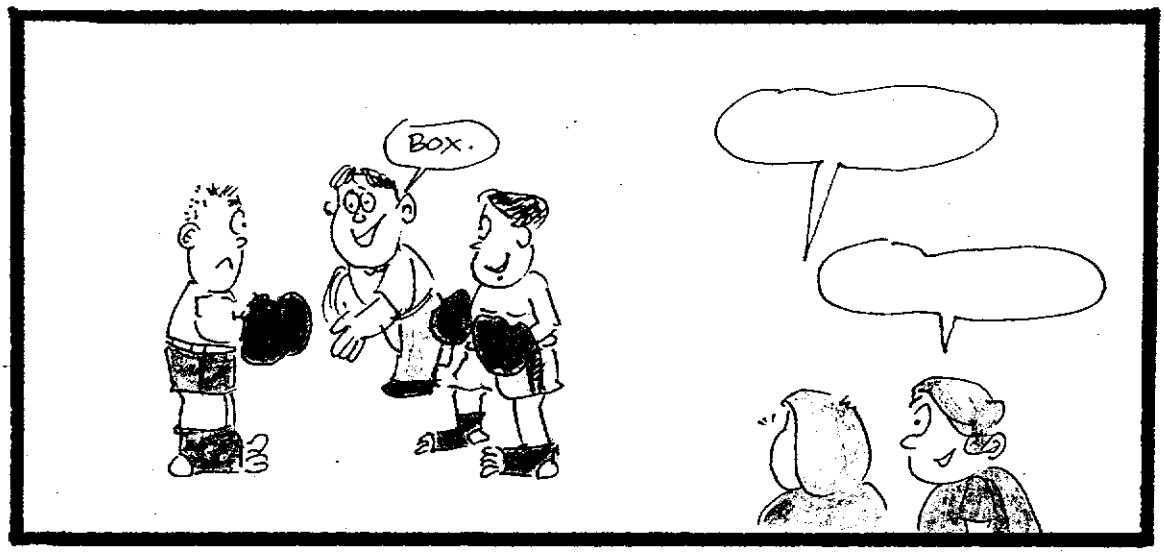
BOX.

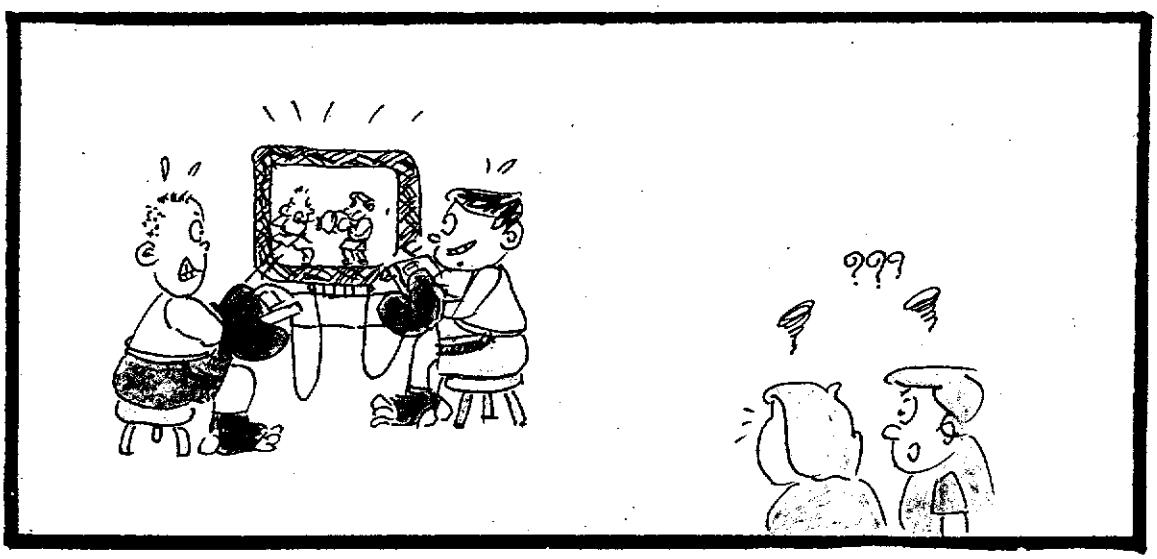
???

GIVING LOCATIONS

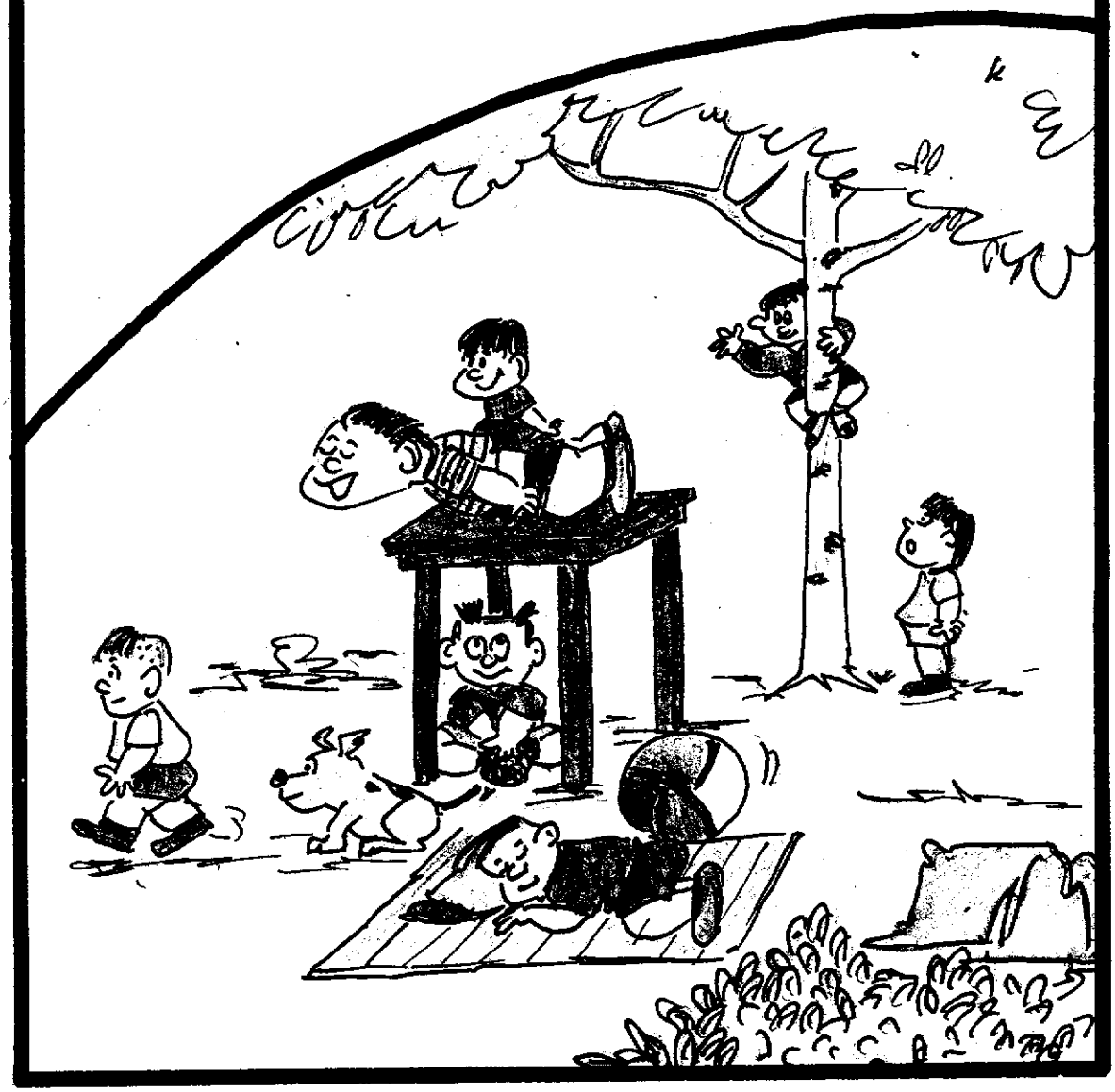

Where is Tingli?
It's behind Kapi.

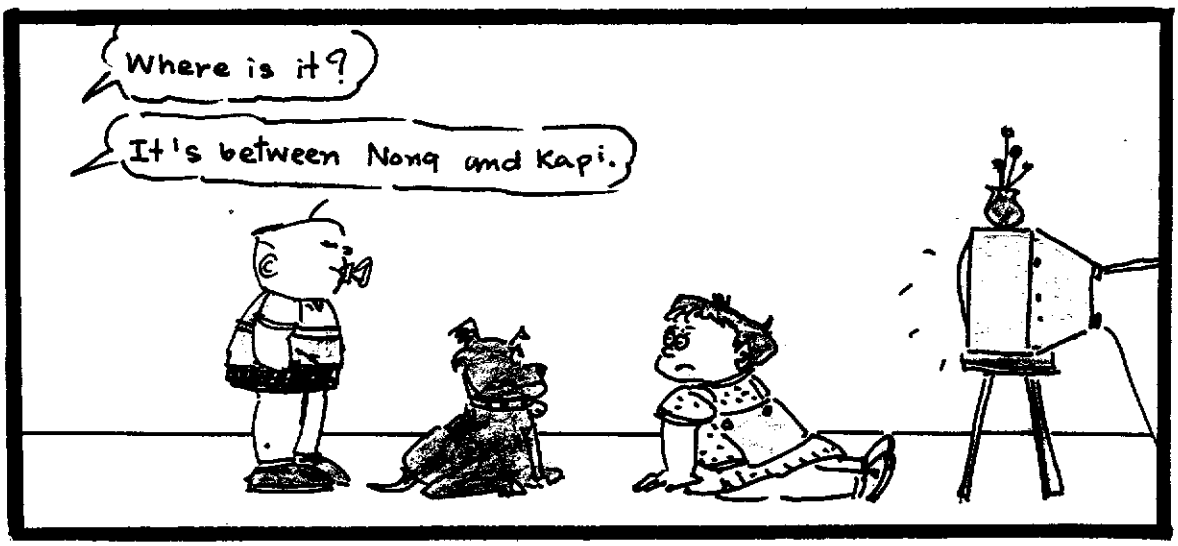
Where is it?
It's between Nong and Kapi.

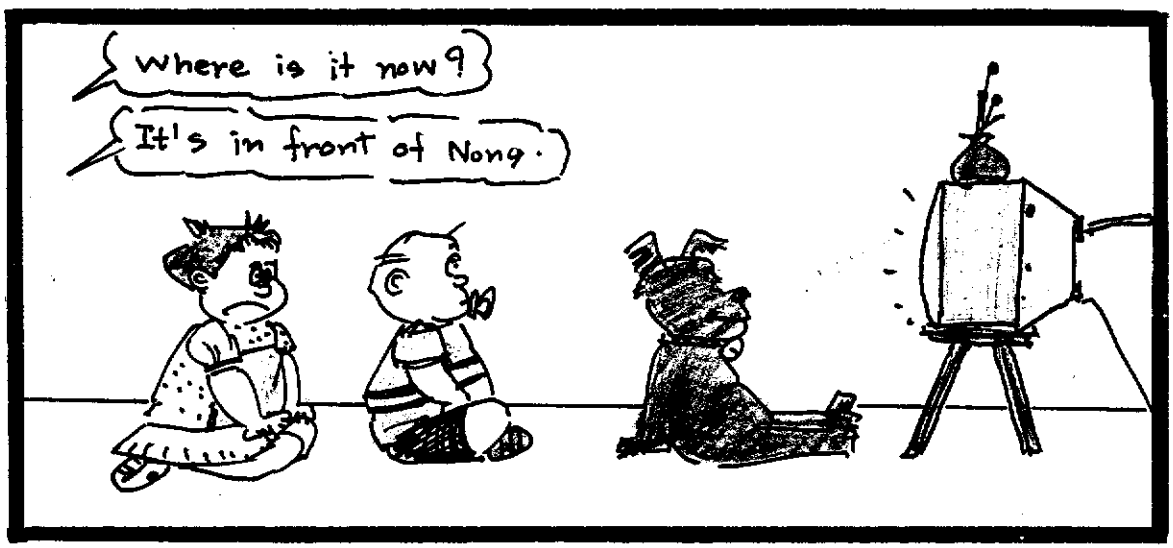
Where is it now?
It's in front of Nong.

Nancy, where are you going?
I'm going to my house.
what are you going to do?
I'm going to take a bath.
Nancy, where are you?
I'm in the bathroom.
BATHROOM

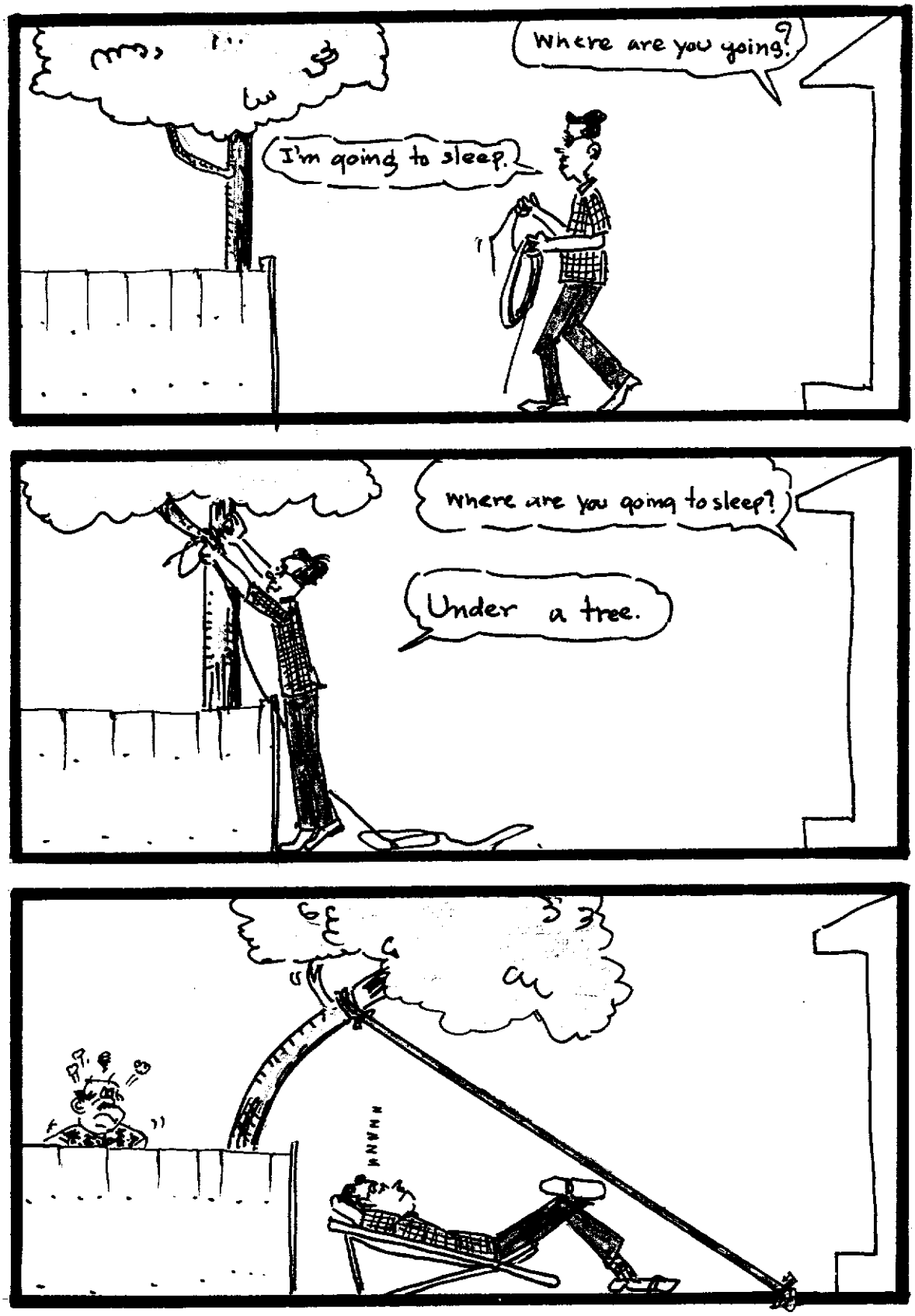
Where are you going?
I'm going to sleep.
Where are you going to sleep?
Under a tree.
HNHNH

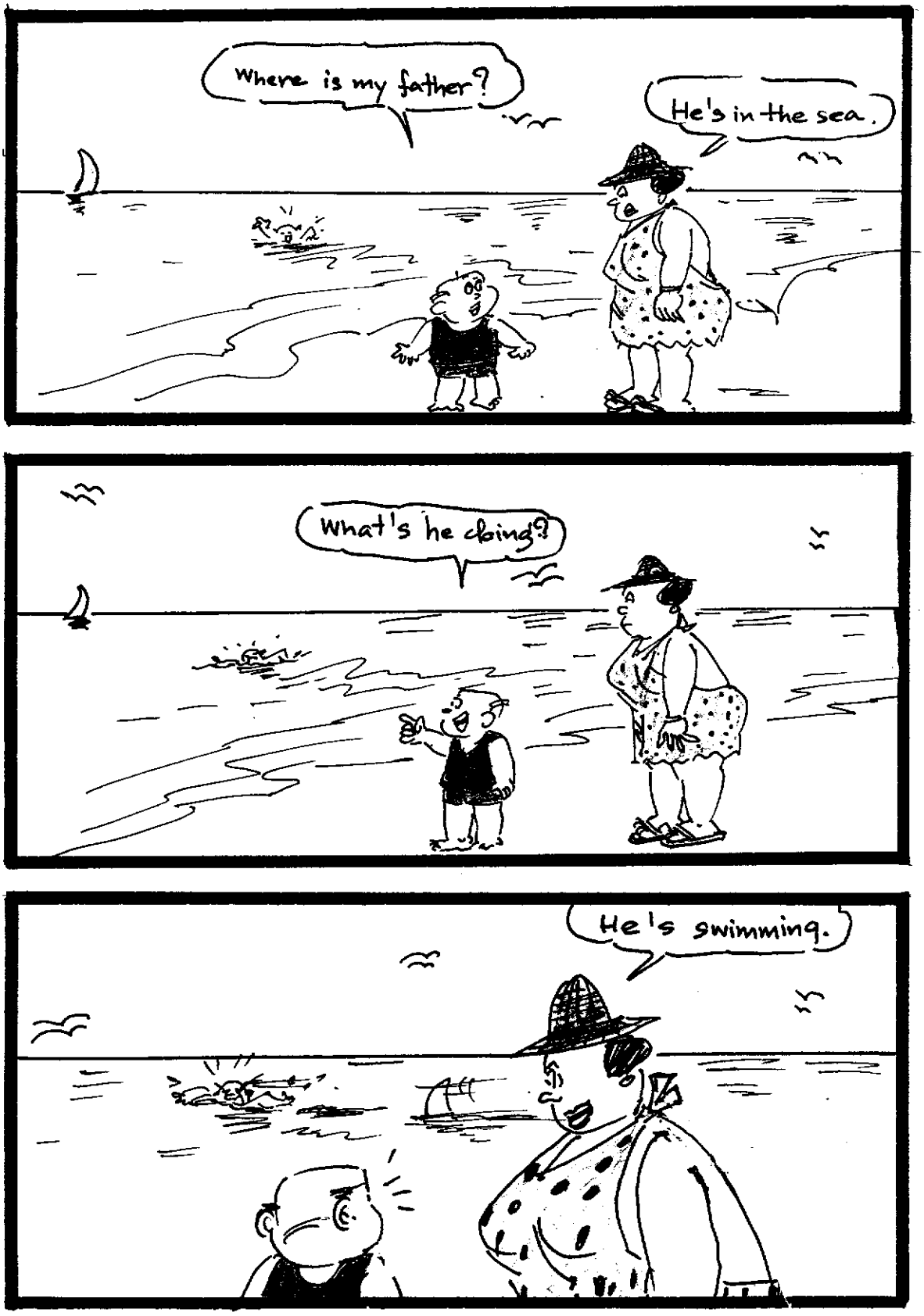
Where is my father?
He's in the sea.
What's he doing?
He's swimming.

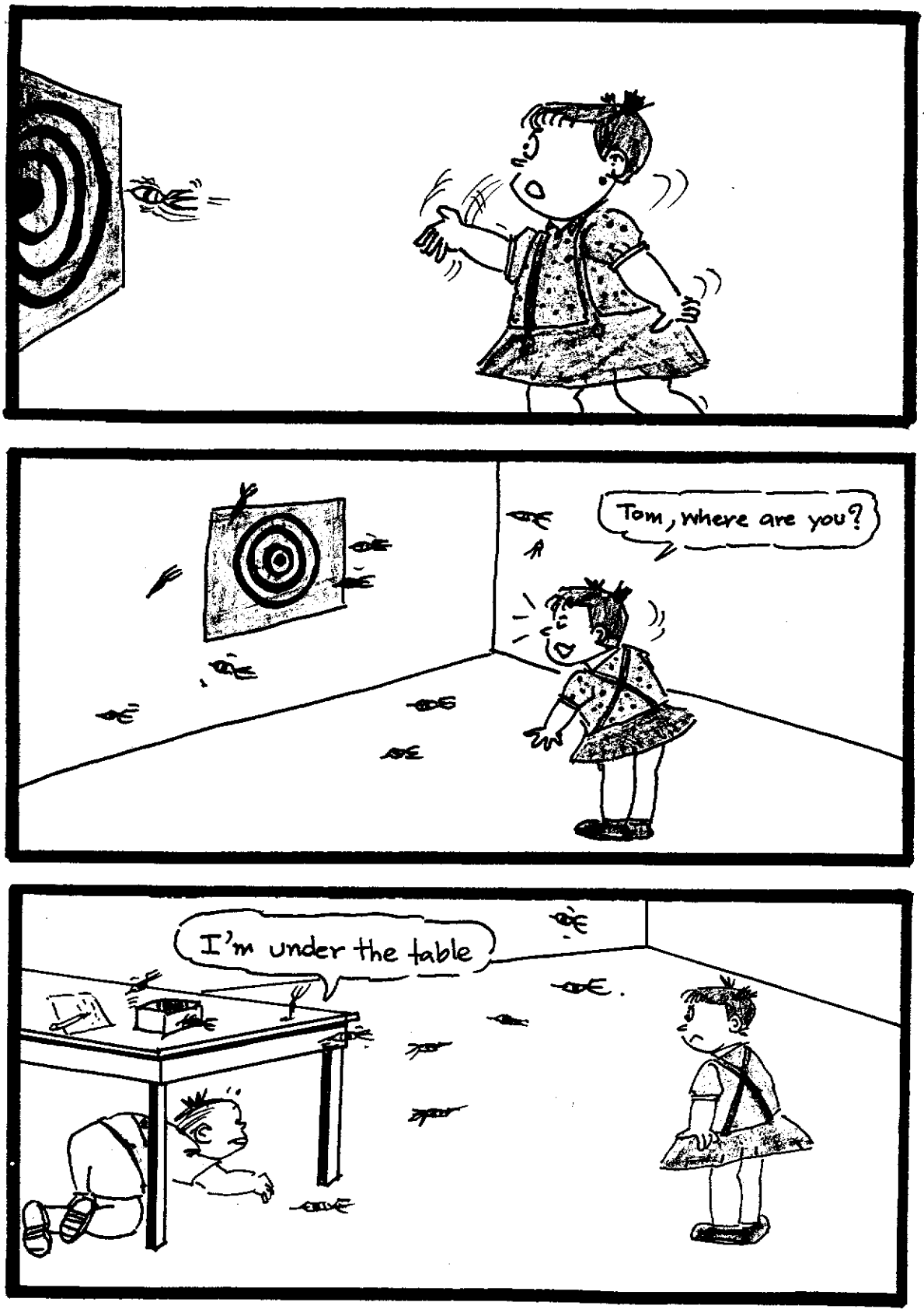
Tom, where are you?
I'm under the table

Where's my apple?

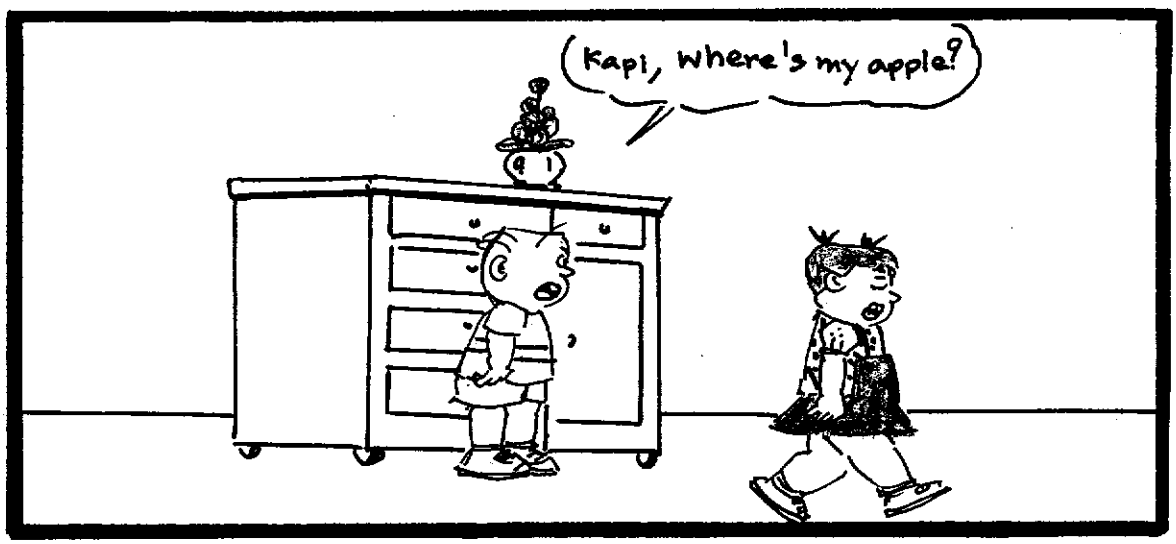
Kapi, where's my apple?

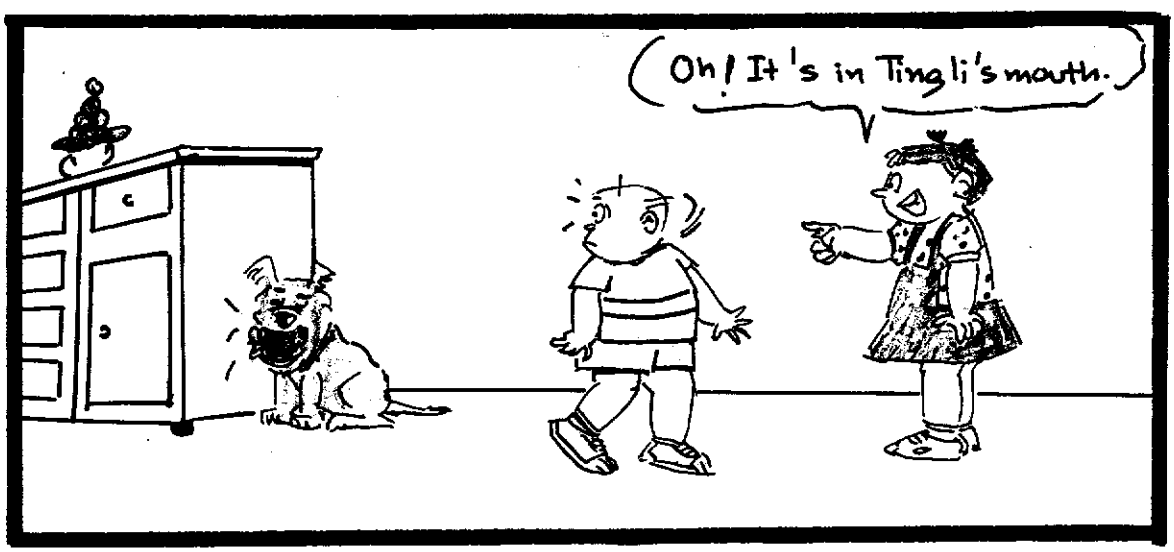
Oh! It's in Tingli's mouth.

Where's your golf ball?
It's in the tree.

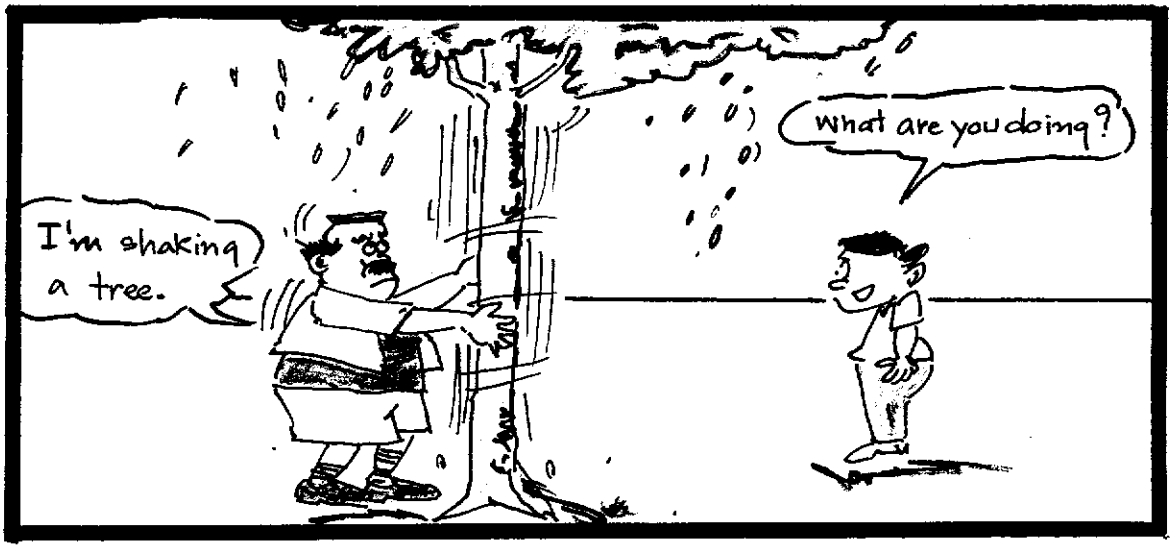
What are you doing?
I'm shaking a tree.

Where are you now?
I'm under the tree.

Where is he going?

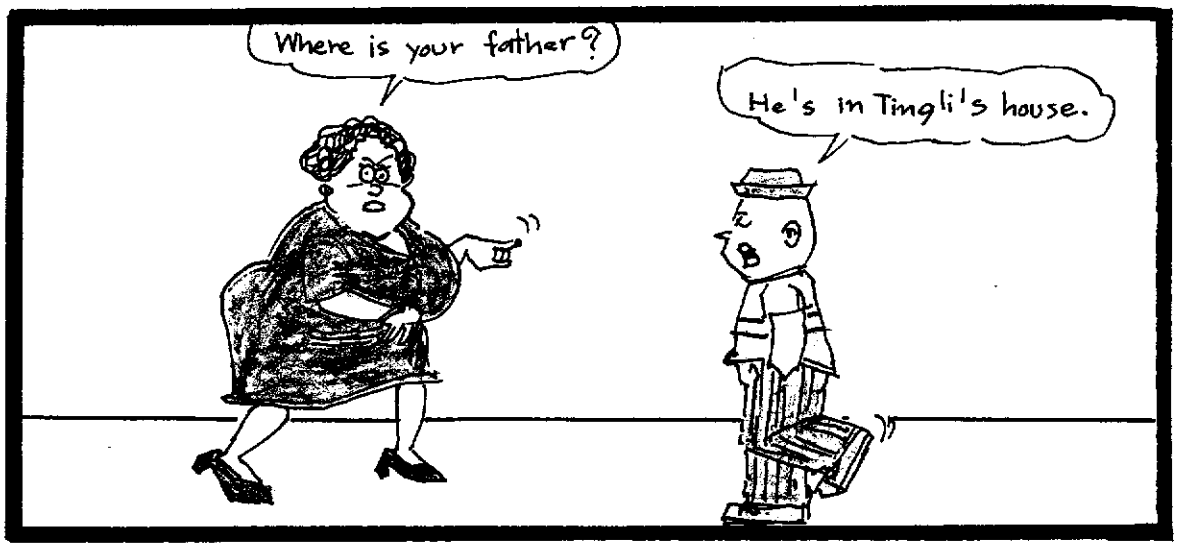
Where is your father?
He's in Tingli's house.

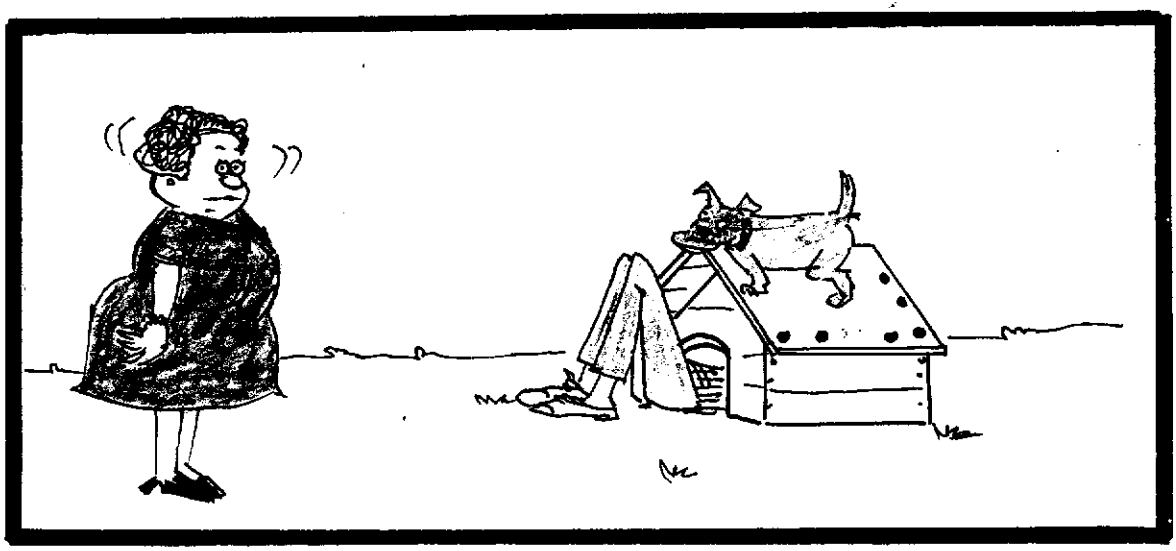

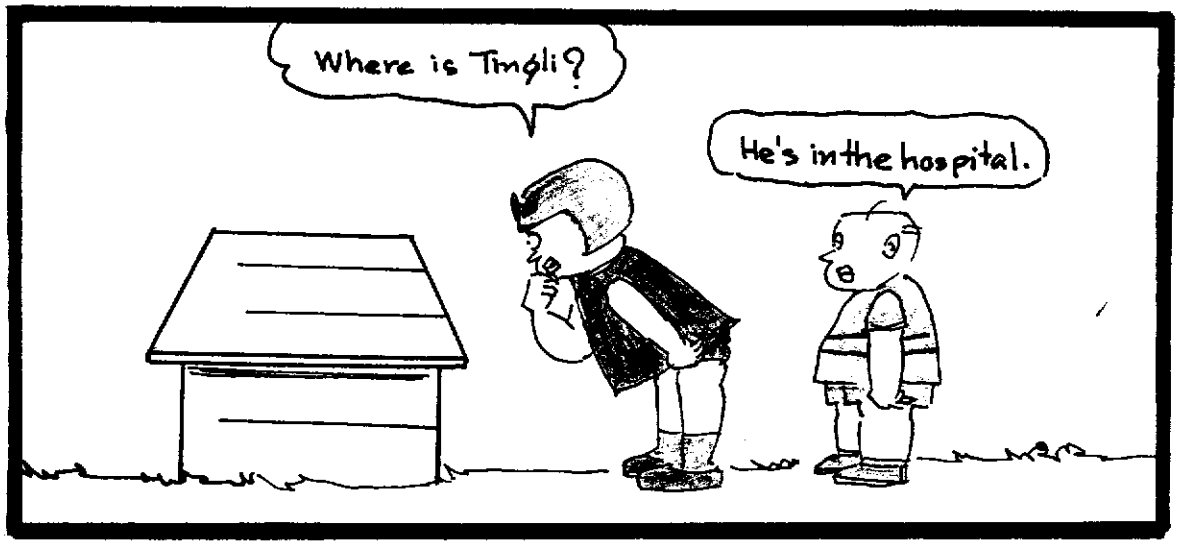
Where is Tingli?
He's in the hospital.

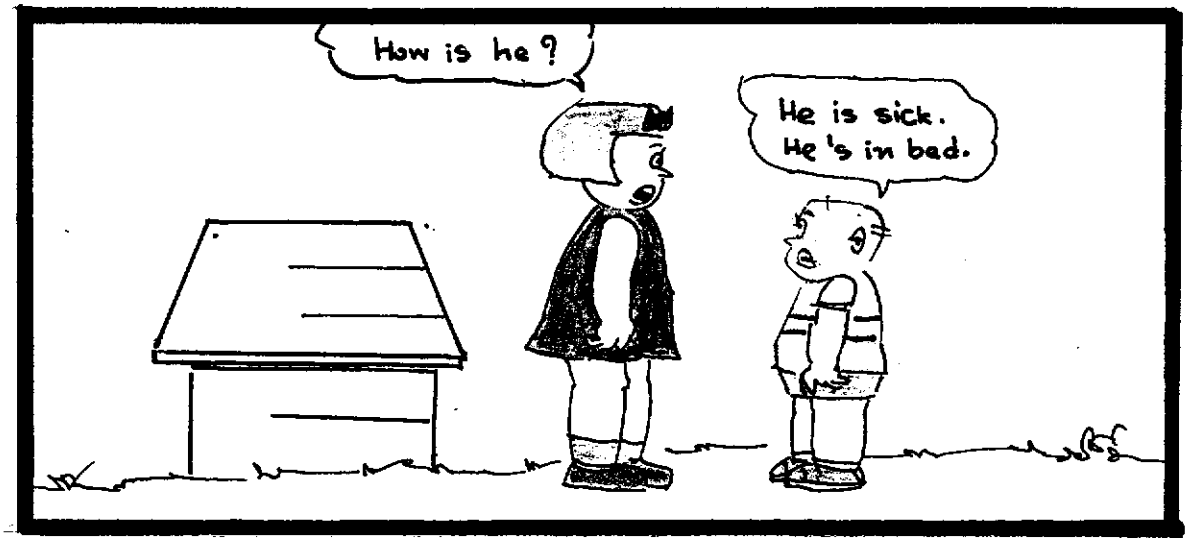
How is he?
He is sick.
He 's in bad.

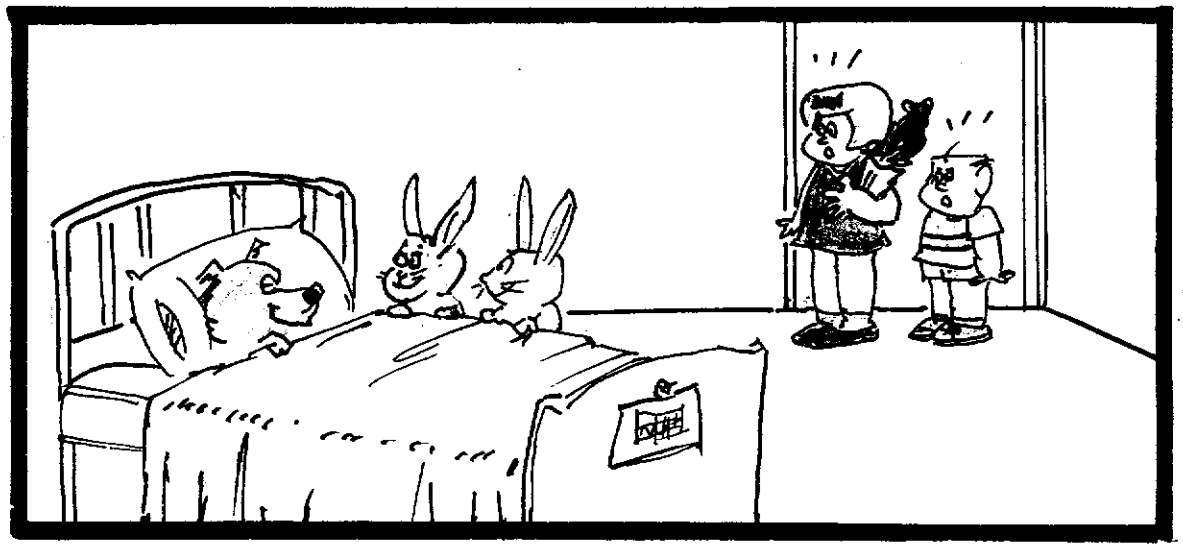

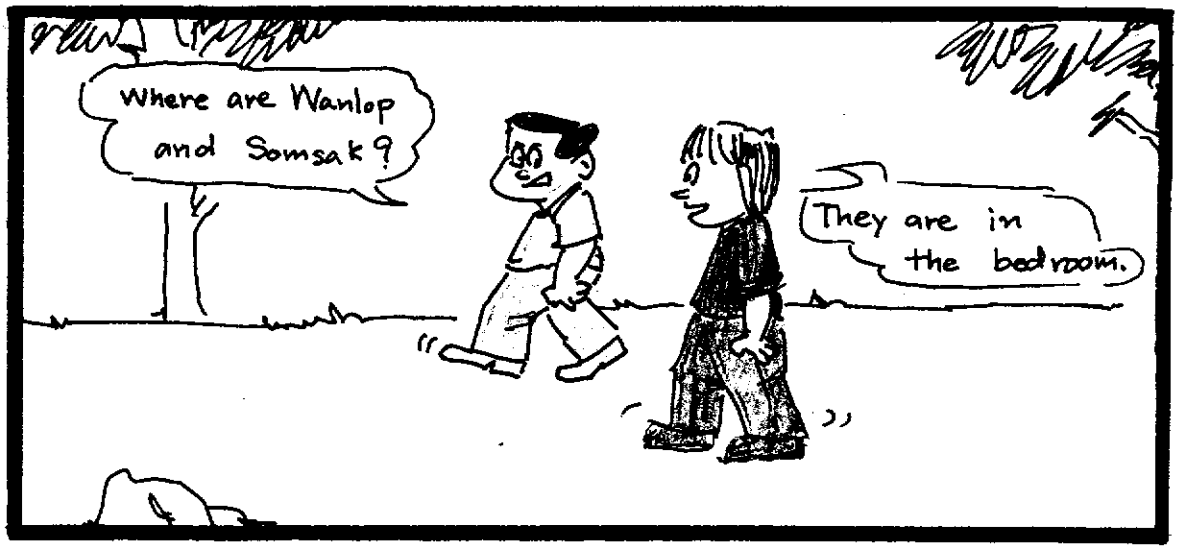
Where are Wanlop and Somsak?
They are in the bedroom.

What are they doing?
They are sleeping.

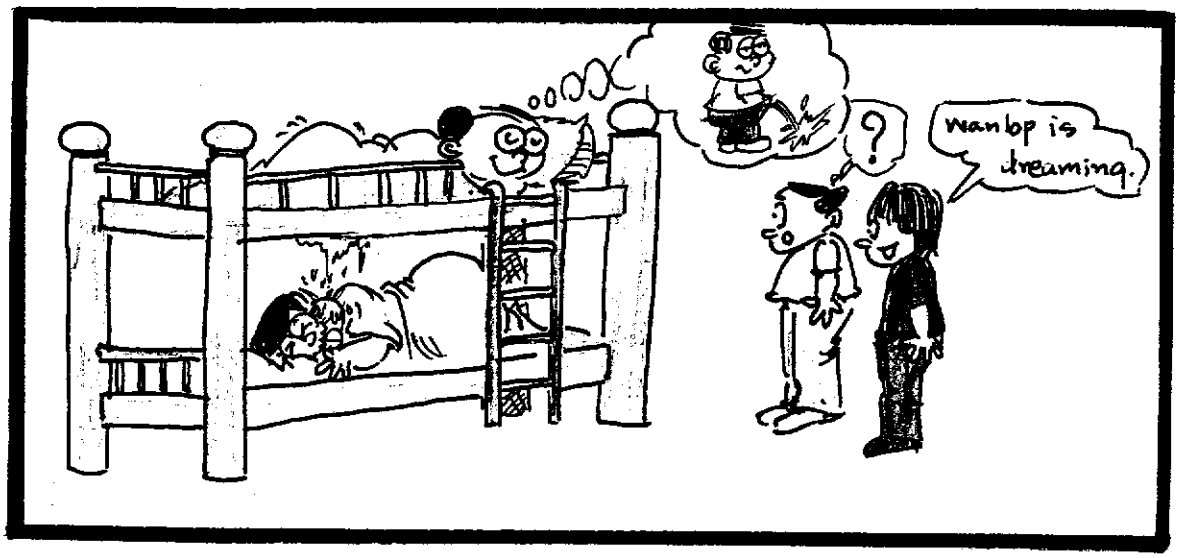
?
Wanlop is dreaming.

Where are the thieves?
They are on a corner.
Where is the man going?
He's going to the corner.
Where is the policeman?
He's behind the thief.

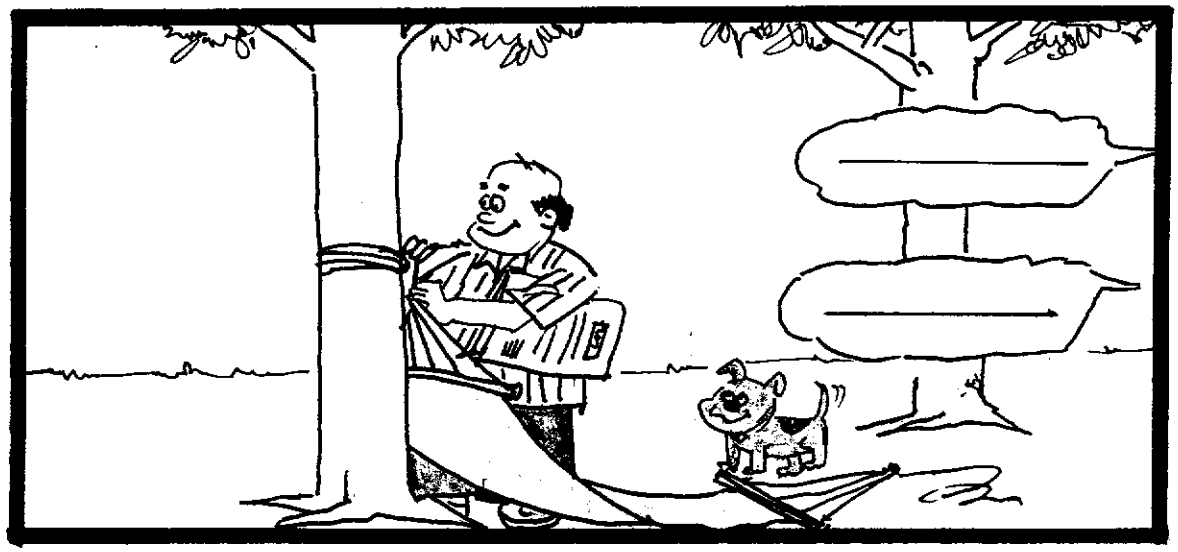

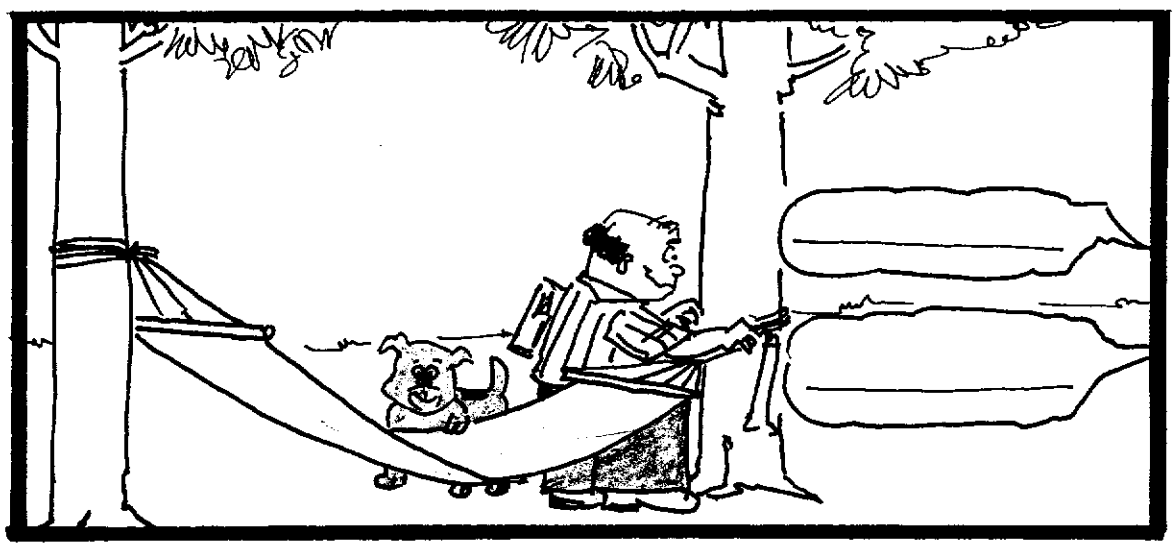

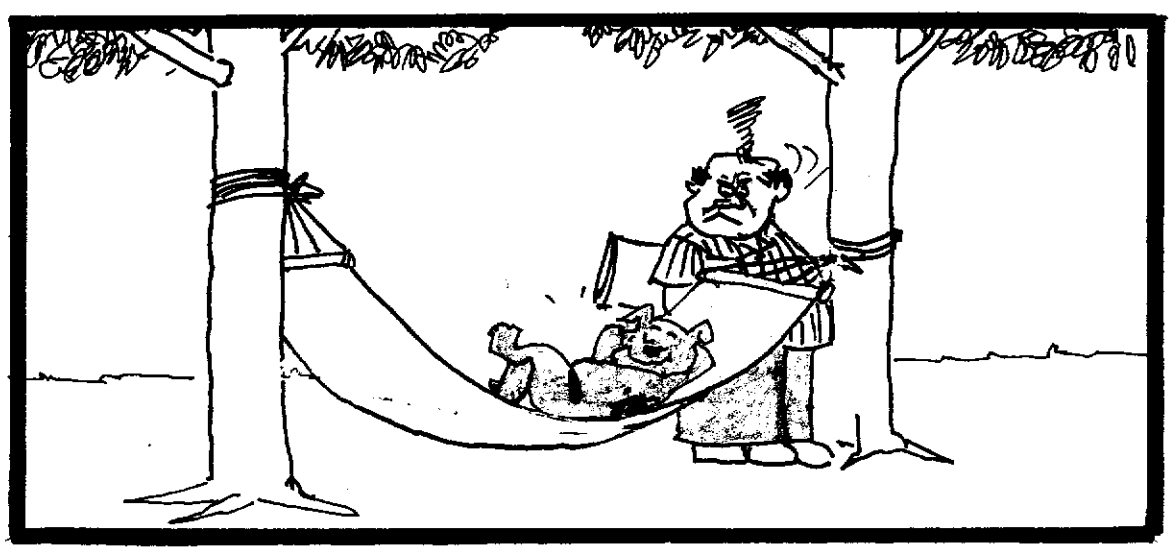

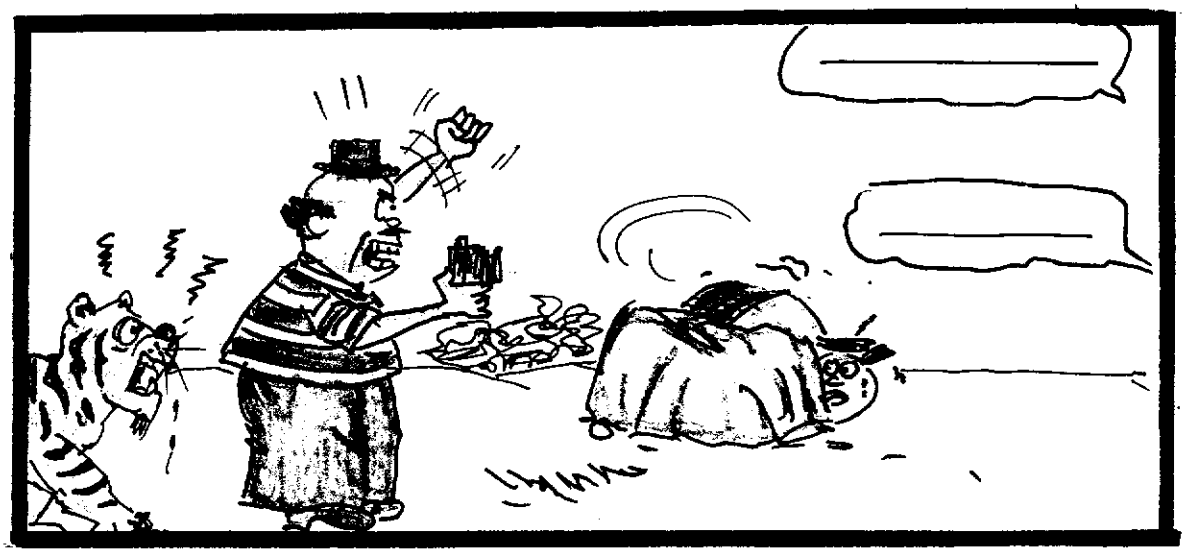

ASKING AND TELLING THE TIME

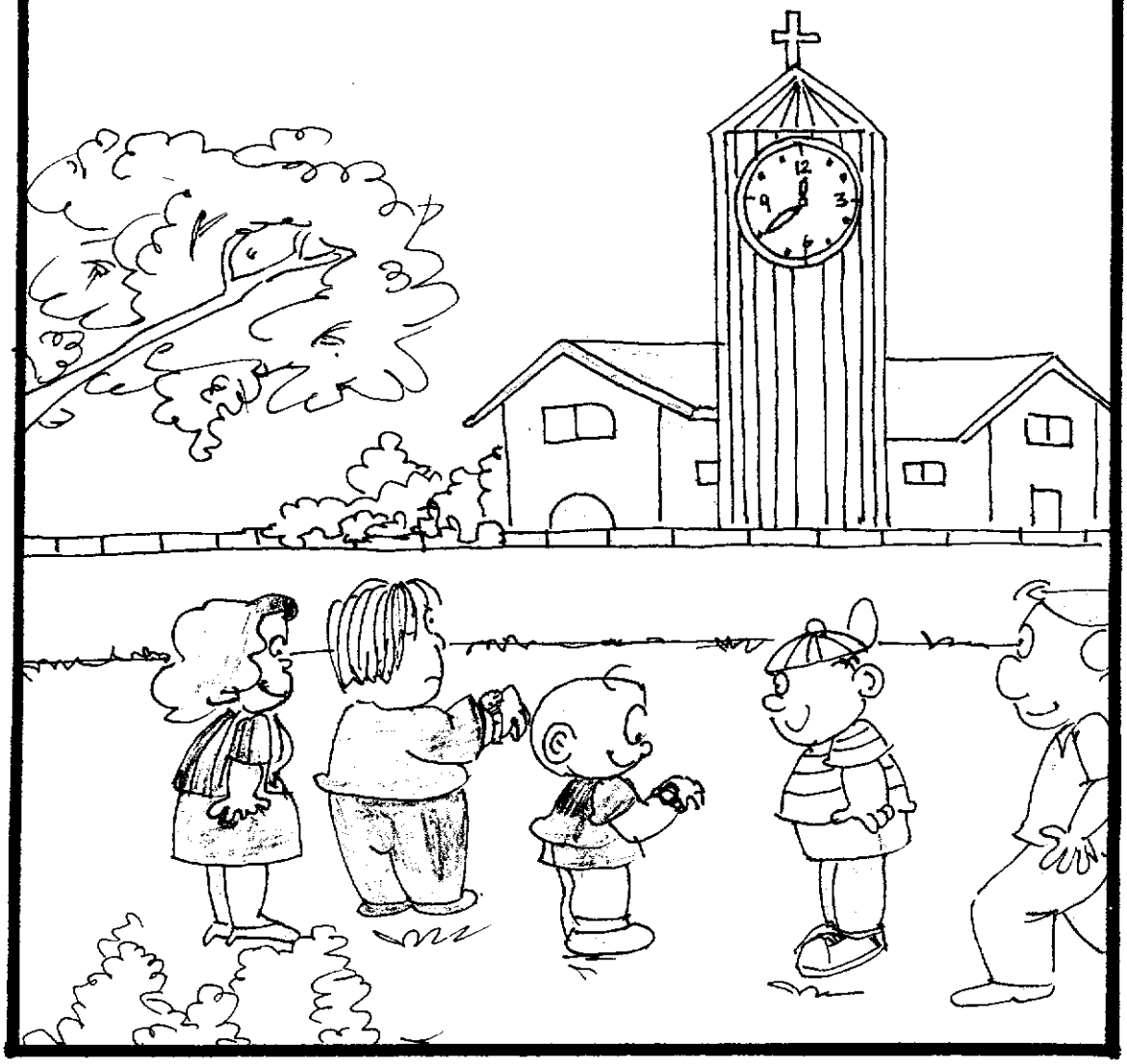

Excuse me, what time is it?
It's two o'clock.
Excuse me again. What time is it now?
It's five after two.
Excu...

What time is it now?
It's half past three.

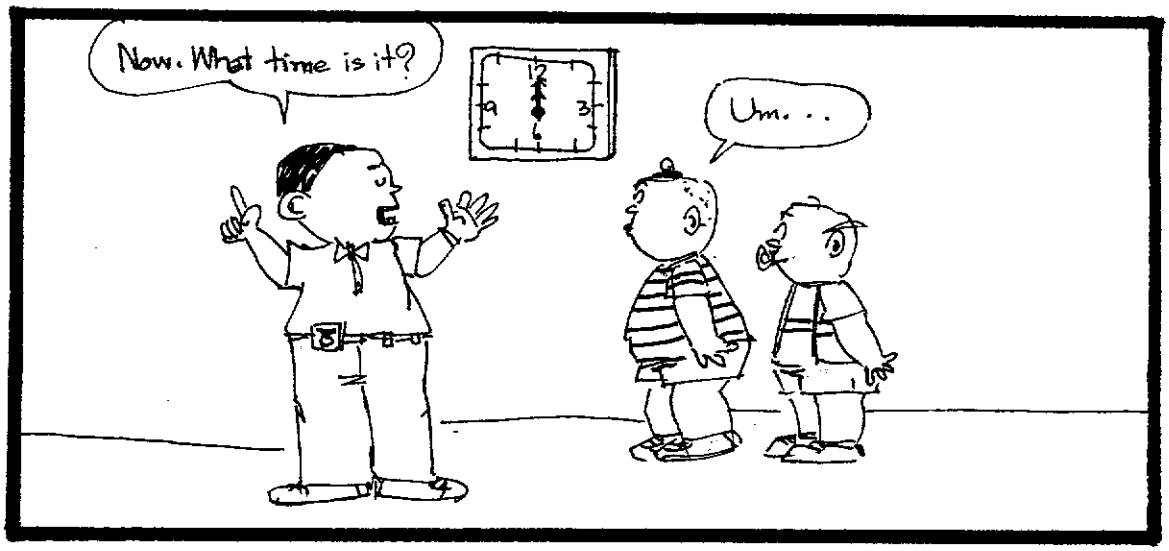
Now. What time is it?
Um. . .

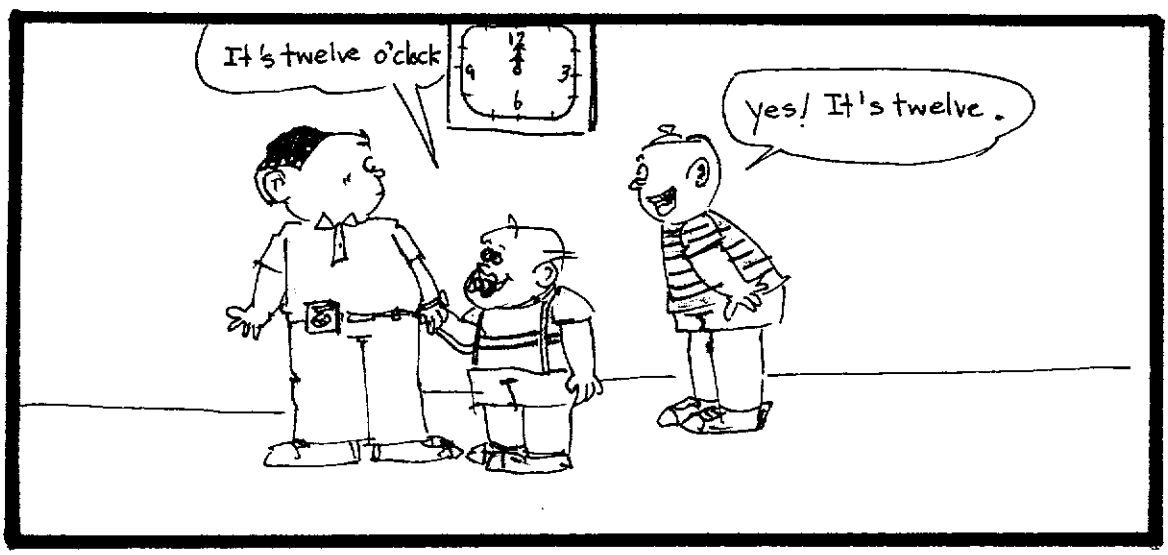
It's twelve o'clock
Yes! It's twelve.

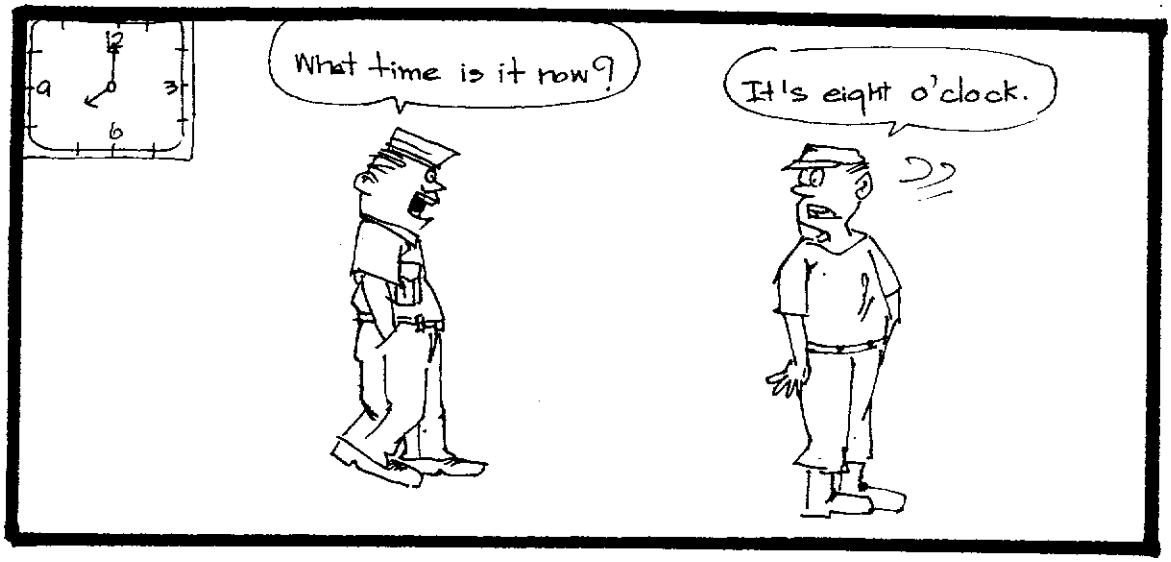
What time is it now?
It's eight o'clock.

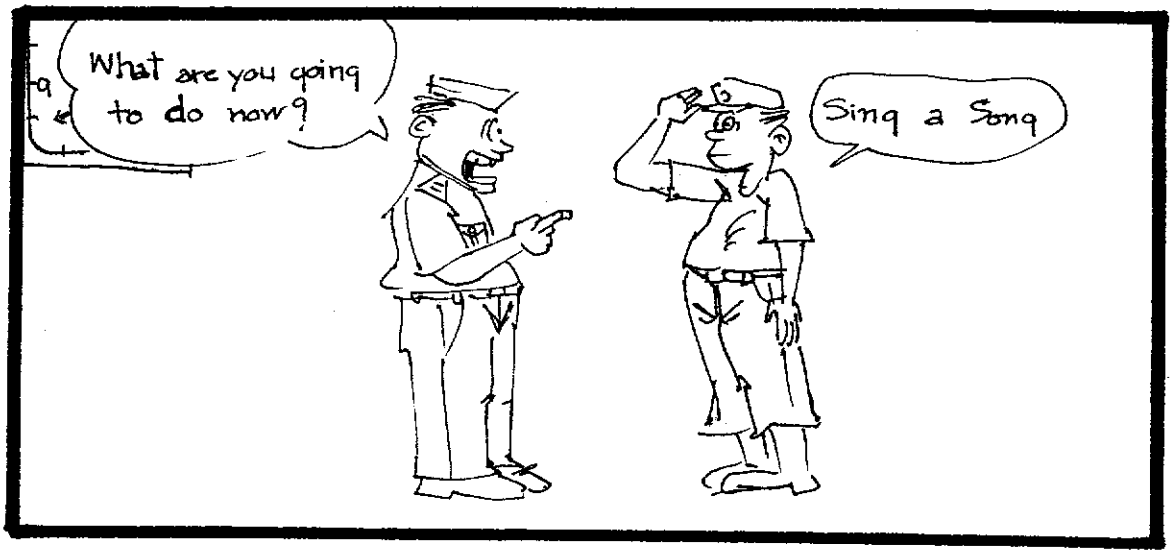
What are you going to do now?
Sing a Song

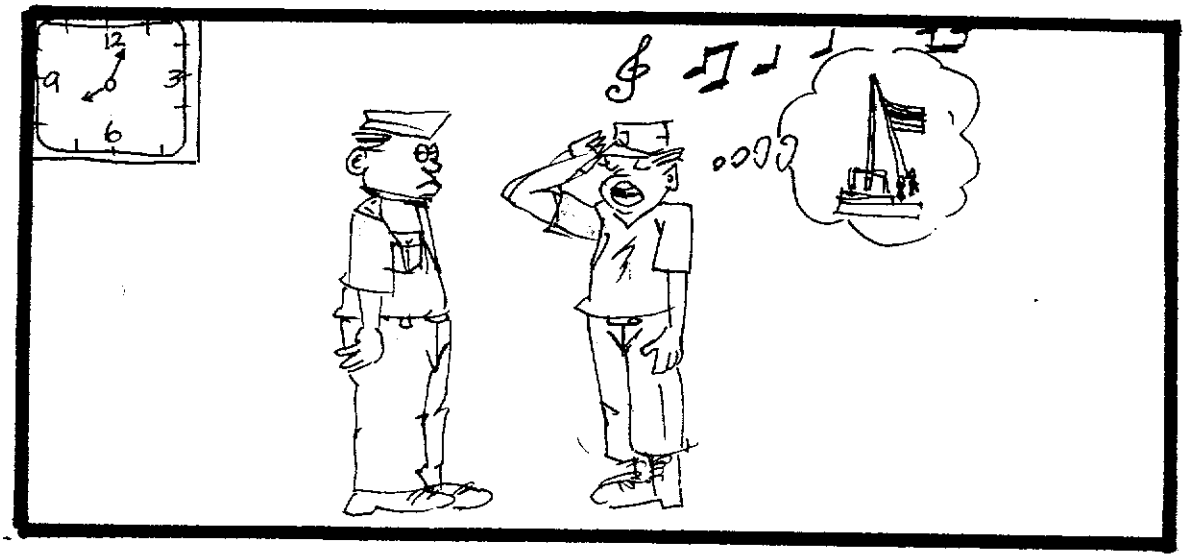

Nong, where are you going?
I'm going to school.

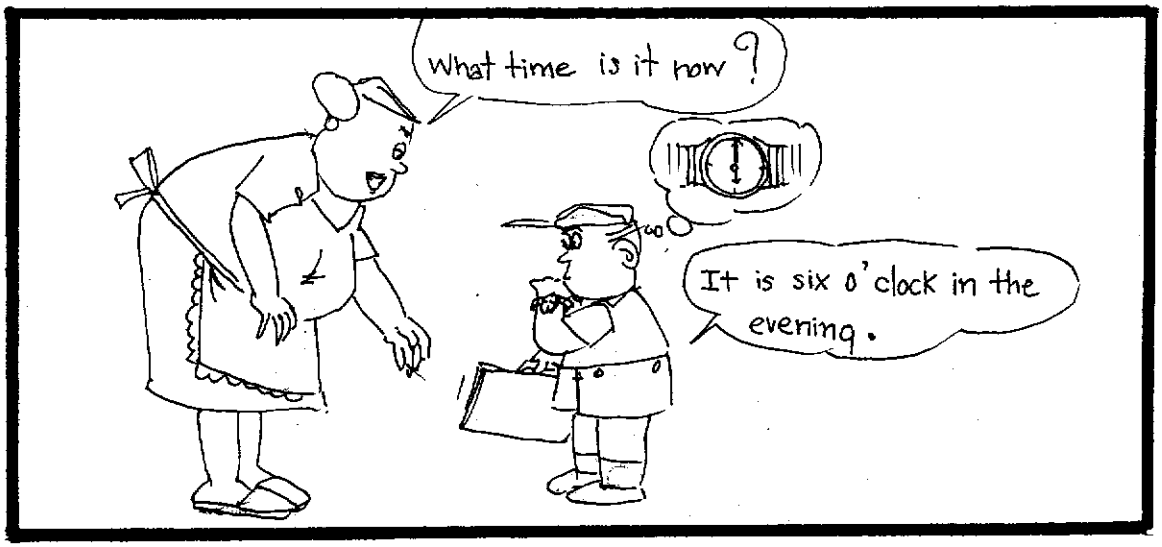
What time is it now?
It is six o'clock in the evening.

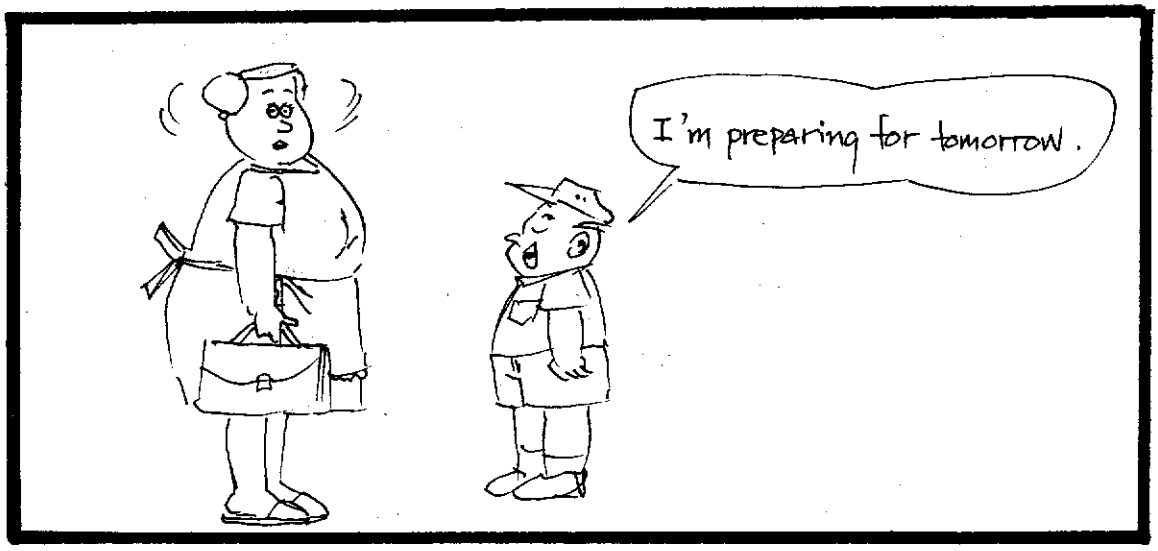
I'm preparing for tomorrow.

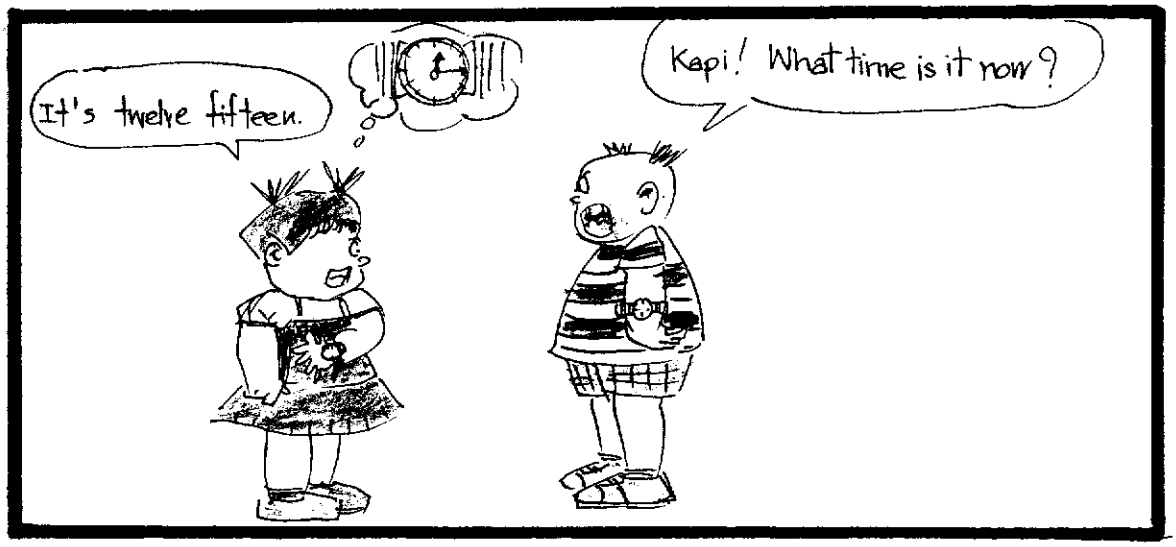
Kapi! What time is it now?
It's twelve fifteen.

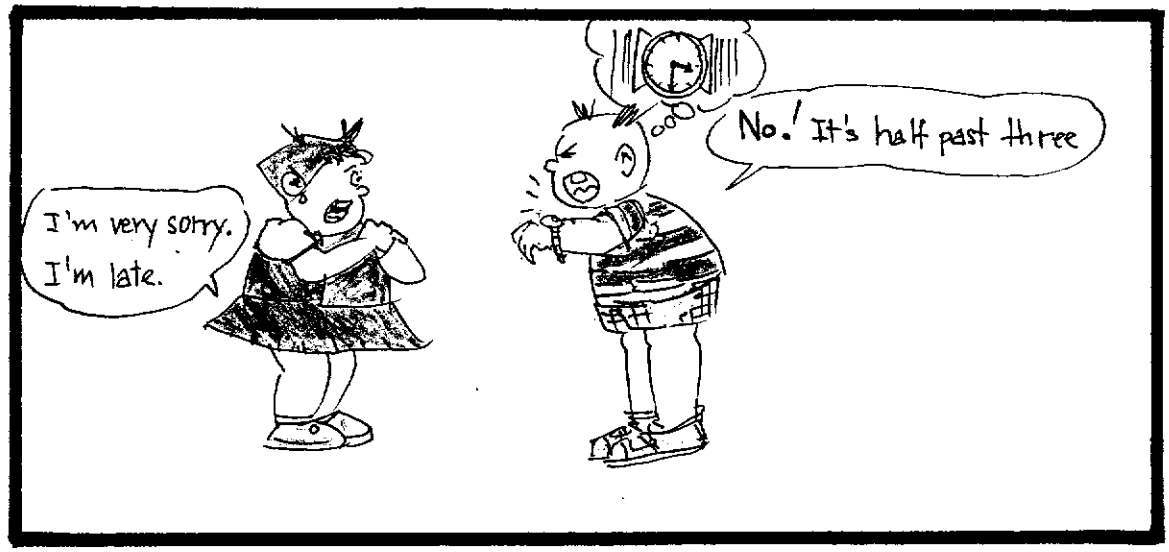
No. It's half past three
I'm very sorry. I'm late.

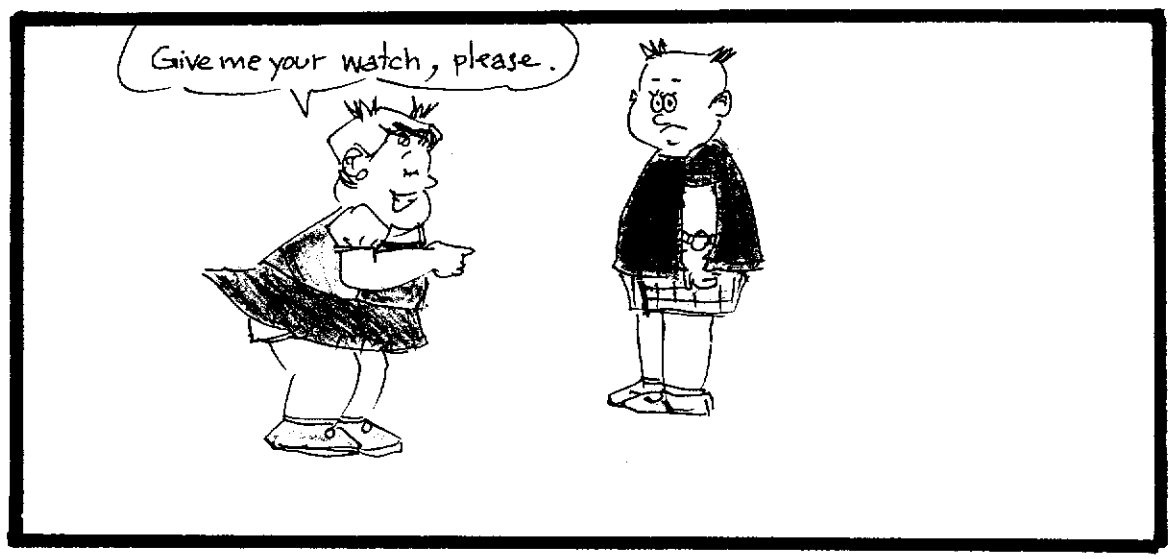
Give me your watch, please.

It's twenty past eight.
What time is it now?
Go to school! It's very late.
Where is it?
Oh! That's a school.
KINDERGAR

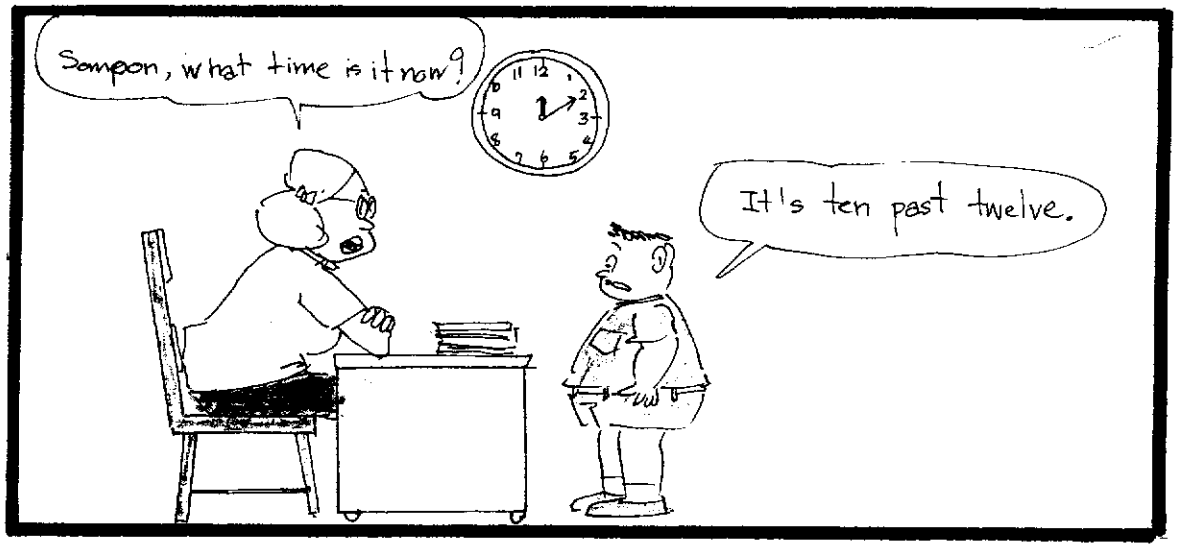
Sompon, what time is it now?
It's ten past twelve.

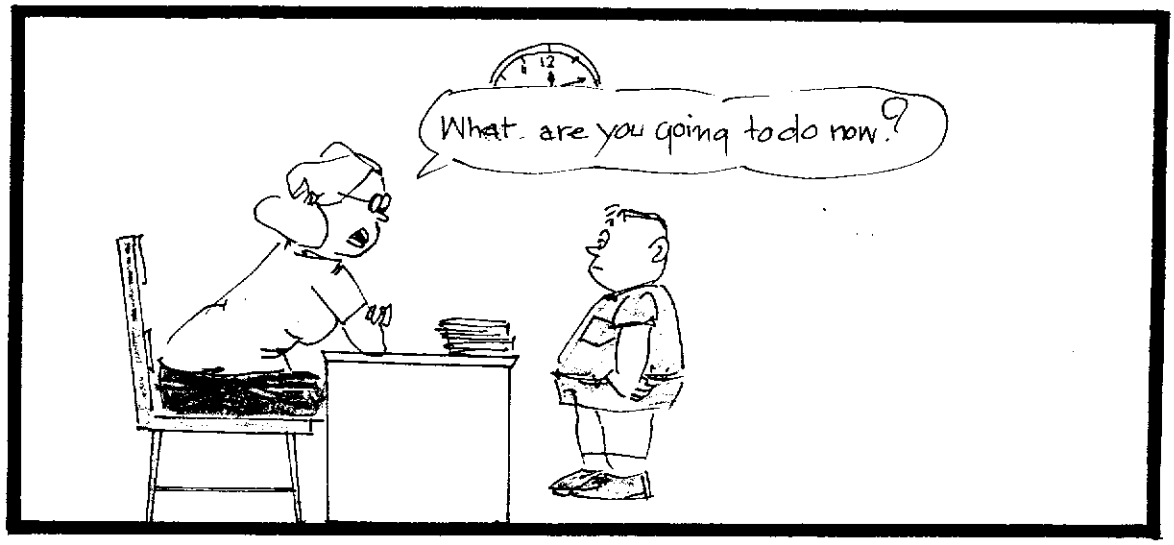
What are you going to do now?

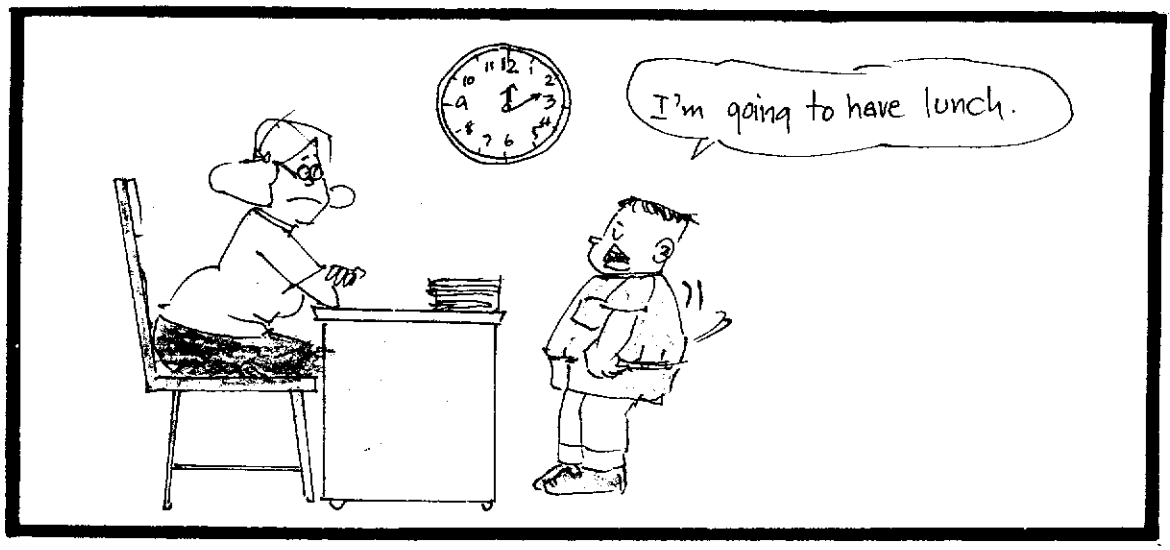
I'm going to have lunch.

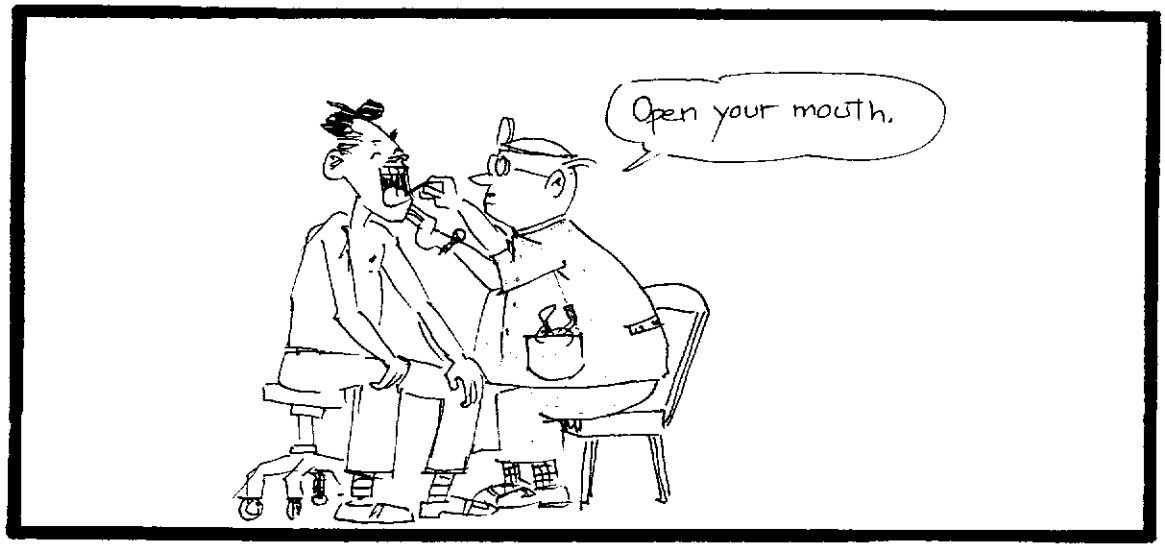
Open your mouth.

What time is it now?
It's five o'clock.

It's time for playing golf.
Good-bye.

It's time for you to sleep.
What time is it?

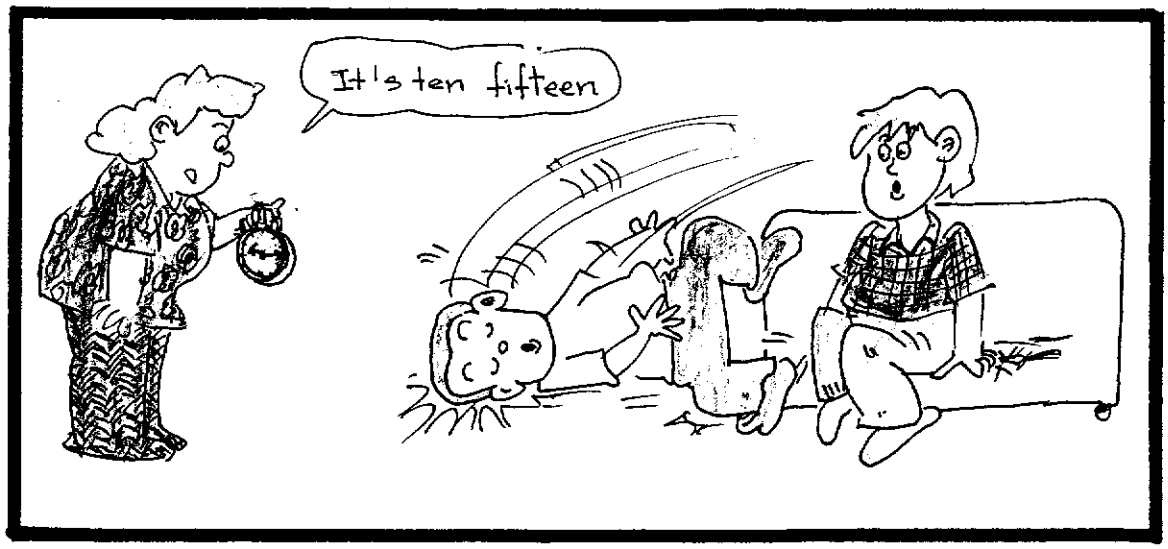
It's ten fifteen

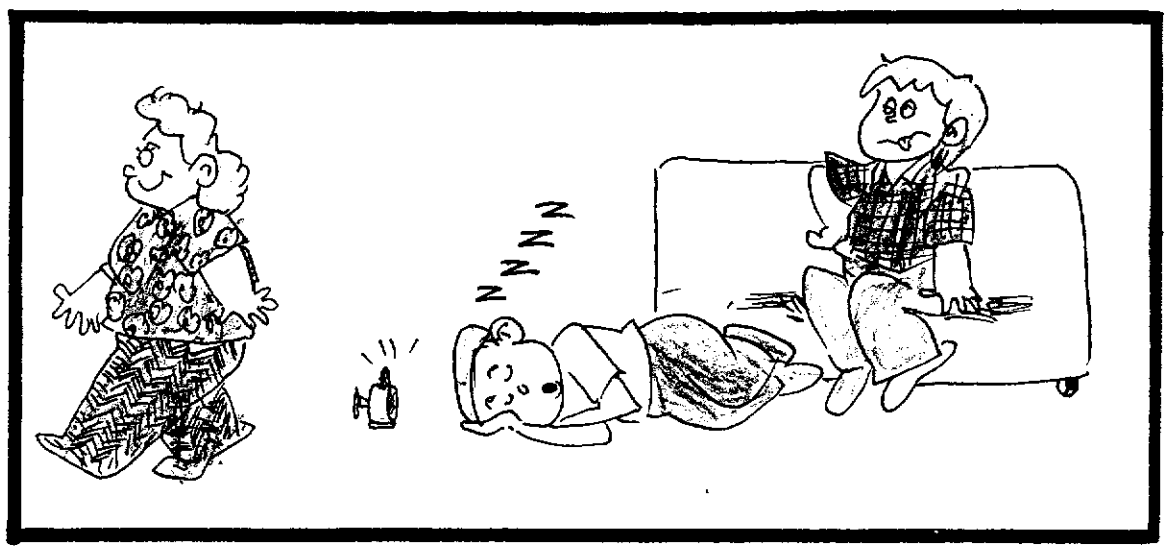
Z
Z
Z
Z

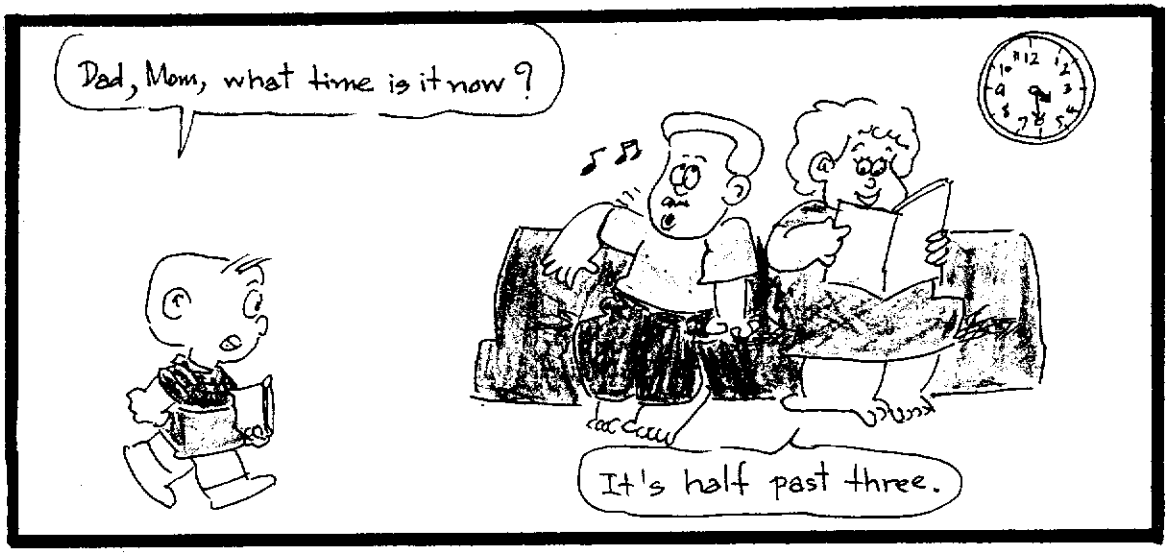
Dad, Mom, what time is it now?
It's half past three.

I'm going to sleep on that sofa.
What are you going to do?

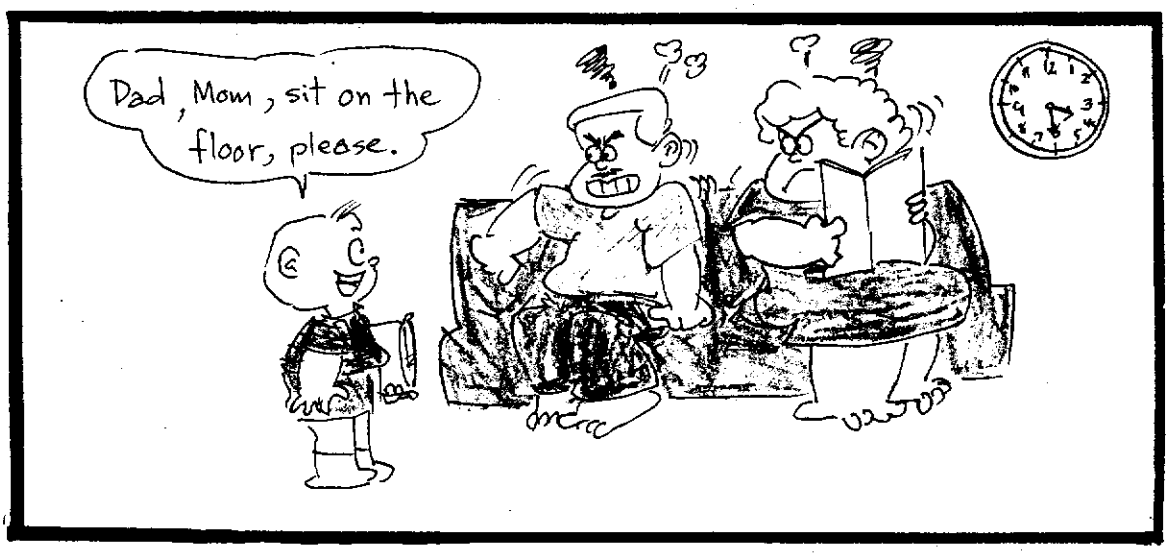
Dad, Mom, sit on the floor, please.

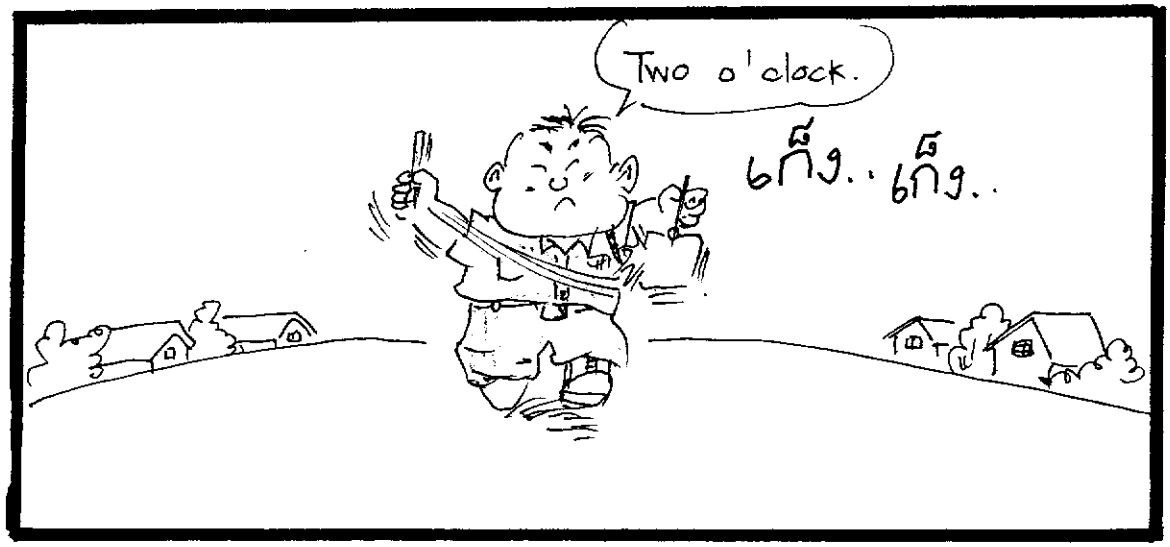
Two o'clock.
ติ๊ง.. ติ๊ง..

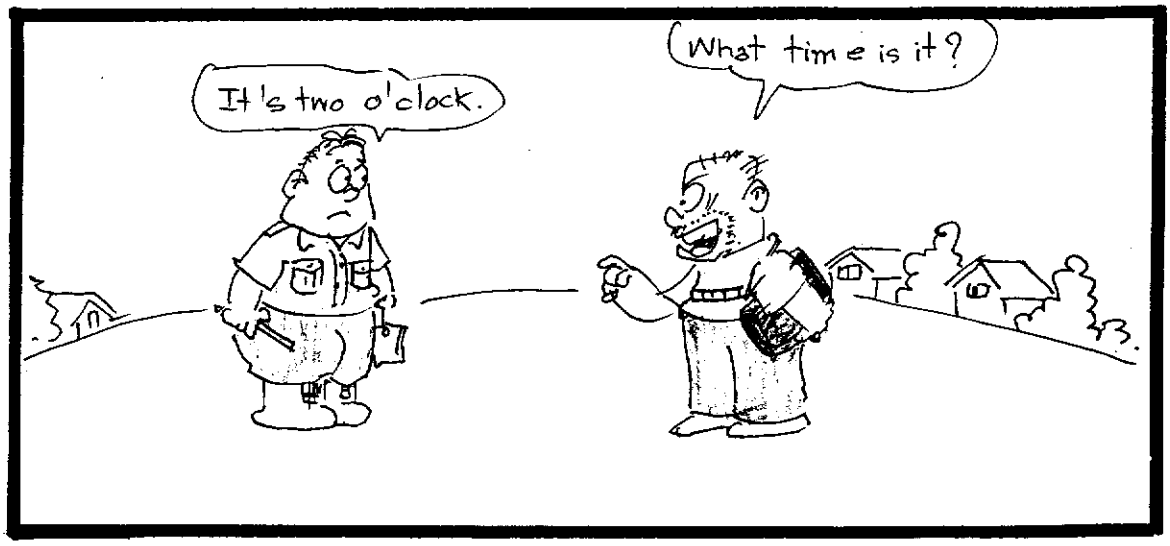
What time is it?
It's two o'clock.

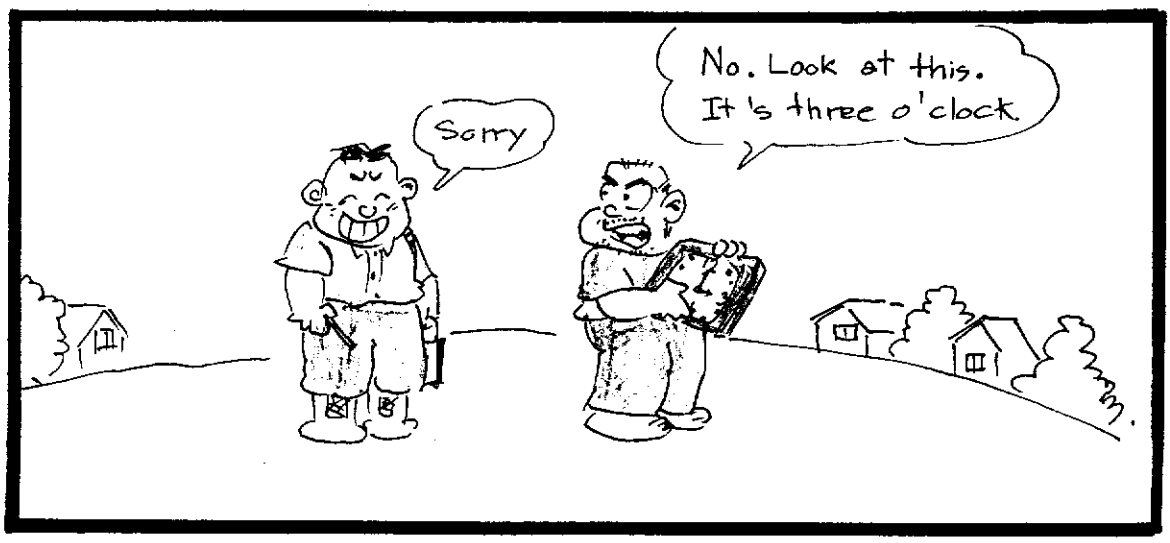
No. Look at this.
It's three o'clock.
Sorry

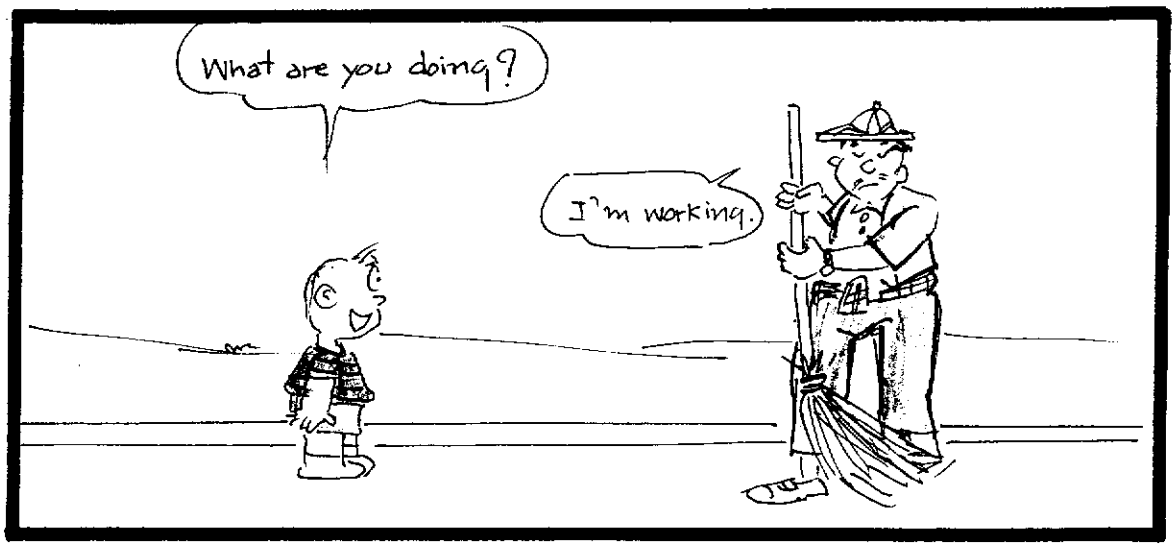
What are you doing?
I'm working.

What time is it now?
It's three forty-five.

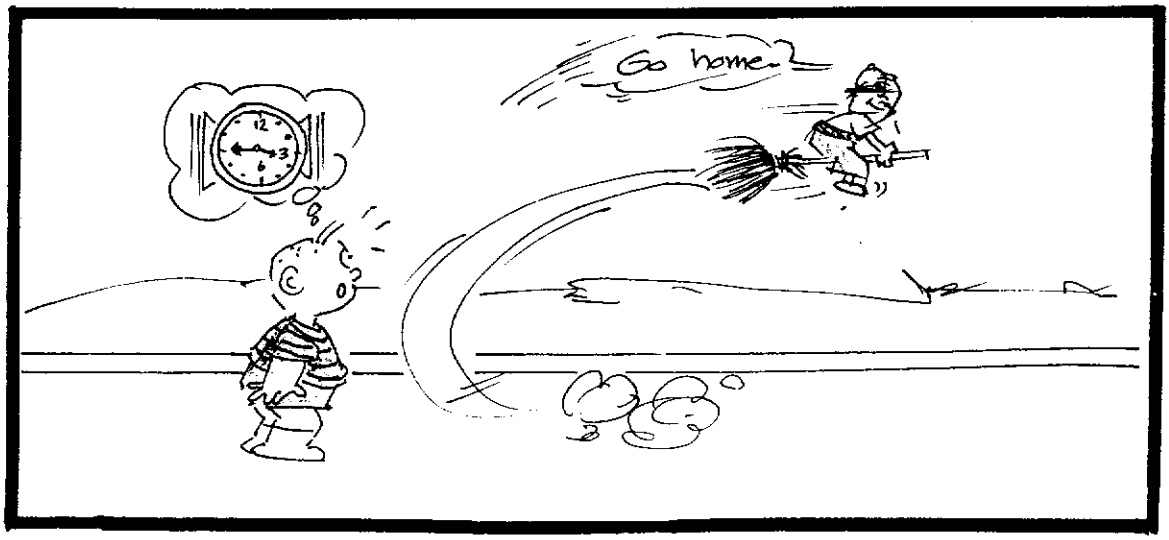
Go home.

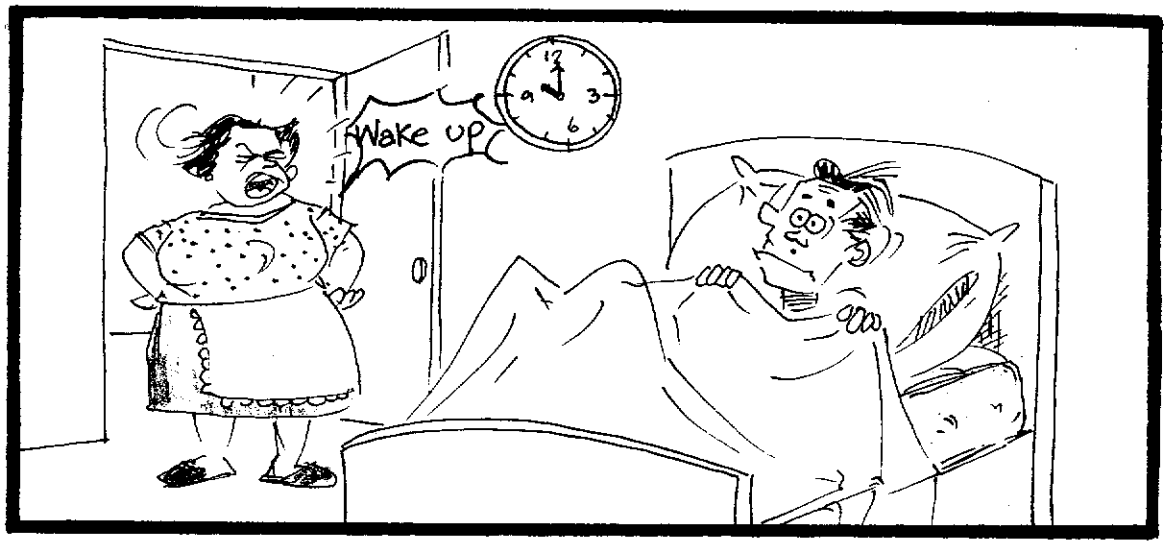
Wake up

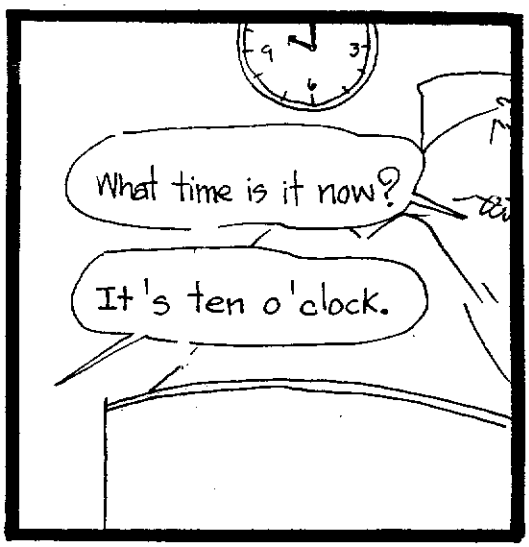
What time is it now?
It's ten o'clock.

Ten o'clock.

Go to work.
It is Sunday.

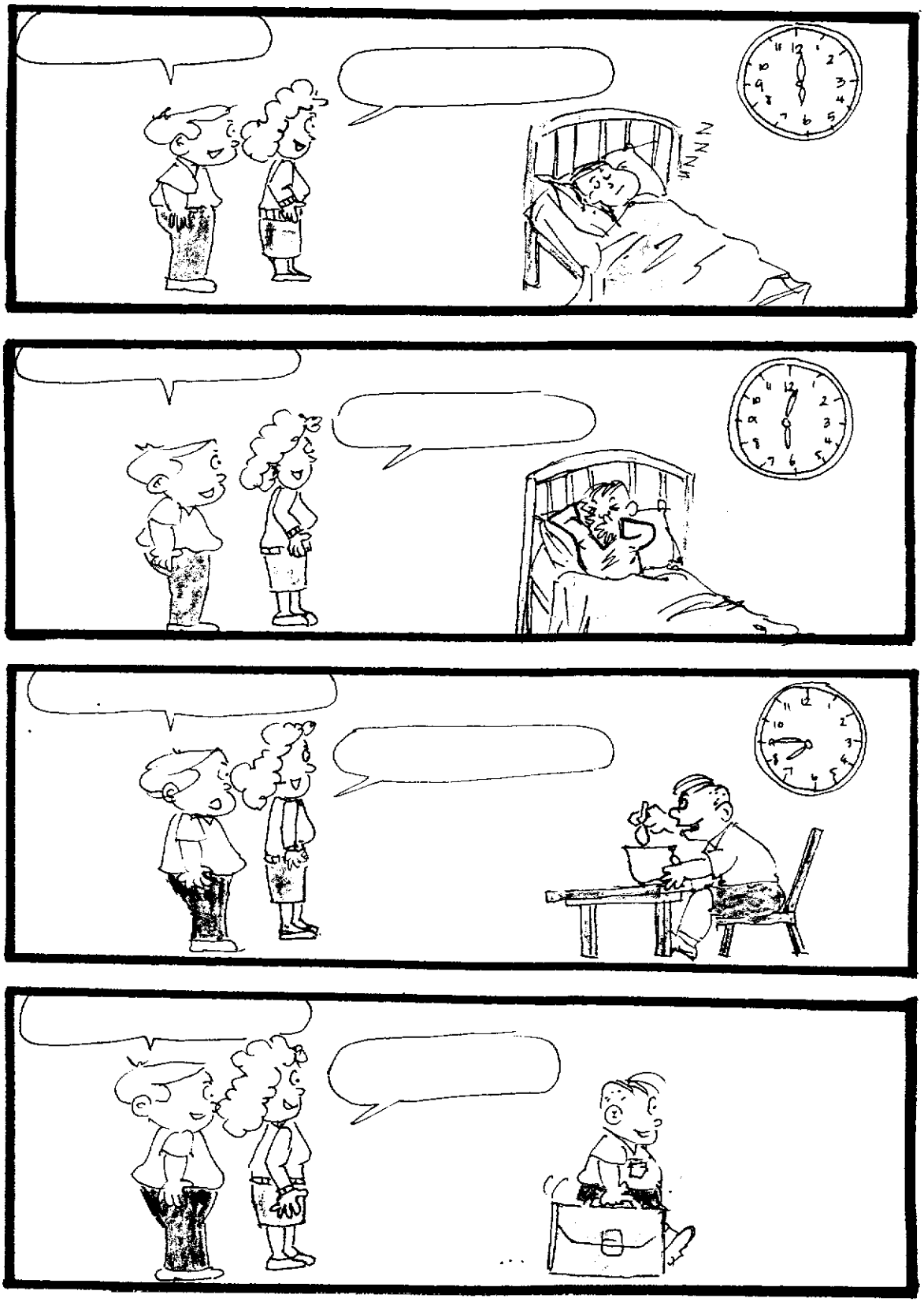

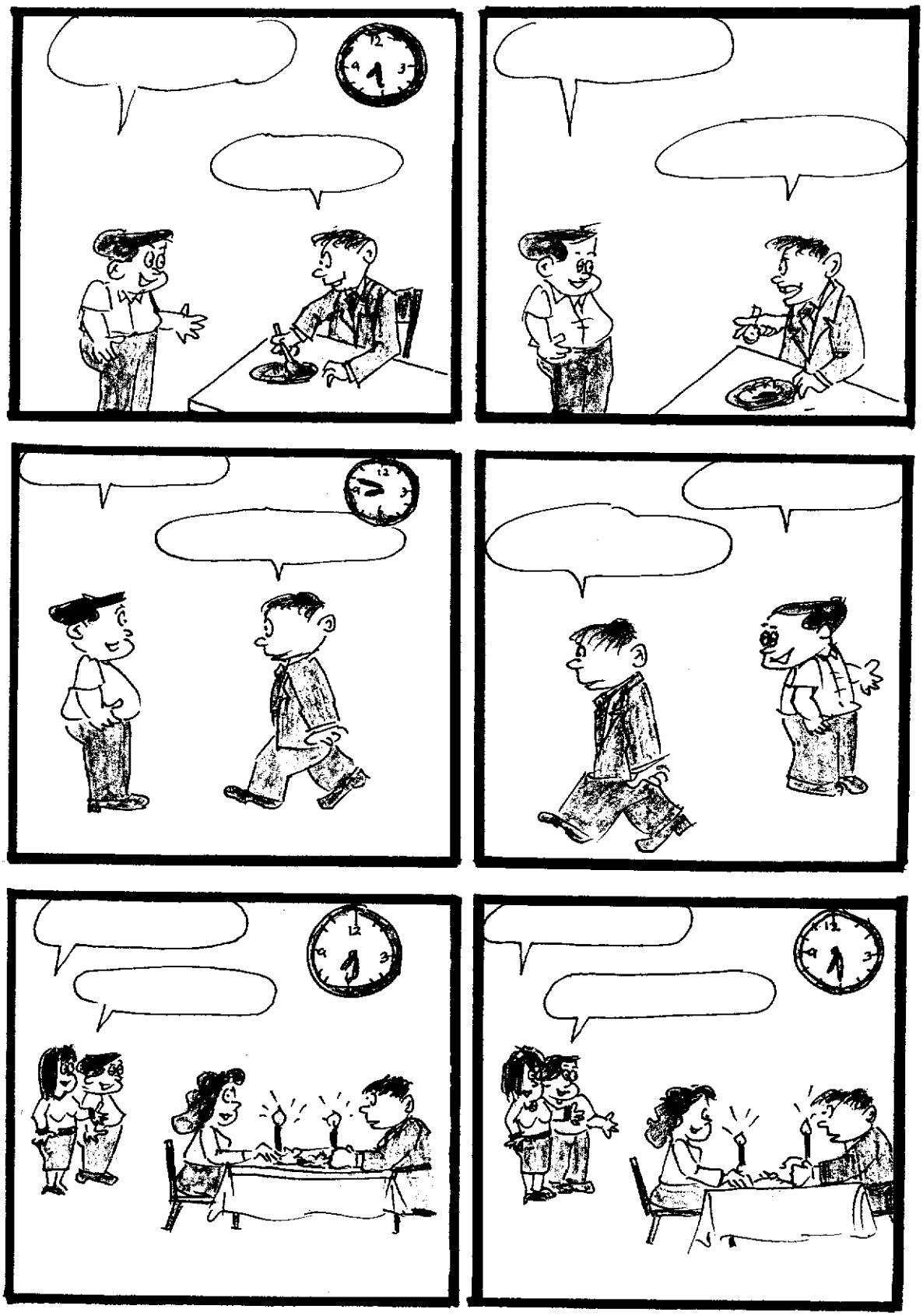

Lesson Plan for Control Group

Period 1 - 2 **Time :** 100 minutes

Behavioral objectives :

The students should be able to greet a friend or other people, talk with their friends freely in the different situation and introduce someone or themselves.

Functions : Greeting and introducing people.

Content :

1. Dialogues "Greeting a friend."
2. Dialogues "Introducing a friend."

Structure

1. Present simple tense, 3rd person singular
2. The verb "be" and contraction
2. Subject pronuon (he, she)

Teaching aids : pictures, word cards, worksheets, tape recorder.

Period 1

Procedures

1. Motivation

   The teacher greets the students, then shows a picture of two people and talks about the picture.

2. Objectives Statements

   The teacher explains the objectives of this lesson.

3. Refreshment

   The teacher reviews the vocabulary items and structure they have learned.

4. Presentation

   The teacher presents Dialogue 1.

   Students listen to the dialogue on the tape twice and repeat the sentences after the teacher.

   The teacher explains the expression and vocabulary in the dialogue.

5. Learning guidance

   The teacher gives the other examples of greeting such as greeting of close friends.

   Example : Linda : Hi, Mary.

   Mary : Hi, Linda.

The teacher explains the way to greet people.

Close friends should greet each other like this; "Hi" "Hello"

The young person should greet the older one :

A : Hello / Good morning. How are you?

B : I'm fine, thanks and you?

A : I'm very well, thank you.

The teacher explains how to greet people at different times of the day.

Example : A : Good morning.

B : Good morning.

A : How are you today?

B : I'm fine, thanks. And you?

A : I'm fine.

And suspend the way students ask about other's health by using "How .....?

Example : How are you?

How is he?

How is she?

6. Practice to competence

The teacher lets the students listen to the conversation in the other situations by using the tape.

Ask them to make the conversation and practise speaking with their friends.

7. Reporting the students'achievement

Students write the conversation according to the situation teacher gives them. (How to greet people at different times of the day.)

The teacher and students check and correct the conversation together.

8. Evaluation

The teacher observes how well the students do this function.

9. Maintainance and Transfering

The teacher lets the students do some exercises to help them understand better. Teacher corrects their exercises.

Period 2

Procedures

1. Motivation

   The teacher shows a picture of a man and says :

   "This is Manoon." "Manoon is a teacher."

2. Objectives Statement

   From the dialogue, the students should make the new dialogue, talk in the situation and do the role play.

3. Refreshment

   The teacher reviews the vocabulary items about nations, occupations and structure they have learned.

   The teacher asks students to make sentences from the vocabularies.

   Example :

   Nancy : Good morning.
   Jane : Good morning.
   Nancy : What's your name?
   Jane : My name's Jane. What's your name?
   Nancy : I'm Nancy.

   Let the students introduce themselves and ask for names.

4. Presentation

   The teacher presents the new dialogue.

   Students listen to the dialogue on the tape twice and repeat the sentences after the teacher.

   The teacher explains the expression and vocabulary in the dialogue.

5. Learning guidance

   The teacher gives the other examples of introducing a friend.

   The teacher explains the way how to introduce someone or oneself.

6. Practice to competence

   Divide the students in group of 3. Each group makes a new dialogue like the example in tape.

   Ask them to make the conversation and practise speaking with their friends.

   Let them present the task in front of the class.

7. Reporting the students'achievement

Students write the conversation according to the situation teacher gives them.

The teacher and students check and correct the answers together.

8. Evaluation

The teacher observes how well the students work in group and then note down students'errors when they present their tasks in front of the class.

9. Maintainance and Transfering

The teacher lets the students do some exercises I to make them understand better.

The teacher adds about the information about the culture "In introducing a lady to a man, it is polite to say to a lady first; for example : "Linda, this is Philip."

If the man is older than a woman or higher in his status we should say to the man first; for example :

"Dr. Smith, this is Linda Wilson, Linda, this is Dr. Smith."

The Teacher corrects their exercises.

Dialogues "Greeting a friend."

I.

Alice	:	Hello, Mrs. Newman. How are you?
Mrs. Newman	:	I'm fine, thank you.
Alice	:	Where's Jack?
Mrs. Newman	:	He's at home.
Alice	:	How is he?
Mrs. Newman	:	He's sick. He's in bed.

II.

John : Hello, Jan.
Jan : Hello, John.
John : How are you?
Jan : Fine, thanks. How are you?
John : I'm fine. So long.
Jan : So long.

III.

Tina : Hi, Dick.
Dick : Hello, Tina. How are you?
Tina : Fine, thanks. How are you?
Dick : Fine, thanks.

IV.

A : Hi.
B : Hi.
A : How are you?
B : Fine, thanks. And how are you?
A : Fine.

V.

Nancy : Good morning.
Jane : Good morning.
Nancy : What's your name?
Jane : My name's Jane. What's your name?
Nancy : I'm Nancy.

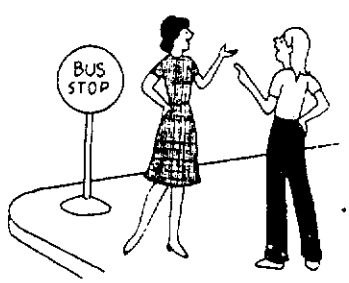

VI.

Robert : Good afternoon.

Brown : Good afternoon.

Robert : What's your name?

Brown : I'm Brown. What's your name?

Robert : I'm Robert.

VII.

A : Good evening. How are you?

B : Very well, thanks. And you?

A : I'm fine.

B : Good night.

A : Good night.

Exercise

Teacher (to Student A)	Good morning.	I'm .....
STUDENT A	.....	I'm .....
STUDENT A (to Student B)	Good morning.	I'm .....
STUDENT B	.....	I'm .....
STUDENT B (to Student C)	Good morning.	I'm .....

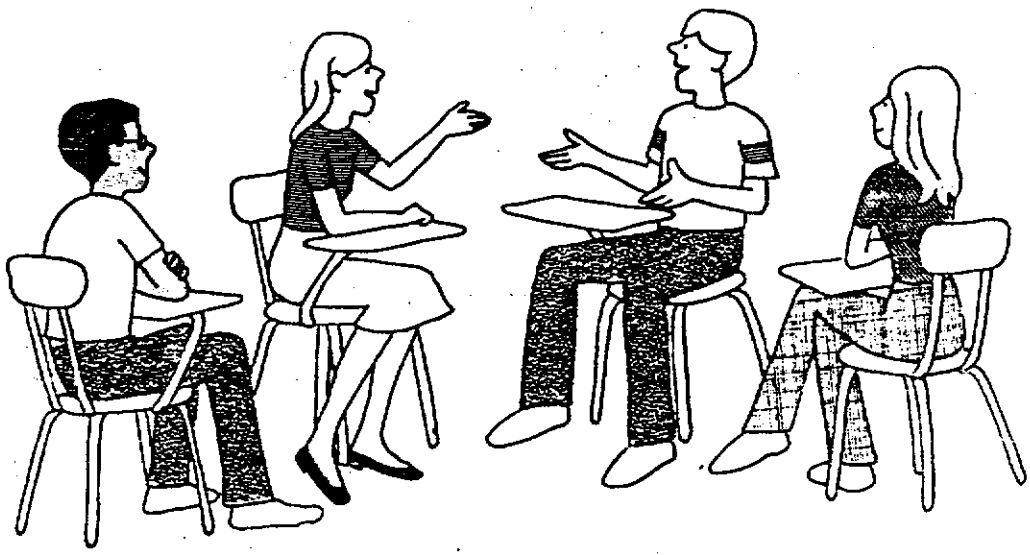

Dialogues "Introducing a friend."

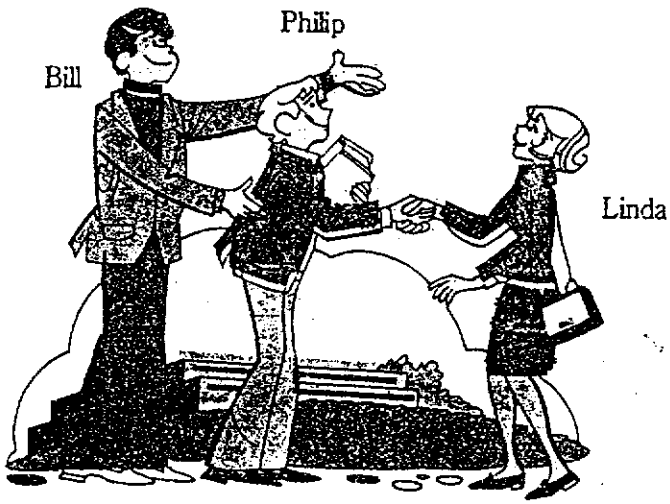

VIII.

Bill	:	Linda, this is Philip.
		Philip is a student.
		He's American.
		Philip, this is Linda.
		Linda is a tourist.
		She's English.
Linda	:	How do you do?
Philip	:	How do you do?

IX.

Brown : Tom, this is Philip. He's American.
Tom : Hello, Philip.
Philip : Hello. Nice to meet you.
Tom : Please to meet you.
Philip : Are you American?
Tom : No. I'm British.

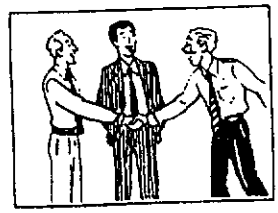

X.

Nong : Hello. I'm Nong. What's your name?
Luknam : Hello, Nong. I'm Luknam.
Nong : How do you do? It's nice to meet you.
Luknam : How do you do? It's nice to meet you, too.

XI.

Tony : Jack, look at that beautiful girl!
What's her name?
Jack : She's Andy. She teaches in a school.

XII.

Sunee : You have a female cat. What's its name?
Anne : Its name is Catty.
Sunee : How old is she?
Anne : She's two years old.

Period 3-4 **Time** : 100 minutes

Behavioral objectives :

The students should be able to practice the following commands and requests.

Functions : Commands and Polite Requests.

Content :

1. Dialogues "Commands"
2. Dialogues "Requests"

Structure

Object Pronouns (me, him, her)

Teaching aids : pictures, word cards, worksheets, tape recorder.

Period 3

Procedures

1. Motivation

The teacher calls 4-5 volunteers to do the activities.

The rest of the students observe.

Stand on the floor.

Close the window.

Open the window.

Sit down.

Go to the blackboard.

2. Objectives Statements

The teacher explains the objectives of this lesson.

3. Refreshment

The teacher commands some students to follow the others commands.

4. Presentation

The teacher presents Dialogue I.

Students listen to the dialogue on the tape twice and repeat the sentences after the teacher.

The teacher explains the expression and vocabulary items in the dialogue.

5. Learning guidance

The teacher gives the other examples of commands such as negative commands.

Example : Don't give me a pen.
Don't close the window.
Don't talk.
Don't repeat after me.

The teacher explains the way how to command and follow the commands.

6. Practice to competence

The teacher lets the students listen to the conversation in the other situations.

Ask them to make the conversation and practise speaking in pair and do the role play according to the dialogue.

The teacher walks around to observe the activity and notedown the comments to improve students' errors.

The teacher lets students practise to follow the commands in pair.

7. Reporting the students'achievement

Students write the commands according to the situation teacher gives them.

The teacher and students check and correct the task together.

8. Evaluation

The teacher observes how well the students do this function.

9. Maintainance and Transfering

The teacher lets the students do some exercises to help them understand better.

The Teacher corrects their exercises.

Period 4

Procedures

1. Motivation

   The teacher calls 4-5 volunteers to do the activities.
   The rest of the students observe.
   Example : Stand up, please.
   Give me a pen, please.
   Go to the door, please.

2. Objectives Statements

   From the dialogue, the students should make the new dialogue and do the role play.

3. Refreshment

   The teacher reviews the affirmative commands and negative commands. that the students have learned.

4. Presentation

   The teacher presents Dialogue II.
   Students listen to the dialogue on the tape twice and repeat the sentences after the teacher.
   The teacher explain how to use "please" in the polite requests.

5. Learning guidance

   The teacher gives the other examples of polite requests such as negative requests.
   Example : Don't close the door, please.
   Don't close the window, please.
   Don't come in, please.
   Don't stand on the chair, please.

6. Practice to competence

   The teacher lets the students listen to the conversation in the other situations by using the tape.
   Ask them to make the conversation and practise speaking in pair and do the role play according to the dialogue.
   The teacher walks around to observe the activity and notedown the comments to improve students' errors.
   The teacher lets students practise to follow the the polite requests in pair.

7. Reporting the students'achievement

   Students write the conversation according to the situation teacher gives them.

   The teacher and students check and correct the task together.

8. Evaluation

   The teacher observes how well the students do this function.

9. Maintainance and Transfering

   The teacher lets the students do some exercises to help them understand better.

   The Teacher corrects their exercises.

Dialogues "Commands"

I.

Nong : Nim, look at this picture.
Sak : It's beautiful.
Nong : Keep it in my house, please.
Sak : O.K.

II.

Mother : Nong, don't come in.
Take your shoes off.
Nong : May I come in, Mom?
Mother : That's O.K.

III.

Tim : Don't touch that box!
Neng : Don't worry.
Tim : Be careful!
Neng : Oh! It's a snake.

IV.

Pu : Nong, give me some toffee, please.
Nong : Wait a minute.
Here you are.
Pu : Thank you.
Nong : You're welcome.

Practice speaking with these commands

Give me a pen.	Don't give me a pen.
Close the window.	Don't close the window.
Come in.	Don't come in.
Repeat after me.	Don't repeat after me.
Listen.	Don't talk.
Wait a minute	
Go back to your seat.	
Look at page six.	
Open your book.	
Stand up.	
Sit down.	
Repeat after me.	
Sit here.	Don't sit there.
Open your book.	Don't open your magazine.
Go to the window.	Don't go to the door.
Eat cake.	Don't eat toffee.

Dialogues "Requests"

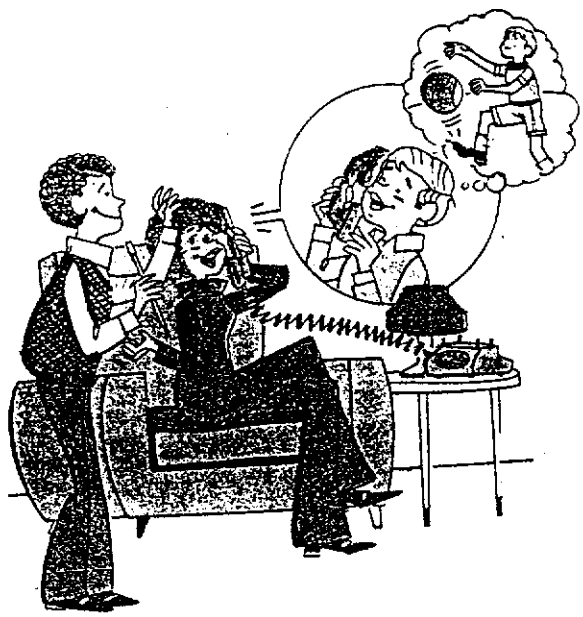

V.

Sandra : Hello?

Richard : Hello. Is Donald home?

Sandra : I'm sorry. He's busy right now.

Richard : **Please give him a message.**

Sandra : Excuse me. Hold on a minute, please.
(To George) George. Give me a pencil, please.
(George gives Sandra a pencil.)
O.K. What's the message?

Richard The game is tonight.

Practice speaking with these requests

Open your book, please.
Give me a pencil, please.
Please sit down.
Listen to me, please.
Sit on the chair, please.
Use a pencil, please.
Tell me the truth, please.
Drink tea, please.
Open your book, please.
Close the door, please.
Stand on the floor, please.

Please don't talk.
Don't close the door, please.
Don't come in, please.
Please don't sit on the floor.
Please don't use a pen.
Please don't tell me a lie.
Please don't drink coffee.
Please don't open your newspaper.
Please don't close the window.
Please don't stand on the chair.

Exercise I Fill in the blanks with the proper verbs for the following pictures.

1.

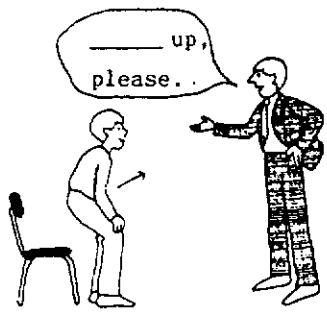

2.

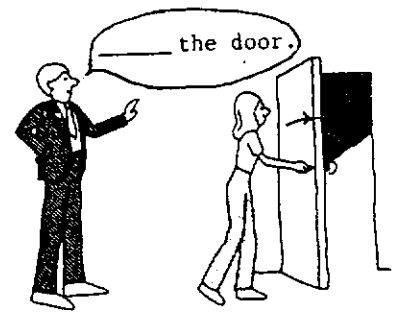

3.

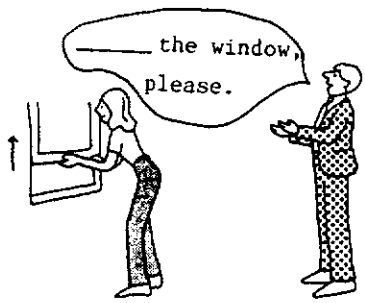

4.

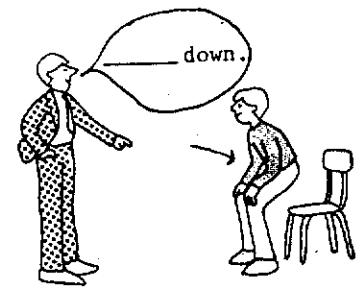

5.

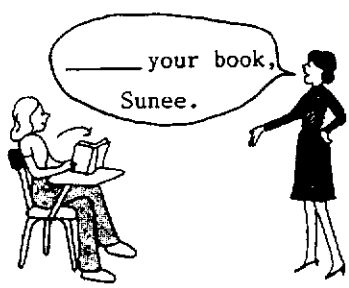

6.

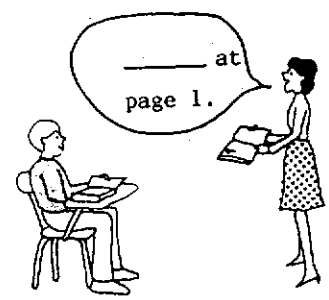

7.

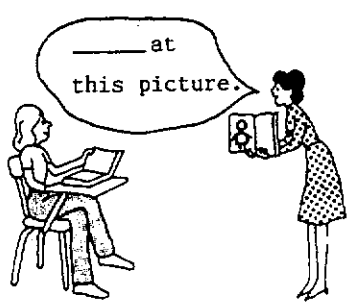

8.

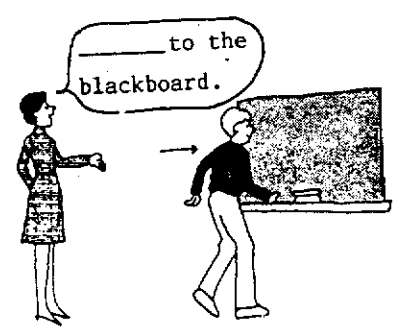

Exercise II Make a negative and then an affirmative request from the given information.

Example speak fast. =======> Please don't speak fast.
slowly Speak slowly, please.

1. sit on the floor. =======> .....
on the chair. .....
2. use a pen. =======> .....
a pencil. .....
3. tell me a lie. =======> .....
the truth. .....
4. drink coffee. =======> .....
tea. .....
5. forget that. =======> .....
this. .....
6. open your book. =======> .....
newspaper. .....
7. close the window. =======> .....
the door. .....
8. eat here. =======> .....
there. .....
9. talk to him. =======> .....
me. .....
10. stand on the chair. =======> .....
on the floor. .....

Period 5 - 6 **Time** : 100 minutes

Behavioral objectives :

The students should be able to ask and say what people are doing by using the present progressive tense for the activities in progress at the present time.

Functions : Identifying actions that are happening now.

Content :

Dialogues "Identifying actions"

Structure

Present progressive tense

Questions with what, where

Preposition in, on, at

Teaching aids : pictures, word cards, worksheets, tape recorder.

Period 1

Procedures

1. Motivation

The teacher shows a picture of Frank and Tina and talk about the picture.

The teacher and the students discuss about the picture.

2. Objectives Statements

The teacher explains the objectives of this lesson.

3. Refreshment

The teacher reveiws the present simple tense, verb to be and vocabulary items that the students have learned.

4. Presentation

The teacher presents Dialogue I.

Students listen to the dialogue on the tape twice and repeat the sentences after the teacher.

The teacher explains how to ask and say what people are doing.

5. Learning guidance

The teacher gives the other example of identifying actions to the students and ask them drill with this conversation orally in pair.

6. Practice to competence

The teacher lets the students listen to the conversation in the other situations by using the tape.

Ask them to make the conversation and practise speaking with their friends in pair.

7. Reporting the students'achievement

Students write the conversation according to the situation teacher gives them and do the role play in front of the class.

The teacher checks and corrects the the mistakes when they present the role play.

8. Evaluation

The teacher observes how well the students present the role play.

9. Maintainance and Transfering

The teacher lets the students do some exercises to help them understand better.

The Teacher corrects their exercises.

Dialogues "What is she doing?"

I.

Helen : Is Sandra home?
George : Yes, she is.
Helen : What is she doing?
George : She's reading.
Helen : Where is she reading?
George : In the living room.

II.

Nancy : What is Tom doing?
Tim : He's climbing a coconut tree.
Nancy : What is he doing now?
Tim : He's flying a kite.

III.

Girl 1 : What are they doing?
Girl 2 : They are laughing.
Girl 1 : What are you laughing at?
Boys : We are laughing at this cartoon.

VI.

Boy : Mom, what are you doing?
Mother : I'm watching television.
Boy : Dad, what are you doing?
Father : I'm watching televion, too.

V.

A : What are you doing?
B : I'm reading.
A : What is it about?
B : It's about how to make shoes.

VI.

A : Where are you going?

B : I'm going to the living room.

A : What are you going to do?

B : I'm going to watch T.V.

VII.

A : What is your father doing?

B : He's playing golf.

A : What is he doing now?

B : He's catching a butterfly.

VIII.

A : What is the boy doing?

B : He's reading.

A : And what is the dog doing?

B : It's crying.

IX.

White : What are Tom and Tracy doing?

Brown : They are dancing.

Practice speaking with these verbs

play take a bath point eat wash climb clean make
ride close listen run go work draw cry paint
teach write drink watch sit have (dinner)

Exercise Look at the pictures and answer the questions.

Example

What is Udom doing?

He is reading his book.

1. What is Wichai doing?

.....

2. What is Lek doing?

.....

3. What is Sakda doing?

.....

4. What is Ratana doing?

.....

5. What is Winai doing?

.....

6. What is Wichai doing?

.....

7. What is Prasit doing?

.....

8. What are they doing?

.....

9. What is Jennifer doing?

.....

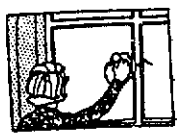

10. What's Linda doing?

.....

11. What's Bill doing?

.....

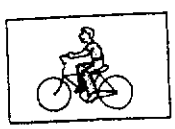

12. What is the boy doing?

.....

Period 7 - 8 **Time :** 100 minutes

Behavioral objectives :

The students should be able to ask and identify people by names and occupations.

Functions : Identifying people by names and occupations.

Content :

1. Dialogues "Identify people"
2. Dialogues "Talking about occupations"

Structure

Present simple tense 1st and 2nd person.

Subject pronouns (I, you, you, we, they)

Plural nouns with s

Teaching aids : pictures, word cards, worksheets, tape recorder.

Procedures

1. Motivation

The teacher shows a picture of people who are doing their jobs and asks the students about their jobs.

2. Objectives Statements

The teacher explains the objectives of this lesson.

3. Refreshment

The teacher asks the questions about the picture of occupations they have learned before.

(Example : farmer, teacher, secretary, doctor, bus driver, lawyer)

4. Presentation

The teacher presents Dialogue I.

Students listen to the dialogue on the tape twice and repeat the sentences after the teacher.

The teacher and the students discuss about the conversation.

The teacher explains the meaning of the vocabulary items in the dialogue.

Students make the sentences from the vocabulary items.

5. Learning guidance

The teacher divides the students into 2 groups. One group speak the part of "Bill" and the other speak the part of "Jane".

Students work in pair.

6. Practice to competence

The teacher lets the students listen to the conversation in the other situations by using the tape.

Ask them to make the conversation and practise speaking with their friends.

7. Reporting the students'achievement

Students write the conversation according to the situation teacher gives them.

The teacher and students check and correct the answers together.

8. Evaluation

The teacher observes how well the students do this function.

9. Maintainance and Transfering

The teacher lets the students do some exercises to help them understand better.

The Teacher corrects their exercises.

Dialogues "Talking about occupations"

I.

Bill : Who's that?

Jane : That's Miss Foster.

Bill : What's she?

Jane : She's a nurse.

Bill : Is she good?

Jane : Yes, she is.

II.

Dick : Who's that?

Tina : That's Mr. Lane.

Dick : What does he do?

Tina : He's a bus driver.

III.

A : What is the woman?

B : She's a nurse.

A : What is the boy?

B : He's a student.

IV.

A : Who's that man?

B : He's Piyapong.

A : What is he?

B : He's a football player (footballer).

V.

A : Who are those men?

B : They're Somchai and Saichon.

A : What do they do?

B : They're soldiers.

Practice speaking with these words

teacher barber sailor shopkeeper farmer architect engineer student waitress nurse soldier mechanic dentist postman high jumper ballet dancer pilot singer lawyer carpenter policeman doctor

Exercise I Look at the pictures then ask or answer the questions.

1. 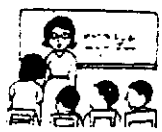
Mrs. Wannee

Pim : Who's that?
Pam : .....
Pim : What does she do?
Pam : .....

2.
Bill

Dick : .....
Tom : That's Bill.
Dick : .....
Tom : He's a barber.

3.
Wallop

Nick : Who's that?
Nok : .....
Nick : What does he do?
Nok : .....

4.
Aree

Nid : .....
Noi : That's Aree.
Nid : .....
Noi : She's a shopkeeper.

5.
Thong

Pam : Who's that?
Nat : .....
Pam : What's she?
Nat : .....

6. 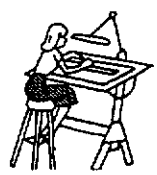
Noree

Aree : .....
Nid : That's Noree.
Aree : What's she?
Nid : .....

7.
Page

Dick : .....
Bob : That's Page.
Dick : What's he?
Bob : .....

8.
Dum Ding

Kim : Who are they?
Lop : .....
Kim : What do they do?
Lop : .....

9.
Miss Ratree

Dick : Who's she?
Tom : .....
Dick : What's she?
Tom : .....

10.
Miss Lim

Kim : .....
Lop : She's Miss Lim.
Kim : What does she do?
Lop : .....

Period 9 - 10 **Time** : 100 minutes

Behavioral objectives :

The students should be able to ask about and identify objects which are singular and which are plural.

Functions : Asking about and identifying objects.

Content :

Dialogues "Identifying things"

Structure

Be - present simple tense 3rd person singular.

Subject pronoun (it)

Demonstrative pronoun (this, that, these, those)

Question with what

Teaching aids : pictures, word cards, worksheets, tape recorder.

Procedures

1. Motivation

The teacher presents many objects and says

This is an apple.

This is a book.

This is a ruler.

2. Objectives Statements

Students can speak about the objects and identify which is singular noun and which is plural.

3. Refreshment

The teacher reveiws the vocabulary items by using word cards and pictures.

4. Presentation

The teacher presents Dialogue 1.

Students listen to the dialogue on the tape twice and repeat the sentences after the teacher.

The teacher explains the expression and vocabulary items in the dialogue.

Teacher presents some pictures on the board and ask the questions.

"What's this?" It's a / an .....

This's / That's .....

5. Learning guidance

The teacher lets the students listen to the conversation in the other situation.

The teacher asks the students to practice speaking like the conversation in pair.

Teacher divides students into two groups. Each group must write nouns in singular and plural as much as they can for 3 minutes.

Teacher checks their spelling on the board.

6. Practice to competence

Teacher presents the exercise and lets the students do the exercise I orally and that they should write in the notebook.

7. Reporting the students'achievement

The teacher and students check and correct exercises and the teacher explains their mistakes.

8. Evaluation

The teacher observes how well the students do the activities and exercises.

9. Maintainance and Transfering

The teacher lets the students do some exercises to help them understand better.

The Teacher corrects their exercises.

Dialogues " Identifying objects"

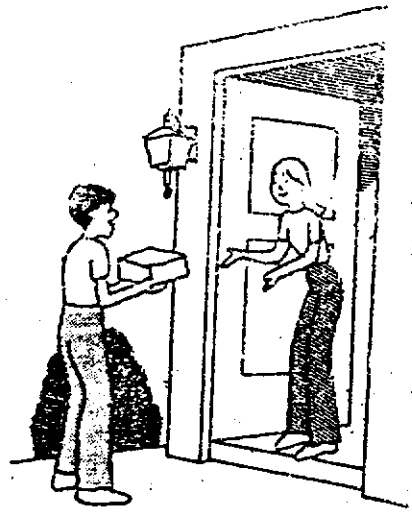

I.

Tina : Hello, Dick. Come in.

Dick : Hi, Tina. How are you?

Tina : Fine, thanks. What's that?

Dick : It's a clock.

II.

Teacher : What's that?

Student : This is a television set.

Teacher : What's this?

Student : That's a pencil.

III.

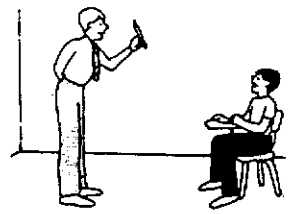

Teacher : What's that?

Dick : It's a pencil.

Teacher : What's that?

Dick : It's a table.

IV.

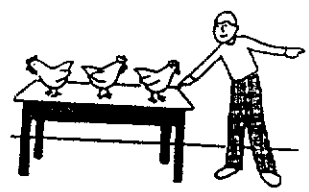

Dick : What are these?

Paul : They're chickens.

Dick : What are those?

Paul : They're cups.

V.

A : What are those?

B : Those are elephants.

A : And what are those?

B : They're lions.

Practice speaking with these vocabularies

train horse hen sandwich bat fan envelope cup bus
puppy sack bicycle tree desk basket dish

Exercise I The objects are away from you. Answer with **that** or **those**.

1. What is this? That's a pencil.
2. What are these? Those are apples.
3. What is this? .....
4. What are these? .....
5. What is this? .....
6. What are these? .....

Exercise II The objects are near you. Answer with **this** or **these**.

1. What is that? 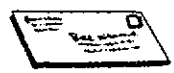 This is a letter.
2. What are those? These are bananas.
3. What is that? .....
4. What are those? 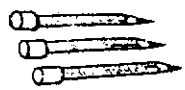 .....
5. What is that? .....
6. What are those? 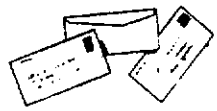 .....

Period 11 - 12 **Time :** 100 minutes

Behavioral objectives :

After this period, the students should be able to ask questions about the location of things and people, and talk with their friends in the situations.

Functions : Asking and giving information about location.

Content :

1. Dialogues "Location people"
2. Dialogues "Locating things"

Structure

Preposition of location (in, on, at, under, in front of, between, behind, next to, over)

Definite article "the"

Questions with what, where

Teaching aids : pictures, word cards, worksheets, tape recorder.

Procedures

1. Motivation

Teacher shows a picture of a ball in a box and ask the questions.

T : What is it?

S : It's a box.

T : What is in the box?

S : It's a ball.

2. Objectives Statements

The teacher explains the objectives of this lesson.

3. Refreshment

The teacher reveiws the vocabulary items of preposition (in, on, at,

For example : Where is the book? It's on the table.

Where is the pen? It's in the desk.

Where is the Somchai? He's at the door.

4. Presentation

The teacher presents Dialogue I.

Students listen to the dialogue on the tape twice and repeat the sentences after the teacher.

The teacher explains the expression and vocabulary items in the dialogue.

5. Learning guidance

The teacher gives the other example of locating objects to the students and ask them drill with this conversation orally in pair.

6. Practice to competence

The teacher lets the students listen to the conversation in the other situations by using the tape.

Ask them to make the conversation and practise speaking with their friends in pair.

7. Reporting the students'achievement

Students write the conversation according to the situation teacher gives them and do the role play in front of the class.

The teacher and students check and correct the mistakes when they present the role play.

8. Evaluation

The teacher observes how well the students present the role play.

9. Maintainance and Transfering

Teacher lets the students do some exercises to help them understand better.

Teacher corrects their exercises.

Dialogues "Giving locations."

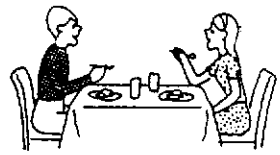

I. Dick : Where are Tom and Rita?
Page : They are in the restaurant.
Dick : What are they doing?
Page : They are having dinner.

II.
Paul : Where is the monkey?
Bill : It's on the man's shoulder.
Paul : Where is the man going?
Bill : He is going to his house.

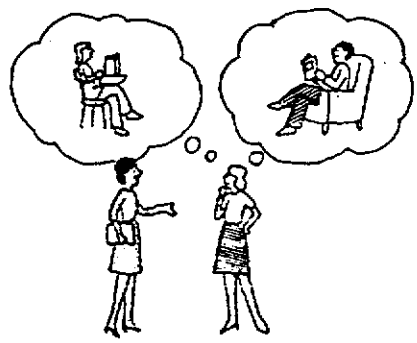

III.
Woman : Tina isn't here.
Where is she?
Girl : She's at school.
Woman : Is Dick there, too?
Girl : No, he's at home.

IV.
Boy : Where is the dog?
Girl : It's in front of Kanya.
Boy : Where is Nong?
Girl : He's behind Kanya.
Boy : Where is Kanya?
Girl : She's between Nong and the dog.

V.
Jane : Where are you going?
Nancy : I'm going to my house.
Jane : What are you going to do?
Nancy : I'm going to take a bath.

VI.
Jim : Where are you going?
Jack : I'm going to sleep.
Jim : Where are you going to sleep.
Jack : Under the tree.

VII.

Nong : Where is my apple?

Nancy : It's in the desk.

Nong : Where is my pen?

Nancy : It's on the chair.

VIII.

Kate : Where is John?

Jim : He's in the hospital.

Kate : How is he?

Jim : He's sick. He's in bed.

IX.

A : Where are the thieves?

B : They are on the conner.

A : Where is the man going?

B : He's going to the conner.

Practice with these prepositions.

behind in front of between next to over under at in on

Exercise Look at the pictures then fill the correct answer.

1. Is the cat in the river?

   No, ... isn't.

   Where is it?

   It's ..... the bank of the river.

2. Is the pilot under the boat?

   No, ... isn't.

   Where is .....?

   He's ..... boat.

3. Is the bicycle in front of the truck?

   No, ... isn't.

   Where is it?

   It's ..... the truck.

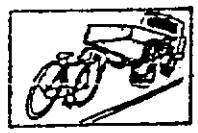

4. Is the light under the table?

   ....., it isn't.

   Where is it?

   It's ..... the table.

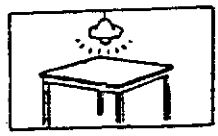

5. Is Ladda on the chair?

   No, ... isn't.

   Where is she?

   She's ..... the chair.

6. Is the paper under the box?

   No, it.....

   Where is it?

   It's ..... the box.

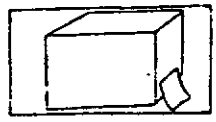

7. Is Rita at home?

   No, she.....

   Where's she going?

   She's ..... the library.

8. Is Pichai a policeman?

   No, ... He's a pilot.

   Where is he?

   He's ..... the airport.

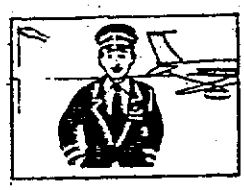

9. Is there any cat?

   Yes, there is one.

   Where is it?

   It's ..... Tom and Rita.

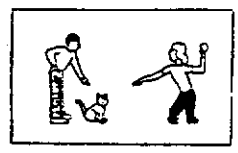

10. Is Dan a boy?

    Yes, he is.

    Where's he?

    He's standing ..... the bus-stop.

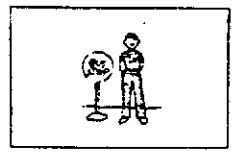

Period 13 - 14 **Time :** 100 minutes

Behavioral objectives :

The students should be able to ask for and tell the time

Functions : Asking for and telling the time.

Content :

Dialogues "What time is it now?"

Structure

Questions with "what time is it?"

Preposition at (time)

Teaching aids : pictures, word cards, worksheets, tape recorder.

Procedures

1. Motivation

   The teacher shows a picture of a clock and talk about the numbers in the picture.

2. Objectives Statements

   The teacher explains the objectives of this lesson.

3. Refreshment

   The teacher reveiws the present simple tense, verb to be and vocabulary of numbers.

4. Presentation

   The teacher presents Dialogue I.

   Students listen to the dialogue on the tape twice and they repeat the sentences after the teacher.

   The teacher explains how to tell the time in the others situation

5. Learning guidance

   The teacher gives the work sheet to the students and ask them to drill with this work sheet aloud.

6. Practice to competence

   The teacher lets the students listen to the conversation in the other situations by using the tape.

   Ask them to make the conversation and practise speaking with their friends in pair.

7. Reporting the students'achievement

Students write the conversation according to the situation teacher gives them and do the role play in front of the class.

The teacher and students check and correct the the mistakes when the present the role play.

8. Evaluation

The teacher observes how well the students present the role play.

9. Maintainance and Transfering

The teacher presents some picture about the time and people who are doing something at different time.

Let them practice asking and telling the time by using a watch or pictures.

The teacher lets the students do some exercises to help them understand better.

The Teacher corrects their exercises.

Dialogues "Asking and telling the time."

I.

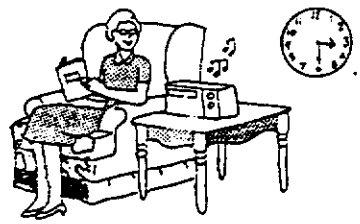

Bill : What time is it now?

Betty : It's three thirty.

Bill : What are you doing ?

Betty : I'm listening to a radio.

II.

Billy : Excuse me, what time is it?

Judy : It's two o'clock.

Billy : Where are you going?

Judy : I'm going to the market.

III.

Boy : What time is it now?

Girl : It's half past eight.

Boy : What are going to do?

Girl : I'm going to sing a song.

IV.

A : I'm very sorry for coming late.

B : Oh! You are not late.

A : What time is it now?

B : It's twelve fifteen. You are on time.

V.

Woman : It's time for you to sleep.

Man : What time is it?

Woman : It's ten past twelve.

Man : O.K. I'm going to sleep now.

VI.

A : What time do you get up?

B : I get up at six o'clock.

A : And what time do you have breakfast?

B : I have breakfast at seven forty-five.

Exercise Look at the pictures of the clock then ask and answer about the time.

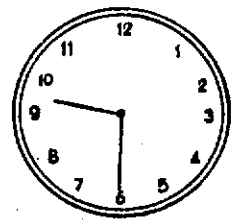

Example : What time is it now?
It's half past nine.

1. .....
   .....

2. .....
   .....

3. .....
   .....

4. .....
   .....

5. .....
   .....

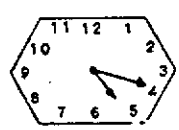

6. .....
   .....

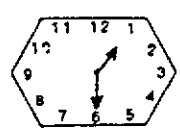

7. .....
   .....

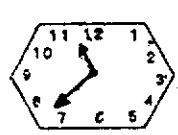

8. .....
   .....

9. .....
   .....

10. .....
    .....

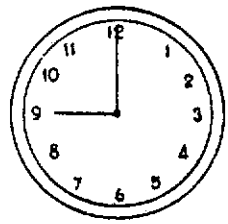

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นายสุชาติ หล่อนกลาง
เกิดวันที่	15 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2507
สถานที่เกิด	อำเภอคง จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านพักครูโรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์
	อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด 45150
ตำแหน่งหน้าที่การทำงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ อำเภอเกษตรวิสัย
	จังหวัดร้อยเอ็ด 45150
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2517	ป.4 โรงเรียนบ้านหนองบัว นครราชสีมา
พ.ศ. 2520	ป.7 โรงเรียนบ้านตากิ่ม นครราชสีมา
พ.ศ. 2523	มศ.3 โรงเรียนชามสะแกแสง นครราชสีมา
พ.ศ. 2526	มศ.5 โรงเรียนโนนสูงศรีธานี นครราชสีมา
พ.ศ. 2530	ค.บ. (ครุศาสตร์บัณฑิต) วิทยาลัยครูนครราชสีมา
พ.ศ. 2536	กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง - การพูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

สุชาติ หล่อนกลาง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
กันยายน 2536

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนและการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ของโรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 80 คน สุ่มแยกเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน กลุ่มควบคุม 40 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้เวลาในการทดลองสอนกลุ่มละ 14 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกันในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบสอบถามวัดความสนใจใจการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test ในรูป Difference Score

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับนักเรียนที่ได้รับสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA I STUDENTS' LISTENING - SPEAKING ABILITY AND INTEREST IN LEARNING ENGLISH THROUGH THE NATURAL APPROACH WITH CARTOONS AND THE METHOD IN THE TEACHER'S MANUAL.

AN ABSTRACT

BY

SUCHART LORNKLANG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University
September 1993

The purpose of this study was to compare Matthayom Suksa I students'listening - speaking ability and interest in learning English through the Natural Approach with cartoons and the method in the teacher's manual.

The 80 subjects were randomly selected from Matthayom Suksa I students in the first semester of 1993 academic year of Chantarubeksa Anusorn school, Amphor Kasetwisai, Roi-Et Province. The simple randomized sampling was used in the study. The sample was assigned into 2 groups; the experimental and control groups with 40 students in each. The research design of the experiment was the randomized control group pretest - posttest. The experimental group was taught through the Natural Approach with cartoons; whereas the control group was taught through the method in the teacher's manual. Each group was taught with the same content for fourteen 50 minute periods.

The instruments used in the study were English listening-speaking ability tests and interest tests. The data was statistically analysed by t-test different score.

The findings of the study revealed that :

1. The English listening - speaking ability of the students taught through the Natural Appraoch with cartoons was significantly higher than the control group at the .01 level.

2. The interest in learning English of the students taught through the Natural Approach with cartoons was significantly higher than the control group at the .01 level.